

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THOROUGHLY

PUCKED

#1 New York Times Bestselling Author
LAUREN BLAKELY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

LAUREN BLAKELY

Bu kitap, ne yapmak istediğimi bilen ve bunu yapmamı sağlayan Lo ve Rae'ye adanmıştır.

İÇİNDEKİLER

[Telif Hakkı](#)

[Kitap Hakkında](#)

[Biliyor](#)

[muydunuz?](#)

[Yazarın Notu](#)

1. [Sıkı Tutmak](#)
2. [İtiraz](#)
3. [Onun Büyük Kaçışı](#)
4. [7-Eleven'da Parmak Arası Terlik Var mı?](#)
5. [Elbiseyi Çöpe At](#)
6. [Zor Zamanlar](#)
7. [Şanslı Bir Atış](#)
8. [Karton Bir Dick'ten Dersler](#)
9. [Terk Edilmiş Gelin İadesi](#)
10. [Tıpkı Çorba Gibi](#)
11. [Artık Bekar](#)
12. [Balayı Hediyesi](#)
13. [Ben Catnip'im](#)
14. [Ağızda Erir](#)
15. [Çift Rezervasyonlu](#)
16. [Yatak Bildirisi](#)
17. [Bir Eşek Adamın Laneti](#)
18. [The Daily Dose of Good](#)
19. [Bu Bütün Bir Şey](#)
20. [Patlama Tahmini](#)
21. [Kuşlar ve Anılar](#)
22. [Doğru Öptüşmenin Yolu](#)
23. [The View, İnsanlar](#)
24. [Şanslı Olan](#)
25. [Takılmanın Diğer Türü](#)
26. [Ön Sevişme Olacak](#)
27. [Her Şey Daha İyi](#)
28. [Gecikmeli Tatmin](#)
29. [Sabah Rüyaları](#)
30. [Neden Üzümlere Yumruk Atamıyorum?](#)
31. [İyi Adam](#)
32. [Oyunları Görüyorum](#)
33. [Tanrıça](#)
34. [Göster Bana](#)
35. [Sadece İpucu](#)
36. [Seks Matematiği](#)
37. [Yeni Balayı](#)
38. [Bir Ereksiyon Seçimi](#)
39. [Doğal Ağrı Kesiciler](#)
40. [Kalbinizi Eritin](#)
41. [Lezzet Testi](#)
42. [Dönüşleri Almak](#)
43. [Burun Kırıcılar](#)
44. [Söylemiştim](#)
45. [Popo Tıkacı Yalan mı Söyledi?](#)
46. [Yine Başarısız](#)
47. [Mister Cuddles](#)
48. [Calico Jack](#)
49. [Şapka Günü](#)
50. [Bu bir adam kaçırma mı?](#)
51. [Man-Batical](#)
52. [Jersey Kızı](#)
53. [Peri Godbrother](#)
54. [Hızlı İleri](#)

55. Evet, bebeğim.

- 56. [Üçüncü Adam](#)
- 57. [Ateşli Veteriner](#)
- 58. [Oyun Zamanı](#)
- 59. [Tarih](#)
- [Matematik](#)
- [Sonsöz](#)
- [Alıntı - Başkalarıyla İyi Oynar](#)
- [Be A Lovely](#)
- [Lauren Contact](#)
- [Yazarına Ait Diğer](#)
- [Kitaplar](#)

TELİF HAKKI

Telif Hakkı © 2024 Lauren Blakely

LaurenBlakely.com

İllüstrasyon © Kylie Sek

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makaleler ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazarın açık yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya aktarılamaz. İsimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir. Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, iş, olay ve olgular yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Yazarın telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlandırmaksızın, bu yayının metin üretmek için üretken yapay zeka (AI) teknolojilerini "eğitmek" için herhangi bir şekilde kullanılması açıkça yasaktır. Yazar, bu çalışmanın üretken yapay zeka eğitimi ve makine öğrenimi dil modellerinin geliştirilmesi için kullanımına ilişkin tüm lisans haklarını saklı tutar.

KİTAP HAKKINDA

Şunu hayal edin. Damat bana bu haberi vermeye karar verdiğinde koridorda yürümek üzereyim - sadece f-buddies'e çevirmek istiyor.

İşte o zaman kardeşimin profesyonel hokey oyuncusu **iki** arkadaşı düğün marşı başlamadan saniyeler önce beni kiliseden gizlice çıkardılar. Beni üstü açık bir arabaya bindirdiler ve yola çıktık.

Ama kırık bir kalp ve iadesiz bir balayıyla kaçak bir gelin ne yapabilir ki? Fazladan bir bilet ayırtın ve moralimi düzeltmek isteyen, sınır tanımayan, tamamen çekici, kesinlikle muhteşem iki yıldız sporcuyla çifte balayına çıkın.

Vardığımızda otel odasında sadece yatak vardı.

Ve üç kişiye uyuyor. Kaleci, forvet ve ben.

Görünüşe göre çifte balayımda iyice sıkışmak üzereyim. Moralimi yükseltmekten bahsediyorum.

BİLİYOR MUYDUNUZ?

Yakında çıkacak tüm kitaplarımın ne zaman yayınlanacağını ilk öğrenen olmak için [buraya tıklayın!](#)

PRO İPUCU: E-postaların gelen kutunuza gittiğinden emin olmak için kaydolmadan önce lauren@laurenblakely.com adresini kişilerinize ekleyin! Bu kitabın tüm büyük perakendecilerde sesli ve ciltsiz olarak da mevcut olduğunu biliyor

muydunuz? Bağlantılar için [web siteme](#) gidin!

Bu başlığa ilişkin içerik uyarıları için [siteme](#) gidin.

YAZARIN NOTU

Sevgili okurlar,

Bu bir kaçak gelin hikayesi olduğu için, aksiyon sezon başlamadan önce gerçekleşmelidir. Her iki kahraman da profesyonel hokey oynarken ve hikaye boyunca bundan biraz bahsederken, yolculuğun zamanlaması nedeniyle buz üzerindeki aksiyon hikayenin çok sonrasına kadar başlamaz. İçiniz rahat olsun, hokey sahneleri göreceksiniz... eninde sonunda. O zamana kadar, hokey güzelliklerinin tadını çıkarın!

Ayrıca McDoodle Adası, Washington Eyaleti'nin Puget Sound'unda yer alan hayali bir adadır. Whidbey Adası ve Vashon Adası'nın bir karışımıdır, her ikisi de güzel, açık havada ve biraz da tuhaftır.

xoxo
Lauren

SIKI TUTMAK

Aubrey

Her kızın düğün gününü hayal ettiğini söylerler, ama *onlar* kim ve nasıl biliyorlar? Her kızla görüştüler mi? Ayrıca, bu yalanı siktir et.

Bunu hayal bile edemezdim.

Annemle babamın evlendiği ve annemin hâlâ koro şefi olarak görev yaptığı mezhepsel olmayan mahalle kilisesinin küflü, ahşap panelli gelin odasındayım. Ayak bileklerimi sıyırdığı için fazla uzun gelen dantel ve tül elbiseme, yüzük parmağımdaki fazla bol pırlanta tektaşa, sonra da benim zevkime göre fazla güzel olan prenses kesim dantel korsaja bakıyorum.

Bu benim için başkasının hayali.

Titreyen ellerimi elbisemin üzerinde gezdiriyorum, sonra dönüp iki nedimemin bakışlarıyla karşılaşıyorum - uzun zamandır en iyi arkadaşım olan kitap kurdu Trina ve cesur ve muhteşem arkadaşım Ivy.

Tüm enerjimi onlara ve birbiriyle uyumsuz siyah elbiselerine veriyorum - kıyafetlerini seçmelerine izin veriyorum çünkü... nedime kıyafetlerini gördünüz mü? "İkiniz de harika görünüyorsunuz," diyorum, çünkü başkalarına odaklanmak varken neden kendime odaklanayım ki?

Trina "Çok güzel görünüyorsun, Aubs" diyerek bana dönüyor. Ivy de

"Bugün senin günün ve sen harikasın" diye ekliyor.

Büyük, şakacı bir omuz silkme hareketi yapıyorum ve elbisemi çekiştiriyorum. "Bu şey mi? Dolaptaki askıdan yeni aldım." Ben eğlenceli olanım, gürültücü olanım, arkadaş canlısı olanım. Şu anda da öyle olacağım, kahretsin.

Trina elini kaldırdı. "Bir saniye dur ve dinle... Gerçekten çok güzel görünüyorsun."

Her şey çok fazla - bu iltifatlar, bu elbise, bu gün, *kabul ediyorum* demeden önceki bu son birkaç dakika. "Teşekkürler," diyorum yüzüğümlle oynayarak.

Bir sorun olduğunu sezen Trina yaklaşır ve endişeyle, "Kendinde değil gibisin, Aubs," der. Ivy,

"Bir şeye ihtiyacın olursa söylemen yeterli," dedikten sonra kapıyı işaret ediyor. "Ya binersin ya da ölürsün." Bu teklif çok cazip, ama gerçekten oraya gitmemeliyim, kafamda bile.

Aiden benim için doğru erkek. On yıl önce birlikte baloya gittiğimizden beri öyle. Üniversiteden sonra kısa bir süreliğine Duck Falls'a döndüğünde tekrar çıkmaya başladığımızdan beri. Ve bilge, yaşlı, yumuşak kalpli babam anneme Aiden'in mükemmel bir koca olacağını söylediğinden beri.

"Ben iyiyim," diyorum, arkadaşlarım için neşeli görünmeyi başararak. Bakışlarımı pencereye çeviriyorum, yeni temizlenmiş camdan özlemle otoparka ve ağabeyimin bizim için kiraladığı beyaz, üstü açık arabaya bakıyorum.

Ama ya geçen yıl ailesinin pastanesini işletmek için kasabaya dönen arkadaş canlısı, dışa dönük Aiden Peters evlenmem gereken adam değilse? İçim çalkalanıyor. Olay çıkarmaktan nefret ediyorum ama eminim Trina ve Ivy bir cevap bulacaktır. "Kızlar, emin değilim-"

Kapı büyük bir *gürültü*yle açılır, tahta arkasındaki duvara çarpar.

Ivy irkilir. Trina bakışlarını kot pantolon ve polo giyen, açık teninde bir tutam çil olan, sarı saçları bugün için uygunsuz bir şekilde dağınık olan zayıf adama çevirir. Aiden burada ve smokinini giymemiş.

Ivy bir kolunu uzatarak kapıyı işaret ediyor. "Kurallar, Aiden! Aubrey'i göremezsin."

"Ve merhaba? Giy şu lanet smokini," diye araya giriyor Trina, sanki tatlı, oyuncak ayı Aiden'in kıyafetlerini giymeyi unuttuğuna inanamıyormuş gibi. "On dakika içinde evleniyorsun."

Aiden lavanta rengi pastel gömleğini çekiştiriyor, *bu şey* gibi *mi*? "Aslında bugün için oldukça iyi göründüğümü"

düşünüyorum."

İrkildim, tuhaf yorumu ve tuhaf tavrı beni daha da oyundan düşürdü. "Ne demek istiyorsun?" Kekeliyorum ama içimde garip bir şekilde utanç verici bir umut yükseliyor.

"Evet. Ne demek istiyorsun?" Trina talep ediyor.

Aiden, küçük bir kasabadaki en iyi müşteri hizmeti gülümsemesiyle kapının kolunu tutuyor ve onlara çıkış yolunu gösteriyor. "Söz veriyorum çabuk olacağım hanımlar. Gelinle sadece bir saniyeye ihtiyacım var."

Benim gelinim değil. Gelin. Bu umut biraz daha yükselir.

Trina kaşlarını çattı. Ivy ona neredeyse hırslıyor, sonra bakışlarını tekrar bana çeviriyor. "Ne söyleyecektin?"

Arkadaşlarıma, "Size sonra anlatırım," diyerek onları rahatlatıyorum. Gerçek şu ki, Aiden'in neden burada böyle giyindiğini öğrenmek için can atıyorum. *Yüce Tanrım, lütfen beni aldattığını söyle. Benden çaldı. Düğün organizatörüne deli gibi aşık oldu ve onunla kaçıyor.*

Kapıyı kapatıyorlar ve sadece biz ve benim büyük, uygunsuz umudum kalıyoruz. "Dinleyin," diye başlıyor ve damarlarımda birkaç kabarcık dolaşıyor.

Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, *dinlemek*, bir erkeğin alçakça bir şey söylemek üzere olduğunu anladığınız andır. Bu neden içimi garip bir rahatlamayla dolduruyor?

"Dinliyorum," diyorum parmaklarımı arkamda birleştirerek. "Sen harika bir kızsın," diyor.

İşte orada. Çöplükten önceki çizgi. Kalbim daha hızlı atıyor. *Getir bakalım. Hava karardıktan sonra sokağın aşağısındaki kahve dükkânının sahibiyle latte yaptığını söyle ki sana kızgınlıkla bir şeyler fırlatabileyim, sehpanın üzerindeki mum ya da şarkı kitabı gibi.* "Ve sen cidden ateşlisin," diyor.

Bekle. Bencil bir ahmak gibi aldattığını itiraf ettiği için kendini suçlu hissetmesi gerekiyordu. "Senden önce bana iltifat ediyorsun-" "-Evet, öyleyim," dedi, o kadar gerçekçi ve biraz da karakter dışı bir şekilde, yaklaşıp omuzlarımı kavradı ve Bana müstehcen bir şekilde yukarı aşağı bakıyor. Boğazında uzun, kalıcı bir gümbürtü ile ekliyor, "İyi seks yaptık, değil mi?"

Göz kırpıyorum. *Baristayı beceriyorum* itirafı nerede? *Düğün planlayıcısıyla kaçıyorum* ilanı? *Banka hesabını boşalttım* açıklaması?

"Tamam mı?" Soruyorum, çünkü iyi seks yaptık mı ki? Bana orta halli gibi geldi ama ben ne bilirim ki? Ben sadece büyük bir vibratör koleksiyonu olan bir kıyım.

"Ve dün gece şehirdeki piyano barda çocuklarla dışarıdayken tek düşünebildiğim sendin. Ve düğün gecemiz için nasıl sabırsızlandığımı. Seksin ne kadar harika olacağını. Ne kadar sık yapacağımızı. Ne kadar çok, şey, açık konuşayım," diyor, sanki son üç dakikada son derece açık sözlü olmaktan başka bir şey yapmamış gibi, ama derin bir nefes alıyor, sonra derin düşüncesini bitiriyor. "Seksi ne kadar çok sevdiğimi."

Çıplak kolumu tutuyor, belki de sevişmeye yaptığı övgü boyunca dayanmaya ihtiyaç duyuyor. "Ama aynı zamanda lisede ne kadar az şey yaşadığımı da. *Hiçbiri* daha doğru değil." Bu korkunç anının üzerine başını sallıyor. "Üniversite için de aynı şey geçerli. Orada da hiç yok." Belli ki kısır geçmişinin cehenneminden kurtulmadan önce kederli bir sarsıntı daha. "Ama şimdi? Artık yirmili yaşlarımda sonlarında olduğum için çok fazla seks yapabiliyorum."

Ve noktaların birleştiğini görmeye başlıyorum. Aiden'in kolumu tutuşundan sıyrılıyorum, böylece eski damadım mutlu bir şekilde pencereden dışarı bakarken biraz uzaklaşabiliyorum. "Yapılacak çok fazla seks var." Gözlerimle tekrar bulduğunda başını eğiyor. İfadesinde sıcak bir ciddiyet var. Sattığı bu malları satın alıyor. Gerçekten yutuyor. "Bence ikimiz de dışarıdaki o harika dünyayı keşfetsek daha iyi olur, değil mi?"

Böyle mi iptal ediyor? Kaşif siki yeni pusulası olarak mı? Ve ben de onun ikinci kaptanı mı olacağım? "Daha fazla kadınla seks yapabilmek için düğünü iptal mi ediyorsun?" Kesik kesik nefeslerle soruyorum. Ne dediğini yüzde yüz anladığımdan emin olmalıyım.

Aiden yüce gönüllülüğünü göstermek için bana büyük bir jest yapıyor. "Ve sen de seks yapabilirsin." Göğüs kafesine dokunarak ekliyor: "Nasıl ya da kimle istersen."

"Ne kadar cömert."

Alaycılığımı fark etmemiş olmalı ki topuklarının üzerinde bir ileri bir geri sallanıyor ve ciddiyetle "Teşekkürler" diyor. Büyük bir ricada bulunmaya hazırlanmış gibi duraksıyor. "Belki de *yapabiliriz*."

Ne? "Biz mi? Sen neden bahsediyorsun?"

Minnettar bir nefes üflüyor. "Ne de olsa nasıl sıkı tutacağını biliyorsun." Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, kendimi bu kâbustan kurtarmaya çalışıyorum.

Sorun ben olmalıydım. Ama onun yerine beni -ve diğer herkesi- becermek için geri çekileceğini *düşünmemiştim*.

Şu anda sorun kesinlikle o.

Gözlerimi açtığımda, düşüncelerimi toparlarken nefesimi tutmaya çalışıyorum. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Benimle evlenmek istemiyorsun. Ama yine de beni becermek istiyorsun?"

Bana silah doğrulttu. *Bam, bam.* "Bu gece bile mi?" Aiden saatini kontrol ederken umutlu bir şekilde soruyor. "Miami'ye taşınmaya karar verdim. İyi ki henüz senin yanına taşınmamışım, değil mi?"

Bu konuda onunla aynı fikirdeyim. "Evet," diye ısırıyorum.

"Zaten bu küçük kasaba hayatı bana göre değildi, o yüzden beni bir dinle. Ya takılırsak? Babamdan kalma kravatlarım var.

Eskiden Katolik okul üniforması giyerdim. Bahse girerim yatak direklerine bağlanmak istiyorsundur?" Yaklaşıyor, kalçamın yanındaki tülün bir kısmını topluyor, parmaklıyor. "Bu gece eski gelinimi becerebilirim. Sen hâlâ bu gelinliğin içindeyken. Ne kadar ateşli olurdu?"

Şokum -ve utanç verici umudum- yerini kızgın bir öfkeye bırakıyor. Bir öfke bulutu damarlarımı yalıyor. "Gerçekten seninle seks arkadaşı olmak istediğimi mi düşünüyorsun?"

Gülümsemesi umutlu, *lütfe*n diyen bir çocuk gibi. "İstiyorum."

Beklediğim bu değildi. Sallanıyorum. Başım dönüyor. Beni başka bir kadın için terk ettiğini, paramı çaldığını ya da ne bileyim evimi yaktığını hayal ettiğim bu an nasıl oldu da beni terk edip kayıp zamanı telafi etme dönemine girdi?

Başparmaklarını kot pantolonunun ceplerine sokuyor, spor ayakkabılarının üzerinde sallanıyor. "Ne diyorsun?"

O gerçek mi? Ama kocaman gülümsemesine ve gözlerindeki gerçek beklentiye uzun bir bakış atınca cevabımı aldım. Her sözünde ciddiye. Kapıyı işaret ediyorum, ötesindeki yüzlerce misafiri. "Kilisedeki tüm o insanlara ne söylemeyi planlıyorsun? Ailene? Sence bunu nasıl karşılayacaklar? Ya da annem? Gerçekten oraya çıkıp onlara yatak odandaki hareketlerin üzerinde çalıştığını söylemek istiyor musun? Azalttığını mı? Kravatlarını yeni bir kullanım için mi çıkarıyorsun?"

Aiden tereddüt ederek çenesine vuruyor. "Haklısın. Biliyor musun? Onca zamandır saç yapıyorsun, herkesle konuşabilirsin. Her şeyi yumuşatabilirsin. Bunu sana bırakıyorum, tatlım," diyor, sonra eğilip yanağıma cızırtılı bir öpücük konduruyor ve nefesinde solmuş marul kokusu bırakıyor. Düğün günümüzde beni terk etmeden önce dişlerini bile fırçalamamış mıydı? Sonra, bu gün daha da kötü olamaz diye, elime bir anahtar kartı sıkıştırdı. "Bu akşam sekizde benimle buluş. Yarın sabahki uçuşumdan önce Airport Inn'de 131 numaralı odada."

Kartı ona geri fırlatırken kafam patlıyor. "Ayrılmadan *önce* şehir dışına uçak bileti mi ayırttın?"

Hiç pişmanlık duymadan şöyle diyor: "Bu sabah kontrol ettiğimde sadece bir tane süper indirimli uçuş kalmıştı, ben de onu aldım."

Havayolları," diyor başını sallayarak.

Ben dönüp şarkı kitabını kaptığım gibi kafasına dikerken, duman bir orman yangınına dönüşüyor ve içimdeki tüm alanı yiyip bitiriyor.

Ama kemiğe davet edildiğinde, çoktan kapıyı çekip açmış ve dışarı çıkmıştır. Özgür bir adam.

Hareket edemiyorum. Nefes alamıyorum. Düşünemiyorum. Gelin odasında durmuş, onun kaybolan çerçevesine doğru tuttuğum lanet olası bir şarkı kitabını tutuyorum. Dışarıda, çok hevesli ablam ve daha da hevesli annem de dahil olmak üzere ailemin milyonlarca arkadaşı koridorda yürümemi bekliyor, kardeşimin beni hayalet damada vermesini bekliyor.

Kardeşim! Bu kadar.

Garrett sakın olandır. Garrett sakın olandır. O her zaman ne yapacağını bilir. Eteğimi toplayıp gelin odasını koşarak geçiyorum, köşedeki sedirin üzerinde duran debriyaj çantamı bulup titreyen parmaklarımla açıyorum ve telefonumu çıkarıyorum.

Ona mesaj atarken, beklemediğim gözyaşları yağdı. Sıcak, ağır, kederli gözyaşları.

Ama dün gece rüyamda gördüğüm şey *buyken* neden *bu* kadar üzgünüm?

İTİRAZ

Dev

Genel olarak konuşursak, oldukça etkileyici tepki sürelerine sahibim. Bir kaleci olarak, bu bizim olayımız. Ama kafamın arkasında bile olmayan, lanet olası ön taraftaki dırdırcı sesle uğraşmak yerine, takım elbisemin içinde aptal gibi duruyor, yer gösterici görevimin bir parçası olarak kilisenin fuayesinde asılı duruyor, kapı aralığından sonsuz konuk sıralarına bakıyor ve artık düğünlerde kimsenin itiraz edip etmediğini merak ediyorum.

Dün gece öğrendiğim üzere, damadın bir pislik olduğu gerekçesiyle itiraz etmek istiyorum.

O zaman neden sesimi çıkarmıyorum? Bekarlığa veda partisinde "Single Ladies" şarkısını kendi marşıymış gibi söyledi ve garsona "Hey, bebeğim, evlenmeden önce bana son bir öpücük ver" diye asıldı.

Her ne kadar garson ona gülüp geçmiş ve o da gülüp geçmiş olsa da, bu yorum bugün bana hiç doğru gelmiyor. Eminim olay sırasında masada olsaydı Garrett'ın da hoşuna gitmezdi. O sırada barın dışındaydı ve ikizlerine iyi geceler diyordu.

Çenem titriyor, bir elimi gün geçtikçe uzayan saçlarımda gezdiriyor, Garrett'a düğün marşı başlamadan önceki on dakika içinde nasıl hissettiğimi anlatmanın en iyi yolunu arıyordum ki dostum Ledger arkamdan boğazını temizledi. "O kadar yüksek saymanın zor olduğunu biliyorum ama tahminlerime göre yaklaşık on konuk daha geliyor. Yüz doksan artı on hala iki yüz eder."

Gözlerimi devirerek ona doğru dönüyorum ve çelik gibi mavi bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Teşekkürler. Matematiğin nasıl işlediği konusunda kafam karışmıştı."

"Yardım etmekten mutluluk duyarım." Başparmağını çift ön kapıya doğru uzattı. "Son kalanları toplamak için dışarıda bekleyelim. Geç kalmaktan nefret ediyorum."

"Her şeyden nefret ediyorsun."

"Çoğu şey berbat olmasaydı buna gerek kalmazdı" diyor, sanki dünyanın düzeni böyleymiş gibi.

"Milyoner bir atlet olmak zor, değil mi?" diye karşılık veriyorum, dikkatimi bir dangalakla nasıl başa çıkılacağı konusundan çekip arkadaşşıma takılıyorum. Ledger McBride San Francisco Sea Dogs'un forveti; ben de yeni adı Golden State Foxes olan takımın kalecisiyim. Teknik olarak, aynı şehirde oynadığımız için bu bizi rakip yapıyor, ama biz düşman değil arkadaşız.

"Tencere. Kettle," diyor Ledger.

"O benim," diyorum hissettiğimden daha cesur bir edayla. Eski sevgilim profesyonel bir sporcuyla çıkmanın zor olduğunu, ilgi odağı olmanın zor olduğunu, benim yollarda olmamın zor olduğunu söylemeyi severdi. Evet, beni görmekle ilgili her şey onun için *çok zordu*. Ama Eva'nın eski sevgilisi olmasının sebebi de bu.

Belki de romantizmden soğudum ve Aiden'ı son zamanlarda taktığım siyah renkli gözlüklerle görüyorum. O pembe gözlükleri tekrar bulmam gerek.

Elimi ceketimin altından geçirip başımla ön kapıyı işaret ediyorum. Ledger yolu gösteriyor. "Hadi yapalım şu işi."

Bu üç kelime yüksek sesle yankılanıyor. Aubrey bunu gerçekten yapmalı mı? Bir şey söylemeli miyim? Giderken derin bir iç çekiyorum, hâlâ kafamın içinde kayboluyorum.

"Düşünmeyi başka bir zamana saklayın. G'ye yardım etmeliyiz," diyor Ledger. Garrett dünyada en çok güvendiği iki adamdan yer gösterici olmalarını istedi. Bu önemli günde ihtiyacı olan her şeyi halletmeleri için.

Ona yardım etmek, küçük kız kardeşinin evlenmek üzere olduğu adam hakkındaki gerçeği söylemeyi de içerir, değil mi?

Ancak bir şey beni durdurmaya devam ediyor, itiraf etmek istemediğim derin bir endişe. Aiden'ın dün geceki davranışı gerçek bir sorun olduğu için mi içimi kemiriyor? Yoksa onun Aubrey için yeterince iyi olduğunu hiç düşünmediğim için mi?

Ama ben hiç kimsenin onun için yeterince iyi olduğunu düşünmedim.

Sinirli bir nefes çektim. Takviye çağırma vakti geldi.

Kapının yanındaki yerimi aldıktan sonra arkadaşıma, "Ledge, Aiden hakkında ne düşünüyorsun? Yani, onun hakkında gerçekten ne düşünüyorsun?" Uzun süredir hokey oynayan arkadaşım bakışlarımı son derece ciddi bir ifadeyle karşılıyor. "Şimdi mi soruyorsun?"

"Evet. Şimdi soruyorum. Dün gece onu barda gördün mü?"

Ledger çenesini kaşıyor, sanki bu partiyi hatırlamasına yardımcı olacakmış gibi. "Aiden kafayı buldu ama *bazı* adamlar böyle yapar." Alaycı tavrı onun o *bazılarından* biri olmadığını açıkça ortaya koyuyor.

"Bekârlığa veda partinde koro çocuğu muydun?" Yeni boşanmış adama sordum.

Küçümsüyor. "Hayır, ben yapmadım. Bekârlığa veda partileri aptalca. Bekârlığa veda partisi isteyen erkekler zaten evlenmemeli."

O...haksız değil.

Elbette, çocuklarla pizza ve bira içmeyi seviyorum ama takımla seyahat ederken bunu fazlasıyla yapıyorum. Yani, az yağlı, karnabahar kabuklu pizza çünkü sonsuza kadar hokey oynamak istiyorum, bu yüzden vücuduma yüksek performanslı bir spor araba gibi davranmam gerekiyor. Ama dün gece kankalarla takılma gecesi değildi. Daha çok yeni karımı nasıl aldatırım dersi gibiydi.

"Ama seni gerçekten rahatsız eden ne? Aiden'in düğünden önce sarhoş olması mı? Yoksa başka bir şey mi?" Ledger sadede gelerek soruyor.

Kaliforniya'da mükemmel bir yaz gününde, kilise girişinin dışında, son birkaç araba da otoparka girerken, bunu herhangi birine söylemenin maliyetini tartıyorum. Aubrey hakkında çok fazla düşünüyormuşum ya da ona en iyi arkadaşımın kız kardeşinden daha fazlası olarak bakıyormuşum gibi görünmek istemiyorum. Garrett benim de menajerim ve onun kız kardeşine aşık olmak sadece bela aramaktır. Düzenli, tertipli, tüm silindirleri ateşleyen hokey hayatımı hiçbir şekilde darmadağın etmeme gerek yok.

Ama Aubrey'nin evlendiği adam tüylerimi diken diken ediyor, geçen yıl tanıştığımndan beri de öyle. O zaman da *fazla arkadaş canlısı* kokuyordu. "Dün gece garson kıza asılıyordu," diye tısladım.

Dudakları acımasız bir kaş çatmayla bükülüyor. "Onun gibi adamlar..."

Bir elimi sakalımın üzerinde gezdiriyorum. "Ama G'ye ya da Aubs'a bir şey söylemek bana mı düşer?"

Ledger daha yaşlı ve bilge, hem Garrett hem de benim için bir akıl hocası, babasının biz küçükken hepimize koçluk yapmasından bu yana oynadığı bir rol. Burnunun kenarını çimdikliyor, bir süre sessiz kalıp bu konuyu düşünüyor. Sonunda otoriter bir tavırla, "Muhtemelen yapmalıyım," diyor ama ben Garrett'in peşine düşmeden kilisenin yan kapısı açılıyor ve lavanta ve kot rengine bir bulanıklık merdivenlerden aşağı koşuyor.

Gözlerimi kısıyorum. "Bekle. Bu...?" Adam park yerinin karşısındaki, üzerinde puantiyeler ve *Peter's Pies* yazan küçük pembe kamyonete doğru koşuyor. Kısa sürede geri geri giderek otoparktan çıktı. "Damat düğüne beş dakikadan az bir süre kala ne halt ediyor?"

"Son dakika pasta siparişi verdiğini sanmıyorum," diyor ağır bir sesle.

Saniyeler sonra, fayanslara vuran ayak seslerinin belirginliği artıyor ve Garrett aynı yan kapıdan hızla çıkıyor, bakışlarını soldan sağa çeviriyor, sonra bize diyor. Koşarak yanımıza geldi, kararlılığı yüzüne yansımıştı.

Arkasındaki binayı işaret ederek o alçak, her zamanki kontrollü, ben senin büyüğünüm ve yapman gereken şey bu sesiyle konuşuyor. "Kız kardeşimi hemen oradan çıkarmalısın. O pislik onu mihrapta bıraktı ve ben de misafirlerle ilgilenmek zorundayım. Siz Aubrey'le ilgilenin."

Bazen de kader sizin için devreye girer ve *itiraz* etmenize gerek kalmaz.

Garrett üstü açık arabanın anahtarlığını bana verdiğinde, düşünmüyorum. Düşündüm. O kilisenin önüne doğru koşarken ben de Ledger'a dönüp anahtarı ona atıyorum. "Sür," diyorum Ledger'a, *yeni evlenmiş* olan üstü açık arabayı işaret ederek. "Gelini ben alırım."

Keskin bir baş hareketiyle anahtarları avuçladı.

Bu yeni oyun planından güç alarak kilisenin yan tarafına geçiyorum, koridorda aceleyle ilerliyorum ve gelin odasının kapısını iterek açıyorum. Aubrey köşedeki pencerenin yanında durmuş, camdan dışarı bakıyordu. Ağır çekimde dönüyor, elinde bir mendil ve küçük bir çanta tutuyor. Büyük, yumuşak kırmızı bukleler, şoktan ve belki de utançtan kül rengi olan yüzünü çerçevesiyor. Rimeli biraz dağılmış, yanakları biraz kızarmış. Ama iri kahverengi gözlerinde parıltı gibi bir şey var. Tam olarak okuyamadığım bir şey. Ama şimdi bunu anlamanın zamanı değil.

"Hey," diyorum usulca. Acı çekiyor olmalı. "Yardım etmek için buradayız."

"O sadece... *arkadaş* olmak istiyor," diyor, deadpan'in doğusunda, kurunun hemen güneyinde, hava tırnaklarını çizirken. Ah, lanet olsun.

"O seni asla hak etmedi." Dün gece bir şeyler söylemeliydim. Hâlâ şokta ama şimdi bir şey yapıyorum. Onu kollarıma alıp kiliseden çıkarıyorum ve Ledger'ın gaza bastığı üstü açık arabaya doğru koşuyorum.

Onu yolcu koltuğuna oturturken geline "Seni yakaladık," diyorum. Ceketimin cebinden kendi güneş gözlüğümü çıkarıp ona veriyorum ve arka koltuğa atıyorum.

Ledger'a "Bas gaza" dedim.

"Tamamdır." Gaza bastı ve araba hızla uzaklaştı.
Oradan çıktık.

ONUN BÜYÜK KAÇIŞI

Defter

Araba kullanmak kolay.

Nişanlısı onu mihrapta terk eden birine ne söyleyeceğinizi mi düşünüyorsunuz? İşte bu roket bilimi.

En önemli iki becerim rakibin hiç beklemediği anda şut çekmek ve bitkilerimi asla fazla sulamamak olduğundan, kiliseden uzaktaki virajlı köy yolunda ilerlerken çenemi kapalı tutuyorum.

Bu tatlı arabayı Duck Falls'taki ana caddeye doğru manevra ettirirken, Aubrey yolun kenarına bakıyor, Dev'in havacı gözlüklerinin arkasındaki bakışları tam olarak yanından geçen manzaralara kilitlenmiş durumda - yakındaki üzüm bağlarının tabelaları, kalabalık dükkanlar, hareketli kaldırım. Rüzgâr peçesini hışırdatırken, beklediğimden daha dalgın görünüyor.

Ama ne bekliyordum ki?

Terk edilen bir gelinin terk edildikten sonra nasıl davranacağını hiç düşünmemiştim. Şimdi aklıma geldi de, içimden bir ses gözyaşlarının yüzünden aktığını, makyajının bozulduğunu ve omuzlarının sarsıldığını söylüyor. Elbette, yanakları biraz lekeli görünüyor, belki de az önce ağlamış gibi, ama şu anda yanımdaki yolcudan gelen bir gözyaşı yok.

Sadece keskin bir sessizlik. Ürkütücü.

Kalbi kırık bir gelinin sessizliğini ne yapayım? Marla'nın bir yıldan uzun bir süre önce bana sunduğu boşanma kâğıtlarıyla nasıl başa çıkacağımı bilemiyordum; bir fincan gözyaşıyla birlikte, nasıl ayrı düştüğümüzden ve *daha uygun* birini bulması gerektiğinden yakınıyordu.

Onun ağlamasından ben de nefret ederdim, bu yüzden sustum ve kâğıtları imzaladım. Ancak daha sonra bunların timsah gözyaşları olduğunu öğrendim.

Dev de sessizliğini bozmuyor. Konuşkan biri olduğu için bu garip. Ama belki de kaçak gelinlerle nasıl başa çıkılacağını biliyordur ve sessizlik bunun yoludur? Yakın zamanda bu konuda bir makale okumuşsa hiç şaşırırmam. Ailesinin ona günlük e-postalarından birinde gönderdiği bir şey.

Benimkiler bana böyle şeyler göndermiyor, bu yüzden gözlerimi yoldan ayırmıyorum ve ellerim direksiyonda, arada sırada Aubrey'e bakıyorum.

Hâlâ ne dediği anlaşılmıyor ama bir kez daha gözyaşı dökmesine saniyeler kalmış olmalı. Garrett'in barbeküleri gibi aile etkinliklerinde onu gördüğümde sert olması önemli değil, her zaman başka bir içeceğe veya bir kaşık patates salatasına ya da mısır deliği turu için yeni bir torba setine ihtiyacı olup olmadığını soruyordu. Ya da onunla birlikte arenaya gittiğinde, buzun üzerinde rakipleriyle alay ederdi. Ona "Heckle Queen" derdik.

Ama bu sertlik artık önemli değil. Kimse düğün gününde terk edilmek istemez.

Garrett'in bana verdiği göreve odaklandım. *Onu o pislikten uzaklaştırmak*. Ona dünyaları borçluyum ve kız kardeşine yardım etmek en azından kariyerimi mümkün kılan adama yardım etmek için yapabileceğim bir şey. Dün geceye geri döndüm, keşke partideki işaretleri görseydim. Ama bütün yaz peşimi bırakmayan aynı düşünce girdabına kapılmışım - şu lanet olası dizime.

En azından Aubrey kabul *ediyorum* demeden önce Aiden'in aldatma yöntemlerini öğrendi.

Otoyol girişine yakın bir ışıktaki yavaşladığımda, arabanın elektrik motoru uzay çağından kalma bir uğultuya dönüşüyor, sessizlik hâlâ üzerimizde asılı duruyor ve gerçekten, sırada ne olduğunu sormak sadece kibarlık olur. Aubrey'e dönüyorum, şu anda herhangi bir konuşmayı nasıl karşılayacağı konusunda biraz temkinliyim. Ama sormak zorundayım. "Kuzey mi güney mi?"

Soru da ağır geliyor. Basit bir "hangi yöne gideceğim" sorusundan daha önemli. Kuzey, evden daha uzağa gideceğimiz

anlamına geliyor. Bu, günün geri kalanını birlikte geçireceğimiz ve birkaç saat boyunca ona iyi bakmam gerektiği anlamına geliyor. Güney ise onu kırk beş dakika uzaklıktaki şehre geri götürmek demek. İkisinin de artıları ve eksileri var. Özellikle de

Çünkü Aubrey'nin benden duygusal olarak daha ulaşılabilir olmamı mı yoksa daha az ulaşılabilir olmamı mı ya da tamamen başka bir şey mi istediği konusunda hiçbir fikrim yok. Hiç bilmiyorum, ama emin olduğum bir şey var - geçmişim göz önüne alındığında, ilişki tavsiyelerinde iyi değilim, bu yüzden Aubrey bir numaralı kapıyı seçerse çok fazla tavsiye vermem gerekmeyeceğini umuyorum.

Cevabına hazırlanırken, yolcu koltuğundaki dantelli, tüllü ve dişleri dudaklarının kenarında endişelenen kadını inceleme fırsatını yakalıyorum.

Ama dur bakalım. Bu endişe mi yoksa başka bir şey mi? Düşünceli bir nefes alırkenki kısıtlanmış zevk gibi bir şey mi?

Ağır çekimde bana dönüyor ve kahverengi gözlerinde en ufak bir acı kırıntısı yok. Hınzır bir omuz silkmeyle, "Kuzey" dedi. "Hanımefendi ne isterse." Işık değiştiğinde, motoru çalıştırıyorum.

Otoyolda ilerlerken dudaklarının kenarları daha büyük bir sırıtişla kıvrılıyor. "Belki biraz daha hızlı," diyor.

"Adrenalin bağımlısı mısın?"

"Düşünüyorum," diyor, daha fazla gülümseyerek.

"Okaaay," diyorum, hala hafifçe davranıyorum. Belki şoktadır ve her şeyi daha sonra anlayacaktır. Dev arka koltukta kıkırdıyor. "Kadını duydun."

"Evet. Bas gaza, Ledger," diyor, sesi artık düpedüz baş döndürücü geliyor.

Bu şaşırtıcı, ama belki de bir işarettir? Belki de bu kaçış onun için o kadar da kötü bir şey değildir? Ya da belki ağlamadan önce gülüyordu?

Hiçbir fikrim yok.

Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede yetmişi geçip Şarap Ülkesi'ne doğru hızla ilerliyorum. Her ne kadar sessizlikten hoşlanmasam da, onur konuğumuzun kafasından neler geçtiğini bilmek istiyorum. Bugünkü işimi yapabilmem için biraz bilgi iyi olurdu. "Şarap tadımı için havanda mısın, Aubrey?" Rüzgara karşı bağıryorum. Belki bu şekilde nasıl olduğunu anlayabilirim.

Kıs kıs gülüyor ama soruya cevap vermiyor. Onun yerine bir soru soruyor. "Hız trenine binebilir misin?"

Bu rastgele. "Evet. Yeterince uzunum."

Rüzgâr yanımızdan geçerken gözlerini devirerek bana dönüyor ve başörtüsünün uçlarını savurarak çenesinin etrafında uçuşmasını sağlıyor. "Yani sizin buna izniniz var mı? Sözleşmenizle mi?"

"Kayak, yelken kanat, paraşütle atlama ya da motosiklete binme değil, yani evet." Dev, hokey sözleşmesinde yapılmaması gerekenleri sıralıyor. "Babam lunaparklara takıntılıydı," diyor Aubrey, tekrar uzaklara bakıp bir şey görüyor, belki de

babasının anısına. Kalbim sıkışıyor. Garrett da adamı özlüyor. "Çocukken bizi o götürürdü. En küçük ben olduğum için sırayı benim seçmeme izin verirdi. Her şeye binerdik. Her şeye."

"Kulağa hoş geliyor," diyorum. Çocukken hayatım her zaman hokeyden ibaretti. Dört yaşındayken babam beni paten kaymaya götürdüğü andan itibaren yolum çok açıktı. Eğer hikâyesinde doğruluk payı varsa, doğuştan yetenekliydim. Ama yakında yolum bulanıklaşacak.

Çenem sıkıştı. Yaklaşan sezonu ya da geçen gün koşuya çıktığımda dizimin nasıl havladığını düşünmek istemiyorum.

Aubrey yine sessizleşiyor. Dev de şaşırtıcı derecede sessiz. Dikiz aynasından baktığımda başı eğik, telefonuna eğilmişti.

Böyle bir zamanda düşüncesizce kaydırma yaptığı için onu tokatlamak istiyorum. Ama bu anı dijital görgü kurallarıyla ilgili hale getirmek istemiyorum, bu yüzden dikkati dağılmış kıcını görmezden geliyorum, zihinsel olarak günün geri kalanı için seçenekleri gözden geçiriyorum. Belki onu götürebileceğimiz bir lunapark vardır. Ama ben daha bunu önermeden Dev muzaffer bir edayla bağıryor: "Ultra Blast Eğlence Parkı iki mil ötede. Gitmek ister misin?"

Aubrey bir kolunu rockçı selamı verir gibi havaya kaldırıyor. "Hadi yapalım şu işi!" Sonra bir şey unutmuş gibi başını sallıyor. "Eğer siz de isterseniz, yani? Var mısınız?"

Cidden *bize* en kötü gününde ne yapmak istediğimizi mi soruyor?

"Ne istersen," diye cevap veriyorum, sonra Dev öne eğilerek ekliyor, "Ben varım, Aubrey."

"Güzel," diyor, sonra garip bir şekilde memnun bir iç çekiyor, koltuğa yaslanıp yerleşirken omuzları gevşiyor. Hah.

Belki de Aiden Peters'in turta kamyonuyla kaçması bugün gelin için tamamen kötü bir kader değildi. Eski sevgilisinin dün geceki davranışları yüzünden mi yoksa tamamen başka bir nedenden mi bilmiyorum.

Aubrey'i pek iyi tanımıyorum. On yıldan uzun bir süredir, aynı zamanda menajerim olan en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşiyle arama mesafe koydum. Hayatımda yeterince sorun var zaten. Zeki bir ağzı, spor tutkusu ve nişanlısı olan tehlikeli derecede güzel bir kızıl saçlı şeklinde daha fazlasını davet etmeme gerek yok.

Şöyle yapalım... eski bir nişanlı.

O pisliği yumruklamak isterdim. Ona Aubrey Emerson'ı incittiği güne pişman olacağını

söylemek isterdim. Ama ona bir bakış attığımda, merak etmeden duramıyorum - onu incitti mi?

Yoksa ona yardım mı etti?

Ultra Blast tabelasını görüp otoyoldan çıkana kadar bir mil kadar daha bu şekilde devam ediyorum ve caddede hızımı yavaşlatıyorum. Ama rüzgâr yine Aubrey'nin saçlarını kışkırtıyor ve tadıyağını yüzüne doğru savuruyor, dantelli kumaş yanaklarına çarpıyor,

dudaklarına yapışıyor. Ona vuruyor.

"Yardım etmeme izin ver-" Dantel yüzümün önünden uçup gittiğinde söylüyorum. Göz ucuyla, kumaşın kaldırım boyunca sıçradığını, sonra bir korkuluktan aşağıya atladığını ve aşağıdaki bir dereye yuvarlandığını görüyorum. Direksiyonu daha sıkı kavriyorum.

"Duvağım!"

Bu acil çığlık, terk edilen gelinin bugün yaşadığı yıkımın ilk işaretidir. Ayrıca, yüzde yüz gerçek. Tepkisinde sahte bir şey yok ve timsah gözyaşları da dökmüyor.

Her sorun çözücünün yapacağını yaptım; arabayı yakındaki bir 7-Eleven'in otoparkına çektim.

Motoru kapatmak için zar zor duraklayarak kapıyı açtım ve yokuş aşağı yuvarlandım.

7-ELEVEN'DA PARMAK ARASI TERLİK VAR MI?

Aubrey

Bir peçe için ağlama. Bir peçe için ağlama. Bir peçe için ağlama.

Elbisemin eteğindeki kumaşı topluyorum, tepeden aşağıya koşarken kelimeleri tekrarlıyorum. Ama faydası yok - gözyaşlarım yanaklarımdan şelale gibi akıyor ve ben *peçem, peçem, peçem* diye zikretmeden duramıyorum.

Onu almak zorundayım. Akıntıya kapılıp gitmesine izin veremem. Büyükannemindi, annemindi, kız kardeşim Claire'indi ve Claire onu bana bir ay önce verdi, tüm saygısı ve ciddiyetiyle şöyle dedi: "Babam bir süre önce bunu senin için ayırmamı istedi. Seni bunun içinde görmenin annemi mutlu edeceğini biliyordu."

Boğazım düğüm düğüm olsa da, onun ciddi gözlerinden başka tarafa bakmak zorunda kalsam da kabul ettim.

Aile örtüsünü kaybedemem. Eteğin tülünü kavrayıp daha yukarı çekerken kalbim göğüs kafesime çarpıyor, sonra tepeden aşağı birkaç adım daha atıyorum. Ledger da duvağı kurtarmaya kararlı. Suyu giden yolda pembe ve beyaz çiçekli küçük çalılardan kaçarak çimenli tepeden aşağı koşarken siyah takım elbisesi ve kararlılığıyla uzun bir bulanıklık oluşturuyor.

Sinir bozucu gözyaşı selimin arasından, deredeki ıslak taşların arasından kayan, yüzeyde sallanan ve suyun altına çekilmek üzere olan beyaz dantelin parıltısını seçebiliyorum.

"Tanrım," diye inliyorum ve bu ses ruhumdan kopan bir çığlık gibi geliyor.

Onu almak zorundayım. Aptalca hıçkırıklarımı yutuyorum, daha da aptalca olan saten ayakkabılarıma uzanıp onları çıkarıp nereye fırlattığımı bile bilmediğim bir yere atıyorum. Tekrar ayağa kalktım, yolun geri kalanında çimenlerden aşağı uçmaya hazırdım ki uzun boylu, iri yapılı adamın suya girdiğini gördüm.

Vay anasını.

Ledger akıntıda büyük adımlarla ilerliyor, akıntıya karşı koyuyor, sanki sahip olmak istediği bir diskmiş gibi o lanet olası peçeyi avlıyor. Üç saniye içinde ona ulaşıyor, eğiliyor ve suyun derinliklerinden koparıyor.

Arkamda Dev alkışlıyor. "Dostum! Sabahları bu kadar hızlı olsaydın, koşuya çıktığımızda seni asla geçemezdim."

Tepeden aşağı koşuyor, yanımda duruyor, bu sırada derenin ortasında Ledger, Dev'e lanet olası bir sırtış atıyor ve boştaki eliyle onu tersliyor. "Yalnız koşabileyim diye beni geçmene *izin verdim*."

"Geceleri uyumak için kendine ne söylersen söyle. Ayrıca, evet. Aferin," diyor Dev, alayları tamamen tezahürata dönüşüyor. Ben de alkışlamalıyım.

Ama ağlamadan duramıyorum. O güzel çalılardan birinin hemen önündeki çimenlerin üzerine çöktüğümde sıcak, hıçkırıklı, sinir bozucu saçma duygulardan oluşan bir güveç gibiyim. Ledger siyah takım elbisesiyle sudan çıkıyor, *Pride & Prejudice*'deki Colin Firth'e benziyor.

Ledger'in beyaz gömleğinin göğsüne yapışmaması çok kötü. Bekle.

Gözyaşlarımı kurutmaya çalışırken neden Ledger'in göğsünü düşünüyorum ki? Üzgün olmam gerekiyordu. Üzgünüm, kahretsin.

Ledger yanıma çöküp su dolu duvağı bana uzattığında hissettiğim üzüntü değil. Önemli bir şey kaybetmediğim için rahatladım. Islak duvağı göğsüme bastırıyorum, elbisemin dağılmış olmasını umursamıyorum. Omuzlarım, Tamamen Berbat Bir Düşün Günü Tarafından Getirilen Gözyaşı Fantezimin kalıntılarıyla kabarıyor. Dev diğer tarafımda oturuyor ve bana bir mendil uzatıyor.

Her zaman mendil taşır mı? Yoksa bu koşullar altında özellikle mi paketledi?

"Teşekkürler." Minnetle alıyorum ve gözlüğün altından gözlerimi, sonra da yanaklarımı siliyorum. Birkaç derin nefes aldıktan sonra mırıldanıyorum: "Özür dilerim çocuklar. Böyle ağladığım için özür dilerim. Normalde daha eğlenceliyimdir."

Yemin ederim."

Ledger bana deliymişim gibi bir bakış fırlatıyor. "Bugün üzgün olmana izin var," diyor huysuzca. "Evet. Her şeyi hissetmeye hakkın var. Her şeyi söyleyebilirsin," diyor Dev içten bir sempatiyle. Doğru. Tabii ki.

Onu sonsuza dek seveceğime söz vermeden dakikalar önce eski sevgilimin beni terk etmesine üzüldüğümü sanıyorlar. Aiden'in beni terk etmesine içten içe sevindiğimi bilmiyorlar. İçimdeki duyguların oyun hamuru karışımı hakkında hiçbir fikirleri yok. Bir yandan dans ederken bir yandan da gülünç derecede aptal hissettiğimi, tüm bu suçluluk duygusuyla savaştığımı, tam bir pislik olduğu ve beni terk etmeden saatler önce bir uçuş rezervasyonu yaptığı için Aiden'in taşaklarını tekmelemek istediğimi bilmiyorlar.

Tek bildikleri, bir dantel parçası kadar önemsiz bir şey yüzünden histerik olduğum. Duvağı daha sıkı tutuyorum ve gözlüklerimi çıkarıp kucağıma koyuyorum. "Bu bir aile yadigârı," diye açıklıyorum, sesim hâlâ duygu yüklü. Başka bir şey söylemiyorum. Bugün hakkında gerçekten ne hissettiğimi itiraf etmek istemiyorum. "Getirdiğin için teşekkürler," diyorum Ledger'a.

Normalde çelik gibi olan mavi gözleri, güneşe karşı gözlerini kısarken biraz yumuşuyor ve sonra keskin bir şekilde başını sallıyor. "Sorun değil." Beni kollarında kiliseden çıkaran adama dönüyorum. "Ve beni kurtardığın için teşekkürler."

"Bunu yaptığım için mutluyum," diyor Dev ve ardından akan suyu işaret ediyor. "Ve Ledger'ın daha önce hiç görmediğim şekilde acele etmesinden mutluyum."

"Duvağa ihtiyacı vardı. Duvağı ben aldım. Dava kapanmıştır."

Bakışlarım Ledger'ın kanat uçlarına takılıyor. Nefesim kesiliyor. "Ayakkabıların sırlıslıkla. Mahvolmuşlar. Onları ben mahvettim. Tanrım, berbat haldeyim," diyorum, sonra başımı ellerimin arasına alıyorum ve sıcak, korkunç bir saniye boyunca gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyor.

Ama gelmiyorlar.

Bunun yerine, göğsümde bir şeyler tutuşuyor, sonra daha parlak, daha cesur parlıyor ve yüksek sesle, neşeli bir kahkahaya dönüşüyor.

Çok geçmeden bir yolun kenarında, çimen lekeleriyle kaplı beyaz bir gelinlikle kırımın üzerine park etmiş bir halde duvağımı tutarak kafayı yiyorum. Sırt üstü uzanarak, elbisem ve çoraplı ayaklarımla, ağabeyimin en iyi iki arkadaşının yanına uzanıyorum. Uçsuz bucaksız gökyüzüne ve onun sonsuz maviliğine bakıyor, manzaranın tadını çıkarıyor ve sonunda hafiflediğimi hissediyorum.

Koridorda yürümek üzere olduğuma inanamıyorum.

Aiden'in başkalarını becermek için beni terk ettiğine inanamıyorum.

En çok da bir kumaş parçası yüzünden yıkıldığımıza inanamıyorum. "Gerçekten seni bir duvağın peşinden koşturdum mu?" Kendi gülünçlüğüme üzerine daha fazla kahkaha arasında soruyorum.

Ledger başını bana doğru eğiyor, tek kaşını kaldırıyor, bakışları entrika dolu. "Tatlım, sen bana hiçbir şey yaptırmadın. Ben bir peçenin peşinden gitmeyi seçtim," diyor çakıllı ve gerçekçi bir sesle.

Ama nabzımı durduran şey *bal*. Az önce bana sevgi dolu bir lakap mı taktı? Evet, evet, taktı.

Doğrudum. Göğsümdeki gerginlik kayboldu. Dağınık etek ucuyla gelinliğime bakıyorum, eteği kir içinde ve küçük dallarla tozlanmış. Ayak bileğimdeki minik kuş dövmesi beyaz şeffaf çoraplarımla arasından görünüyor. Keşke bağıcıklı siyah botlarım ayağımda olsaydı. Ama onlar bagajda. Garrett'tan onları yakındaki bir restorandaki resepsiyon için oraya koymasını istemiştik çünkü topuklu ayakkabılarla dans etmekten nefret ediyorum.

Resepsiyon. Sessizce inliyorum. İki şövalyeme başka bir sorundan daha bahsetmek istemiyorum. Ama yüzlerce tabak tavuk ve pilavı ne yapacağım? O kadar pastayı? Düşün şarkıcısını? Annemle ve onun bugün için dilekleriyle? Midem bulanıyor ama şu anda bunların hiçbirini düşünmek istemiyorum. "Peki, teşekkür ederim. Minnettarım. Ve sana yeni ayakkabılar alacağım," diyorum özür dileyerek.

Küçümseyici bir el sallıyor. "Hayır. Neye bulaştığımı biliyordum." Dereyi işaret ediyor. "Su."

Etrafımdaki yamaçlara bakıyorum. "Görünüşe göre bu çalıyı gözyaşlarımla sulamışım, belki de bugün toprağa yardım etmişimdir" diyorum, olayları hafifletmeye çalışarak.

Ledger çenesini beyaz ve pembe çiçeklere doğru eğiyor. "Zakkumun gerçekten suya ihtiyacı yoktur. Bu yüzden otayolları ve yol kenarlarına dikerler."

Dev üzgün bir iniltiyle araya giriyor. "Demek istediği, *bitkileri düşündüğünüz için teşekkürler*."

Ledger geriniyor, pantolonunun sudan ıslanmış paçalarını kıvrırmak için uçlarına uzanıyor. Bitkileri düşündüğüm için bana teşekkür etmiyor, bu da tamam. Onun yerine, "Onlar da zehirli, o yüzden yemeyin" diyor.

"Tüm insanlıktan kaçıyor olsaydık faydalı bir istihbarat olurdu," diye yanıtlıyor Dev.

"Zombi kıyametine hazırlığı eleştirme Dev," diyorum ve uzun zaman önce Stern Brunch Daddy lakabını taktığım adamla alay ettiği için dayanışma amacıyla onu dürtmek istiyordum. İstediklerim zamanı tam da olması gerektiği kadar disiplinli.

Ama henüz o seviyede olduğumuzdan emin değilim, Dev "Haklısın. Ledger, beyin yiyenlerden kaçarken amatör

botanikçimiz olarak bize yardımcı olacaktır."

Ledger iç çekerek ekliyor: "Eğer lunaparka gideceksek, şimdi yeni bir çift parmak arası terlik alsam iyi olacak." Yüz metre ötedeki 7-Eleven'ı işaret ediyor.

"7-Eleven'da parmak arası terlik var mı?" Dev soruyor.

Ledger omuz silkiyor, *sanki ben biliyormuşum* gibi. "Sanırım öğreneceğiz."

"Kulağa macera gibi geliyor," diyor Dev bana. "Macerayı sever misin?"

Görünüşe göre yıllardır maceraya atılmamışım. Aiden hiçbir zaman macera yaşamak istemedi. "Bayıldım," diyorum.

Ledger ayağa kalktı, siyah kanat uçları ve altında mantar resimleri olan çoraplarıyla oldukça dikkat çekiciydi

Don't Shiitake On Me, ve ıslak pantolonu dizlerinin hemen altına kadar kıvrılmıştı.

Garip bir şekilde seksi. *Neden sarıldıklarından*

dolayı. Benim için.

Dev yanımda duruyor ve bana elini uzatıyor. Eli tuttuğumda parmağımdaki yüzük tekrar dikkatimi çekiyor. Bununla yakında ilgilenmem gerekecek. Halletmem gereken uzun bir liste var - Aiden ve benim karışmak üzere olduğumuz hayatların ikincil hasarı.

Bu düşünceleri bir kenara iterek Dev'in beni yukarı çekmesine izin veriyorum, böylece beni dışarı çıkaran yer göstericilerin arasına giriyorum. Kilisede neler olduğunu ya da arabanın zemininde duran çantamın içindeki telefonumda kaç mesaj patladığını hayal bile edemiyorum - her iki dakikada bir annemden gelen aramalar, arkadaşlarımdan beni kontrol eden mesajlar. Misafirlerime ve aileme borçlu olduğum açıklamaları düşündükçe midem takla atıyor.

Bu adamlara borçlu olduklarım da dahil.

Su şırıl şırıl akarken, öğleden sonra güneşi arkamızda pırıl pırıl parlarken, onlara gerçeği, yani tamamen terk edilmiş bir gelin olmadığımı söylemek istiyorum.

Ama bir saatten kısa bir süre önce Trina ve Ivy'ye tüm keşkelerimi zar zor anlatabildim. Kardeşimin en iyi iki arkadaşına ve en iyi müşterilerine kaçak bir gelin olmaya bile cesaretim olmadığını söylememeliydim.

Sadece şanslıydım. Ya da daha fazla sevişmek isteyen bir adam tarafından terk edilirken ne kadar şanslı olunabilirse o kadar şanslıydım.

Ve maceramızı büyük bir gerçek bombasıyla mahvetmeyeceğim. Tepeye çıkarken, atılmış topuklu ayakkabılarımı alıp giyiyorum, sonra mağazaya gidiyorum, ama yol boyunca Dev fısıldıyor, "İsteyebilirsin..." Yüzümün etrafında bir hava çemberi çiziyor.

Her nedense -belki fark ettiği için, belki de düğün makyajını bile beğenmediğim için- onun gözlemi içimde başka bir şeyi gevşetiyor. Başka bir özgürlük katmanının kilidini açıyor.

"O zaman şoförüm yeni ayakkabılar ararken ben de gidip makyajımı tazeleyeyim," diyorum ve bugün üçümüz birlikte hareket ediyormuşuz gibi hissediyorum, özellikle de Dev bana gülümseyip sonra da "Slurpees benden," dediğinde.

ELBİSEYİ ÇÖPE AT

Aubrey

On beş dakika sonra 7-Eleven'dan yüzüm makyajdan arınmış, çantamda bir kilo Twizzlers, bir vişneli Slurpee, duvağım ve bir Sharpie ile çıkıyorum.

Ledger, kıvrılmış takım elbise pantolonuyla Crocs giyiyor ve ağzına jelibon atıyor. Diğer adam pişmiş nohut atıştırıyor, takım elbisesinin ceketini koluna asmış, gömleğinin kollarını kıvrımış, ciddi şekilde güçlü kollarını ortaya çıkarıyor. Arabaya doğru yürürken Dev'in kollarına bakmadım desem yalan olur. Ya da Ledger'ın bir çantaya uzanıp kırmızı bir ayıyı havaya fırlatırken ve onu diliyle kurbağa gibi yakalarkenki ellerine. Bileğinin açık teninde bir ok dövmesi kıvrılıyor. I Eminim iğneyi aldığı anda canı yanmıştır. Eminim iğnenin altında bile irkilmemiştir.

Ama onları kontrol etmeyi bırakmalıyım. Kesinlikle bırakmalıyım. Eski düğün günümde düşünmem gereken son şey kardeşimin en yakın arkadaşlarının seksli olduğu. Herhangi bir erkeğin seksiliği hakkında, bu konuda.

"Sanırım cevabımızı bulduk. Crocs satıyorlar," diyorum ve sonra Slurpee'mi kaldırıyorum. "Ve bu şampanyadan daha iyi." Ledger portakallı bir sakız uzatıyor ve havaya kaldırıyor. "Bu da düğün pastasından daha iyi."

"Bilmiyorum. Kek ananas aromalı," diyorum.

"Ananaslı düğün pastasını kim alır?" Dev homurdanarak sorar.

"Yemek şirketiyle bir karışıklık oldu," diyorum. "Bu yüzden ananaslı düğün pastasına razı olacağımı söyledim."

Dev arabadan birkaç adım ötede duruyor ve yeşil gözlerindeki yoğunlukla bakışlarımı karşılıyor. Altın sarısı benekleri var; bazen yeşil, bazen ela gibi görünüyorlar. Merhametli gözler. "Konu pasta ya da erkekler olunca, asla yetinme. Beni duyuyor musun, Aubs?"

Göğsüm ısınıyor. "Seni duyuyorum."

"Ama ananaslı kek yerleşiyor mu?" Ledger düşünüyor. "Bana iyi gibi geliyor."

Dev başını eğiyor, teklifi bir süre düşündükten sonra kabul ediyor gibi görünüyor. "Biliyor musun, biraz öyle. Ama diyetimde yok." Nohut torbasını karıştırıp bir tane atıştırıyor ve arabaya ulaştığımızda bagajdan sarkan *Just Married* tabelası dikkatimi çekiyor.

Bu işe yaramaz.

"İzin verin bunu ben halledeyim" diyorum, sonra yeni aldığım kalemi açıyorum, diz çöküyorum ve tabelayı düzeltiyorum. *Sadece Evliyim*'in üstünü çiziyorum ve yerine yazıyorum... *Kaçak Gelin!*

Tamamen doğru değil, ama yeterince doğru hissettiriyor.

Sorun şu ki, kaçak bir gelin gelinlikle hız trenine binemez. "Lunaparkta bu kadar uzun bir şey giyemem."

Dev burnunu kırıstırır. "Alışverişe... gitmek ister misin?" Bulaşık makinesi deterjanı gargara yapıyormuş gibi geliyor. Ona takılmadan edemiyorum. "Outlet alışveriş merkezi birkaç mil ötede. Gitmek ister misiniz?"

"Elbette," diyor Ledger, Crocs giymekten daha kötü bir kader varsa, onu alışverişte bulmuş gibi. Dev yüzünü buruşturuyor, sonra da sahte bir gülümseme yapıştırıyor. "Neye ihtiyacın varsa."

Ha! Dev'in kriptonitini buldum. Ticaretten korkuyor. Ama yardım etmeyi daha çok seviyor.

Yine de başka bir planım var. Ama önce daha iyi ayakkabılara ihtiyacım var. "Bagajı açabilir misin?" Ledger'a sordum.

Pantolonundan anahtarlığı çıkarıp bana uyuyor. Çantamı karıştırıyorum ve kardeşimin benim için bıraktığı siyah bağcıklı botlarımı alıyorum. Bugün beni kurtardığı için ona bir ömür boyu ikizlerine bakıcılık yapma borcum olacak.

Park yerinde tek ayağımın üzerinde zıplayarak saten pompayı çıkardım ve bagaja attım. Sonra bir botu çekıştırıp bağlıyorum. Bir sonrakine flamingo yaparak geçiyorum, sonra diğer beyaz topuğu da bagaja atıyorum. Kapıyı kapattıktan sonra yolcu tarafına geçip arabanın zemininden çantamı alıyorum. "Hemen geliyorum.

geri dönün," dedim çocuklara.

Mağazaya girip ihtiyacım olanı alıyorum, ödemeyi telefonumla yapıyorum ve ekranı bir Vegas slot makinesi gibi aydınlatan mesajları görmezden geliyorum.

Dükkândan çıkıyorum ve iki adamı da kaldırımında durmuş, biraz şaşkın bakarken buluyorum, ta ki elime bir makas alana kadar. Kıçımı sıcak betonun üzerine park ediyorum. "Bazen yeni bir tarza ihtiyaç duyarsınız."

Dev'in gözlerinde endişe parlıyor. Ledger'ın da. Belki de bir duvak yüzünden çıldırdığımdan ama bir şekilde tüm bu dantelleri öldürmeye razı olduğumdan endişeleniyorlar. "Gelinliği kendim aldım. Bu bir aile yadigârı değil," diye açıklıyorum.

Dev'in yüz ifadesi anlayışla parlıyor. "Elbiseyi çöpe atacaksın." Bunun ne anlama geldiğini bilmesinden etkilendim. "Evet."

Ledger ona meraklı bir bakış fırlatır. "O da ne? Bu bir şey mi?"

Malzemeleri toplarken Dev, "Bir süredir böyle bir trend vardı," diye açıklıyor. "Gelin düğünden sonra bir fotoğrafçı fotoğraf çekerken gelinliği bilerek mahvediyor. Gelin ve damat okyanusta koşuyor ya da boyaya bulanıyor. Ya da gelinliğin içindeyken bir şelalenin altında dururlar. Ya da yolun kenarında gelinliğiyle çamura bulanıyor ve damat onu öpüyor."

Ben elbisenin ilk parçasını kesip çıkarırken, Ledger Dev'e soruyor, "Bunu nereden biliyorsun? Düğün haberlerini mi takip ediyorsun?" "Bu düğün haberi değil. Sadece haber. Ve evet, takip ediyorum. Arada bir gazete okumayı dene."

"Gazete mi? Kaç yaşındasın sen?"

Makasla, tatmin edici bir dantel ve tül yığınına daha ısırarak koparıyorum.

"Dostum," diyor Dev. "Senden beş yaş küçüğüm! Ve gazeteler internette var. İnternet denen bir şey var." Ledger, "Ben de internetin cehenneme açılan bir kapı olduğunu sanıyordum," diyor ve sessizliğe gömülüyorlar.

Birkaç saniye boyunca elbiseyi kesip biçiyorum, ancak bana baktıklarını fark ettiğimde duruyorum.

Yukarı bakıyorum. "Vay canına," diyor Dev, biraz şaşırmış bir halde.

"Vay anasını," diye ekliyor Ledger, etkilenmiş gibi.

Gurur göğsümden kollarıma ve parmak uçlarıma kadar yayılıyor. Erkekleri nasıl seçeceğimi bilmiyorum olabilirim ama bana bir makas verir misin? Kızınız altın madalyalı. Şu ana kadar yaptığım iş konusunda kendimi oldukça iyi hissediyorum. "Fena değil mi?"

Dev'in gözleri kocaman, dudakları ayırık. "Sen bir makas virtüözüsün."

Bu bana bir fikir verdi. Kim bir çarşafı ikiye bölmeyi tatmin edici bulmaz ki? Bu da benzer bir sinire dokunuyor. Makası onlara doğru salladım. "Yardım etmek ister misiniz?"

Dev parmağını kaldırıyor. "Elbiseyi çöpe atarken çekilmiş bir fotoğrafını ister misin?" Başka bir şey istemiyorum. "Evet!"

Ben makası Ledger'a uzatırken Dev elini cebine atıp telefonunu alıyor. "Biraz daha kesmek ister misin?"

Ledger *Roma'da* omuz silkerek önümde diz çöküyor, aleti alıyor, sonra bir an için yüzünü buruşturuyor. Belki de bir taşın üzerine diz çökmüştür? Ama o acı parıltısı neredeyse ortaya çıktığı anda kayboldu. Elbisenin arkasındaki kumaşın bir kısmını topluyorum, sonra ön tarafa doğru çeviriyorum. "Buradan başla."

"Anladım," diyor, kumaşı bir süre inceledikten sonra kalçamı sıyrarak kumaş parçasını alıyor. Bacağımdan yukarı doğru küçük bir elektrik akımı fırlıyor.

Bu çok güzel.

Ama irkildi, sonra dondu kaldı. Harika. Sadece harika. Bana dokununca tuhaflaştı. Bugünkü şansım bu olmalı.

Ledger yüzünü bile kaldırmıyor. Olduğu yerde donup kalmış, ben kısa, siyah saçlarına bakarken o da kalçalarıma bakıyor. Dev'inkinden farklı. Aiden'inkinden farklı. Temiz, düzgün bir görünüm.

Hoşuma gitti ama bunun bir önemi yok. Onun rahatsız olmasını istemiyorum. "Yapmak zorunda değilsin."

Belirgin bir şekilde yutkunuyor, belki de düşüncelerini sıralıyor. "Çorap giydiğini fark etmemiştim," diye geveliyor, bakışları hala benim asla tutamayacağım bronz bacaklarımdan sadece birkaç ton daha açık olan şeffaf beyaz baldırlara kilitlenmiş.

"Çorapları severim. Tayt. Uyluk hizasında çoraplar," diyorum rahatça.

Tekrar yutkunuyor. Bu sefer daha sert. Sonra, kendini toplar gibi, bir asker gibi başını sallıyor. "Tamam o zaman." Sesi neredeyse tahrik olmuş gibi çıkıyor.

Oh. Oh,

Tanrım.

Bu yüzden mi garip davranıyor? Ne çılgınca bir düşünce. "Yine de çorapları kesme. Onları seviyorum." Keserken, "Ben de." diye mırıldandı.

Makası özenle elbisenin geri kalanında gezdiriyor ve ardında tırtıklı bir kenar bırakıyor. O anın fotoğraflarını çeken Dev'e bakıyorum.

Yol kenarındaki bir benzincide satılan bir kartpostalda görebiliyordum. Kızıl saçlı, plaj bukleli bir kadın, makyajdan arınmış bir yüz ve Crocs giymiş ve takım elbise giymiş bir adamın, güneşin altında bir 7-Eleven'in dışında gelinliğini kesiyor.

Evlenmediğin gün için tebrikler.

Kartpostalda böyle yazıyordu. Ledger neredeyse bitirdiğinde durur, makası kaldırır ve Dev'e doğru sallar. "Sıra ister misin?"

Dev telefonu indiriyor. Bakışlarımla buluştuğunda yakışıklı yüzüne flörtöz bir sırıtış yayılıyor. "Eminim öyledir."

Ledger ayağa kalkıyor, makası Dev'e veriyor, sonra telefonunu alıyor. Yer değiştirirken Dev önümde diz çöküyor, Ledger da fotoğrafımızı çekiyor. "Bitti" diyerek işini bitirirken Dev'in tüle verdiği güzel hasara odaklanıyorum.

Artık bir mini elbise.

Ayağa kalkıyorum, bir elimde makas, diğer elimde kirli, parçalanmış elbisenin kocaman bir parçası. Evet, elbise sonunda üzerime oturdu. Yapılacak tek bir şey kaldı. Nişan yüzüğümü çıkarıyorum, sonra boynumun arkasına uzanıp taktığım, üzerinde ışıltılı bir yıldız olan sade gümüş zinciri çıkarıyorum; büyükannemin ölmeden önceki on sekizinci doğum günü hediyesi. *"Her zaman ışıltılı ol, Aubrey,"* demişti.

Ama elimde bu yüzük varken zinciri çözmek zor. Durumu anlatan Dev, "Ben yaparım." dedi.

Küçük bir ürperti içimi titretiyor. "Teşekkürler," diyorum, sonra saçlarımı yana doğru tarayıp boynumu görmesini sağlarken arkama geçiyor. Parmakları ensemde geziniyor ve nefesim neredeyse kesiliyor ama dudaklarımı zamanında büzüyorum. Aiden boynuma neredeyse hiç dokunmazdı ama sanırım biraz boyun ilgisine bayılırdım. Ama bu çok uzun sürmüyor, çünkü Dev saniyeler içinde zinciri çözüyor. Ledger tüm sahneyi izlerken, zincirin üzerindeki yüzüğü düşürüyorum, sonra Dev zinciri bir kez daha bana geri takıyor. Bu sefer nefesinde bir kesiklik var. "İşte böyle."

Saçımı bırakıyorum, o da etrafımda dolaşıyor.

Onlara poz veriyorum. "Siz ne düşünüyorsunuz?"

İkisi de bana beklediğimden daha uzun süre bakıyor ve bakışlarında sıcaklık gibi bir şey var. Ya da belki de bu sadece hayranlıktır? Bugün ya da herhangi bir gün erkeklerin motivasyonunu değerlendirmeye çalışmam gerektiğinden emin değilim.

"Görünüyorsun..." Dev söze başlar ama sesi çakıllıdır. "Harika," demeyi başarıyor.

Ledger birkaç kez başını sallıyor. "Yeni tarzın güzelmiş."

Onların iltifatlarının beni Aiden'dan aldığım iltifatlardan daha iyi hissettirmesi benim hakkımda ne söylüyor bilmiyorum.

ZOR BİR ZAMAN

Dev

Zil yüksek sesle, tiz ve tatmin edici bir şekilde çalarken ben hâlâ çekici tutuyorum.

Aubrey, pakı vurduğum ve en üst seviyeye gönderdiğim yüksek forvet oyununun tepesini işaret ederken, "İşte bu sadece gösteriş," diyor. Yani, başka ne yapabilirdim ki? Sert vurmayacak mıydım?

"Üzgünüm, üzgün değilim," diyorum. "Ledger'ı dövdüğüm için de üzgün değilim."

Ledger, oyunu yöneten adamın yanındaki yerinden gözlerini deviriyor. "Evet, önemli olan istatistikler bunlar. Karnaval oyunlarında vurduğum diskler."

"Pak paktır," diyorum.

Aubrey her şeyi yapmak istediğini söylediğinde, her şeyi kastetmişti. Roller coaster'a, salıncaklara, Tilt- A-Whirl'e bindik. Dart attık, Skee-Ball oynadık ve şimdi de tokmak sallıyoruz.

Çekici yere bırakıyorum ve hemen Garrett'a bir mesaj atarak Aubrey'nin iyi olduğunu -ya da böyle bir günde beklenebileceği kadar iyi olduğunu- bildiriyorum.

Sıra onda ve tokmağı ve kolu değerlendiriyor. Bir meydan okumaya karşı koyamadığım için yaklaşıyorum. "İpucu ister misin?" "Önümüzdeki beş saniye içinde hasta kaslar ve büyük bisepsler geliştirmek gibi mi?"

Gülümsüyorum. "Bu ya da tekniğe odaklan. Çekiç başınızın üzerindeyken başlayın, yerçekiminin onu aşağı çekmesine izin verin, sonra kendinizi atışa doğru indirirken kalçalarınızı ve uyluklarınızı kullanın."

Göz kırpıyor. "Çocuk oynacağı," diye

kestirip atıyor. "Ya da sana

gösterebilirim," diye teklif ediyorum.

Ledger bıyık altından güler. "Tabii ki yapabilirsin."

"Yardımcı olduğum için benimle alay et," diyorum ve

cevabını bekliyorum. "Elbette. Göster bana," diyor Aubrey oyuncu bir ruhla.

Arkasına geçtim, beline uzandım ve çekici onunla birlikte kaldırdım... ama Garrett'ın küçük kız kardeşine gerçekten bu kadar yakın olmalı mıyım? Baktan eski sevgilisini unutmasına yardım etmek için buradayım, flört etmek için değil.

Birkaç santim geri çekiliyorum.

Aubrey bana bakmak için boynunu çeviriyor. "Dev, vücudunu benimkine bastırabilirsin. Aklıma bir şey gelmeyecek. Bunun için endişelenme."

Açık sözlü. Beklediğimden daha fazla ama izin verdiği için minnettarım. "Tamam." Kollarımı ona daha sıkı sarıyorum ve... kahretsin. Kollarımda bu kadar iyi hissetmemesi gerekiyordu.

Her şey aynı hizada. Boynu dudaklarıma yakın, saçları burnuma yakın, kıvrak sırtı göğsüme dayanmış. Ensesinden bir koku geliyor. Parfümü soluyor ama bir yaz meyvesi gibi tatlı bir şeyin belli belirsiz kalıntıları duruyor.

Yapma bunu. Ona parfümünün ne olduğunu sorma, dostum. Sadece sorma. "Sadece bu kadar sıkı tutma," diye ısıırıyorum, sonra birleşen ellerimizi biraz aşağı kaydırıyorum. "Biraz daha rahatlamalısın."

Ya da belki öyle.

Tutuşunu hafifçe gevşetiyor.

"Mükemmel," diyorum ve buradaki işim bittiği için zıplayarak aletime biraz nefes aldırıyorum. "O zaman o çekici Aiden'in suratına indirir gibi indir."

Başını geriye atıyor ve büyük bir keyifle gülüyor. "Peki, bunu neden söylemedin?"

Aubrey tokmağı kaldırır, nişan alır ve çekici sertçe vurarak gürültülü bir *ses* çıkarır. Zili çalmıyor ama kolu yarıya kadar yakıyor ve *evet diye* bağırıyor.

Forvet operatörüne teşekkür ettikten sonra kollarını bana doladı. Ben de dersimi almıştım, bu yüzden ona dostça sarıldım. Sarılmayı kestiğimde Ledger ile arasındaki mesafeyi kapatıyor. Ona beşlik çakıyor, sonra kaşları çatılıyor. Sanki ona da sarılması gerektiğinden emin değilmiş gibi. O başlatmıyor. Ama *boş* vermeyi düşünmüş olmalı ki kollarını ona da doluyor. "Teşekkür ederim."

"Ben hiçbir şey yapmadım," diye homurdanıyor.

Bırakıyor ve önce ona, sonra bana gülümsüyor. "İkiniz de yaptınız." Bir nefes alıyor, nefes veriyor. "Bugün ikiniz de *çok* şey yaptınız."

Ah, lanet olsun. Bugün onunla ilgilenmek bir hediye idi. "Garrett'ın bizi çağırmasına çok sevindim," diyorum bakışlarını tutarak. Gözleri parlıyor. Bir süre sonra Ledger homurdanarak, "Senin için buradayız. Neye ihtiyacın olursa."

Gülümsemesi daha duygusal bir hal alıyor. Dudaklarının kenarını ısıyor. Ve oh, kahretsin. Yine ağlayacak mı? Şaşırmazdım. Derin bir nefes alıyor, sonra bir şey söylemek, bir tür itirafta bulunmak ister gibi dudaklarını aralıyor. Onun yerine, "Daha fazlasına var mısın?" dedi.

"Her zaman." Lunaparkın geri kalanını işaret ediyorum. "Karnaval atış poligonu? Kükreyen akıntılar? Dönme dolap?" Ledger sonuncusunda titriyor.

Aubrey başını eğip ona doğru bakıyor. "Dönme dolaplardan nefret mi ediyorsun?" "Ölüm tekerleği demek istiyorsun," diye düzeltiyor.

"O zaman bu bir evet demek," diyor ve onu inceliyor. "Yaşamak için tehlikeli bir oyun oynamaktan korkmuyorsun, burada vücudunu kontrol edebilir, bir sopa, bir disk ya da bir ayı tarafından vurulabilirsin, ama dönme dolaplar korkunç mu?"

"Kulağa doğru geliyor," diyor Ledger.

Aubrey bakışlarını bana çevirdi. "Dönme dolaplardan korkuyor musun?"

Başımı salladım. "Yılan olmadığına göre, hayır." Başka korkularım da var, mesela ya bir daha asla hokey oynayamazsam? Ama şimdi bunları tartışmaya gerek yok.

"Yılanlar ve dönme dolaplar," diyor Aubrey şakağına vurarak. "Anladım. Beni alıp götürdüğünüz için teşekkür etmek üzere ikiniz için mükemmel bir gün planladığımda, içinde yılan ya da dönme dolap olmamasına dikkat edeceğim."

Teşekkür etmek istemesi beni olması gerekenden daha iyi hissettiriyor. Ben de vites değiştirdim. "Hey! Çarpışan arabalara ne dersin?" "Harika," diyor ve ne istediğini bilen bir kadın olarak önümüzden hızla uzaklaşıyor. Yürürken ona bakıyorum,

manzaranın tadını çok fazla çıkarıyor.

Çok uzun zamandır.

Ta ki Ledger'ın da ona baktığını fark edene kadar. Aynı şekilde.

Sanırım bu sürpriz olmamalı. Bir kadına karşı aynı ilgiyi ilk kez duymuyoruz.

ŞANSLI BİR ATIŞ

Aubrey

Spin Zone'da, kırmızı-beyaz arabamı onun turuncu arabasına çarpmaya kararlı bir şekilde Ledger'a doğru hızla ilerliyorum. Ona çarpıp, muzaffer bir şekilde "Al sana!" diye bağıyorum.

"O kadar da hızlı değil," diye karşılık veriyor, sonra makinesini geri vitesine takıyor, makineyi döndürüp beni avlarken, tekrar üzerime fırlatmaya hazırlanırken kurnaz gözlerini bana diyor. Mavi gözleri soğuk ve tehditkâr. Ledger nişan alırken hiç oyalanmıyor ama tam bana çarpacakken arkadan pusuya düşürülüyorum, başka bir araba benimkini bir kez daha onun tampon arabasına doğru gönderiyor.

Öne doğru sıçırıyorum, içimden bir kahkaha patlıyor.

Ben bir çarpışan araba sandviçiyim ve arabamın önü yanıyor, araba dönerken tepemde çalan elektronik ritme uygun olarak yanıp sönüyor. Ne zaman bir arabaya çarpılsa, araba dönüyor. Dolayısıyla, Dönme Alanı.

"Adil değil," diye bağıyorum ama bu neşeli bir protesto ve her vuruşta içimde bir tuğlanın daha gevşeyip parçalandığını hissediyorum.

Onlardan uzaklaşıyorum, diğer arabaların arasından sıyrılıp arabamı döndürüyorum, sonra da Dev'in yağsız yeşil makinesinin yan tarafına çarpıyorum. Gülümsemesi elektrikli, saçları yüzünün etrafında dağınık, gözleri hınzır bir neşeyle dolu.

"Yakaladım seni," diye sesleniyorum arabası bir daire çizerek dönerken, Vegas'taki kumar makineleri gibi yüksek sesle bip sesi çıkarıyor.

Ona tekrar vurdum. Yine arabası döndü. O bir-sekiz yaparken, Ledger büyük bir gürültüyle bana yandan çarpıyor. İçimde daha fazla tuğla parçalanıyor, devriliyor.

Köy yolunda hızla ilerlemekten, duvağın peşinden koşmaya, elbiseyi kesmeye ve ardından çekici vurmaya kadar, düğünsüz günümün tüm öğleden sonrası, bir lunapark gezintisinde stres attığım bu ana kadar bastırılmış, karmaşık, dağınık duyguların gerekli bir patlaması gibi hissettirdi.

Ama büyük bir sorun var.

Günüm bir yalan.

Dev ve Ledger beni utançtan kurtardıklarını sanıyorlar. Kalbimin kırıldığını düşünüyorlar. Yaralandığımı ve sadece birkaç saatliğine eğlenmek için yara bandı uyguladıklarını ve şimdi eve gidip aylarca yaralarımıyla ilgilendiğimi düşünüyorlar.

Evet, utandım. Evet, incindim.

Ama düşündükleri sebeplerden dolayı değil. Gerçeği daha fazla içimde tutamam. Onları yönlendirmek çok yanlış geliyor. Tıpkı bugün en yakın arkadaşlarıma kuşkulu ve endişeli kalbimin sırrını söylemediğimde içimde her şeyin yanlış hissettirdiği gibi.

Bak bu sessizlik beni nereye getirdi.

Oof.

Gövdem öne doğru savruluyor ama bakışlarımı septum piercingi, simsiyah saçları ve hınzır bir gülümsemesi olan bir kadına çeviriyorum. Elektrik mavisi tamponlu arabasının içinde, benden uzaklaşıp çarpık burunlu ve tüm parmaklarında kalın gümüş yüzükler olan bir adama çarpmadan önce yüzü "hadi oradan" diyordu.

"Bebeğim!" diye bağıyor. "Bunu nasıl yaparsın?"

"Seni seviyorum," diyor ve sonra bir kez daha ona çarpıyor.

Çok iyi vakit geçiriyor. Buraya sevgilisiyle buluşmaya gelmiş. Ben de Ledger ve Dev'in acıma randevusuyum. Tüm adrenalini yanıyor.

Arabamı zar zor hareket ettirebiliyorum. Dev ve Ledger bana doğru fırladığında, direksiyonu kırıp kaçmıyorum. Bunun yerine, bana doğru fırlamalarına izin verdim.

Arabam dönmeyi bıraktığında, çarpışan arabalarındaki iki adamla karşı karşıyaydım. "Zaten Aiden'la evlenmek istemiyordum," diyorum sonunda itiraf ederek.

Onlar gözlerini dikmiş bana bakarken ben koltuğa yığılıyorum.

Güneş ufka doğru alçalırken, lokantanın üzerindeki ışsız eski tabela bizi çağırıyor; Beverly's'in turuncu yazılarla yazılmış harfleri otoyol çıkışından görülebiliyor. Rampadan çıkıyoruz, sonra altı civarında otoparka dönüyoruz.

Fırçalanmış metal dış cephesi, nane yeşili kapısı ve penceresinde mutlu bir şekilde şurup içinde boğulan bir yığın krep posterleri ile bu lokanta bir yol gezisi filminin yıldızlarından biri olabilir.

Bugün, *Aubrey'nin büyük işmasının* gerçekleşeceği yer olmak üzere.

Merdivenleri çıkarken uğursuz hissediyorum. Çarpışan araba lafından sonra tüm yol öyle hissettirdi. Ama üstü açık araba bu konuda daha fazla konuşmak için uygun bir yer değildi. Ayrıca, buraya gelirken cep telefonumla ilgilenmem gerekiyordu. Aşırı doldurulmuş bir bavul gibiydi ve mesajlarla dolup taşıyordu. Anneme mesaj attım ve ona iyi olduğumu, yarın konuşacağımızı söyledim. Garrett'ı kontrol ettim ve o da hiçbir şey için endişelenmememi söyledi. Nedimelerime mesaj attım, lütfen, lütfen, seksi siyah elbiseleri içinde erkekleriyle dans etmeye gitmelerini söyledim çünkü ben iyi olacağım, iyi olacağım, iyi olacağım.

Ve olacağım da.

Kapıya ulaşıyoruz ve Dev benim için kapıyı açıyor. İçeri girdiğimizde Ledger tezgahın arkasında çalışan kadına başıyla selam verip "Nasılsınız?" diye soruyor.

"İyi gidiyor. Sizin için ne yapabilirim?" "Üç kişilik masa, lütfen."

50'lerden kalma pembe bir garson elbisesi giymiş, kısa, dar bir afro saçları ve kaygan kırmızı ruju var ve file şapkalı bir adamın kahvesini dolduruyor. Adamın sakalı, soluk kolları boyunca uzanan dövmeleri ve bir kamyoncunun yorgun çöküşü var. Bizi gördüğüne sevinmiş gibi, "Buyurun oturun," diyor. "Hemen geliyorum."

Ses sisteminde Elvis çalmıyor. Taylor Swift çalıyor ve bu uygun görünüyor. Kalp kırıklığının kraliçesi.

Ledger bir kartpostal ve tişört rafının önünden geçiyor, ardından bir kabinde dondurma siparişi üzerine tartışan bir aile ve her bir çift göz kendi ekranında, uyuklayan bir başka dörtlülük.

Ledger arka taraftaki dairesel bir kabinin yanında durur. "Önce bayanlar."

Ortaya kayıyorum. O yanıma geçti, Dev diğer tarafıma.

"Aç mısın?" Dev soruyor, ben daha cevap vermeden masadan menüleri alıp dağıtıyor.

Plastik kaplaması kenarlarından kıvrılan kırmızı menüyü çevirerek açıyorum. Ama menü göstermelik. Bu tür bir yeri, bir müşterinin balyajı için hangi renkleri karıştıracağımı bildiğim gibi bilirim.

Garson elinde bir fincan kahveyle geldiğinde, sanki kutsal bir kaseymiş gibi onu havaya kaldırıyor. "Biraz canlanmaya mı ihtiyacınız var? Bana kalırsa burada iyi kahve yapıyoruz."

Dev gülümser, sonra isim etiketini tarar. "İyi görünüyor, Beverly." O da buranın sahibi. "Ama sanırım bir çikolatalı milkshake, bir tabak patates kızartması ve birkaç hamburger ihtiyacımız olacak."

Bana sempatik bir gülümseme atıyor, belki de durumu çok iyi okuyor ya da kıyafetimin bağlamsal ipuçlarından bir araya getiriyor. "Demek böyle olacak," diyor Beverly bana, hiç de kırıkcı olmayan bir sesle.

Onun sempatisini takdir etsem de, bugün daha fazlasını hak etmiyorum. Ve ben de yemek yemek istemiyorum. "Aslında bir sebze burger ve yanında salata istiyorum, domatesler kalsın," diyorum.

Beverly, "Bu da olur," diyor ve Dev'in tavuklu sandviç siparişini -ekmeği bırak- ve Ledger'ın ıspanaklı ve mantarlı omletini yazıyor.

O gittiğinde, artık oyalanmayacağı açık. Umarım onları yanlış yönlendirdiğimi düşünmezler. Umarım kızmamışlardır. "Bakın, Aiden sadece arkadaş olmak istediğini söylemişti. Gelin odasında size bunu söylediğimde," diyorum Dev'e, beni kiliseden kurtardığı zamanki itirafıma geri dönerek, "bu doğrudur. Ama..."

Kelimeler boğazımda misket gibi düğümleniyor. Hepsi babamın dilekleri, annemin sözleri ve ailemin benim için umutlarıyla karışıyor. *Baban senin için çok mutlu olurdu. Her zaman kaçan kişiyle tekrar bir araya gelmeni umardı.*

Burada çok uzun süre kalmamın nedenleri üzerinde durdukça Dev ve Ledger'a gerçeklerin bir kısmını anlatmak daha da zorlaşacak. "Gerçek şu ki... Ayrıldığında aslında rahatlamıştım," diye itiraf ediyorum. Sesim titriyor. "O ana kadar Ivy ve Trina'ya sabahtan beri bir şeylerin ters gittiğini söyleyecek cesareti bulmaya çalışıyordum. Bu kadar gergin hissetmemin normal olup olmadığını merak edip durdum. Sanki elbisem üzerime uymuyordu. Sanki kıyafetlerim yanlışmış gibi." Dev başını salladı, devam etmesi için nazik bir işaret etti.

"Ve Aiden on dakika önce ortaya çıktığında..." Damadın kapıyı açtığını hayal ediyorum ve içimi yeniden bir rahatlama kaplıyor. Derin bir nefes alıyorum, sonra bir adamdan diğerine bakıyorum ve bütün sabah, bütün öğleden sonra ve belki de çok daha uzun zamandır içimde sıkışıp kalmış olan sözleri söylüyorum. "Bunu yapanın o olmasına minnettardım. Çünkü ben kendimi tamamen vermemiştim," diyorum, her şeyi itiraf ederken sesim hâlâ titriyor. "Anlattığım ilk insanlar sizsiniz."

"Öyle mi?" Ledger soruyor, benden şüphe ediyormuş gibi değil. Daha çok şok olmuş gibi.

"Özür dilerim," diye ekliyorum içimdeki korkunçluk sürünürken. "Hiçbir şey söylemedim çünkü Aiden'in beni terk

edişine çok şaşırmıştım. Başka insanlarla yatmak istediğini söyledi," diyorum, aynı anda hem acı çekerek hem de incinerek. "Benimle evlenmek istemediğini ama yine de benimle yatmak istediğini söyledi. Ve bu sabah Miami'ye bir uçak bileti aldı, böylece oraya taşınabilecek ve

Görünüşe göre bir sürü insanla seks yapıyor. Yarın uçağa binecek." Sesimin kırılma tehlikesi geçirmesinden nefret ediyorum. Kendimi yeniden çok aptal hissediyorum. Aiden kapıdan girmeden saniyeler önce en iyi arkadaşlarıma korkularımı anlatmaya hazır olduğum için bu hiç mantıklı değil. Yine de söylemedim. Önce Dev'e, sonra da Ledger'a bakarken irkildim. "Ve bütün gün beni eğlendirmene izin verdim. Muhtemelen benim bir-

Bu kelimeyi söylemekten nefret ediyorum. Ailem beni dürüst olmam için yetiştirdi.

Ama Dev elini benimkinin üzerine koydu. "Hayır." Sesi güçlü ve ciddi. Ledger bir köpek gibi hırlıyor. "Bu hikâyedeki kötü adam sen değilsin."

"Aiden öyle," diye ısırdı Dev. "Nişanlın bu sabah bir uçak bileti aldı." Sesi inanılır gibi değil. "Sonra da saatlerce o haberin üzerinde oturdu. O bir pislik torbası."

"Onunla evlenmediğin için çok mutluyum," diyor Ledger, çenesi sinirle titriyor ama sesi de minnettarlıkla dolu.

Boştaki elimi göğsüme koydum, omuzlarım gevşedi. Kızacaklarından çok korkuyordum. Ya da güvenlerini suiistimal ettiğimi düşünmelerinden.

Ama yine de kendimi kötü hissediyorum. "Daha önce bir şeyler söylemeliydim. Size. Ona."

"Zamanlama her şeydir," diyor Ledger, sanki kendisi de o yollardan geçmiş gibi. Dev ona sempatik bir bakış atıyor. Birbirlerine acımasızca sataşmalarına rağmen, aile kurmuşçasına birbirlerini kolladıklarını hissediyorum. Sonsuza kadar arkadaş oldukları için mantıklı ama yine de görmek güzel. Kalbime bir şeyler dokunuyor - onlar için sıcak ve sevgi dolu hissettiriyor.

"Evet, sanırım bugün bunu öğrendim," diyorum. "Zamanlama hakkında."

Ledger, "*Kabul ediyorum* demeden önce öğrendiğin için memnun ol," diye ekliyor.

Gözlerinin içine bakıyorum, söylediklerinin alt metnini bulmaya çalışıyorum. Belki de kendi kısa evliliğinin sona ermesiyle ilgili bir gözlemdir?

Ancak eşiyle neden ayrıldıklarını bilmiyorum ve yorumunu olduğu gibi kabul etmemi istiyor.

Dev araya girerek, "Kendini hırpalama, Aubs. Arkadaşlarına söylemek üzere olduğunu söylemiştin. İçgüdülerin sana bir şey söylüyordu ve sen de onu dinledin."

"Şanslıydım," diyorum, suçluluk duygusu hâlâ içimi kemiriyor.

Dev gülüyor. "Bir hokey maçında şansın kaç kez kıcımı kurtardığını anlatamam." Ledger yumuşak bir gülümseme verir. "Ben de öyle. Belki de bu senin şanslı atışındır."

Belki de haklılar. Herkesi ve *her şeyi* becermek istediğini itiraf edene kadar Aiden'ın tüm seksi bana ver yolunda ilerlediğini bilmeme imkân yoktu. Belki de içgüdülerim beni uyarıyordu.

Suçluluk ve utancın ötesinde, rahatlama ve neşeyle gülümsüyorum. "Sanırım şansını kabul edeceğim."

Dev elimi sıkıyor. "Evlenmeden önce onunla ilişkini bitirmek istemiş olsan ve bunu arkadaşlarına söylemekten birkaç saniye uzakta olsan bile, bu birinin sana boktan şeyler söylemesinin daha az acı vereceği anlamına gelmez," diyor, yeşil gözleri kırılmalılıkla parlıyor. Şimdi daha koyu görünüyorlar, elaya yaklaşıyorlar. "Biri sana bir hiçmişsin gibi davrandığında. Sanki onlarla geçirdiğin zaman kesinlikle önemsizmiş gibi."

Sanki kendi deneyimlerinden bahsediyor gibi.

Ledger kolumu biraz garip bir şekilde okşayarak, "Aiden'ın tam bir ahmaktan başka bir şey olduğunu düşünmeye cüret etme," diye ekliyor.

Aiden'ın kirli işlerini temizlemem için beni bıraktığını hayal ediyorum. Otoparktan çıkarken. Misafirlerle yüzleşecek cesareti bile yoktu. Bütün bunları Garrett halletmek zorundaydı. Oh. Bekle. Bekle. "Neredeyse unuttuyordum. Bu, ahmak dondurmasının üzerindeki kiraz. *Bu gece* onu becermemi istedi," diye ekliyorum, "şehirden ayrılmadan önce."

Dev kekeliyor.

Ledger'in gözleri mor yarıklara dönüşür. "Hayır, yapmadı," diye tışıyor. "Evet, yaptı," diyorum ve Aiden'ın seks davetinin geri kalanını anlatıyorum. "Oda numarasını bıraktı mı?" Ledger soruyor.

"Ve senin onunla orada buluşacağını mı düşünüyor?" Dev

soruyor. "Hiç cevap vermedim. Biraz fazla şaşırmıştım."

Dev'in sırtışı alçakça bir hal alır. "Benim cesaret ve şakaların kralı olduğumu biliyor muydun?"

Aslında evet. "Ivy ve Hayes'i evlenmeleri için cesaretlendirdiğine göre, bunu biliyordum," diye cevap veriyorum, Ivy'nin geçen sezon Hayes'le Vegas'ta evlenme hikâyesine geri dönüyorum, bu yakışıklı kaleci, takım geleneği olduğunu iddia ederek onu ve yeni adamı evlenmeleri için cesaretlendirmişti. Hayes ile Vegas'ta evlendi ama otel odasına hem Hayes hem de takım kaptanı Stefan ile birlikte döndü. Böylece kendi gruplaşması başladı ve şu anda her iki adamla da mutlu bir evliliği var.

Dev elimi bırakıyor. "Ve Aiden'ın yanlış konuştuğunu bilmesinin gerçekten çok isterim."

Onun şakaları karşısında biraz başım dönüyor. "Ne yapmak istiyorsun?" diye sordum. Şunu *çok* baş döndürücü yap.

Dev dudaklarını yalıyor. Gözleri tatlı bir intikam duygusuyla parlıyor. "Ona saat sekizde orada olacağını ve kapıyı donuyla açması gerektiğini söyler misin?"

Oh, bu daha da iyi olmaya devam ediyor. "Kesinlikle yaparım."

Dev telefonunu çıkarmış ve titizlikle tıklıyor. Bir dakika sonra telefonu çevirip penis gönderen bir siteye giriyor. "Bir saatlik ekspres servisleri var. Dev bir karton penis saat sekizde odasının önünde olacak. Söyle, Aubs."

Sanırım bana hiç de kızgın değiller. "Yine de tepkisinin bir fotoğrafını çekmeyi çok isterdim," diyorum.

Ledger boğazını temizler. "Bekle."

Uh-oh. "Stern Brunch Daddy mantığın sesi mi olacak?" Ledger bana uzun ve meraklı bir bakış attı. "Bana böyle mi diyorsun?" "Sen busun. Oldukça katırsın."

Ledger bana başka bir bakış atarken Dev kıkırdıyor - daha karanlık bir bakış. "Şu anda Stern Brunch Daddy olmamı ister misin?"

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. "Evet," diye fısıldıyorum.

"O zaman ben de şunu söyleyecektim," diyor Ledger, biraz daha yaklaşıp önce Dev'e sonra bana bakarak. "O karton siki bizzat biz teslim edeceğiz."

Sanki bir kadeh şampanya içmiş gibiyim. Amelia Stone'a ön sıradan iki bilet almışım. Şehirdeki en iyi balyaj ödülünü kazandım. "Evet. Lütfen. Şimdi!"

Dev birkaç saniye daha yazıyor, sonra telefonundaki bir tuşa basıyor. "Aleti almak için onlarla otoparkta buluşacağız." Hararetle eski damadıma bir mesaj atıp sekizde orada olacağımı ve sevişeceğimizi söylüyorum.

"Tamamdır."

Ledger çenesini Beverly'ye doğru eğiyor, o bize doğru gelirken tabakları dengeliyor. "Çabuk yiyin o zaman. Bu gösteriyi yola koymalıyız."

Peçetemi yıldırım hızıyla kucağıma yaydım.

* * *

Çıkışta, Ledger ve Dev kimin ödeyeceği konusunda tartışırlar. Ledger kazandı. Dev homurdanır, sonra vitrinden birkaç tişört alır ve bedenlerini inceler. Memnun kalınca cüzdanından birkaç banknot çıkarır, muhtemelen gereğinden fazladır, sonra onları tezgâha atar. Bir lokanta kartpostalı ekliyor. İsmi neon ışıklarla aydınlatılmış retro tarzı bir fotoğraf. "Üstü kalsın Beverly," diyor.

Herhangi bir şeyin yüzde on beşini bir saniyeden kısa bir sürede çözebilen bir kadının çabukluğuyla paraları alıyor ve başıyla onaylıyor. "Teşekkürler, evlat."

Ona önerilen bahşışten çok daha fazlasını verdiğinden şüpheleniyorum.

Kartpostalı arka cebine koydu. Çıkarken kolunu okşadı. "Çok tatlısın."

Dev gömleğinin düğmelerini hızla iliklerken kelimenin sonunu yutuyorum. Çok geçmeden düğmeleri çözüyor ve pantolonunun bel bandındaki kumaşı çekiştirerek çıkarıyor, sonra da atıyor ve... çenem nerede?

Dev'in karın kasları var. Göğüs kasları yığılmış. Peki ya o kasları kaplayan altın sarısı göğüs kılları? Aşağı, aşağı, aşağı iniyor ve pantolonunun içinde kaybolurken beni baştan çıkaran mutlu bir iz bırakıyor.

Noel sabahı ve doğum günüm bir arada. Arabaya doğru yürürken, nereye bakacağımı bilemiyorum - geniş göğsüne mi, karın kaslarının merdivenine mi, yoksa kalçalarında dar, ince bir V'ye dönüşmelerine mi? Her yeri seçiyorum. Yukarıya, aşağıya, her tarafa, muhteşem kaslarına ve açık tenli bir adamdan beklediğimden biraz daha altın rengi olan kilometrelerce uzunluğundaki tenine aval aval bakıyorum. Yazın tişörtünü çıkarmayı seviyor olmalı. Umarım yaz hiç bitmez.

Bir boğaz temizlenir. "Aubrey, çeneni yerden kaldırmamı ister misin?"

Ledger'in kuru sözleri karşısında irkiliyorum ve düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum, yemin ederim çalışıyorum. "Neden...?" Tek yapabildiğim bu.

Kendini beğenmiş bir gülümsemeyle Dev tişörtü çekiştirerek giyer. "Bütün gün o gömleğin içinde çok sıcaktı." Sırıışını genişleterek çenesini önce bana, sonra da arkadaşına doğru eğiyor. "Ayrıca, siz ikiniz yeni kıyafetler giyiyorsunuz. Ben de bu aksiyona katılsam iyi olur" diyor ve arabaya ulaştığımızda yeni tişörtü çekiştirerek aşağı indiriyor.

Güle güle, gömleksizlik. Alo... Pancake Spesiyalimi dener misiniz?

Tişörtte öyle yazdığını fark etmemiştim. "Sanırım döndüğümüzde ne sipariş edeceğimizi bileceğiz," diyorum. "Anlaştık." Dev bana bir gömlek fırlatıyor ve ben de bir gün krepleri deneyebileceğimizi umarak onu yakalıyorum.

Diğerini Ledger'a uzatıyor, o da tek eliyle kapıyor. Hediyeği güveç kabı, kek standı ve mandolinden daha çok severek kendiminkini yakınımnda tutuyorum. Aiden'in seçtiği her şey. Yakında şu aptal kayıt defteriyle uğraşmak zorunda kalacağım.

Dev parmaklarını Ledger'a doğru oynatır. "Benim sıram. Bu tatlı arabayı ben kullanmak istiyorum," der. Ledger hiç itiraz etmeden anahtarlığı ona uzatıyor. "Yol tutuşuna bayılacaksın."

KARTON BİR ÇÜKTEN DERSLER

Defter

131 numaralı oda neredeyse hedefimde.

Oraya vardığımda, bir filmde kas gücü ortaya çıktığında görülen türden bir vahşilikle kapıya vurmak için sabırsızlanıyorum. Kahretsin, Aiden kapıyı açtığında, o korkağın göt deliğine bir yumruk indirmekten kaçınmam gerekecek.

Airport Inn'in lobisinde *Rezervuar Köpekleri* ekibi gibi yürürken yumruklarımı sıkıp açıyorum, uzun adımlar halıyı yiyor, Aubrey romantik intikam susuzluğundan güç alarak bize ayak uyduruyor.

Uyumsuzlar çetesi gibi görünüyor olmalıyız, o parçalanmış elbisesi, çorapları ve botlarıyla, Dev yeni krep özel gömleğiyle ve ben koridorda ilerlerken gıcırdayan Crocs'larımınla, kolumun altında dev bir karton penisle.

Teslim etmek için sabırsızlanıyorum.

Köşeyi döndüğümde, kapıların üzerindeki rakamları tarıyorum. Neredeyse geldik. Birkaç oda daha. 131 numara beliriyor, ama ona ulaşmadan önce kolumu uzatıp Aubrey'i durduruyorum.

Dev de durdu. "Ne oldu?" diye fısıldıyor.

"Bununla aran hala iyi mi?"

"Evet. Tereddütlerin mi var?"

Alay ediyorum. "Hayır. Sadece hepinizin içinde olduğundan emin olmak istiyorum."

Yumuşak bir gülümseme veriyor. "Sormana sevindim ama cevabım evet. Git yakala onları... *kaplan*."

Mmm...o kelime. Şu lakap. Stern Brunch Daddy'yi sevmediğimden değil, çok seviyorum. Tıpkı onun güzel sesine biraz gırtlak mırıltısı katarak *kaplan* demesinden hoşlandığım gibi. Tıpkı onunla ilgili her şeyden olması gerekenden daha fazla keyif aldığım gibi.

Ama şimdi yumuşama zamanı değil.

Hıyarlık yapmanın zamanı da değil. Sadece bir tane teslim etmek için.

Sıkılı yumruğumu bırakıyorum ve öfkemdeki vanayı biraz gevşetmeye çalışıyorum. Odaya kadar son adımları atıyoruz, gerçek boyutlu aleti kuruyoruz ve sonra Aubrey kapıya iki kez vuruyor.

"Hey, bebeğim," diyor ama sonunda dudakları tiksintiyle bükülüyor ve bu iki kelimeyi söylemenin bile ona bir şeye mal olduğunu söyleyebilirim.

Saniyeler sonra, kapı gıcırdayarak açılır ve bir tür shtupping müziği dışarı süzülür. Ginuwine'in "Pony" şarkısının nakaratı. Gözlerimi devirip "Tanrım" diye mırıldandım.

Bu her seks listesinde vardır. Sıfır hayal gücü gerektirir.

Dev bana *kapa çenen*i bakışı attı.

Alaycılığım sağduyumun önüne geçti. Aiden kapının arkasından "Tatlım?" diye sorarken dudaklarımı ısıırıyormuş gibi yapıyorum. Sen misin yoksa oda servisi mi?"

Hay sikeyim. Umarım planımızı mahvetmemişimdir.

Aubrey omurgasını dikleştiriyor ve henüz onu göremese de sahte bir seksi sırıtış takınıyor. "Selam bebeğim. Benim. Gelinliğimin içinde. Ve evet, oda servisim var," diyor, gırtlaklı zorlayan bir sesle ve bunu taklit bir şakayla takip ediyor, sadece bizim için.

Aiden rahatlamış bir iç çekişle kapıyı sonuna kadar açıyor, voila tarzı... şaka mı yapıyorsun? Buruşuk boxer mı giyiyor?

Ondan nefret ediyorum.

Gözleri fal taşı gibi açılıyor, Dev'den bana dönüp duruyor, irislerinde şaşkınlık var. "Sen... kardeşinin arkadaşlarını mı getirdin bebeğim?"

"Kesinlikle öyle," diyorum.

Aiden özür dilercesine ellerini kaldırıyor ve kıkırdayarak bizi başından savıyor. "Bakın, dün geceki partide çok eğlendim. Ve cidden çocuklar, iltifatlarınız için çok teşekkür ederim. Ama," diyor, üzgün bir şekilde iç çekerek, "erkeklerden hoşlanmıyorum."

Tabii ki Bay Azgın McFuckerson hepimizin seks randevusu için burada olduğumuzu düşünüyor. Tabii ki başka bir nedenle burada olduğumuzu düşünemez. Pisliğin teki.

"Buraya bunun için gelmedik. Bir teslimat için buradayız," diyor Dev, elindeki kartonu Aiden'a doğru iterken.

Kesik başını okşuyorum. "Evet, Bay Karton Dick sana birkaç ders vermek için burada," diye şarkı söylüyorum, müthiş karton topları üzerinde dengede duran alete dönerken. "Çünkü senden daha fazla taşıya var. Nedenini bilmek ister misin?"

Oops. Beklediğimden daha öfkeli çıktı. Sanırım sakinleşemedim. Aiden'ın sırtışı söndü. Ukalalığın yerini endişe aldı. "Neden?" diye kekeledi.

Gözlerimi korkak mucizeye dikiyorum. "Çünkü bir düğünü iptal *etmeden önce* lanet bir uçak bileti almazsın. Kaçıp gitmezsin ve gelinin ve erkek kardeşinin tüm konuklara söylemesini sağlamazsın," diye tükürüyorum, damarlarımı yalayan kızgın alevlerden beslenerek. Muhtemelen başarısız evliliğimin kömürleşmiş kalıntılarından kalan kendi çıralarım da ateşi körüklüyor. Gerçek yüzlerini saklayıp sonra da sizi çöplerle birlikte kapı dışarı eden bukalemun eski sevgililerden bıktım artık. Artık benim ve Aubrey'nin de.

"Ve bunu törenden on dakika önce yapmayacaksın," diye ekliyor Dev, kapıya yaklaşıp cüssesini kullanarak Aiden'ı alt etmek için. Fena fikir değil.

Ben de onu sıkıştırıyorum, Aubrey ise Dev'in yanına sıkışmış, gözlerinde vahşi bir zevkle sahneyi izliyor.

Dev'in işi bitmedi. Parmağını kaldırıp Aiden'ın göğüs kafesini dürtüyor. Bir zamanların damadı titriyor. Ne güzel bir manzara. "Bu da sana bir ders olsun. Bekârlığa veda partinde lanet olası garsona asılma," diyor Dev, alçak sesle ve tehditkâr bir şekilde.

"Ben vurulmadım-"

"-Öyleydin, dostum. Öyleydin amina koyayım. Ve işte bir ders daha." Dev bırakıyor ve onun yerine parmak eklemlerini çatlatıyor. Sesin Aiden'ın odasından gelen seks ritmine uyarak çıtırdayıp patladığından emin olmak için acele etmiyor. "Bir kadına evlenme teklif ettiğinde, yani senin olmasını istediğinde, başka biriyle flört etmezsin, mesajlaşmazsın, öpüşmezsin ya da sevişmezsin. Bay Karton Dick bile bunu bilir."

Aiden yutkunuyor ve teslim olmak için ellerini kaldırıyor. "Sadece şaka yapıyordum."

Zile basma taklidi yapıyorum. "Yanlıı. Bir turta ile uğraşıyorsun. Balonlu naylonla. Bir video oyunuyla. Birinin kalbiyle uğraşamazsın."

Dev aleti ona doğru itiyor. Aiden tökezleyip karton fallusa tutunarak onu kendisinden uzaklaştırırken, "Adam ol ve biraz taşak büyüt," diyor. Otel odasının lekeli halısına yuvarlanıyor.

Dişlerimi sıkarak Aubrey'e dönüyorum, içimde öfke fırtınaları kopuyor. Onu yumruklamamak için kendimi tutmam gerekiyordu. Aubrey'nin yalan söylediğini düşünmesine izin verdiğine inanamıyorum. Ona nasıl davrandığı konusunda utanmasına katlanamıyorum. Bütün günü bu ahmak yüzünden ne düşüneceğimizi düşünerek geçirmesinden nefret ediyorum.

"Ekleme istediğiniz bir şey var mı?" Ben soruyorum.

Aubrey derin bir nefes alır, sonra çenesine vurur. "Sanırım bu her şeyi kapsıyor. Yalnız... küçük bir şey var." Odaya doğru bir adım atar, eski sevgilisini baştan aşağı süzdükten sonra şöyle der: "Daha önce iyi bir seks yaptığımızı söylemiştin. Ama Inigo Montoya'nın ölümsüz sözleriyle, *bu kelimenin senin düşündüğün anlama geldiğini sanmıyorum.*" Sonra daha da yaklaşıyor ve sahnede fısıldıyor: "Mandolin öğrenmede iyi şanslar."

Çizmeli topuğuyla dönüyor ve koridorda kasıla kasıla yürüyor. Elimden bir şey gelmiyor, ama son sözü söylerken onun sert ve cesur yürüyüşünü izliyorum.

Ne muhteşem bir manzara. Köşeyi dönene kadar onu izliyorum ve döndüğünde öfkem yok oluyor. Yerini kadına duyduğum ateşli bir hayranlık aldı.

Arkamı döndüğümde gülümseyip başımı salladım. "Dostum, ona sahip olmaya *bu kadar* yakındın. Gerçekten sıçtın batırdın," diyorum.

Dev kıkırdıyor ve bir elini Aiden'ın çıplak omzuna doluyor. "Buradan sonrası yokuş aşağı, kardeşim." Bir süre duraksıyor, sonra kaşlarını kaldırıyor. "Bir de mandolin mi?"

"Kulağa hoş geliyorlar. Kadınlar onları seviyor," diyor Aiden ve şimdi kim

utanıyor? Dev daha sert gülüyor. "Hayır, dostum. Kimse sevmez."

Dev bir siki dev bir sikle bırakarak gitmek için dönüyoruz.

Otel girişinin dışında, Aubrey volta atıyor. Yanakları parlıyor, gözleri ışıltıyor. Pirinç panelli kapıyı iterek açtığımızda koşarak yanıma geliyor, omuzlarımdan tutuyor ve "Sen benim kahramanımsın" diyor.

Yanağıma hızlı bir teşekkür öpücüğü konduruyor. Ciğerlerimdeki nefesi kesiyor.

"Oh," diyorum, irkilmiş ve tahrik olmuş bir halde.

Bugünkü oyunda seviye atladım. Aubrey'e olan ilgimin nesnesini açığa çıkarttım.

Dudakları çok yumuşak. Öpüşmeyi kestiğinde Dev bizi izliyor, değerlendiren gözleri hiçbir şeyi kaçırmıyor. O bir kaleci,

yani onun işi bir şahin olmak. Buzdaki tüm hareketleri okumak. Şu anda beni çok net okuduğundan eminim, tıpkı birkaç yıl önce Los Angeles'ta Zahra'yla tanıştığımızda beni okuduğu ve Dev'in ikimizin de onu istediğini benden önce bildiği gibi.

O çok zeki.

Arkasını dönüyor, adamın omuzlarını tutuyor ve ona bakıp gülümsüyor. "Sen benim de kahramanımsın," diyor ve sakallı çenesine bir öpücük konduruyor.

Geldiğini görmenin avantajına sahiptir, bu yüzden rekor bir sürede elini kaldırır ve kendine birkaç saniye daha kazandırarak avucunu omzuna kapatır.

Bitirdiğinde, dünyadaki en büyük nefesi alıyor. "Teşekkür ederim. Artık ailemle yüzleşebileceğimi hissediyorum. Önce annemle konuşmam gerek-"

Ama sonra gülümsemesi kaybolur. Gözlerindeki ışıltı söner. Yüzünü buruşturuyor, sonra otelin tuğla duvarına yaslanıyor ve bir elini muhteşem kırmızı buklelerinde gezdiriyor.

"Ne oldu?" Endişeyle sordum.

"Sen iyi misin?" Dev saniye.

Kaşları çatılmış, dudakları bükülmüş.

"Yarın," diye nefes nefese kalıyor. "*Yarın* balayına gitmem gerekiyor. Geri ödemesiz biletlerimiz var."

TERK EDİLEN GELİN İADESİ

Aubrey

Üzerimizdeki bir uçağın ışıkları gece gökyüzüne karşı yanıp sönüyor. "Yani, evet. Balayımız için planımız buydu," diyorum arabanın kaputuna uzanıp yakındaki havaalanından kalkan jetlere bakarken. Hareket etmek istemiyorum. Kısmen bu güne katlanamadığım için. Kısmen de Dev bir yanımda, Ledger diğer yanımda yattığı ve onlarla rahat olduğum için. Kendi tarzında rahat. Bütün gün yaptıkları gibi sadece dinliyorlar. "Daha fazla macera istiyordum. Günü dışarıda keşfederek geçirmek, hayalet bir kasabaya gitmek ve görmeyi hiç beklemediğim yeni şeyler görmek. Ama o turistik şeyler yapmak ve şarap tatmak istedi. Yani, şarabı severim ama ben bir kadehi çevirip meşe, çilek ve pastırma derisi tadında konuşmaktan ziyade üzümün üzerinde tepinmeyi seven bir kızım."

"Pastırma derisi mi?" Dev soruyor.

Ledger bakışlarını bana doğru kaydırıyor. "Ne tür bir şarap içiyorsun, Aubrey?" "Gerçi hepsinin tadı aynı," diyorum. "Sence de öyle değil mi?"

"Kırmızı şarap, tabii. Şimdi sen söyleyince," diyor Dev.

"Uçağımız da yarın öğleden sonra kalkıyor," diyorum bir kez daha derin bir iç çekerek. "Bir haftalık yolculuk için aylarca para biriktirdim. İkimiz de biriktirdik. Ama ben daha çok kazanıyordum, o yüzden daha fazla ödedim." Ve şimdi iki biletle ve Aiden'ın kalmak istediği handa bir odayla sıkışıp kaldığım için sinirliyim çünkü McDoodle Adası'nda biri Instagram'da sansasyon yaratan iki turta dükkânı var. Evet, bu balayı yeri seçmek için eğlenceli bir nedendi. İş potansiyelini keşfetmek için. "Belki havayolu şirketini arayıp terk edilmiş gelin iadesi yapıp yapmadıklarını sorabilirim?"

İki adam da birkaç saniye sessiz kalır. Şaka yok. Alay yok. Dev ayağa kalkıyor ve Ledger'a okuyamadığım bir bakış fırlatıyor. Ledger da ayağa kalkıyor, mavi gözleri arkadaşına soru işaretleri yöneltiyor.

Ugh. Sessizlikten nefret ediyorum. Bana küçükken yemek masasındaki geceleri hatırlatıyor. Claire ve Garrett arkadaşlarıyla meşgulken, annemle babamın birbirleriyle neredeyse hiç konuşmadığı yıllarda tek başıma sohbeti canlı tutmakla görevli tek çocuk bendim. "Düşünecek olursan Havayolları'nın gerçekten bir tane olması gerekiyor," diyorum neşeyle.

Şüpheye düştüğünüzde, kendinizle ilgili bir şaka yapın.

"Bir saniye izin verir misin, Aubs," diyor Dev, bacaklarını arabanın kaputundan sarkıtırken yemi hiç yutmuyor, bakışlarını Ledger'a, sonra da park yerine çevirerek *benimle yürü* işareti yapıyor.

Ayağa kalktım.

Ledger kaputtan atlayıp Dev'le birlikte sıcak yaz gecesine doğru ilerlerken, ayak sesleri azalırken endişeler içimde yüzüyor. Belki de çenemi kapamalı ve başarısız düğünümün her ayrıntısını onlara anlatmayı bırakmalıyım. Ne de olsa onlar kardeşimin en yakın arkadaşları ama ben onlara kendi arkadaşlarımış gibi davranıyorum. En içten düşüncelerimi paylaşabileceğim kendi kankalarım var.

Ama kafamda daha fazla düşünmeden, eskortlarım dönerken kaldırımdaki Crocs ve wingtips düeti daha da yükseliyor. Önümde durdular, ikiz bakışları biraz şeytani.

"Peki ya terk edilmiş gelin iadesi yerine," diye başlıyor Dev, dudakları memnun bir sırıtişla kıvrılıyor. "Yolculuğa seninle çıksak," diye bitiriyor Ledger.

Donup kaldım.

Bunu gerçekten söylediler mi? Başımı eğerek Dev'in yeşil gözlerini inceliyorum, şakacı ama aynı zamanda umutlu. Sonra Ledger'ın mavi gözlerini.

Ciddi. Doğrudan.

Bunu demek istiyorlar. "Üç kişilik bir balayı mı?"
diye sordum. Dev rahat bir omuz silkiyor. "Ben
oldukça eğleneliyim."

"Stern Brunch Daddy nasıl iyi vakit geçirileceğini de biliyor," diye ekliyor Ledger. Sanki ben iyi vakit geçirirken o da kendini satmak zorundaymış gibi.

satılmanın ötesinde. Şu anda *evet, evet, evet* diye bağırarak istiyorum. Ama kardeşimle ilgili küçük bir sorun var. "Peki ya Garrett?"

Bütün gün ondan neredeyse hiç bahsetmedim. Hiç gerek yoktu. Ama aynı zamanda arkadaşı olan müşterileriyle geçirdiğim zamanı tekeline alarak onu üzme istemiyorum. "Sorun olur mu?"

Dev sakallı çenesini kaşıyarak bir süre düşünmüş gibi görünüyor. "Bugün seninle ilgilenmemiz için bizi gönderdi. Onu mesaj yoluyla bilgilendiriyordum. Sana göz kulak olmamızı istedi."

Kalbim biraz sarktı. Acınacak bir artı-bir olmak istemiyorum. Ama bunu önermelerinin tek nedeninin bu olup olmadığını sormadan Ledger boğazını temizliyor ve otoriter bir tavırla, "Ama artık sen de bizim arkadaşımızsın. Bunu yapmak istiyoruz. Soğukkanlı olacak."

Ve gerçekten, rahatlamayacak ne var ki? İki adamla da ilişkim yok. Ve arkadaş gibi hissediyorlar. "Az önce en iyi arkadaş mı olduk?" *Step Brothers* filminden bir replik ödünç alarak söylüyorum.

"Aynen öyle yaptık," diyor Ledger.

Gülümsedim, rahatladım. Ama yüzde yüz emin olmak istiyorum. "Sizin yapacak işiniz yok mu?"

Ledger, "Antrenman kampı bir hafta daha başlamayacak," diyor.

"Başka kim bir çırpıda izin alabilir ki?" Dev ekliyor, sonra yaklaşıyor, yanağımdan bir tutam saç çekip kulağımın arkasına hafifçe sıkıştırıyor ve nabzımın hızla atmasına neden oluyor. "Benim programım belli."

Ürperti yerini sıcak bir ısıltıya bıraktığında Ledger'a dönüyorum ve onun gemide olmadığına dair bir işaret arıyorum.

"Gerçekten istiyor musun-" "Evet," diye hırlıyor Ledger ve lanet olası nabzım yeniden atmaya başlıyor. Bu kesin ve seksi bir beyandı. "Var mısın, yok musun?"

Düşünmeyi bırakıyorum. Planlamaya başlıyorum. "Evet. Ben varım. Ama uçak bileti ne olacak? İki koltuğumuz vardı ve Aiden'in kendi koltuğuna ihtiyacı olmasa da, biletlerdeki isimleri değiştirebileceğinizi sanmıyorum. Ayrıca bir tane daha lazım." Bahse girerim Aiden biletini bu sabah iptal etmiştir. Belki de kimse onun boş koltuğunu kapmamıştır. Umarım başka bir tane vardır.

Çantamdan telefonumu aldım. Bildirimlerde havayolu şirketinden gelen bir e-posta yanıp sönüyor.

"Evet," diyorum alaycı bir tavırla, telefonu sallayarak. "Biletini iptal etti. Çok düşünceliydi. Sadece *kendi biletini* iptal ettiği için.

Hala gitmek isteyip istemediğime bakma zahmetine bile girmedim."

"Şu adam," diye homurdanıyor Ledger, otele doğru bir adım atarken. "Onu bir kez daha ziyaret etmeliyim."

Çok geçmeden Dev'in eli Ledger'ın omzuna dolanır. "O tarih oldu, dostum. Bırak öyle kalsın. Bunu yapalım ve Aubs'a yardım edelim."

Yardım edin. Evet, işte bu. Yeni en iyi arkadaşlarımdan dostça, yardımsever bir jest. "İyi. Haklısın," diye kabul etti Ledger. "Bakalım yer var mı?"

Saniyeler içinde telefonlarını çıkarıyorlar. Biletleri araştırıyoruz, permütasyonları giriyoruz. Dev bana yarınki Seattle uçuşlarını gösterip benimkilerle karşılaştırıyor. Ledger diğer seçenekleri test ediyor ve kalbim hızla çarpıyor ama gerçeklik bir şeyi netleştiriyor.

Bu sadece boş bir hayal.

Uçuşlar dolu. Bu gece, yarın ve ertesi gün.

İçimdeki tüm hava bir iç çekişle dışarı sızıyor, ama birkaç dakikalığına bunu çok istememe rağmen gerçekten önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyorum. "Eğlenceli bir fikirdi çocuklar," diyorum ve çenemi kaldırıyorum. Kuyruğumu bacaklarımın arasına kısıtırıp kaçmayacağım. "Ama yalnız gideceğim. Parayı boşa harcamak istemiyorum ve bir süreliğine şehir dışına çıkmanın iyi olacağını düşünüyorum."

Hayal kırıklığımı içime atıyorum. Her şey düşünüldüğünde iyi bir gün geçirdim. Bir lunaparkta stres attım ve kardeşimin iki seksi, çekici, koruyucu en iyi arkadaşı sayesinde biraz intikam aldım.

Artık arkadaşlarım da. Bu galibiyet için yeterli.

"Her şey yoluna girecek. Ben iyi olacağım," diye ekliyorum ama Dev dikkatini vermiyor.

Telefonuyla uğraşıyor. Bir tuşa basıyor ve cihazı kulağına götürüyor. "Hey, Spencer. Bir iyiliğe ihtiyacım var."

Bir duraksama olur, sonra kıkırdar.

"Tahmin ettin dostum."

Başka bir ritim.

Ledger'a dönüp gözlerimle Dev'in neyin peşinde olduğunu bilip bilmediğini soruyorum. Ledger *hiçbir fikrim yok* diye omuz silkiyor. "Bunu yapabilir misin?" Dev soruyor.

Bir duraklama daha.

"Mükemmel. Bunun arkadaşlarım için çalıştığından emin olmak için bana bir saniye verin." Telefonu kapatıyor. "Yarın öğleden sonra ikide Novato'daki havaalanında buluşabilir miyiz? Tanıdığım bir adam özel jetler kiralıyor ve o saatte müsait bir uçağı var. Benim hesabıma yazacak." Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Göz kırpıyorum. Birkaç kez. "Bize özel uçak mı ayarlıyorsun?"

"Hesabınız var mı? Hesap gibi bir şey mi?" Ledger yanlış duymuş gibi kulağını ovuşturarak ikinci kez soruyor.

"Belli ki," diyor Dev alaycı bir ifadeyle. "Birkaç yıl önce ailemi St. Paul'den buraya taşıdığımda - ben üniversitedeyken oraya geri dönmüşlerdi - kurtarılmış Chihuahuaları ile uçmaları için onlara özel bir jet ayırttım. Annemin Lulu ve Virgil'in ticari uçakla uçuşmasına izin vermesine imkan yoktu. O küçük itler tam bir pislik. Şirin, sevimli pislikler ama yine de pislikler. Saat 14:00 sizin için uygun mu?"

Kollarımı havaya kaldırmak istiyorum. Arabanın kaputunda dans etmek. Gökyüzüne bağlamak. Bunun yerine, her gün özel uçuyormuşum gibi başımı sallıyorum. "Eğer Lulu ve Virgil için yeterince iyiyse, benim için de yeterince iyidir. Peki ya sen Ledger?"

Çenesini kaşıyor, umursamaz bir tavırla. "Muhtemelen o zamanı ayarlayabilirim." Dev aramasına geri döner. "Rezerve et."

SADECE ÇORBA GİBİ

Dev

Dostunuzla aynı kadından hoşlandığınızı fark ettiğinizde onunla konuşmanız gerekir. Özellikle de o kadının yedek balayında haraç olarak gönüllü olmuşsanız.

Ama önce bazı şeyleri netleştirmeliyiz. Aubrey'i Mission Bölgesi'ndeki dairesine bıraktık. Onu yalnız bırakmak garip hissettiriyor ama iyi olduğu konusunda ısrar ediyor ve ben de onu zorlamayacağım. O, bebek bakıcısına ihtiyacı olmayan yetişkin bir kadın. Binasının kapısı kapandığında, kiralık araba bilgisi için Garrett'tan gelen mesajlarımı kontrol ediyorum. Acentemizle araba detayları dışında konuşmamız gereken başka şeyler de var, ama bu yüz yüze konuşulacak bir konu, bu yüzden onunla yarın sabah için plan yapıyoruz.

Bu iş bittikten sonra kritik konulara geçiyorum. "Arabayı getirdikten sonra bir şeyler içmek ister misin?"

"Evet. Biliyorum." Bizim de sohbet etmemiz gerektiğini biliyor. Tıpkı o yaz Santa Monica'da bir spor salonunda Zahra'yla tanıştığımızda yaptığımız gibi. Spin dersine girer girmez onu kenara çektim ve "Konuşalım." dedim.

İşimiz bittiğinde, arkadaşımın şehirde işlettiği bir bar olan Sticks and Stones'a gidiyoruz.

Gage *herkesin* arkadaşı. Ledger da dahil. Gage, dirseği patladığında erken emekli olmak zorunda kalan eski bir Birinci Lig atıcısı. Şimdi, bu barın sahibi ve işletmecisi ve kızını tek başına büyütüyor.

Kalabalık tezgâha doğru ilerlerken Gage bize meraklı bir bakış attı. "Okaaay?" Oh, doğru. Kıyafetlerimiz.

"Komik bir hikâye," diyorum, krep tişörtümü çekiştirdikten sonra Ledger'ın ayakkabılarına bakıyorum.

"Evet, bu bir hikâyeden başka bir şey olamaz," diyor Gage ve bardak altlıklarını birayla ıslanmış tahtanın üzerine koyuyor. "Ve hikâyelerin biraya ihtiyacı vardır."

İhtiyaçları var. Tıpkı yolculukların kurallara ihtiyacı olduğu gibi.

Kurallar olmadan hiçbir yerde olamazdım. Bir sporcu olarak kurallara uymayı çok severim. Bir insan olarak, onları esnetmeyi severim. Ama kalbi kırılmış biri olarak, kuralları önceden belirlemenin değerini çok iyi biliyorum.

Gage, Ledger için bir Imperial IPA ve benim için bir böğürtlenli limonlu maden suyu servis ettikten sonra, barmen arkadaşımızın başka bir müşteriyle ilgilenmesi gerektiği için minnettarım.

Ledger'a dönüyorum. "Bu yolculuk hakkında..." Ama ne diyeceğimi bilemiyorum ve cümlemin geri kalanı dilimde ölüyor. Neyse ki Ledger bazen zihin okuyabiliyor. "Biliyorum, biliyorum. *Konuşmamız lazım*. En sevdiğin şey."

Evet. O. Konuşuyoruz. Ki bunu yapmam gerekiyor. "Evet, ondan hoşlandığınızı biliyorum." Ledger dikkatle bana bakıyor. "Evet, Dev. Ondan hoşlanan tek kişi benim."

Neden cazibemi gizliyorum? Ben duygularıyla yüzleşen bir adamım. Sorunları konuşan. Benim neyim var böyle? "İyi, iyi," diye homurdanıyorum, omuzlarım gergin, vücudum gergin. "*İkimizin de* öyle olduğunu biliyorum."

Ledger omzuma vurdu. "İşte, işte. O kadar zor muydu? Şimdi de kucaklaşmak ister misin? İstersen daha sonra bu konuda günlük tutabiliriz."

"Siktir git," diye mırıldanıyorum, sonra da kendime olan kızgınlığımı köpüklü sudan susuz bir yudum alarak bastırıyorum. Bu konular hakkında gerçekten konuşabilmeliyim. Birkaç dakika önce bunun kolay olacağını düşünmüştüm. İçimde bir şeyler tutmuyorum. Ama Eva hiç beklemediğim bir ayrılıkla beni gafil avladığından beri... yüzükleri, evleri ve planları *açıkça* tartıştıktan sonra, konuşmak biraz daha zor. Kelimelere takılıp kalmamın sebebi bu olmalı.

Ama o haklı. Bu duygularla *gerçekten* başa çıkmam gerekiyor. Çünkü bu durum eski sevgilimle ilgili değil. İkimizin de

bir haftayı birlikte geçirmek üzere olduğumuz kadından etkilenmiş olmamızla ilgili. "Bu başka bir Zehra olamaz," diyorum.

Dört yıl önce Zehra, sofistike, sadık bir şekilde bekar, otuzlu yaşlarındaki İngiliz-Lübnanlı avukat Beyrut'a dönmeden önce Los Angeles'ta sürdürülebilir bir enerji müşterisi için çalışarak bir yaz geçirdiğinde sezon dışı bir kaçamaktı. İkimiz de

ona. Bize çekildi. Daha da iyisi, iki erkeğin onu paylaşmasından hoşlanıyordu, bu yüzden bize "bir kadını yatakta nasıl kraliçe gibi hissettireceğimizi" öğretmek için bir anlaşma yaptı.

Zehra'ya tüm harika dersleri için cidden bir teşekkür hediyesi göndermeliyim.

Ama Ledger ve ben Aubrey'den aynı şekilde hoşlanıyor olsak da, durumlar daha farklı olamazdı.

"O Garrett'ın küçük kız kardeşi ama asıl mesele bu bile değil. Asıl mesele Aubrey'nin bugün neredeyse evleniyor olması," diyorum, parmağımı barın ahşap yüzeyine vururken sesim yükseliyor.

Ledger başını eğiyor. "Bunu kaçırdığımı mı düşünüyorsun?"

Ellerimi teslimiyetle kaldırıyorum. "Sadece ikimizin de bu yolculuğa benzer bir zihniyetle çıktığımızdan emin olmak istiyorum. Biz onun arkadaşlarıyız," diyorum. Ne kadar çok söylersem, o kadar çok aklıma kazıyacağım. Kas hafızası haline gelecek.

"Otoparkta konuştuğumuzda söylediğimiz gibi. Ona söylediğimiz gibi," diye ekliyor Ledger. Kadehini kaldırıyor ama içmiyor, sadece barın arkasındaki kara tahta menüye bakıyor ve biraları sıralıyor. "Ben kadınlar hakkında ne bilirim ki?"

Gerçek. İlişki karıştı dayanışma için kadehimi kaldırıyorum. "İkimiz de kadınlar hakkında ne biliyoruz ki?"

Ledger kadehini tokuşturduktan sonra bırakıyor. Sırıtmadan önce soruyu gerçekten düşünmüş gibi görünüyor. "Bir kadını yatakta nasıl çok ama *çok* mutlu edeceğime dair bir iki şey biliyorum."

"Şimdi kimmiş ukala herif?"

"Eğer doğruysa ukalalık değildir."

"Gerçekten mi? *Gerçekten mi?* Ukalalığın tanımı bu mu? Bu bir yalan, gerçek değil mi?" Ledger bana *hadi* ama der gibi bakıyor. "Konumuz anlambilim değil."

"O zaman ne anlamı var?"

Bir elini çenesinde gezdiriyor ve uzun bir iç geçiriyor, sesi düz. "Bu kötü bir fikir olurdu."

"Evet, olur. Aubrey sıradan bir ilişkiyi sürdürebileceğimiz türden bir kadın değil."

Düşünüyorum, *deniyorum*, *gerçekten deniyorum*, Aubrey ile gündelik hayatın ne kadar iyi olacağını düşünmemeye çalışıyorum.

Gage başka bir müşteriyle işini bitirdiğinde tekrar bize doğru yöneliyor ve bilge yeşil gözleriyle her birimize değer biçen bakışlar atıyor. "Dur tahmin edeyim. Siz ikiniz evrenin anlamını mı, hokeyin varoluşsal doğasını mı, yoksa çorba içip içmemeyi mi tartışıyorsunuz?"

Sanki bir yarışma programında cevap veriyormuşum gibi, Ledger "iç" diye bağırırken ben de "ye" diye bağırıyorum.

"İkinizin aynı fikirde olmayacağınızı biliyordum." Gage çenesinin ucuyla, "Peki, bu geceki hikaye nedir?" diye sorar.

Doğru. Kıyafetler. Benim krep gömleğim ve Ledger'ın ayakkabıları. Kıyafetlerin arkasındaki hikaye hakkında çok fazla detaya girmek istediğimden emin değilim. Ama Gage iyi bir insan ve bir şeyler olduğu açık. Ona gerçekleşmemiş bir düğün hakkında kısa bir özet geçtim.

"Kahretsin," diyor ıslık çalarak. "Bu kolay olmamalı."

"Kesinlikle hayır. Şimdi de kadınlarla ilgili bazı şeyleri çözmeye çalışıyoruz," diye itiraf ediyorum, biraz açılıyorum. Gage parmaklarını oynatıyor. "Servis yap. Ben de bekliyordum."

Ledger, "*Bir kadın* konusunda ikimizin de aynı fikirde olduğundan emin oluyoruz," diye ekliyor.

"Güzel. Kalplerinizin kırıldığını görmek istemiyorum." Gage, Ledger'dan bana doğru işaret ediyor. "Beni duyuyor musunuz?" Ledger kadehini kaldırıyor. "Açık ve net."

Gage bana doğru bakıyor, onayımı bekliyor. Aklımın bir köşesinde ilişkiler olmasa da haksız sayılmaz. Ben de kadehimi kaldırıyorum. "Aynen."

"Güzel. Bir müşteri ancak bu kadarını kaldırabilir." Bu yalın gerçek üzerine Gage bara vurur, sonra da başka bir müşteriyle ilgilenmek için döner.

Uzun bir içkiden sonra Ledger bardağını yere bırakıyor ve bana şüpheli bir bakış atıyor. "Çorba içiyorsun dostum. Bu sıvı." Homurdanıyorum. "Bir kâsenin içindeki şeyler yenir. Olay kapanmıştır. Tıpkı balayı gezisinde olduğu gibi."

"Evet, Aubrey sadece... çorba gibi."

Umarım onu istediğim bir kadın yerine bir yemek ya da bir arkadaş gibi düşünmeye devam edebilirim.

* * *

Garrett kalçasını sallıyor, beşli demirini kaldırıyor ve vuruyor. Golf sahasında bir kobra gibi, hedefini zehirli bir isabetle vuruyor.

Pazar sabahının erken saatlerinde mavi gökyüzüne karşı yay çizen küçük beyaz topun ona karşı hiçbir şansı yok, delikten belki yirmi metre uzakta karaya ulaşana kadar yükseliyor.

"Ve işte böyle yapıyorsun," diyorum, sopamı kalçama dayayıp alkışlayabiliyorum. Etkilendim ama aynı zamanda onun iyi bir ruh halinde kalmasını da istiyorum.

"Neden Ustalar'da ustalaşmıyorsun?" Ledger soruyor; ajanımızın oyun tarzına uygun bir soru. Garrett minnettar bir şekilde başını sallıyor. "Çünkü golfte ne kadar iyiysen, pazarlıkta da o kadar iyiyim."

"Gerçek." Kontratları olan bir efsane. Sponsorluk anlaşmaları da. Banka hesabım ona bir tavsiye mektubu verecek.

Her zaman.

Garrett derin bir nefes alıyor ve gözlüklerini çıkarıp pastel sarı polosunun yakasına asıyor. "Demek bu öğleden sonra gidiyorsun," diyor, sabahki kısaltılmış golf turumuzun konusuna dönerek - ilk birkaç delikte ona seyahat planları hakkında bilgi vermiştik. "Ve onun buna hazır olduğuna emin misin?"

Uçak dolu olsa da, birkaç günlüğüne arkadaşlarıyla gezmeye gitmek için babasından izin isteyen bir çocuk gibi hissediyorum. "Öyle," diyorum kendimden emin bir şekilde, umarım onunla kız kardeşiyle balayına çıkmak hakkında konuşurken ne kadar garip hissettiğimi maskeliyordur.

Ona anlatırken garip hissetmemeliyim. Yine de hissediyorum. Ledger'la dün gece konuştuktan sonra bile hâlâ gergin hissediyorum. Hiçbir şeyden emin olamamaktan nefret ediyorum. Buzda, kalede, hayatımda ne yaptığımı bilmeyi seviyorum. İşlerin yolunda gitmesini istiyorum.

Ledger golf sopasını omzuna dayar. "Gitmek istiyor. *Bal* gezisini planlamak için çok çaba harcadı," diyor Ledger, kelime seçimini hızla değiştirerek. "*Sikik kek* gitmeden önce bir süre bunun için para biriktirdiğini söyledi."

Garrett kaşlarını kaldırıyor, dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor. "Aubrey'nin en sevdiği hakareti mi kullanıyorsun?" Ledger küçük bir gülümseme verir. "Öyle görünüyor.

Çünkü o öyle. Dün gece onu ziyaret ettik."

Garrett'in sırtışı hemen kayboluyor. Dudakları bir cetvel gibi. İki elini de kaldırdı, eldivenli olan hâlâ sopasını tutuyordu. "Sakin bana iki müşterimin itişip kakıştığını söylemeyin. Sakin bana onu tartakladığınızı gösteren bir video çıkacağını söylemeyin. Pislik gibi davranmanıza ihtiyacım yok." Sesi yükselmiyor. Derinleşiyor. Ve ben bu adamı tanıyorum. Ne, nerede ve ne zaman olursa olsun soğukkanlılığın timsalidir. Ama o sesi kullandığında, ciddi oluyor. Bakışlarını benden Ledger'a çeviriyor. "Sana ne demiştim? Her yerde kameralar var. Ayrıca, hayır. Sadece hayır."

Bunlar hayatımız boyunca oynadığımız roller. Garrett düz bir adam. Ben baş belasıyım. "Dostum. Onu sadece bir dondumacının önünde biraz hırpaladık. Sakin ol. Kimsenin izlediğini sanmıyorum. Ledge, kimse gördü mü?"

"Gördüğüm kadarıyla hayır," diyor Ledger, mükemmel bir şekilde satarak.

Sarsılmaz, kırılmaz Garrett derin bir nefes alır. "Önemli bir şey değil. Ajansın halkla ilişkiler ekibini arayacağım. Bunu hallederiz. Bir yanlış anlaşılma olmuş," der kendi kendine, şimdiden dönüşü planlamaktadır.

Garrett'in acısına son verdim. "Ciddi misin? Tüm kavgalarımı buza saklıyorum. Ona kartondan bir penis getirdik." Garrett bakışlarını bana doğru çevirdi. "Ne?"

Ona olayların kısa bir özetini veriyorum ve çok geçmeden Garrett sahada gülmekten kırılıyor. Kendine geldiğinde golf çantasını kapıyor, sopasını içine bırakıyor, sonra da çantayı omzuna atıyor. Golf arabası kullanmayı sevmiyor; hayatının mantrası *merdiven varken neden asansöre binelim*.

Benimkini de.

"Onunla konuştuğunuz için size minnettarım," diyor Garrett, biz de çantalarımızı alıp onunla birlikte küçük bir tepeye doğru yürürken başını bariz bir tiksintiyle sallayarak. "Dün yapmak zorunda kaldığım temizlik çılgıncaydı."

"Her şey nasıl gitti?" Ledger soruyor.

"Aiden'in şehri terk etmesi çok iyi oldu diyelim. Babasının pastanesinde bir daha asla yüzünü gösteremeyecek. Ve dinle, Aubrey'e göz kulak olduğun için teşekkürler. Şu anda acı çekiyor olmalı. Uzaklaşmak onun için iyi olacak. Sophie ve kızlarla giderdim ama..."

Ledger, "Lina ve Rory bu hafta anaokuluna başlıyor," diyor. "Vaftiz çocuklarım nasıl?" Garrett gururla gülümsüyor. "En iyisi."

Boğazımı temizliyorum. "Ahem. Lina senin. Rory benim."

Dev bir söğüt ağacının altında yürürken, Ledger sahnede fısıldıyor, "Doğru, doğru. Ben gerçek bir vaftiz babasıyken sen kesinlikle göstermelik bir vaftiz babası değilsin."

Bir sonraki deliğe yaklaştığımızda Garrett, "Çocuklar, benden ikinize de yetecek kadar var," diyor. Ama sessizleşiyor, kaşları bir sorunu düşünüyormuş gibi çatılıyor. "Size sormak istediğim bir şey var çocuklar."

"Elbette. Beni ara," dedim, bizi kutsadıktan sonra memnun etmeye hevesliydim.

Tee'ye ulaştığımızda Garrett bize döndü. "Kendi işimi yapmak için CMT'den ayrılırsam, beni takip eder misiniz?" Ses tonu her zamanki soğukkanlılığından sıyrılmış. Gerçek bir kırılma var.

"Seni her yerde takip ederim. Bunu biliyorsun." Bunu tüm kalbimle söylüyorum. "Adamımsın."

"Sağ ol," diyor omzuma vurarak. "Ve her zaman seni kolladığımı biliyorsun. Bu yıl sana en iyi takımında mümkün olan en iyi anlaşmayı sağlayacağız. Söz veriyorum."

Ona tüm kalbimle inanıyorum. Golden State Foxes ile iyi bir dönem geçirdim ve geçirmeye de devam edeceğim. Ayrıca, hokey benim tüm kalbim.

Ledger boğazını temizliyor, sesi biraz hırçın. "Bana mahkûm olduğunı biliyorsun," diyor ve Garrett'in bakışlarıyla tekrar buluşmadan önce bakışlarını dizine doğru indiriyor.

"Aynen öyle," diyor Garrett, sonra da onu hızlı bir kardeş kucaklaşması için kendine çekiyor.

Ayrıldıklarında, her iki adam da ellerini gömleklerinin üzerinde yumuşatır, sanki şefkat onlar için çok zormuş gibi.

"Ciddi misiniz? Siz ikiniz psikiyatristler tarafından yetiştirilmeliydiniz. Gelin bakalım," diyorum kollarımı açıp

parmaklarımı sallayarak. "Hadi. Grup kucaklaşması. Yapabilirsiniz. Duygularınızı gösterin."
Garrett hayır diye homurdanıyor.

Ledger uzaklaşıyor. Hayır, atlıyor.

Önce birine, sonra diğerine sarılıyormuş gibi yapıyorum.

"İşte. Bizim için yaptım." "Teşekkürler," diye mırıldandı

Ledger.

Garrett içtenlikle, "Aubrey'le ilgilendiğiniz için tekrar teşekkürler," diyor.

"Elbette," diyorum, topu kurarken onu inceliyorum. Yüzümü görmesini istediğimden emin değilim. Zihnimi bu ana odaklamak için mücadele ederken değil. Düşüncelerimin dünkü yüksek forvet maçına geri dönmesine izin vermeye cesaret edemiyorum.

Dün gece bir havaalanı otelinin otoparkında ona verdiğimiz sözde sabit tutuyorum onları: *Artık sen de bizim arkadaşımızsın.*

Ve Ledger'la dün gece barda verdiğimiz sözü tutuyorum. Aramızdaki çekime göre hareket etmeyeceğiz. O, yaz sonunda Beyrut'a dönmek üzere uçağa binmeden önce iki hokey erkeğine mutlu bir şekilde el sallayacak bir kaçamak değil. "Aubrey'i iyi bir arkadaş gibi görüyoruz," diye ekliyorum önce topa, sonra kulübüme, sonra da birlikte seyahat ettiğim adama bakarken. "Öyle değil mi Ledger?"

"Elbette," diyor, sonra yutkunuyor ve başka tarafa bakıyor. Eminim hâlâ dün yanağına kondurduğu öpücüğü düşünüyor.

Ne kadar iyi hissettirdiğini. Ona dönüşse nasıl olurdu.

Düşündüğüm gibi, verdiğimiz o lanet söze rağmen.

"Bu harika," diyor Garrett. "Eğer biri sizi onu balayına götürürken görürse, hepinizin arkadaş olması çok iyi bir şey." Evet.

Biz kesinlikle arkadaşız.

Daha sonra, kısa golf turu bittiğinde, Ledger beni bir kenara çekti. "Aklıma bir fikir geldi. Aubrey'e uçuş için alabileceğimiz bir şey."

Bunun üzerine atlarım. "Anlat bana."

Bana kendi deyimiyle *küçük bir şeyin* ayrıntılarını veriyor ve bu gösteriyi yola çıkarmak için en az benim kadar hevesli olduğu anlaşılıyor.

"Sausalito'da olacağım. Ben alırım," diye teklif ettim.

"Mükemmel. Bunu ona vermek için doğru zamanı

kollayacağız." "Bu bir plan."

"Bu yapılacak güzel ve dostça bir şey," diyor. "Ve biz de onun hak ettiği balayını geçirmesini sağlayacağız."

"Doğru. Güzel, eğlenceli, dostça bir balayı." Kurallar bunlar ve onları biz koyduk.

Ne yazık ki hâlâ her yerim gergin. Ve bu hissin gerçekten gitmesini istiyorum.

Dev

Onlara gerekli şefkati gösterdikten sonra, her bir yavruyu yere bırakıyorum, sonra mutfığa gidip duvardaki büyük ekran televizyonun önünden geçiyorum. Bir yoga videosunda duraklatılmış. Annem çay yapmaya başlıyor çünkü onun için her zaman çay saati. "Biraz ister misin?"

"Hayır. Sadece şehir dışına çıkmadan önce bir merhaba demek istedim." Evet, yirmi dokuz yaşındayım ve seyahate çıkarken hâlâ aileme haber veriyorum. Ben o adamım. Ama ailemi seviyorum. Onlar iyi insanlar.

Çay yapraklarını demliğe koyarken başını öne eğiyor. "Evet. Detaylar. Dünden beri bilmek için can atıyorum. Nereye gidiyorsun?"

Tezgâhta dururken ona kiliseden ayrıldıktan sonra neler olduğunu kısaca anlattım.

Ağzı açık kaldı. "Vay canına. Garrett'ın tek söylediği damadın gittiği ama geldiği için herkese minnettar olduğuydu.

Aiden düşündüğümünden de büyük bir pislikmiş," diyor çaydanlığı durdururken. "Anne, umarım müşterilerinle böyle konuşmuyorsundur," diye azarlıyorum.

"Hayır. Sadece çocuklarım" diyor ve sıcak suyu çayın üzerine döküyor.

Parmaklarımı tezgâha vuruyorum, içimde enerji dolaşıyor ama bir doz da gerginlik var. "Her neyse, yola çıkıyoruz. Bana birkaç saat ulaşamazsan diye bilmeni istedim."

"Devon, sanki yılda seksen iki hokey maçı boyunca sana ulaşılamamasına alışkın değilmişim gibi

konuşuyorsun." "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Nazik gülümsemesi öyle olduğunu söylüyor. İrtibatta kalmayı seviyoruz. Hep öyle oldu. Annem, babam ve kocasıyla birlikte Londra'da yaşayan ablamla hâlâ grup sohbeti yapıyoruz. Ama Lucy bize her gün yemeklerinin fotoğraflarını gönderiyor. Bugün erken saatlerde, yeni bir tofu presi için alışveriş yapmadan önce Chelsea'de öğle yemeği için falafel yedi.

"Evet, bana GPS konumunu gönder," diye şaka yapıyor annem. Sonra ruh hali değişiyor ve düşünceli bir şekilde iç çekerek parmaklarını tezgâha vuruyor. "Ee... Aubrey?"

"Anne," diye azarlıyorum.

Pembe altın çerçevelerinin üstünden bana bakıyor. "Artık bekar."

Sanki Aubrey'i zaten o tehlikeli şekilde düşünmüyormuşum gibi. "Dur, anne. Sadece dur." Alevleri körüklemesine ihtiyacım yok.

Bunu tek başıma da yapabilirim.

Annem dumanı tüten bir kupa kaldırıyor. "Alıngan, dışa dönük, komik biri. Tanıdığım birine benziyor.

Benim yetiştirdiğim birine." "Dün tam anlamıyla evlenmek üzereydi."

"Ve şimdi tam anlamıyla sen ve Ledger ile bir yolculuğa çıkmak üzere," diye belirtiyor.

"Oraya gitme." Ledger'la dün gece ortaya koyduğumuz ve dün neredeyse evleniyor olmasıyla başlayıp biten tüm nedenlerden dolayı o boşlukta oyalanamam, sadece oyalanamam. Zamanlama yanlıştan da öte.

Ama bu, bu duyguların neden hâlâ peşimi bırakmadığını

açıklamıyor. "Ondan hoşlanıyorum," diyor annem. "Sen

hoşlanmıyor musun?"

Kelimeler zihnimde yuvarlanırken hiçbir şey söylemiyorum, cümleler dilimde başlayıp dururken kaslarım geriliyor. Omuzlarımı yuvarlıyorum, bu her neyse... bırakmaya çalışıyorum. Yıllar boyunca Aubrey ile sohbet ettiğim zamanları düşünüyorum. Onu gördüğüm hokey maçlarını ve katıldığımız aile etkinliklerini; mesela birkaç yıl önce, Eva'yla tanışmadan hemen önce Garrett'ın Noel partisini. Yemin ederim o partide Aubrey şampanya içerken ve biz tanımadığımız konukları Noel filmlerindeki karakterler olarak canlandırırken - o *kasabanın şımarık fırıncısı, Garrett ise gizli bir altın kalbi olan sert mizaçlı bir avukattı* - bir an keşkeleri düşündüm.

Sonra bir arkadaşın kız kardeşine aşık olmanın kötü bir fikir olduğunu hatırladım. Garrett "kız kardeşime dokunma" türünden bir adam değil ve ben de bir erkeğin ailesinden uzak tutması gereken türden bir adam değilim.

Ama işlerin yolunda gitmesini isterim. Hayatın sorunsuz ilerlemesini istiyorum. İyi geçinen ebeveynler, beni tatmin eden bir kariyer, en üst düzeyde performans gösteren bir vücut istiyorum. Ya Garrett'ın kız kardeşiyle takılırsam ve işler yolunda gitmezse? Benim bir pislik olduğumu düşünür müydü? Tekneyi sallamayı sevmiyorum. Geri sallanabilir. Muhtemelen sallanırdı.

Yine de törenden bir gece önce düğüne karşı çıkmalıydım. Bu duygular

hiçbir yere varmasa bile şimdi konuşmak daha iyi. "Biliyor musun?" Annem

donakaldı, kupa yarıya kadar dudaklarında, gözleri tetikte. "Ne oldu?"

"Sanırım haklısın. Aubrey'e karşı bir şeyler hissediyorum ve dün bütün günü onunla geçirdikten sonra bu his biraz daha güçlendi."

Gülümsemesini engellemek için çabalıyor ama başaramıyor. Bunun yerine gülümsemesini kupasının arkasına saklamaya çalışıyor ve çayından bir yudum alıp kupayı yerine bırakıyor. "Ve?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum. "Ona karşı bir şeyler hissedip hissetmediğim önemli değil. Sadece şu an doğru zaman değil."

Vay anasını. Kelimelerle boğuşmuyorum ve kendimi barda olduğu kadar karışık hissetmiyorum. Belli ki bu itirafı içimden atmam gerekiyordu. Şimdi bu duyguları geride bırakarak yolculuğa devam edebilirim.

"Her şey her zaman doğru zamanda olmaz," diyor annem asla sahip olamayacağım bir bilgelikle. "Ve yine de işe yarayabilirler."

"Romantizm son zamanlarda hayatımda bir türlü yolunda gitmiyor," diyorum. "Sana geçen Noel'i hatırlatmama gerek var mı?"

Eva'ya Noel'de evlenme teklif edeceğimi düşünmüştüm. Onun yerine, yüzük alışverişine çıktıktan sonra ilişkimizi bitirerek beni çok şaşırttı. Diğer aşkıma çok odaklandığımı söyledi.

Hokey kalbimi kırmıyor, bu yüzden bu atraksiyonla ilgili hiçbir şey yapmayacak olmam iyi bir şey.

Annem çayından bir yudum alıyor ve bana düşünceli bir bakış atıyor. "Ama her zaman böyle olur tatlım. İşler yoluna girene kadar hiçbir şey yolunda gitmez" diyor.

Birdenbire televizyonun buzları çözölüyor ve televizyondan neşeli bir kadın sesi yükseliyor. "Sabah Badass Yoga egzersizine hazır mısınız?"

Büyük ekrana doğru dönüyorum. Annem kumandasını almak için odanın diğer ucuna koşturuyor, küçük köpekler fareli köyün kavalcısının peşindeki fareler gibi ayaklarının dibinde onu takip ediyor. Ekrandaki çilli sarışın kendinden emin, Kaliforniyalı bir kız gibi gülümsüyor ve "Ben de öyle düşünmüştüm" diyor.

"Briar'ın derslerine giriyorsun," diye belirttim. "Bu harika..."

Annem duraklıyor ve komplocu bir tavırla fısıldıyor. "O çok... motive edici."

"Bizimle çalışırken harikaydı." Takım geçen sezon yoga dersleri vermesi için onu işe aldı. Aynı anda hem komik hem de sakindi ve ihtiyacı olan her sporcu için kişiselleştirilmiş ipuçları veriyordu.

"Bir kıza aşık oldum. Babana söyleme," diyor annem, parmağını dudaklarının üzerine götürerek. "Sırrını saklayacağım."

"Ben de Garrett'ın kız kardeşine aşık olduğun konusunda seninkini saklayacağım."

Ayaklarımın dibindeki Chihuahua'lara bakıp başımı sallıyorum.

"Neden böyle?" Ama Lulu ve Virgil'in bir cevabı yok.

BALAYI HEDİYESİ

Aubrey

"Ben iyiyim. Yemin ederim," diyorum anneme on milyonuncu kez. Günlerden Pazar, havaalanına gitmeme birkaç saat var.

Hava alanı! Hâlâ kendimi çimdikliyorum.

"Emin misin?" Annem ellerini ovuşturuyor. Mutfak masası gümüş ve beyaz folyolara sarılmış kutularla dolup taşıyor, kenarlarından saten kurdeleler kıvrılıyor. Kutuların yanında bir yığın bozulmamış zarf duruyor. O zarfların içinde hediye kartları ve iyi dilekler olduğundan şüpheleniyorum.

Onları görmek yeni bir suçluluk dalgası getiriyor. Bu kadar insanı rahatsız ettiğim için nefret ediyorum ama annem çok çalışkan. Herkesin parasını ve hediyelerini geri almasını sağlayacaktır.

Şimdilik, geldiğimden beri yaptığım gibi ona güven vermeye devam ederken bulaşıklarını kuruluyorum. "Söz veriyorum," diyorum. Bu tanıdık bir koreografi.

Kaşlarını çattı.

"Gerçekten mi?"

"Yemin ederim."

Onu desteklemek ikinci doğası. Yaslanacağı omuz olmak umurumda değil. Üç yıl önce babam öldüğünde de öyleydim ve elbette şimdi de onun omuzu olacağım. Zaten onun sıkıntılarından ben sorumluyum.

"Yapabileceğim bir şey olmalı." Buzdolabını işaret ediyor, gözleri umutla parlıyor. "Uçuşun için bir şeyler hazırlayabilir miyim? Öğle yemeği? Krakerim ve üzümüm var ve bunun gibi bir sandviç hazırlayabilirim." Teklifini vurgulamak için parmaklarını şıklatıyor.

Aklımdan geçeni söylersem göt gibi konuşurum. *Eminim özel jette çikolata kaplı çilek gibi harika atıştırmalıklar vardır. İştahımı korumalıyım.*

Gülümsememi engelliyorum, bir uçağı kontrol etmek için ne kadar heyecanlı olduğumu görmesini istediğimden emin değilim. "Sağ ol anne. Ama aç değilim."

Taze yıkanmış üzümeleri önümde sallıyor. "Üzümler çok güzel."

"Ben iyiyim," diyorum son bulaşığı kurulamayı bitirip havluyu lavabonun yanındaki kancaya asarken.

Bir an sessiz kalıyor. "Özür dilerim tatlım," diyor usulca, sesi titriyor, sonra güçleniyor. "Daha iyi bilmeliydim. Bunun olacağını görmeliydim. Bunu yapmasından nefret ediyorum."

Ve duyguları üzüntüden öfkeye doğru hızla tırmandı.

"Ben de, ama yemin ederim iyi olacağım. Görünüşe göre bekârlığa veda partisinde garson kızla flört ediyormuş, yani her şey en iyisi için." Daha fazla bir şey eklememek için direniyorum. Ona benim de şüphelerim olduğunu söylemek istediğimden emin değilim. Doğmakta olan, henüz şekillenmemiş şüpheler ama yine de şüpheler. Eğer tereddütlerimi itiraf edersem, nedenini soracak ve ben de "Babamı mutlu etmek istedim" diyeceğim.

O zaman yine üzülürdü.

En iyisi, her zaman bende gördüğü sert ve cesur kız olduğumu düşünmesine izin vermek.

"Peçeyi geri getirdim," diyorum dikkatle ve neşeyle. Duvağın bulunduğu çantayı bıraktığım evin önünü işaret ediyorum. Dün gece elde yıkamıştım ve onunla birlikte güvende ve sağlam. Yüzük Mission'daki dairemde, Hayes Valley'deki kuaför salonuma yakın olduğu için birkaç ay önce kiraladığım tek yatak odalı küçük dairemde. Aiden biz evlendikten sonra taşınacaktı. Açıkçası bunu daha önce hiç yapmamıştı. Bir saat uzaklıktaki turta dükkanıyla çok meşgul olduğunu söyledi. Geçmişe baktığımda, belki de bu ikimizin de hayatlarımızı birleştirmemek için yaptığımız bilinçaltı bir seçimdi.

Sanırım geçmişî görmek gerçekten yirmi yirmilik bir şey.

"Ait olduğu yere döndüğüne sevindim," diyorum neşeyle, tıpkı evliliklerinin sallantıda olduğu o yıllarda babamla birbirlerine sessiz davranırken olduğum gibi.

"Bir *sonraki* düğünümü planlamaya başlamadan önce kendini tutarak sözünü kesiyor ve başını sallıyor. "Sana iyi eğlenceler. O çocukların seninle gelmesine sevindim. Onları hep sevmişimdir. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver." Bir elini saçlarımda gezdiriyor. "Artık sana güzellik tüyoları verebileceğimden değil. Birkaç yıl içinde benim olduğumdan daha iyi oldun."

"Oh, dur. Sen de harika bir stilistsin." Ona son bir kez veda ettim ve sonsuzmuş gibi gelen otuz dakikanın ardından ondan ayrılıp arabama doğru yola koyuldum.

Bu rahatsız edici konuşmayı geride bırakmanın rahatlığıyla, arabayı çalıştırmadan önce geçen hafta müşterilerime yazdığım bir grup e-postayı bitirmek için biraz zaman ayırıyorum. Her birine kişiselleştirilmiş bir mutlu yıllar e-postası gönderiyorum, saçlarını yaparken paylaştıkları hayat detaylarını kontrol ettiğimden emin oluyorum - binging yapmaya başladıkları yeni TV şovu, teyzelerinin kalça ameliyatı, erkek arkadaşlarının yeni işi.

Bu iş bittikten sonra Ivy ve Trina ile buluşmak üzere Novato yakınlarındaki Doctor Insomnia'ya gidiyorum. Bana bir balayı hediyeleri olduğunu söylemek için mesaj attılar ve kafeye ulaştığımda, en iyi çocukları ve kızlarıyla birlikte dışarıdaki bir masadalar. Trina'nın üç ayaklı kurtarılmış yavrusu Nacho, ayaklarının dibinde uslu uslu oturuyor ve yanından geçen köpekleri kontrol ediyor. Ivy'nin minik kıdemli kızı Roxy, Ivy'nin içtiği vanilyalı latteye özlemle bakıyor.

"Selam kanka," diyor Trina, boş sandalyeye oturduğumda bana bir fincan uzatarak. Bu benim en sevdiğim mango smoothie. Bir yakıt içeceği alıyorum, sonra bir saniye bile kaybetmiyorum. Tüm gerçeği öğrenecekler. "En başta onunla evlenmek istememiştim. Son birkaç haftadır büyük şüphelerim vardı. O kadar güçlüydüler ki, o gelin odasına dalmadan önce size söylemek üzereydim ve belki de bana bir iyilik yaptı? Ama daha önce bir şey söylemediğim için özür dilerim. Beni affeder misin?"

Trina'nın gülümsemesi kaybolur.
"Ciddi misin?" Kahretsin. Kızgın mı?
"Sinirlendin mi?"

"Hayır! Cidden kızacağımı mı düşünüyorsun?" Şakacı bir şekilde şakağıma vurdu. "Bence bu harika. Bazen evren size bir iyilik yapar ve köpeğiniz bir çift külotu kusar." Eski sevgilisinin onu aldattığını böyle öğrenmiş; söz konusu tanga onun değilmiş. "Sen en iyi ispiyoncusun," diyor külot seven yavrusuna, başını okşayarak.

Ivy çenesini elinin arasına alıyor. "Ya da patronun kendisinin, eski erkek arkadaşının ve sahte bir oral seksin fotoğrafını paylaşır." Gülüyorum, sonunda kendimi suçluluk duygusundan arınmış hissediyorum.

"Ya da neredeyse damadın senin seks arkadaşın olmak istediğini söylüyor."

Kadeh kaldırmak için içkilerimizi kaldırıyoruz. Trina seramik kupasını yere bıraktığında yeşil gözleri parlıyor. "Ve sonra ne yapacağını biliyor musun?"

Başımı salladım. Sonra ne yaptığını biliyorum. İki seksi hokey yıldızıyla VIP deneyimi yaşadı.

Düzelteyorum: Başımı *şiddetle* sallıyorum. "Böyle bir şey olmayacak. Üçlü yapmayacağız."

Ivy kıkırdıyor. "Bahse girerim Trina ve ben Amelia Stone konserine gitmeden önce olur," diye ekliyor ve Trina'yı işaret ederek gözleriyle soruyor, *haklı mıyım?*

Trina başını sallar. "Kesinlikle."

"Şimdiden bahis mi oynuyorsunuz?" Ama tabii ki öyle. Komik, balayım yüzünden o konseri kaçıracağım için kıskanmıyorum. Daha önce biraz kıskanmıştım.

"Perşembeye kadar dayanacak değilsin ya," diyor Trina gayri ciddi bir şekilde. "Bu benim patlama tahminim."

Şimdi kafasına iki kez vuruyorum. "Bütün yolculuk boyunca dayanacağım. Sonsuza dek dayanacağım."

Arkadaşlarım abartılı bir şekilde başlarını sallıyorlar ve Trina ekliyor, "Ama her ihtimale karşı sana bir hediye aldım."

Kanvas bir çantaya uzanıyor ve bana bir şişe vişne aromalı kayganlaştırıcı uzatıyor. "Çifte balayı hediyesi."

Gözlerimi deviriyorum ama ısrar ettiği için kabul ediyorum. Ve nereden geldiğini anlıyorum. Bir hafta boyunca iki hokey kahramanının yanına taşındığında ona bir tane vermiştim. "Kullanmayacağım."

"Bahse girmek ister misin?" Trina karşı çıkıyor.

Ivy sinsice gülümsüyor. Ivy, "Bahsi ikiye katlayacağım," dediğinde Roxy'nin de gülümsediğinden eminim. "İkiye katlamak falan yok," diye ısrar ediyorum.

Trina ve Ivy, mutlu bir evliliği olan ve iyi sikilmiş iki bebeğin kendini beğenmişliğiyle birbirlerine bakıyorlar. "Ünlü son sözler," diyorlar hep bir ağızdan.

BEN CATNIP'IM.

Defter

Kuzenim arka güvertedeki yapışkan çiçeği nazıkçe parmaklıyor. "İnkâr etme. Bu bitkiyi kesinlikle ismi için aldın," diyor Hollis bana seslenerek.

Kollarımı kavuşturuyorum. "Ben yapmadım."

Alay ederek San Francisco'daki evimin verandasında asılı duran bitkiyi bıraktı. Sivri bakışları benim büyük bir yalancı olduğumu düşündüğünü gösteriyor. "Söyledin. İtiraf et. Yapışkan maymun çiçeği mi?" Köşedeki saksısında pembe çiçekler açan bitkinin arkadaşı Lamium'u işaret ediyor. "Bahse girerim bir sonrakinin Leopar Yarışçısı olduğunu söyleyeceksin. Ve sonra, eminim bir Muz Kediniz de vardır."

Bir elimi yüzümde gezdiriyorum, bu adamla birlikteyken her zaman kabaran kahkahalarla savaşıyorum. Yine de bir santim bile veremem, yoksa bir mil alır ve ne bileyim, ben şehirden çıkmak için can atarken yeni skeç komedisini benim üzerimde dener. "Aslında Köpek Muzu diye bir bitki var," diyorum eşit bir şekilde.

Hollis sanki dünyanın sahibiymiş gibi kollarını iki yana açıyor. "Artık resmileşti. Bir sonraki hayatımda bitki isimlendiricisi olabilirim."

"Ya da bu hayat. Ne de olsa hokey sonrası bir kariyere ihtiyacın olacak." Bu kıyamet uyarısından anında pişmanlık duydum. Bunu benden duymasına gerek yoktu ve hokey sonrası kariyere ihtiyacı olan kişi bendim. Kuzenim kariyerinin zirvesinde, Dev'in takımı Golden State Foxes'a yeni katıldı.

El sallayarak konuyu kapatıyorum, böylece yolumuza devam edebileceğiz. "Ama bitkilerle ilgilendiğin için teşekkürler. Normalde komşum Shanti ilgilenir ama bu hafta Houston'da. Çöpçatanlık müşterilerinden biri evleniyor."

Gözleri parlıyor. "Bir gün çöpçatan kullanmayı düşünüyordum."

Kaşlarını çatarak ona şüpheli bir bakış attım. "ABD'deki Hint evlilikleri konusunda uzmanlaşmış, hayatını profesyonel hokey oynayarak kazanan beyazlar konusunda değil."

"İyi, iyi, romantik hayallerimin içine et. Neyse, oyalamayı bırak. Ve bana biraz daha..." Lamium'a doğru bir el sallıyor. "Eminim bana bunun bir Pussycat Fruit olduğunu söyleyeceksin."

Bu sefer kahkahamı bastıramıyorum ama kendimi çabucak toparlıyorum. Ona verandadaki diğer bitkileri gösterdikten sonra içeriye, pencere kenarındaki arkadaşlarıma yöneliyor ve onlara nasıl bakılması gerektiğini anlatıyorum.

Bitki masasının üzerindeki Calathea'nın yanında işimizi bitirirken, şık siyah bir kedi oturma odasında beliriyor, yanımdan süzülerek geçiyor ve Hollis'in bacağına sürtünmek için duruyor. Ne oluyor be? Mavi ay mı var?

"Jack. Nasıl gidiyor, kardeşim?" Hollis kediye diyor ki.

"Jack asla dışarı çıkmaz. Yabancılardan nefret eder. İnsanlardan nefret eder. Benden nefret ediyor," diyorum, kedinin beklenmedik görüntüsüne inanamayarak.

"Seni kırmak istemem ama ben tam bir kedi nanesiyim." Hollis eğilir ve koklaması için Jack'e elini uzatır.

Kedi kafasını kuzenimin avucuna sürtüyor. Evet, Hollis tam bir kedi nanesi. Oturma odasının duvarındaki geri dönüştürülmüş okyanus plastiğinden yapılmış deniz mavisini saate bakıyorum. Zihnim birkaç saat ilerideki havaalanına doğru koşuyor ama dikkatimi tekrar kediye gözlerini kısarak bakan Hollis'e veriyorum.

"Tek gözü var. Güzelmiş. Bunu sevdim." "Eminim bunu senin için yapmıştır."

Hollis hain canavarın çenesini kaşır. "Jack, maymun çiçekleriyle ilgilenirken iyi vakit geçireceğiz." Hafif bir gümbürtü havayı doldurur.

"O mu-" Bunu söylemeye dilim varmıyor.

Hollis bana rahat bir sırıtışla bakıyor. "Evet, mırıldanıyor. Ne diyebilirim ki? Kediler beni sever, köpekler beni sever, insanlar beni sever. Ben sadece

bir adam. Ayrıca şu veteriner programını izliyordum ve bir sürü havalı şey öğrendim. Mesela kedinizin dişlerini fırçalıyor musunuz?" "Hayır. Ölmek istemiyorum."

"Harika. O zaman bunu kendime görev edineceğim. Doktor Lennox'un videolarının her birini izledim, bu yüzden bunu bir veteriner kadar iyi yapabileceğime eminim."

Bir iniltiyi bastırıyorum. Belli ki ukala heriflerle çevrili olmak benim kaderim. *The Hot Vet* serisiyle tanınan iyi doktorun DVM kolunda bazı numaraları *olabileceğini* belirtmeye zahmet etmiyorum. "İyi şanslar dostum. Eğer Jack'in nefesini tazelersen... ömür boyu bedava bira."

"Başladı," diyor Hollis. Ona kedi maması kutusunu ve kumunu gösteriyorum, Hain Jack kuzenimi her yerde takip ederken ona geri kalan detayları anlatıyorum.

İşimiz bittiğinde Hollis arka cebine uzanıyor ve ucunda tüy olan bir ip çıkarıyor. "Nereden buldun bunu?"

Hollis onu kedinin önünde sallandırıyor, kedi ona vuruyor, sonra da geri kazanılmış ahşap zemine iğneliyor. "Onu ben getirdim," diyor Hollis. "Kediye bakmamı istediğini söylemiştin, ben de havalı bir kedi amcası olurum diye düşündüm."

Ona içten bir gülümseme veriyorum. "Minnettarım.

Gerçekten." "Ne zaman istersen" diyor. "Ben deplasmandayken olmaz." "Seni anlıyorum."

Kapıya doğru giderken Hollis doğal bir merakla "Nereye gidiyorum demiştin?" diye sorar.

Duraksıyorum, yolculuğum hakkında fazla bir şey söylemek isteyip istemediğimden emin değilim, ama ona biraz vermeliyim. Ne de olsa yardım ediyor. "Washington Eyaleti. Feribotla küçük şirin bir adaya." Kiminle gittiğimi söylemiyorum. Bu bir sır değil, ama özel hissettiriyor. Özellikle de dün gece bir barda verilen, bir bira ve köpüklü suyla mühürlenene bir sözü içerdği için.

"Kulağa hoş geliyor," diyor. "İyi eğlenceler ve benim yapmayacağım bir şey yapma." "Bu pek bir şey bırakmıyor, değil mi?"

"Gerçek," diye kabul ediyor. "İyi şanslar." Bununla birlikte, bir Pazar sabahı şehre doğru yola çıkar.

Kapıyı kapattım, içimde bir adrenalin patlaması oldu, arkadaştan daha fazlası olmak istediğiniz biriyle uzaklaşırken hissettiğiniz türden.

Ne yazık ki böyle hissetmeye hakkım yok. Ne kadar Aubrey'e ters davranmak ve onu dizlerini titreten, ayak parmaklarını kıvrıran bir öpücükle şaşırtmak istesem de bu arzuyla hareket edemem.

* * *

İki saat sonra, hiç kahve içmemişken çok kahve içmişim gibi gergin bir şekilde Novato'daki havaalanına geldim. Ama küçük terminale girip Aubrey'nin Dev'in yanında oturduğunu ve ona telefonundan bir şeyler gösterdiğini gördüğümde, bu gerginlik hissi başka bir şeye dönüşüyor.

Bir kadına ya da hokey oyununa karşı uzun zamandır hissetmediğim bir şey.

Heyecan.

Bu hem memnuniyet verici hem de tamamen tehlikeli.

AĞZINIZDA ERİR

Aubrey

Özel uçuşun nasıl bir şey olduğunu hayal edecek kadar televizyon izledim. Rahat deri koltuklar, kusursuz hizmet, kraliyet muamelesi. Gerçek daha da iyi.

Sahil boyunca sorunsuz bir uçuşun otuzuncu dakikasında, avucumu koltuğumun tereyağlı malzemesinde gezdiriyorum. Bu Embraer Phenom jetinde koridorun her iki yanında birer tane olmak üzere dört geniş koltuk var, yani her koltuğun bir penceresi var ve birbirimize bakıyoruz.

"Artık resmileşti," diyorum karşımdakilerin bakışlarıyla buluşarak. "Bağımlıyım." Dev gülümseyerek onaylıyor. "Reklamlara geri dönmek çok zor."

"Özellikle de her zaman onuncu sıraya ihtiyacın olduğu için," diyor

Ledger Dev'e. Bakışlarımı Dev'e çeviriyorum. "Batıl inançlı mısınız?"

"İşe yarıyor. Size söylüyorum, işe yarıyor," diyor Dev, açıkça inanmış bir şekilde.

Ledger ağzının kenarını kapatıyor. "Ve patenlerini önce sağ patenine bağlıyor."

"Çünkü ben sağ elimi kullanıyorum, dostum," diyor Dev.

"Elbette," diyor Ledger.

"Yaptığım her şey batıl inanç değildir."

Ledger gözlerini benden ayırmadan, "Ama çoğu şey öyle," diye karşı çıkıyor ve benim iyiliğim için onu azarladığımı anlayabiliyorum. Alay etmesini takdir ediyorum.

"Her zaman özel uçmayı yeni batıl inancın yapabilir miyiz?" Alay ediyorum.

Dev bilerek gülümsüyor. "Gördün mü? Onlar iyi bir şey. Hizmeti beğenmene sevindim, Aubs."

Uçakta bir de uçuş görevlisi var. Neden bir tane olduğunu bile bilmiyorum ama Dev bu hizmetin uçakla birlikte geldiğini söyledi. Sterling bize zaten prosecco getirdiğine göre, şikayet edemem. Elimdeki kristal flütü çeviriyorum, çok eğleniyorum.

"Evet, lütfen bana her seferinde özel bir uçuş ayarla Fitzgibbons," diyorum kibirli bir İngiliz sesiyle.

"Fitzgibbons uşağınız mı yoksa özel sekreteriniz mi?" Ledger eğlenerek sorar.

"Bilmiyor musun? Tüm iyi kuaförlerin kişisel sekreterlere ihtiyacı vardır." Lezzetli şampanyadan bir yudum alıyorum ve aklıma çok açık bir fikir geliyor. "Bu özel jetle falan aynı şey değil ama ikinizden birinin saç tıraşına ihtiyacı olursa, bizden olsun." Şimdiden bana ödeme yapmaya çalışacaklarını biliyorum, bu yüzden önleyici olarak ayağımı yere vuruyorum. "Ve eğer başka bir kuaföre giderseniz hayatım boyunca mahvolurum, bu yüzden saçlarınızı başka bir yerde kestirmeden önce bunu göz önünde bulundurun."

Dev parmaklarını dağınık saçlarında gezdiriyor. Açık kahverengi, dalgalı ve biraz uzun. Yine de her şeyden çok tüylü. "Aubs, bu senin saçımı kestirmem gerektiğini söylemenin ince bir yolu mu?"

Dev'e "Hayır, saçların çok güzel" diyorum.

Göz kırpmıyor ve ben de şampanya kadehimi bitirirken Ledger'a bakıyorum. "Seninkiler de öyle."

"Böyle düşünmene sevindim," diyor Dev, kendi saçını çekiştirerek. "Çünkü batıl inançlarımdan dolayı ayakkabılarımı belirli bir düzende bağlamasam da *Ledger*" -bu ismi bir hakaretmiş gibi söylüyor- "sezon dışı saç kesimimi her zaman saklarım ve ilk maçtan hemen önce kestiririm."

Saniyeler içinde Sterling yanımda belirdi. "Biraz daha ister misiniz, hanımefendi?"

Vay be, ne hizmet ama. Sterling benden birkaç on yıl daha yaşlı, bu yüzden kendimi hanımefendi gibi hissetmiyorum ama yine de gümüş saçlı, fıçı göğüslü, siyah pantolonlu ve beyaz gömlekli adama bir bardak daha içmek istediğimi söylüyorum.

"Nasıl isterseniz," diyor ve doldurmak için flütü alıyor.
O mutfağa çekiliyor ve Ledger bana kaşlarını çatıyor. "Sana bir sorum var."
"Beni ara."

"Saçınızı kendiniz mi kesiyorsunuz? Hep merak etmişimdir."

"Yapabilirim. Ama yapmıyorum." Bacak bacak üstüne atıp ayağını ileri geri sallıyorum, pembe diz üstü çizme bir metronom gibi konuşmanın temposunu tutuyor.

"Neden olmasın?"

"Saç kestirmek hayatın en büyük zevklerinden biri. Neden kendimi inkar edeyim?"

Ledger birkaç kez başını sallıyor, görünüşe göre bu cevap hoşuna gitmiş. "Peki bunu senin için kim yapıyor?" "Annem," diye kolayca cevap veriyorum. "Bunun onu mutlu ettiğini söylüyor."

Uçuş görevlisi başka bir bardakla geri döner. "Buyurun hanımefendi."

"Çok teşekkür ederim Sterling. Bu harika," diyorum yardımsever adama. Belki artık benim adımları kullanır. Ona bana

Aubrey demesini söyledim.

"Rica ederim, hanımefendi." Ama öyle bir şans yok. "Sizin için getirebileceğim başka bir şey var mı?"

Jet Ski mi? Koala mı? Omlet? "Karamelli çikolata?" Ciddi bir evet beklemeden soruyorum. Ya da Dev'in anında gülmesini. Ledger da kıkırdıyor.

"Elbette," diyor Sterling.

Gözlerimi kırıştırıp doğruluyorum. Görevli gözden kayboluyor ve ben ağzım açık bir şekilde Dev'e bakıyorum, sonra fısıldıyorum, "Gerçekten karamelli çikolata mı alıyor?"

Aralarında bir şey geçer, gözlerinde bir kıvılcım vardır. Sonra Ledger cevap verir: "Dev'e bu tür çikolatayı sevdiğini söylemiştim. Bu sabah senin için biraz aldı."

Beklenmedik düşünceliliği karşısında şaşkına döndüm. "Ama ben size bir hediye vermeliyim." Bir kolumu uzatarak pelüş yolculuğu gösterdim. "Bunun için. Benimle takıldığınız için."

Dev'in dudakları seksi bir sırıtişla kıvrılıyor, bir erkeğin eğilip bir kadını sahiplenici bir şekilde öpmeden önce verdiği türden. Ama sonra gülümsemesi değişiyor, genişliyor. Daha dostça. "Dediğim gibi, artık sen de bizim arkadaşımızsın."

Yine de bu arkadaşlığın ötesinde bir şey. "Hoşuma gitti. Artık arkadaşlığımın ya da kuaförlüğümün pençesinden kaçabileceğini sanma. O kesimleri evde yaptırmanı bekliyorum," dedikten sonra bakışlarımı Ledger'a çeviriyorum. "O çikolatayı sevdiğimi nereden bildin?"

Ledger önce pencereden dışarı bakıyor, sonra bana dönüyor, yüzünde mahcup bir ifade var. "Garrett'in partilerinden birinden hatırladım."

Gülümsüyorum, dün geceki gibi tenimde bir sıcaklık akışı oluyor. Ya da belki... Daha da sıcak hissediyorum. "Karamelli çikolatayı severim. Hem *de çok*. Şehirdeki en sevdiğim çikolata dükkânı Elodie's. Oraya çok sık giderim. Adımı biliyorlar. Zil çaldığında ve içeri girdiğimde *"Merhaba Aubrey"* diyorlar. Bana içinde en sevdiğim karamelli çikolatalardan birkaç tane olan bir tepsi veriyorlar ve yemin ederim ağzımda eriyorlar."

Ledger'in mavi gözleri bakışlarımı tutarken parıldıyor. "Kulağa lezzetli geliyor." "Eminim tadı... inanılmazdır," diye ekliyor Dev, gözlerini benden ayırmadan.

İkisinin de gözlerini üzerimde hissediyorum. O sıcaklık göğsümden aşağı yuvarlanıyor, karnıma doğru ilerliyor. Sanki bu görüntülerden çok hoşlanıyorlarmış gibi bana bakıyorlar. Sanki dudaklarımdaki çikolatanın tadını hayal ediyorlar.

Ve ellerimi saçlarında hayal ediyorum.

Düşüncesizce emniyet kemerimi çözüyorum, sonra Ledger'ın yanına kayıyorum, onun rahat koltuğunda yan yana, kalça kalçaya oturuyorum. Güçlü vücudunun baskısı biraz dikkat dağıtıcı. Kokusu da öyle, gece vakti ve yıldızlarla aydınlanmış okyanus gibi. Ama ben görevdeki bir kuaförüm. Şampanyamdan güçlendirici bir yudum alıyorum, sonra bardağı onun eline koyuyorum.

Aldı ve bana tuhaf bir bakış attı.

"Sadece tut. Saçın için bir fikrim var," diye açıklıyorum, geriye doğru taranmış koyu renk buklelerine bakarak. Planlarım için yeterli uzunlukta olduğundan oldukça eminim. Parmaklarım heyecandan karıncalanıyor. İşe yarayıp yaramayacağını görmek için sabırsızlanıyorum. "Yapabilir miyim?"

Ledger nefes nefese kalıyor, sonra biraz dengesiz bir şekilde başını sallıyor. "Evet." Homurdanır gibi bir ses.

Bir elimi sol omzuna koyup onu kendime yaklaştırıyorum. Aramızda sadece birkaç santim var ama ben insanlara yakın olmaya alışkınım. Bu işimin bir parçası.

Parmaklarımı saçlarının ön kısmında gezdirip karıştırıyorum, o da geriliyor ve keskin bir nefes alıyor. "Bu iyi mi?" Endişeyle soruyorum.

Kelimelerle cevap vermiyor. Sadece net bir *evet* anlamına gelen başını sallıyor. Devam ediyorum, parmaklarımı biraz daha kabaca buklelerinde gezdiriyorum, onları üstten karıştırıyorum. Tam da şüphelendiğim gibi. Ona biraz yükseklik ve hacim kazandıracak kadar uzunluğu var. Biraz ürünle gerçekten modaya uygun bir şeyler yapabilirim. Ama yine de parmaklarımla bir fark yaratabilirim. Saçıyla oynuyorum. Bir dakika sonra arkama yaslanıp yeni stilini değerlendiriyorum.

Ledger beklenti dolu gözlerle bakışlarımı karşılıyor. "Nasılsınız?"

Aklımdan çılgınca fikirler geçerken birkaç saniye hareketsiz kaldım. Dev'in bana Ledger'a dokunmamı söylemesi ve

sonra nasıl olduğunu sorması. Sonra Ledger'ın Dev'i öpmemi istemesi.

Bundan hoşlanırlar mı? Bir kadının öpülmesini izlemek? Bir kadının tahrik olduğunu görmek?

Yutkunuyorum, yol arkadaşıma dokunmaktan ve onu yeni şekillerde düşünmekten kaynaklanan ani nefes darlığımı örtmeye çalışıyorum.

Bekle. İkisi de olsun.

Ledger'ın beni kucağına kadar çektiğini, sonra da o koca ellerini kollarımdan aşağı kaydırıldığını hayal ederek beynim o görüntüler arasında daha hızlı geziniyor. Dev'in de olaya dahil olduğunu, bir elini bacağımın üzerinde gezdirdiğini. Bir adam dudaklarını boynumun bu tarafında gezdirirken, diğer adam diğer tarafımı öpüyor.

Çifte öpücük. Ürperdim.

Kendine gel.

Açıkçası, iki erkekle yatan çok fazla kankam var. Onların başına gelmiş olması benim de başıma geleceği anlamına gelmez.

Sterling elinde pırıl pırıl gümüş bir tepsiyle geldiğinde zil beni kurtardı. Dört parça ağız sulandıran çikolata bir tabağı süslüyor, yanında da bir yığın taze keten peçete. Çikolataları tanıyınca şaşırarak, "En sevdiğim yerden," diyorum.

"Güzel," diyor

Ledger. "Keyfini

çıkarın," diye ekliyor

Dev.

İçimdeki arzu yoğunlaşıyor. Sterling'in tepsiyi yan masaya koyduğu koltuğuma dönüyorum.

İki adama ihtiyacım yok. Birine bile ihtiyacım yok. Çikolatam var.

Bir tanesini ağzıma attığımda, iki adamın da yerken beni izlediğini hissediyorum.

ÇİFT KİTAPLI

Aubrey

Bana dokunmalarını düşünmeyi bırakmalıyım.

Mesela, küçük havaalanındaki kiralık araba kontuarında bir yerlerde bir beyin silgisi var mı?

Alabileceğim bir iksir? Bütün yolculuğu beni tatmin ettiklerini hayal ederek geçiremem.

Sadece güne, yolculuğa, gündeme odaklanın.

SUV'a doğru giderken kendime böyle söylüyorum. Şehrin büyük havaalanında rezerve ettiğim kompakt arabayı iptal ettim ve Dev onun yerine bunu kiraladı.

Dev yolcu kapısını açık tutuyor.

İçeri giriyoruz ve Dev telefonuna yol tarifini yüklerken ben emniyet kemerimi çekiyorum. Akşamın erken saatlerinde McDoodle Adası'na giden feribota yetişmemiz gerekiyor.

Ama arabayı çalıştırmadan önce müzik uygulamasına geçiyor. "İlk olarak, havayı ayarlamak için bir şarkıya ihtiyacımız var." "Başka bir batıl inanç mı?" diye soruyorum.

Kendinden emin bir şekilde başını sallayarak, "Evet. Sen seç." dedi.

"DJ ayrıcalıkları. Mükemmel," diyorum ve bu iyi bir şey. Bu gezi işi. Kirli şeyler değil.

Gerçi Dev'in müzik uygulamasında gezinirken artık o kadar da emin değilim. Adam cidden seksi müzikleri seviyor. Two Feet, The Weeknd, Sam Smith, Leon Bridges.

Yardımcı olmuyorsun, Dev.

Belki "Over the Rainbow" ya da "On the Good Ship Lollipop" bulabilirim. Sam Smith'i seçerim ve hormonlarımın aşırı hızlanmamasını umarım. Gerçi, şüpheliyim.

Renton'daki belediye havaalanından uzaklaşıp bizi Puget Sound'dan geçirip eyaletin sınırına götürecek olan feribota doğru ilerlerken elimden geldiğince şarkı sözlerini ve duyguyu görmezden gelmeye çalışıyorum. Zümrüt şehirden geçerken, yükselen yaprak dökmeyen ağaçlar yolu kucaklarken, sadece yolculuğa odaklanıyorum. Gelmiş geçmiş en iyi seyahat arkadaşı olacağım. "İlk olarak ne yapmak istersiniz? Elimde her türlü eğlenceli olasılığı içeren bir liste var. Yürüyüş yapabiliriz. Ya da Deception Pass'a gidebiliriz," diyorum, bölgenin simgesi olan ve iki adayı birbirine bağlayan muhteşem köprüyü gözümün önüne getirerek.

"Kulağa hoş geliyor," diyor Dev.

"Ve üzüm ezme. Onu da yapabiliriz."

"Harika," diyor Ledger arka koltuktan.

Ben durmam. Bizim için çok iyi bir zaman planladığımı bilmelerini istiyorum. "Şu anda hayalet kasaba gibi olan eski bir tomruk kasabası var. Hayalet kasabaları severim ve-"

"Aubs." Dev'in sesi, feribot terminali tabelasına doğru sinyal verirken bir uyarı gibiydi. Hay aksi. Bana kızgın mı? Ne için?

"Evet?"

"Ben her şeyle iyiyim. Her şeyde iyiyiz. Tur rehberi olmana gerek yok. Eğleneceğiz," diyor ve işte yine beni okuyor. Beni çözüyor.

Bir an için gözlerimi kapatıyorum, bu kadar çabaladığımı için kendimi aptal gibi hissediyorum. Ama kendimi savunmam gerekirse, libidom sahneyi çalıyordu.

"Yapacağız," diyorum.

Feribot alanına döndüğümüzde, Dev biniş için bir şeride yöneliyor ve yolculuk ücretini ödüyor. "Her şey yolunda.

Kulaktan kulağa oynayabiliriz ya da her günü sırayla planlayabiliriz," diyor ve kahretsin. Bu kelimelerle -sırayla- aklım yarışlara gidiyor

Yine, loş otel odasında Sam Smith çalarken benimle sırayla oynadıklarını hayal ediyorum.

Feribota binmek için sıraya girerken, sonra da ana güvertede sesin parlak mavi sularına bakarak takılırken havadan sudan konuşuyoruz. Ama ben Dev'i, dağınık saçlarını, parlak gözlerini, kesilmiş sakalını, deniz mavisi polo tişörtünü inceliyorum. Ledger, mürekkepli ön kolu, düzgün saç kesimi, siyah gömleği.

"Gömleğin güzelmiş. Siyah sana yakışıyor," diyorum Ledger'a, sanki dostça bir moda tavsiyesi veriyormuşum gibi.

Hemen cevap vermiyor. Sadece gür dudaklarında yavaş, neredeyse baştan çıkarıcı bir gülümseme oluşmasına izin veriyor. "Güzel. Çünkü tüm gardırobum siyah," diyor.

"Öyle mi?"

"Bütün gömleklerim siyah. Siyahın farklı tonları" diyor.

Bu hiç beklemediğim bir şekilde seksi. Belki de benim böyle biri olduğuma karar vermiş bir adam olduğu içindir. Ben böyle giyinirim.

Bu çok seksi, kendini tanımak.

Tıpkı Dev'in müzik listesi, batıl inançları ve büyük, açık kalbiyle seksi olduğu gibi.

İlgimi çeken yönleriyle farklı, ilgimi çeken yönleriyle de benzerler. Korna çalarak feribotun uzaklaştığını işaret ederken, kristal berraklığında bir farkındalıkla çarpıldım.

İkisinden de çılgınca etkileniyorum. Tıpkı arkadaşlarımla tahmin ettiği gibi.

* * *

Biri bana otele giderken ne konuştuğumu sorsaydı, akıllıca bir detay vermekte zorlanırdım.

Kafam tek bir güçlü düşünceyle tıkanmış durumda - dün neredeyse evleniyordum ve bugün çiftte balayı yapacağım iki erkeği fena halde arzuluyorum.

Dün gece geç saatlerde onlarla bu seyahati planladığımda çekici olduklarını biliyor muydum? Elbette biliyordum. Ama duyularıma zarar veren bu ürpertiye hissetmeyi beklemiyordum. Sadece, şehvetim güçleniyor, daha yüksek sesle atıyor, tüm lanet vücuduma yayılıyor.

Otele yanaştığımızda sanki nefis bir parfüm bulutunun üzerinde süzülüyorum. Sedir ve yumuşak süet, Dev'in kokusu. Gece vakti ve okyanus, Ledger'ı işaret ediyor.

Arabadan indiğimizde, beni yeniden dengelemesini umarak hafif deniz meltemi havasını derin derin içime çekiyorum.

Süite vardığımda, kendi ebeveyn banyosu olan odama gideceğim. Kendimi toparlayacağım. Duş alacağım. Kafamdaki kirli düşünceleri temizleyeceğim. Yolculukla ilgilenir ve bu arzuyu rafa kaldırırım.

Elimde bavulum ve kararlılığım, kardeşimin en iyi arkadaşlarıyla birlikte içeri giriyorum.

Blackberry Inn küçük bir pansiyon değil. Belki elli ila yetmiş beş odası var ve bir uçurumun üzerine yayılmış, suya bakıyor. Lobideki detaylara dikkat ediyorum. Duvarlar zengin bir turuncuya boyanmış, tavandaki ahşap kirişlerle kontrast oluşturuyor. Duvarlarda deniz camından yapılmış sanat eserlerinin yanında eski haritalar sıralanıyor. Rustik modernle buluşuyor.

Resepsiyonda bizi kızıl saçlı, soluk tenine serpiştirilmiş çilleri ve küçük kahverengi gözleri olan bir adam karşılıyor. "İyi günler. Blackberry Inn'e mi giriş yapacaksınız?"

Kuzeybatı Pasifik'te alışılmadık bir İngiliz aksanı var.

"Evet, öyleyiz... Harry..." Ledger, genel müdür olduğunu gösteren isim etiketini okuyarak şöyle diyor, ama sonra Ledger son isimde duraksıyor. Titterington. Bu, um, ağız dolusu. Boğazını temizleyen Ledger tekrar başlıyor. "Aubrey Emerson. Dün gece balayı süitinden üç odalı süite çevirmek için aradık."

Harry yardıma hazır profesyonel bir gülümseme takınır. "Ah evet, aile süiti. Çok popüler." Harry bilgisayarı tarar. Şaşı. "Ne zaman aradığımı söylemiştin?"

"Dün gece," diye ekliyor Ledger. O sakın ama benim nabzım hızlanıyor. Harry'nin sorusu beni endişelendiriyor. "Evet, dün gece," diye tekrarlıyorum, sanki bu Harry'nin onu daha hızlı bulmasına yardımcı olacakmış gibi.

"Doğru. Taleple ilgili bir not görüyorum," diyor.

"Oh, iyi. Kayıp olduğunu sanmıştım," diyorum, bu yolculukta hiçbir şeyin ters gitmesini istemediğim için rahatlamış bir şekilde. Lanet olası düğünümdeki fiyaskodan sonra olmaz.

Müdür yüzünü *buruşturur* ve ardından *sizi hayal kırıklığına uğratmak üzereyim* gülümsemesini takınır. "Mesele şu ki..." "Rezervasyonumuz yok," diye ağzımdan kaçırdım.

"Biliyoruz," diye beni rahatlatıyor Harry. "Ama görünüşe göre dün gece para üstünüzü kim aldıysa yanlışmış. İadesi mümkün olmayan bir rezervasyonda değişiklik yapamayız."

Hem *özür dileyen* hem de *şansının tükendiğini* söyleyen bir gülümseme *takınır*.

"Ama dün gece konuştuğum kişi bunun sorun olmadığını söyledi. Her zaman yükseltiyormuşsun," diyorum, ses tonumla

birlikte içimdeki panik de yükseliyor. *Harry, bir kıza yardım et!* Bu iki adamla ve tüm arzularıyla bir odayı nasıl paylaşacağım? Etrafta dolaşan bir fil gibi. Ona Fil Ellie diyeceğim. O çok pis bir kız.

Tezgahın arkasındaki adamdan bir sırtıma daha. Bu seferki onun bir tuğla duvar olduğunu söylüyor. Güzel bir tuğla duvar ama yine de aşılamaz bir duvar. "Evet, yanlış anlaşılma için üzgünüm. Dün gece telefonlara kimin baktığını görmem ve

poliçe üzerinde. Ancak iade edilmeyen sütlerimiz de *değiştirilemez*." Sanki göğsümdeki şehvet ve endişenin vahşi çırpınışlarını yatıştırıracakmış gibi tabletinin ekranını çevirip bana poliçeyi gösteriyor.

"Harry," diyor Dev her zamanki sıcaklığıyla, "seni anlıyorum. Ve bu çok mantıklı. Ama muhtemelen başka odalarınız da vardır. Bunu seve seve hallederim," diyor ve başka bir oda için ödeme yapmasına izin veremem. Zaten özel bir jet ayırtmış.

Elimi Dev'in koluna koydum. Çok büyük, çok güçlü, çok dokunulabilir koluna. "Yapmak zorunda değilsin," diyorum ve elimi hemen çekiyorum. Daha fazla ayartılmaya ihtiyacım yok.

Dev'in yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor, şefkat ve endişeyle parılıyor. "Biliyorum. Ben de istiyorum. Senin için," diyor bakışlarımı tutarak.

Kalbim çarpıyor.

Onlarla paylaşmak istemediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum. Her şey yoluna girecek. Tabii ki düzelecek. Dün mihrapta terk edilmenin üstesinden geldim. Son birkaç yıldır annemin duygularıyla başa çıktım. Babamın ölümünün acısını atlattım. İçimdeki küçük korkuya gerek yok. Fil Ellie iyi olacak, ben de öyle. "Her şey yoluna girecek," diyorum, ciddi bir şekilde. "Yemin ederim."

Ledger, "İyi bir yolculuk geçirmenizi istiyoruz," diye ekliyor.

Dev elinde sihirli tablet olan adama dönüp tekrar deniyor. "Bize biraz daha oda bulabilir misin?"

Bir *üzgün* gülümseme daha geldi. "Başka müsait sütümüz yok. Şehirde bir şarap festivali var ve tüm odalar dolu." Harry duraksıyor, tekrar ekrana bakıyor. Bir parmağını kaldırıyor. "Bu ilginç."

Bir oda buldu! Fil Ellie ve benim için. "Bir şey mi buldun?"

Kaşları çatılıyor, sonra yüzünü kaldırıyor. "Görünüşe göre dün gece değişikliği kim yaptıysa sizi Deluxe Balayı Süiti yerine Ultra-Deluxe Balayı Süitimize yerleştirmiş."

Canlanıyorum. "Üç yatağı var mı?"

Harry başını sallar. "Hayır, ama küvet daha büyük."

Oh, harika. Teşekkürler, Harry. Önümüzdeki birkaç gün için şehvetimi küvete koyacağım. Sorun değil.

"Teşekkürler," diyorum.

"Ve yataklar da daha büyük. İşte böyle."

Bekle! Ufukta Harry Titterington'dan bir umut var. "*Bedssssss*?"

Yani, mutlaka bir yerlerde çoğul yataklı balayı sütleri vardır. Birlikte balayına çıkan ikizler için. Böyle bir şey olmalı.

"Bu süitte çok büyük bir yatak var."

Kardeşimin en iyi iki arkadaşı ve benim için büyük bir yatak.

YATAK İLANI

Aubrey

Normal davran, normal davran, tamamen normal davran.

Arabadan bavulları aldıktan sonra Dev valeyeye teşekkür ediyor ve iyi bahşişler veriyor. Bavullar yedekte, üçümüz asansöre doğru ilerliyoruz. Elimizde anahtar kartlarımızla resepsiyondan ayrıldığımızdan beri kimse tek kelime etmedi. Sadece temel şeyler. *Çantan burada, ben taşıyım, kaçınıcı kattayız?*

Küçük asansöre adım attığımızda gerginlik had safhadaydı. İki hokey aygırıyla bu küçük alana hapsolmak önümüzdeki haftanın metaforu değilse, nedir bilmiyorum.

Ama bu tür rahatsız edici sessizlikler bana tanıdık geliyor. Ve bizi bu duruma ben soktuğuma göre, sonunu da ben getirmeliyim. Asansörün kapıları kapanırken iyi tarafından bakarak, "Muhtemelen bir kanepe vardır," diyorum.

"Belki iki bile olabilir," diyor Dev, aynı derecede umutlu bir şekilde.

Ledger, "Çocuklar, kanepeyi ben alacağım," diyerek kanunu böyle ortaya koyuyor.

Sonra ne olacak? Yatağı Dev ve bana mı vereceksin? Bu daha da garip, yatağı sadece bir erkekle paylaşmak. "Ben kanepeyi alacağım," diyorum hevesle gönüllü olarak. Sonra kalçamı çıkarıp kendime bir jest yapıyorum. "Ben büyük bir hokey oyuncusu değilim."

"Asla olmaz," derler hep bir

ağızdan. "Ben alırım," diyor

Dev.

Ledger, "Eminim bir tekerlekli yatak bulabiliriz," diye karşı çıkıyor.

"Bunlardan birini en son ne zaman bir otelde gördün?" Dev arkadaşına sorar, açıkça şüphecidir.

"Sen en son ne zaman gördün?" Ledger karşılık verir.

"Televizyonda," diyor Dev. "Bir Noel filminde, handa sadece bir oda vardı."

"Sen ve senin Noel filmlerin," diyor Ledger asansör yavaşça ilerlerken. "Gerçek hayatta otellerin tekerlekli yatak falan sunduğundan eminim."

"Var," diyor Dev, Ledger'ın haklılığını kabul ederek. "Ama en son ne zaman bir tanesinin üzerinde uyudun?"

Ledger cevap vermek üzereymiş gibi görünüyor ama kaşları çatılıyor, sanki son zamanlarda bir tanesine takılıp takılmadığını hatırlamaya çalışıyormuş gibi.

"Kesinlikle," diye hızla ekliyor Dev. "Uzun zaman oldu. Sırtlar için cehennem gibiler. Tıpkı filmde tekerlekli yatağın çok rahatsız olduğu gibi. Sırtın seni öldürmeye çalışırken mi uyanmak istiyorsun?"

Ledger oflayıp pufluyor ama sonunda "hayır" diye mırıldanarak kabul ediyor.

Bu da en başa döndük demek. Kalbim rahatsız edici bir şekilde hızlanıyor. Bir çözüm bulmalıyım. Ama bu muammayı nasıl çözeceğimi bilmiyorum.

Belki de Ledger'ın elinde bir koz vardır, çünkü telefonunu sallamaktadır. "Ama işte başka bir fikir. En yakın Walmart'ı bulup bir havalı yatak alacağım." Cihaza doğru havlıyor. "Google, en yakın Walmart nerede?"

Spoiler uyarısı: Yakın olmayacak. Ama bunu kendi başına öğrenmesine izin vereceğim.

Ledger'ın telefonu neşeyle cevap veriyor: "En yakın Walmart otuz mil uzakta. Araba ve feribotla iki saat."

Yılmayan Ledger tekrar sorar: "Google, en yakın kamp malzemeleri mağazası nerede?"

Bu iş çok kötü gidiyor. Tüm bu durum ne kadar rahatsız edici olursa olsun, bu sorunu çözmek için gidip havalı yatak almalarına izin veremem.

Asansör yavaşlarken bir başka iyimser yanıt gelir: "En yakın kamp malzemeleri mağazası dört mil ötede."

"Çocuklar," diyorum dördüncü kata ulaştığımızda. "Havalı yatağa gerek yok. Kamp mağazasından bir çadır alırım."
Dev'in alnı kırışıyor ve çatık kaşları çok sevimli. Ledger'ın dudakları aralanıyor ama nutku tutuluyor. Onların çifte şaşkınlığı

Kamp mağazasında kimin ne aldığı çok sevimli ve tam da umduğum şey. Bu benim ilk gerginlikten kurtulma rodeom değil. "Dışarıya kuracağım. Her zaman yıldızların altında uyumak istemişimdir. Aslında balayı için macera listemdeydi," diyorum bavulumu asansörden çıkarırken, durumu düzeltmek için gerçekten çadır kuracakmışım gibi davranıyorum.

Ledger homurdanıyor. "Çadırdaki uyumayacaksın, Aubrey."

Dev şiddetle başını sallıyor. "Büyük, rahat bir yatakta uyuyacaksın. Hak ettiğin balayından başka bir şey yaşamana izin vermeyeceğiz."

Ama onlar da iyi bir yolculuğu hak ediyor. Odaya vardığımızda kapının önünde durup onlara dönüyorum ve kuralları sıralıyorum. "Harry büyük bir yatak olduğunu söyledi. Biz arkadaşız. Sadece arkadaş olarak paylaşacağız. Harika olacak."

Şurada. Bazen bir kızın sorumluluğu alıp yatak ilanı vermesi gerekir.

Ledger kabaca yutkunur, adem elması aşağı yukarı sallanır. Huysuzca, "Her şey yoluna girecek." diyor.

Dev, eğlenceyi seven doğasına sadık kalarak omuz silkiyor. "Uyurken hareket etmiyorum, bu yüzden dünya tarihindeki en iyi yatak arkadaşım."

Ledger'dan bir kahkaha patlar. "Sırt sıvazlamaya dönüştüremeyeceğin bir şey yok, değil mi?"

Dev'in gülümsemesi saf bir şeytan gibi, "Hayır." diyor.

Kapının kilidini açıyor, kapıyı açıyor ve bir kıza uyarıda bulunmadan, birkaç gün içinde ikinci kez beni kollarına alıyor.

Gözleri benimkilerle buluşuyor, "Gelini eşikten geçirelim" derken şakacı bir şekilde parıldıyor.

Midem bulanıyor.

Ledger hiç düşünmeden Dev'in davetine icabet ediyor. "Evet, hadi yapalım," diyor yanına gidip güçlü kollarını baldırlarımın altından geçirirken.

Beni birlikte taşımaları için ikisine de ihtiyacım yok. Bir erkeğin beni taşımasına ihtiyacım yok, nokta. Ama onlar istiyor gibi görünüyor.

Birlikte beni odaya taşıyorlar ve ben onların kollarında olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini düşünmemeye çalışıyorum.

EŞEK ADAMIN LANETİ

Defter

Yatağın üzerinde gül yaprakları var. Daha da kötüsü, dev bir kalp şeklinde serpiştirilmişler. Aubrey süit'in yatak odasına adımını atar atmaz onları görür ve uzun ve ağlamaklı bir sesle, "Ciddi misin? *Ciddi misin?*"

Kapıda tam arkasındayız. Dev'e dönüyorum, kendimi biraz çaresiz hissediyorum. Güller mi, yatak mı, yoksa tüm o lanet süit mi? Yoksa olabilecekleri hatırlattığı için mi?

Başını ellerinin arasına alıyor.

Ah, lanet olsun. Belki yine üzgündür. Ya da, daha büyük olasılıkla, o bok çuvalıyla *neredeyse* evleneceği için bir kez daha kendini dövecektir.

Ne yapacağız, Dev'e söylüyorum. Bu duygusal konularda benden çok daha iyi.

Ama Dev hemen onun hizmetine giriyor, yanından geçip yatağa doğru ilerliyor. "Şu kötü çocuklardan hemen kurtulacağım," diyor.

Aubrey yüzünü kaldırır, başını sallar. "Hayır, öyle değil."

Kadın arkasını dönüp eliyle oturma odasını işaret edince durdu. Yatak odasına ulaşmak için salonun içinden geçmiştik, ama şimdi geri dönmüş ve kanepenin karşısındaki sehpayı işaret ediyor. Masanın üzerinde bir kova buz duruyor, içinden bir şişe şampanya çıkıyor. Masada onun yanında iki flüt duruyor. "Sadece..."

Belki de şampanya onu etkiliyordur? Bir bilsem.

Şişeye doğru bir yol açıyor ve kovaya yaslanmış beyaz bir zarfı alıyor. Pembe manikürlü tırnağını kapağın altından kaydırarak zarfı açıyor, okuyor, sonra dün 7-Eleven'ın dışındaki çimenli tepede yaptığı gibi büyük, zengin kahkahalar atıyor.

Anlamıyorum.

Dev omuz silkiyor, aynı derecede şaşkın görünüyor. Aubrey karttan başını kaldırdığında, parlak dudaklarında bir gülümseme belirmiştir. Arabada dudak parlaticısını tekrar sürmüş olmalı. Ağzı parlak ve fazlasıyla öpülesi, özellikle de böyle kaygısızca güldüğünde.

Ancak bize şakayı anlatmadan önce kanepenin yanındaki otel telefonuna yöneliyor ve bir tuşa basıyor. Birkaç saniye içinde, "Evet, bu şampanyanın ücretsiz olup olmadığını merak ediyorum" diyor.

Sessiz, ama sırtışı genişliyor. Daha da vahşi. "Teşekkür ederim."

Telefonu kapattıktan sonra boğazını temizler ve kartı okur. "Sürpriz! Damadınızdan fazladan küçük bir şey. Çünkü sen bunu hak ediyorsun, benim güzel gelinim," diyor ve gözlerimizle neşeye buluşuyor. Mezuniyet kepi gibi, kartı havaya fırlatıyor. Kahverengi gözleri hınzır bir zevkle parıldarken şişenin boynundan tutup kovadan çıkarıyor ve fazla seksi bir şekilde sallıyor. Ama elinde fallik bir nesne tutuyor, bu yüzden kirliliği düşünceler düşünmem mantıksız değil. "Bu gece şampanya Aiden'dan çocuklar!"

"Buna içerim," diyor Dev.

"Ne yazık ki süper indirimli biletini ayırtmayı hatırladı ama parasını ödediği Cristal'i iptal etmeyi unuttu." Sahte bir sempati ile başımı sallıyorum.

"Karma bir sürtüktür." Son kelimeyi on heceliymiş gibi söylüyor ve en-suite banyoya doğru yöneliyor. Ancak kapının girişinde donup kalıyor ve bir kadın heykeline dönüşüyor; uzun, gür kıvılcı saçları sırtından aşağı kıvrılıyor ve harika bir kalçaya doğru uzanıyor.

Vay canına. Şu arka tarafa bak.

Bu siyah etek vücuduna yasadışı şeyler yapıyor, onu güzel ve sıkı bir şekilde sarıyor. Ama kıvrımlarını düşünmemeliyim,

Özellikle de dün geceden sonra, özellikle de Dev'le ona hak ettiği balayını yaşatmak için centilmenlik anlaşması yaptıktan sonra.

Yine de başka tarafa bakamıyorum. Buna bir kış erkeğinin laneti diyebilirsiniz. Onu yatağa yatırıp o ince etine şaplak atmak, iniltisini duymak, sonra zevkle inlemek, sonra daha fazlası için yalvarmak istiyorum.

Banyo girişinde birkaç saniye geçirdikten sonra Aubrey donup kalıyor, omzunun üzerinden bakıyor ve... pis fantezilerimi sikeyim. Böyle daha da güzel, dudakları ayırık, gözlerinde sinsi ve zeki bir şey titreşiyor. "Küvet büyükmüş. Umarım söylediğim gibi mayolarınızı getirmişsinizdir."

Banyoya yöneliyor ve benim de onu takip etmekten başka çarem kalmıyor. "Vay anasını," diyorum geniş odaya döndüğümde.

Bu bir banyo değil.

Dev bir banyonun köşesine yerleştirilmiş bir jakuzi ve ona çıkan büyük bir mermer basamak. Küvetten suyun ve aşağıdaki zümrüt ağaçlarının manzarasının keyfini çıkarabilirsiniz.

Ama ben bu görüşü düşünmüyorum.

Gelecekte onu küvette nasıl göreceğimi düşünüyorum. Ve onunla birlikte küvete girecek kadar aptal olup olmayacağımı. Muhtemelen öyle olurum.

Dev'in bakışlarını yakaladığımda, sanki aynı sahneyi hayal ediyormuş gibi ona bakıyor. Bu tarihteki en zor balayı olacak.

GÜNLÜK İYİLİK DOZU

Dev

Ben boşuna disiplinli değilim.

Gördüğüm kadarıyla, ağırlık odasında, buzda ve yemek masasında karbonhidratlara karşı koyarken yaptığım tüm antrenmanlar bu gece işe yarayacak.

Ekmeğe karşı koyabildiğim gibi istediğim kadına da karşı koyabilirim.

Beni benden kurtaran kendi kalecim olmalıyım.

Anahtar rutin olacak. Önce biraz yemek yiyeceğiz ve yemek yerken seks, yatak ve romantizm dışında dünyadaki diğer her şey hakkında sohbet edeceğimizden emin olacağım.

Şu andan itibaren.

Restorana doğru yürürken Ledger telefonunu sallayarak babasına bir telefon görüşmesi yapması gerektiğini söylüyor, bu yüzden önden gidiyor ve biz de onu biraz yalnız bırakıyoruz. Elimi eğlenceli bilgilerden oluşan çantama atıyorum ve yanımdaki kadına dönüyorum. "Bir zamanlar neslinin tükendiği düşünülen tarih öncesi bir kuşun şu anda Yeni Zelanda'nın vahşi doğasında yeniden dolaştığını biliyor muydunuz?"

Aubrey başını eğiyor. "Ne tür bir kuş?"

"Takahē. Yanardöner uçamayan bir kuş ve şimdi bir koruma başarı öyküsü. Ailem bana onunla ilgili bir makale gönderdi. Bu onların şakası. Mutluluk," diyorum.

"Terapist olarak yaptıkları şeyin bu olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Köşeyi döndüğümüzde, önünde kartpostal rafı olan bir muhtelif dükkânın önünden geçiyoruz. Kartpostallara göz gezdirmek istiyorum ama direniyorum. "Müşterilerinin çoğu, dünyanın durumu nedeniyle anksiyete ve depresyonla uğraşıyor. İklim değişikliği falan. Bu yüzden ikisi de onlara anın içinde mutluluğu bulmayı öğretmeye çalışıyor. Şefkat. Nezaket. Ama bu ikisi genellikle kişisel mutluluğu bulmaktan kaynaklanıyor. Bu yüzden dünyada iyi haberler arıyorlar," diye açıklıyorum. "Ve her sabah bana gönderiyorlar."

Aubrey'nin gülümsemesi yumuşak, neredeyse büyülenmiş gibi. "Sana her gün hikâye mi gönderiyorlar?"

"*Günlük İyilik Dozu*" diyorlar buna. Belki bunu paylaşmak klişe. Ama onlarla gurur duyuyorum. "Teorilerine göre, yaşanan bazı iyi şeylere odaklanmak daha fazla mutluluk yaşamana yardımcı olabilir ve bu da sanırım boktan şeyleri dengeleyebilir."

"Bunu sevdim. Sanırım buna inanıyorum. İnanmak istiyorum" diyor, belli ki biraz düşünmüş. "Peki ya sen?"

"Yapması zor ama deniyorum," diyorum.

Ama üzerimde kara bulutlar dolaşıyor. Yeterince çabalıyor muyum? Bazen işimin yoğunluğuna, oyunumun zirvesinde oynamak için gereken güdüye kendimi fazla kaptırıyorum. Mutluluk bazen hırsın, o güçlü orospu çocuğunun yanında arka planda kalıyor.

"Günlük dozda başka ne gönderiyorlar? Mesela bugün içinde ne vardı?" Aubrey soruyor, bluzların ve çay fincanlarının hemen yanında antika yol işaretleri satan bir vintage dükkanının önünden geçerken ayak bileği botları kaldırımda tıkırdıyor.

"Dürüst olmak gerekirse, onların yazıları sıradan haberlerin panzehiri. Örneğin, Latin Amerika'da mangrov ormanına dönüşen bir çöplükle ilgili bir hikaye okudum. Ya da atılmış elektronik sigara pillerini elektrikli scooter yapmak için kullanan bir adamla ilgili bir haber vardı."

"Sürekli bir scooter denemek istiyorum. Geri dönüştürülmüş bir şeyle dolaşmayı çok isterim."

Aubrey'i bir scooter üzerinde, alev alev yanan saçları kaskının altından dalgalanırken, bacakları Mission'daki evinden Hayes Valley'deki kuaför salonuna giderken hayal ediyorum.

Ŗu an giydiği küçük siyah botları giyer miydi? Ya da belki uçaktaki uzun pembe olanları? Ya da birkaç yıl nceki Noel partisinde giydiği gibi siyah botlarının üstünden görünen bir çift koyu kırmızı çorap mı?

Eva'dan önceki parti. Bir an için, acaba o benim şansım mıydı? Kaçırdım mı?
Bulut daha da kararıyor.
Günlük iyi doz için çok fazla.

* * *

Biraz sonra, restoran araştırma listesinde bulunan çiftlikten masaya bir restoran olan The Green Pantry'de akşam yemeğini bitirdiğimizde tekrar yola koyuluyorum.

Odadaki aksilikten kaynaklanan tüm gerginlik, iyi yemek ve dostça sohbet sayesinde uzun zaman önce ortadan kalktı.

Yaklaşan hokey sezonu hakkında konuştuk, ancak Ledger ikimizin de sevdiği bu spor hakkında çoğunlukla çenesini kapalı tuttu. Nedenini tahmin edebiliyorum, ama o konuyu kurcalamamam gerektiğini hissediyorum.

Aubrey bize internet üzerinden aldığı bir fotoğrafçılık dersinden bahsetti, çünkü müşterilerini ve onların tarzlarını fotoğraflama konusunda kendini geliştirmek istiyordu. "İyi bir fotoğrafın insanları mutlu ettiğini keşfettim, tıpkı iyi bir saç günü ya da iyi bir sohbet gibi" diyor ve çatalını mantar ve bezelyeli polentadan arta kalanların yanına bırakıyor. "Ve bedava bir yemek. Belki Aiden bize sürpriz yapar ve hesabı öder."

Evet. Yolumuza geri döndük, işleri arkadaş bölgesinde tutuyoruz. "Belki balayının her günü sana sürpriz bile yapmıştır. Yarın... sürpriz bir spa günü olabilir," diye Aiden'ın açıkça kasıtsız cömertliğinin bu hikayesini geliştirmeyi öneriyorum. Aiden bir horoz engelleyici. Bu kesinlikle işe yarayacaktır.

"Beni heyecanlandırma," diyor Aubrey.

"Eminim odaya döndüğümüzde çikolata kaplı çilekler bizi bekliyordur," diyor Ledger. "Şimdi gerçekten alay ediyorsun." Kahverengi gözlerindeki kıvılcım bana bu fikri sevdiğini söylüyor.

Hemen onun için çilek bulmak istedim. Telefonumu aldım. "Siri, Blackberry Inn'de çikolata kaplı çilek var mı?"

Siri hemen yanıt verir: "Çikolata ve çilekteki kalori miktarı-"

Bir iniltiyle telefonun sesini açıyorum. "Kapa çeneni, Siri. Kimsenin senin kalori vızıltına ihtiyacı yok."

Başka bir zaman, seçeneği kontrol edeceğim. Belki otele. Aubrey memnun bir iç çekişle başını eğiyor. Güzel pembe dudaklarında yumuşak bir gülümseme beliriyor. "Çocuklar, cidden. Teşekkür ederim. 'Süit paylaşma' olayının garip olduğunu biliyorum ama bu yolculukta her şeye katlanmanızı takdir ediyorum," diyor.

Kalbim ısınıyor. Tüm bu duyguları masaya yatırmaya değer. Dünyada iyi insanlar da olduğunu görmesini sağlamaya değer. "Programdaki bir değişikliği idare etmek zor bir şeymiş gibi söylüyorsun." Sandalyede arkama yaslanıyorum, önümdeki boş tabakta kızarmış somon ve yaz yeşil fasulyesinin son parçasını da bitirmiştım.

"Bilmiyorum. Değişim pek çok insan için zordur." Sesi biraz boyun eğmiş, belki de hayal kırıklığına uğramış gibi çıkıyor. "Aiden işler plana göre gitmediğinde bundan hiç hoşlanmazdı. Çok huzursuz ve tedirgin olurdu."

Gözlerimi devirip ona eski sevgilisi olduğu için ne kadar mutlu olduğumu söylemek istiyorum ama sonra bunu duymaya ihtiyacı olmadığını fark ediyorum. Eski sevgilisi olduğu için memnun. Bana bunu söylüyor çünkü aynı olacağımızdan endişeleniyor. "Bu berbat bir şey olmalı. O şekilde davrandığında," diyorum nazikçe.

Parlıyor. "Zaman zaman beni kesinlikle geriyordu. Son dakikada bir müşterim ya da programımda bir değişiklik olursa bununla nasıl başa çıkacağını merak ediyordum" diyor, sonra yüzünü eğiyor, bir saniye sonra kaldırıyor ve utangaç bir fısıltıyla bize şöyle diyor: "Az önce söylediklerinizden şu anda görüldüğümü hissetmem garip mi? Çünkü hissediyorum. Sadece hissediyorum."

Çok fazla insan kendisine bok gibi davranılmasına alışmış durumda. Bunun normal olduğunu varsayıyorlar. Onun böyle hissetmesinden nefret ediyorum. "Yapmalısın.

Söylediğin her şey çok mantıklı," diyorum ısrarla.

Ledger şarabından son bir yudum aldıktan sonra ekliyor: "Gün boyunca hep arkana bakarak yaşamak kulağa pek eğlenceli gelmiyor."

"Değildi. İşin garip tarafı, babam Aiden'ın iyi biri olduğundan o kadar emindi ki," diyor. "Üniversiteden sonra Aiden'la kısa bir süre çıktığımda çok mutlu oldu ve onun benim kaçan sevgilim olduğuna ikna oldu."

Ve Aubrey'in resmi biraz daha renklendiriyor. Beklentilerin baskısını hissetmiş olmalı. "Evlenme teklifine evet demenin nedenlerinden biri de bu muydu? Babanın bunu senin için istediğini düşündüğün için mi?"

Sanki ona bir maliyeti varmış gibi başını sallıyor. "Sanırım öyle."

"Bu zor olmalı. Artık burada olmayan biri gibi yaşamayı istemek."

Ledger ona yaklaşıyor ve belki de meramını anlatmak için masaya vuruyor. "Yine de bu normal. Çoğumuz bu şekilde yaratılmışız. Ben de babamı mutlu etmek istiyorum ve o da yanımda. Bu yüzden onu daha önce aradım. Yayın kabiniyle ilgili her şeyi konuşmak istedi," diyor Ledger. "Başka birini mutlu etmek istemek zor. Ama sevdiğin biri öldüğünde bunu düşünmek zorunda kalmak? Lanet olsun, Aubrey. Bu çok fazla."

Aubrey iç çeker, sesi biraz rahatlamış gibidir. "Anlayışın için teşekkürler. Sanırım Aiden pek çok insanı kandırmış. Keşke bunu daha önce anlaysaydım."

"Hey," diyorum, daha dik oturup bakışlarımı ona yöneltiyorum. "Bu sadece bazı insanların yaptığı şey. Bazı insanlar bu konuda iyidir. Kendini bu kadar hırpalama."

"Bunu anlamanız biraz zaman alabilir," diye ekliyor Ledger. "Eski sevgilimle benim de biraz zamanımı aldı." Başımı sallayarak destek veriyorum. "Benimki de öyle. Benimkiyle de."

Aubrey daha yakına eğiliyor, bakışları önce Ledger'a, sonra bana odaklanıyor, sanki ikimizi de daha iyi tanımak istiyor. "Ne oldu?" Sorarken o kadar meraklı, o kadar içten ki ona anlatacağımı biliyorum. Eminim açılmaya başlayacağım.

Sanırım onu dışarıda tutmak konusunda o kadar da iyi bir kaleci değilim.

BU BÜTÜN BİR ŞEY.

Aubrey

Ledger'in son yorumuna katılıyorum. *Bunu anlamanız biraz zaman alabilir.*

Dün gece Dev'le lokantada yaptığım gibi, Ledger'ın tecrübelerine dayanarak mı konuştuğunu tekrar merak ediyorum. Ledger'ın evliliği hakkında pek bir şey bilmiyorum, sadece kısa sürdüğünü ve yaklaşık bir yıl önce bittiğini biliyorum. "Eski karının seni kandırdığını mı düşünüyorsun?" diye sorarken nazik davranıyorum.

Ledger beni susturursa hiç şaşımam. Bir elini çenesinde gezdiriyor, belli ki bir şeyler düşünüyor, sonra da şöyle diyor: "Bunu kendimle ilgili yapmak istemiyorum. Sadece anladığımı söylüyordum."

Bu zavallı adam. Belli ki duvarları var. "Sana sordum. Ve tahmin et ne oldu? Her şey benimle ilgili olmak zorunda değil. Ayrıca, artık her şeyimi biliyorsun."

Bu tam olarak doğru değil. Ama yeterince biliyorlar.

Ledger ağır bir nefes vererek pes eder. "Beni kişisel antrenörüyle aldattı. Onun için tutmam için bana yalvardığı şu Ben denen adamla. Şehirdeki en iyi kişisel antrenör." Alaycı ama gerçek acısını maskeleyen bir ifadeyle ısırır gibi konuştu.

Boğazımdan çıkan ses beni şaşırtıyor. Koruyucu bir ses. Hayvani. Öfkeli. "Bu korkunç," diye tıslıyorum.

"Özellikle de her zaman onun için uygun olmadığımı söylediği için. Neredeyse hiç ortalıkta yoktum. Ya arenadaydım, ya yoldaydım, ya takım antrenörüyle görüşüyordum, ya da yoga yapıyordum. Ya da başka bir şey. Ve meşgul olmak istediğini iddia ediyordu. Antrenörünü becermekle meşguldü."

Sesindeki gerginlik Marla'nın evine gidip ona ağzının payını vermek istememe neden oluyor. "Asıl acıtıcı olan senin ona inanmak istemen," diyorum.

Ledger başını kaldırdığında mavi gözlerinde bir kırılganlık var. "Yaptım," diyor, sonra birkaç saniye sessiz kalıyor. "Ama ben iyiyim," diyor Ledger, belki de romantizm kaderine boyun eğmiş bir halde. "İlişkiler konusunda şansım pek yaver gitmedi. Ama bu geçmişte kaldı. Aştım artık. Mesele şu ki..."

Nefesi tükeniyor, sonra gülüyor ve bir elini ensesinde gezdiriyor. "Amacın ne olduğunu bilmiyorum."

Bu Dev'in geri dönme işareti olmalı. "Mesele şu ki, ilişkiler zordur, insanlar incinir ve hokey için şükürler olsun."

Tek bir cümleyle, bu bana Dev hakkında çok şey anlatıyor. Güneşli tavrına rağmen, onun da kendi bagajı var ve hokey onun merhemi. Son kız arkadaşı Eva hakkında, geçen sezonun başında, hatta belki de bir önceki sezonda onunla birlikte olduğu dışında pek bir şey bilmiyorum. Bir yanım bu hikayeyi kendi başına anlatması için ona alan tanımak istiyor ama son birkaç yıldır salonda standımı işletirken insanların genellikle konuşmak istediğini ama çok azının önce davranmak istediğini öğrendim. Çok az kişi duygularıyla başkalarını "rahatsız etmek" ister. Çoğumuz sorulmasını isteriz, böylece ya reddedebilir ya da açılabiliriz.

"Hokey, ayrılığınızı atlatmanızı sağladı mı?" Ona sordum.

Dev biraz düşünmüş gibi görünüyor, ama cevap kolaylıkla gelmiş olmalı ki başıyla onaylıyor. "Evet, öyle oldu. Özellikle de her şeyin yolunda gittiğini düşündüğümünden beri. Ama sonra, bam. Öyle olmadı ve ben de ondan sonra hokeyi bıraktım."

"Seni pusuya düşürdü dostum," diyor Ledger, çenesi titreyerek.

"Ve inanabiliyor musunuz, bunu Noel'den hemen önce yaptı. Ki bu benim en sevdiğim ikinci bayramdır." "İlk favori bayramın ne?" Umarım Nisan Şakası Günü demez.

"Ulusal Izgara Peynir Günü," diyor Dev, gözleri hindi budu peşinde koşan bir çizgi film karakteri gibi parlıyor. Evet, neşesi yerine geldi. "Bunu kim icat ettiyse bir ödülü hak ediyor."

"Haksız değilsin," diyorum onunla bu hafif bölgede kalırken, çünkü açıkça olmak istediği yer orası. "Ama hiç peynir yiyor musun? Belki, karbonhidrat olmadığı için. Ama ben şüpheliyim."

Dev alay ediyor. "Ben peynir severim."

"Ama yiyor musun?" Ledger bastırıyor.

"Bazen," diye mırıldanıyor Dev. "Ulusal Izgara Peynir Günü'nde ve takım kaptanı bizi pizza yemeye götürdüğünde olduğu gibi. İşte böyle."

Başparmağımla Dev'i işaret ederek Ledger'a açık bir bakış atıyorum. "Onu Ulusal Izgara Peynir Günü için dışarı çıkarmalıyız."

Bu hafta içinde olduğunu farz edelim."

Ledger'ın sırtışı şeytani. "Ben varım. Var mısın, Ryland?"

Dev boynunu öne arkaya uzatıyor, sanki düşünüp taşıyormuş gibi. "Peki, eski sevgililer tarafından pusuya düşürülme kulübümüzün bir parçası olarak ızgara peynir yiyeceğiz."

"Bu bir plan," diyorum ve ilişki konuşmasını burada bırakıyorum, şu anda nasıl olduğu konusuna girmiyorum. Ama en azından kapı açılmıştı.

Rahat bir sessizliğe bürünüyoruz ve ben küçük restoranın etrafına bakıyorum. The Green Pantry'de sadece bir düzine kadar masa var ve mekânı neredeyse kapatıyoruz. Köşedeki masada oturan bir çift hesabı ödüyor. Adam hesabı imzalarken kadının koluna dokunuyor ve kadın ona doğru yaklaşıyor, dudaklarında yumuşak bir gülümseme. Aralarında şehvetli bir enerji var, bu yüzden hızla başka tarafa bakıyorum.

Yakında balayı yatağıyla uğraşmak zorunda kalacağız. "Burası iyiydi," diyorum kaçınılmaz olanı erteleyerek. "Siz beğendiniz mi?"

Ledger boş tabağına bakıyor. Sonra Dev'in. "Beğendiğimiz belli değil miydi?" "Bitirmek bir şeyi sevmekle aynı şey değildir," diyorum.

Ledger'ın mavi gözleri parlıyor. Dudakları yavaş bir sırtışla kıvrılıyor. "Bu konuda seninle aynı fikirde değilim tatlım," diyor, sesi bir yatak odası kabuğuna dönüşüyor.

Dev sohbetin bayrağını devralıyor, hırıltılı sesi aynı seksi, ima yüklü notalara çarpıyor. "Kesinlikle bitirmeyi seviyorum."

Yanaklarım kızarıırken başımı sallıyorum. Ama tabağıma bakıyorum, yemeğimden birkaç çatal dolusu kalmış.

"Bitirmedim ama beğendim. Hem *de çok*."

Dev bakışlarını bana kilitliyor, yeşil gözleri kirli bir zevkle parlıyor. "Bizimleyken söyleyemeyeceğin şeyler," diyor.

Biz.

Bu kelime arzularımı yeniden canlandırıyor. Beni paylaşırlar mı? Benim onları düşünmemeye çalıştığım kadar onlar da beni düşünmemeye mi çalışıyor?

Yapmamalıyım, ama cevaplar için gözlerine bakıyorum - önce bakışları bana doğru parıldayan Dev'inkine, sonra Ledger'inkine. Onun mavi gözleri de benden ayrılmıyor ve iki adam da diğerinin beni incelemesinden rahatsız olmuş gibi görünmüyor.

Zihnim yeni bir görüntü dalgasıyla dolup taşıyor. Aç öpücükler, meraklı eller, beni bitirmeye kararlı, belki birçok kez, birçok kez arayan ağızlar.

Bu kesinlikle bir macera olurdu.

Ama sabah ne olacaktı? Biz üç kayıp ruhuz, bu ıssız, ilişki sonrası manzarada dolaşıyoruz ve bir sonraki adımın ne olduğunu anlamaya çalışıyoruz.

Başarısız *bir I do'dan* otuz altı saat sonra *bunu double yap* dememin zamanı değil.

Yutkunuyorum, umutsuzca Platonik-şehir'e geri dönmeye çalışıyorum. Peçetemle oynuyorum ve çarşafı masanın üzerine düzgünce katlıyorum. "Plan yaparken The Green Pantry hakkında harika şeyler duymuştum. Kadınlara ait bir işletme ve elimden geldiğince kadınları desteklemeye çalışıyorum..."

Hiç de abuk sabuk konuşmuyorum.

"Beverly'nin lokantası gibi," diyor

Ledger. Gülümsüyorum. "Evet."

"İşte bu yüzden Sea Dogs yerine Golden State Foxes'u tutmalısınız. Biz kadınlara ait bir takımımız," diyor Dev ve ben de takımının arkasındaki belalı milyarder patroniçe Jessie Rose'u hayal ediyorum. Ivy sadece takımın maskotu değil, aynı zamanda kişisel stilist olarak Jessie için çalışıyor ve sert ve zeki takım sahibine ne kadar saygı duyduğunu söylüyor.

Ledger kollarını sandalyenin arkasına doğru uzatıyor. "Ama kimi destekleyeceğinizi düşünürken, iki kupa kazandığımı unutmayın."

Kendini beğenmiş gülümseme, *beni geçmeye çalış* diyor.

Dev bir an sırtıyor, sonra omuzlarını dikleştiriyor, oyun yüzü takınıyor. "Ve ben de bir tane alana kadar oynayacağım." Ledger beklediğimden daha ciddi bir şekilde, vurmak için bir yumruk uzatıyor. "Yapacaksın, kardeşim. Yapacaksın."

"Yapacağım," diyor Dev ve kendine olan inancı da takdire şayan. Yılda seksen iki maç boyunca paten giymek, her gün antrenman yapmak ve vücudunuzu en iyi formda tutmak için bu çelik gibi inanca ihtiyacınız olduğunu hayal ediyorum.

Ledger esneyene kadar o an ciddiyetini koruyor. Beni güldüren ve Dev'in gözlerini devirmesine neden olan durdurulamaz bir esneme. "Hadi, yaşlı adam. Seni yatağa götürelim."

"Siktir git. Yaşlı değilsin," diye

homurdanıyor Ledger. "Ama geç oldu,"
diye ekliyorum nazıkçe. "O yüzden
gidelim."

Biz ayrılırken Ledger itiraz etmedi. Ana cadde boyunca geri yürüyoruz. Her iki adamın da Aiden'in *rekabetçi bilgi* için kontrol etmek istediği turta dükkanlarından birine iki kez bakmamasından belli bir miktar kişisel zevk alıyorum.

Köşeyi dönünce Dev'in dikkati buraya gelirken önünden geçtiğimiz, kapısında tahta bir tabelayla *McDoodle Malları ve Eşyaları* yazan yerel markete takılıyor. Kapının yanındaki kartpostal rafının önünde duruyor, sanki parlak renkli karton parçalarının cazibesine karşı çaresizmiş gibi. "Çocuklar, siz gidin. Ben yetişirim," diyor ve dükkânın içine doğru ilerliyor. Yürümeye devam ederken dudak parlaticımı almak için cebime uzanıyorum, oda anahtarım da kayıp yere düşüyor. "Kahretsın."

Kaldırımdan almak için eğiliyorum ama Ledger daha hızlı davranıyor, diz çöküp alıyor ve hemen bana uzatıyor. "Teşekkürler," diyorum.

"Hoş geldiniz," diyor ama ayağa kalkarken yüzünü buruşturuyor.

Biraz parlaticı sürdükten sonra, birkaç adımda bir bacağını diğerine tercih ettiğini gördüğüme yemin edebilirim. Kaşlarımı çatıyorum. "Dizindeki sakatlık mı nüksetti?"

"Önemli bir şey değil," diyerek konuyu kapattı.

Ama öyle mi? Beynimi zorluyorum, yakın kariyer geçmişini hatırlamaya çalışıyorum. Bildiğim kadarıyla bir sakatlığı yoktu. Geçen sezon Sea Dogs'ta düzenli olarak oynadığından eminim ama birkaç yıl önce birkaç hafta sahalardan uzak kalmasına neden olan hafif bir yırtık yaşamıştı. Garrett beni Ledger'ın oynamadığı bir maça götürdüğünde bundan bahsetmişti.

Belki de dizi hala arada sırada havlıyordur? Tam jakuziyi kullanmasını önerecektim ki bakışlarını bana çevirdi ve şaşırtıcı derecede neşeli bir ses tonuyla hızlıca şöyle dedi: "Feribota giderken yürüyüş yapmak, hayalet bir kasabayı ziyaret etmek, üzüm toplamaya gitmek istediğini söylemiştin. Yarın yürüyüşe var mısın? Eğlenceli bir başlangıç olur."

"Elbette," diyorum, onun bir-sekiziyle

devam ediyorum. "Hadi yapalım," diyor,

bir kez daha neşeli.

"Tamam. Kulağa eğlenceli geliyor." Ayrıca kulağa kesinlikle arkadaşça geliyor ve sanırım bu en iyisi. Ne de olsa yürüyüşün nesi seksi?

Mükemmel bir platonik balayı aktivitesi olacak.

Otele kadar olan yürüyüşün geri kalanını yürüyüş parkurları

hakkında sohbet ederek geçirir. Açık olan bir şey var ki, bu diz

sohbetinin sonu.

PATLAMA TAHMİNİ

Aubrey

Saat on biri biraz geçe süite geri döndük. Gece gökyüzünde yıldızlar göz kırptıyor, Kuzeybatı Pasifik'in sessizliği etrafımızı sarıyor. Teker teker, sırayla yatmaya hazırlanıyoruz.

Erkekler önce kadınlar diye ısrar ediyor, bu yüzden dişlerimi fırçalayıp uyku tişörtümü ve şortumu giydikten sonra Ledger bavulunu karıştırırken ve Dev banyoya giderken ben odaya dönüyorum.

Yatağa girdim. Gevrek yorganın altında kendimi ayarlıyorum. Sıkı çarşafları biraz daha gevşetmek için ayaklarımı sallıyorum. Yastıkları düzenliyorum. Yorganı yukarı çekiyorum.

Şimdi ne olacak? Evdeki gibi mi okuyacağım? Kindle'ımı getirdiğim için ışığın açık olmasına gerek yok, ama büyük yatağın ortasında uzanıp kitap kulübünün en son seçtiği kitabı okursam onları rahatsız eder mi? *Centilmen Olmayan*'da bundan sonra ne olacağını bilmek istiyorum.

Dev banyodan çıkar ama henüz uyku kıyafetlerini giymemiştir. Belki de sadece dişlerini fırçalamıştır. Ledger'la takas yapar, sonra bavulundan birkaç giysi ve tuvalet malzemesi ile bir Kindle alır.

Onu komodinin üzerine, dükkândan aldığı kartpostalların üzerine koyuyor. "Yatmadan önce okumam lazım. Umarım sakıncası yoktur." Gülümsememi gizlemeye bile çalışmıyorum. "İsrar ediyorum," diyorum ve yataktan fırlayıp çantamdan Kindle'ımı alıyorum.

Ledger basketbol şortu ve gri bir tişört giymiş olarak banyodan döndüğünde ben tekrar yorganın altına giriyorum. Dev başını sallayarak banyoya geri dönüyor ve duşun açılma sesi bana ulaşıyor.

Ledger büyük yatağın yanına geldiğinde gözlerinde muzip bir bakış vardı. O bir şey söyleyemeden kafamda bir ampul patlıyor. "Şu tarafı mı istiyorsun?" Dev'in komodininini işaret ederek sordum.

Ledger'in gözleri parlıyor. "Evet, Dev duşta olduğu için pompalıyı çağırmama bile gerek yok." "Devam et," diyorum, suç ortağı olarak.

Ledger diğer tarafa geçiyor ve Dev'in eşyalarını taşımadan önce yatağa giriyor. Sonra Kindle'ı alıyor ve diğer komodinin üzerine koymak için bana doğru uzanıyor. Göğsü yüzümden birkaç santim uzakta. Vücudu benimkinin üzerinde ve ben kaslarının genişliğine, pazularının büyüklüğüne, boynundaki kordonlara bakıyorum, tüm bunlar olurken yan odadan ritmik bir şekilde su sesi geliyor.

Bu, adamın alışılmadık bir kuş bakışı görüntüsü.

Hiç umurumda değil. Nefesimi tutuyorum ki...nefesim kesilmesin.

Ledger geri çekildiğinde, onu tekrar izliyorum, üzerimden çekiliyor. Bir an için duruyor ve bir elini yanımdaki şilteye bastırıyor.

"Sen..." Gözleri yüzümde geziniyor, sonra çenesini bana doğru eğiyor. "Bir kirpik."

"Bende çok var," diyorum ama ne demek istediğini biliyorum. Elimi kaldırıp hafifçe yanağımı okşuyorum.

Bir dirseğini kaldırmadan önce bana hafifçe gülümsüyor ve şefkatle yanağımdaki kremi fırçalıyor, sonra da üflüyor.

Kalbim sıkışıyor. "Bir dilek tuttun mu?"

"Yaptım," diyor, sonra bana başka bir esnemeye dönüşen yumuşak bir gülümseme daha veriyor.

Ne dilediğini merak ediyorum ama bu gece paylaşmanın sonuna geldiğinden şüpheleniyorum, bu yüzden zorlamıyorum.

Bunun yerine, ona ihtiyacı olanı vermeye çalışıyorum - *zorlamadan, sormadan*.

"İyi geceler Ledger," diyorum, yorganı çekistirerek ve duş müziğimizi oluştururken onu şakacı bir şekilde yatırarak. Homurdanıyor. "Onları tekmeleyip çıkaracağım."

"Hiç şüphem yok," diyorum.

Yastıĝa yerleşirken memnun, uykulu bir sesle iç geçiriyor, sonra bir kez daha bana bakıyor. "İyi geceler, Aubrey." Sessiz geceye karşı yumuşak bir dilek.

Ama odanın loş ışığında bile bakışları içimde bir şeyleri harekete geçiriyor. Dün gece otoparkta onu yanağından öpmek zorunda kalan aynı dürtüsel parçam.

Belki yatağı paylaşmanın gerginliğini azaltır.

Belki de sadece düşüncesiz bir kıyım. Eğildim ve dürtüye boyun eğdim. Ama ben hareket ettikçe o da yer değiştirmiş olmalı, çünkü dudaklarım kaşınan yanağına değmiyor. Onun yerine dudaklarına değiyor.

Onun gür, aç, erkeksi dudakları.

"Oh!"

Şaşkınlık sesi benden geliyor. Hareket etmiyor. Ben de hareket etmiyorum. Onun yerine, bir, iki, üç lezzetli saniye boyunca ağzında oyalanıyorum. Bir öpücüğün gölgesinde, ona doğru bir çekim hissediyorum. Bir şeye ihtiyacı olduğunu hissediyorum. Bunu verecek kişi ben olabilirim. Orada, aramızda konuşulmayan bir şey.

Sonunda sessizliği bozdum. "Bunu yapmak istememiştim." Kesik kesik çıkıyor ve muhtemelen yalan.

Dudakları kıvrılana kadar ifadesi taş gibi. "Seni durdurmazdım," diyor ve bu cazip notla arkasını dönüyor, ışığını kapatıyor ve sanki süper gücümüş gibi on saniye içinde uyuyor.

Hiç yorgun değilim. Az önce olanları tekrar düşünerek bir kitap açıyorum ve *The UnGentleman*'ın bir sonraki bölümünü okumaya çalışıyorum. Kahraman ya bir koruma ya bir milyarder ya da milyarder bir koruma ve kadın kahraman da onun çocukluk aşkı ya da ateşli düşmanı olabilir.

Kelimelere odaklanamıyorum. Parmağımı alt dudağımda gezdirmekle, o alaycı dokunuşu yeniden yaşamakla meşgulüm. Kazara olmuştu ama yine de seksiydi. Sadece... Kazara mıydı?

Gözlerimi kapatıyorum ama bir kapının açıldığını duyana kadar parmak uçlarımın izini takip etmeyi bırakmıyorum. Benim de gözlerim açılıyor ve elimi bırakıyorum. Kindle'ım diğer elimden yuvarlanıyor ve yorgana çarpıyor.

Dev kaşlarını çattı. Yutkunuyorum ve gözlerimi kaçırma istiyorum ama... yapamıyorum. Adam yine gömleksiz, saçları ıslak, tek bir su damlası devasa göğsünden aşağı iniyor, karın kasları boyunca dolaşiyor.

Lokantanın otoparkında yaptığımdan daha uzun süre baktım. Hiç mürekkebi yok. Bu sürpriz oldu. O kaslı tuvale köpek, kedi ya da en sevdiği kitaptan bir satır mürekkepleyecek türden bir adama benziyor. Bunun yerine, göğsünde tırnaklarımı geçirebileceğim türden açık kahverengi ince bir saç örtüsü var. Tırnaklarımı geçirmek *istediğim* türden - altın sarısı kahverengi, tel tel göğüs kıllarının arasından geçen cılalı pembe tırnaklarda beni heyecanlandıran bir şey var. Dev'in beni heyecanlandığı gibi. Üzerinde sadece bol bir spor şortu var ve yatağa doğru yürürken gözlerimi yeni duş almış atletten ayırabilirsem altın madalya kazanmış olurum.

Yatağın kendi tarafındaki uyku düzenine son bir kez göz attıktan sonra Ledger'ın tarafına bakıyor. "Eminim benim yerimi çaldığını düşünüyordur."

"Ama o yaptı," diye belirttim. "Sana bir sır verebilir miyim?"

Arkadaşınla öpüştükten sonra beni yatağa atmak istemenle mi ilgili? Bu düşünceyi aklımdan silip atıyorum ve masumca gülümseyerek "Elbette. Sırları severim." diyorum.

Dev daha yakına eğiliyor ve kokusunu alıyorum. Sedir ve süet notalarıyla başımı döndürüyor. "Bunu yapacağına dair içimde bir his vardı. Ama bu gerçekten istediğim taraftı."

"Stratejik."

"Her iyi atlet öyledir," diyor ve yorganı kaldırıp altına giriyor. Tam yanıma.

Birkaç saniye nefesimi tutuyorum. İşte buradayım. Kardeşimin en iyi iki arkadaşıyla çiftte balayındayım. Bu büyük yatakta sadece kaleci, forvet ve ben varız. Bu hiç de garip değil.

Dev ışığı kısıyor, sonra Kindle'ını da açıyor.

Bir güvenlik şirketi *işleten* ve korumalar *kiralayan* milyarderle ilgili sayfaları çevirirken ona bakmamaya çalışıyorum, ki bu şimdi çok daha mantıklı geliyor. Ama şık köşe ofisine yeni gelen uzun bacaklı müşterisi hakkında bir şeyler okurken Dev'le aramdaki on santimlik mesafenin aşırı farkındayım. Her on beş saniyede bir parmağı ekranda kayıyor. Yorganın altındaki güçlü bacakları biraz huzursuzca kıpırıyor. Çıplak göğsünün inip kalkışını.

Ona çok mu yakınım? Daha fazla alana mı ihtiyacı var? "Daha fazla alana mı ihtiyacın var?"

Fısıldıyorum.

Bana doğru baktı. "Hayır. Ben iyiyim." Çenesini e-okuyucuma doğru eğiyor. "Ne okuyorsun?"

Korkunç soru. Zevklerimden utanmıyorum ama anlamayan birine kendimi açıklamak da istemiyorum. "Bir milyarder hakkında bir kitap," diyorum nazikçe.

Şakacı bir kaşını kaldırıyor. "Aynı!"

Bakışlarımı şüpheyle ona çeviriyorum. "Ne?"

"Bu bir kitap değil. Bir teknoloji sitesinde, bir grup milyarderin kıt kaynaklarla dolu bir geleceğe hazırlanmalarına yardımcı olması için bir ekonomisti nasıl işe aldıklarını anlatan uzun bir yazı. Herkesi satın alamayacaklarını anlamaları için

onları eğitmesi gerekmiş. Onlara paranın her şeyi şözmediğini, kaynakları ve becerileri takas etmeleri gerekebileceğini ve bilirsiniz, insanlara nezaketle davranmaları gerektiğini öğretmiş.

falán."

Okuduğum şey tam olarak bu değil. "Kulağa ilginç geliyor," diyorum

kaçamak bir şekilde. "Seninki de iyi mi?"

"Evet." Umarım daha fazla soru sormaz. Aiden ile yeniden bağlantı kurmadan önce, kitap seçimlerim hakkında yorum yapma hakkına sahip olduğunu düşünen birkaç yargılayıcı erkekle karşılaştığım flört uygulamalarımdaydım. *Neden böyle şeyler okuyorsun ki?* Siktir et onları, ama bu iki adamla paylaştığım iyi duygular balonunu patlatmak istemiyorum. Dev'in kitabı yargılayıcıysa, bilmemeyi tercih ederim.

"Bana biraz oku," diye öneriyor.

Donup kaldım.

"Hadi, Aubs."

"Bu bir aşk romanı. Kitap kulübü için," diyorum.

Bu çoğu erkeği caydırırdı ama Dev'i değil. "Harika. Bana bir masal oku," diyerek Kindle'ını yere bırakıyor ve ellerini başının arkasına koyuyor. Bu hareket, örtüleri vücudunun daha da aşağısına gönderiyor ve parmak uçlarımin her kıvrımı ve oluğu keşfetmek için karıncalanmasına neden olan tonda, kesilmiş karın kaslarını daha fazla ortaya çıkarıyor.

"Ledger'ı uyandırmak istemiyorum," diyorum, Dev'in isteği karşısında biraz sersemlemiş hissetsem de.

Yorganı geriye atıyor ve bacaklarını yataktan dışarı sallayarak bitişikteki oturma odasına doğru başını sallıyor.

"Hadi orada okuyalım." Ciddi mi bu? "Gerçekten sana kitap okumamı mı istiyorsun?"

"Flaş haber: Kitapları severim."

"Romantik falan olduğunu duydun mu?" Ayrıca, biraz edepsiz ama o küçük külçeyi eklemiyorum.

"Daha önce Noel filmleri izlediğim kısmı duydunuz mu? Bu tür şeyleri severim... yani eğlence olarak. Önemli bir ayrım."

Evet, öyle. Özellikle de yemekte Eva hakkında paylaştıklarından sonra.

Hiç yorgun değilim, bu yüzden onu oturma odasına kadar takip ediyorum. Kendini kanepeye bıraktı. "Hazır mısın?" Yanına otururken şüpheci bir kaşımı kaldırarak soruyorum.

"Evet. Ya da sana okuyabilirim," diye teklif ediyor ve cihazı ona vermeme işaret ediyor.

Seksi bir hokey oyuncusu bana aşk kitabı mı okuyor? Özel uçağı geri çevirmedim. Bu macerayı da geri çevirmeyeceğimden eminim. Kindle'ı ona uzattım ve hikâyeyi hızlandırdım. "Mariana az önce Hayden'ın ofisine geldi ve onun şirketini işe almak için sıkı bir pazarlık yapıyor."

Başıyla onaylayan Dev boğazını temizliyor ve başlıyor. "Ve istediğim bir şey daha var, diyor bana, o keskin gözlerini bana dikmiş. *Ne yazık ki onu masanın üzerine yatırmak benim için olmayacak,*" diyor Dev ve hakkını yemeyelim, sahnenin geri kalanında tek bir iğneleyici söz yok. Ne tartışmalarını okurken, ne kahraman ve kadın kahraman pis bakışlar atarken, ne de kahraman ona yapmak istediğı tüm pis şeylerden bahsederken.

Bölüm bittiğinde Dev e-okuyucuyu sallıyor. "Çarpışmaları ne kadar sürer?" Yüzümü bir sırtıma kaplıyor. "Kitap kulübünde bunun üzerine bahse gireriz."

"Öyle mi? Genelde nasıl yaparsın?"

Tırnaklarıma üflerim. "Ben oldukça iyi bir patlama tahmincisiyim."

Hayranlıkla bir kaşını kaldırıyor, sonra uzun bir süre bakışlarını tutuyor; bu an göğsümden aşağıya, doğrudan merkezime doğru bir sıcaklık dalgası gönderiyor. "Peki bunun için tahminin nedir, Aubrey?"

O karıncalanmalar tenime yayılıyor. Sıcaklık içimde parlıyor. Kanepede oturuyor olmama rağmen dizlerimin bağı çözülüyor. Nefesimi tutmaya çalışıyorum ama onun bakışları üzerimdeyken nefes almak çok zor.

"Söylemesi zor," diyorum sonunda.

Sessizdir ama yeşil gözleri çok şey anlatır. Tüm sistemlerini yeniden ayarlaması gerekiyormuş gibi bir elini yüzünde gezdirene kadar kirli düşüncelerle yanıp sönüyorlar.

Özür diler gibi bir şeyler mırıldanıyor. "Biz..."

"Evet. Yatağa git," diyorum, aynı anda hem baş döndürücü hem de boş hissederek.

Yatak odasını işaret ediyor, önce benim gitmem gerektiğini açıkça belirtiyor. Ayağa kalktım ve arkama bakmak istedim. Ama bakmadım. Yine de ne göreceğimden oldukça eminim - şortunu çadırlayan arzusunun kanıtı.

Tekrar yatak odasına girmesi bir dakikasını alıyor. Yorganın altına girdiğinde kısık sesle, "İyi geceler, Aubrey." diyor.

"İyi geceler, Dev."

Uzun süre uyuyamıyorum. Ama gecenin bir yarısı uyandığımda onu karşımda hissediyorum. İri vücudu sırtıma bastırıyor, sert boyu kıcıımı dürtüyor. Sabit nefesi kulağımin üzerinde geziniyor.

Uyuyor.

Yüzüstü yatan ve bir eli omzumda hafifçe duran arkadaşı da öyle. Kıvılcımlar göğsümin üzerinde titriyor. Çekirdeğimde tahrik nabızları atıyor. Çılgın düşünceler beynime hücum ediyor.

Çok fazla yer kapladığı için Fil Ellie ile bu yatakta nasıl hayatta kalacağımı bilmiyorum.

KUŞLAR VE ARILAR

Aubrey

Dallar ayaklarımın altında çıtırdarken yaz güneşi patikayı kaplayan dalların arasından ışınlarını süzüyor. Yakındaki dallardan kuşlar cıvıldarken yol boyunca kır çiçekleri açıyor.

Arılar da vızıldar.

Ama hayır. Kuşları ve arıları düşünmeyi reddediyorum. Bugün Fil Ellie için daha iyi bir planım var.

Tüm öğleden sonra yürüyüşümüzde yaptığım gibi, çocukları hokey hakkında konuşmaya devam edin. "Geçen sene Sabers'la oynarken uzatmaya giden maç vardı ya," diyorum ve Dev'i bir sonraki hokey sohbetime yönlendiriyorum.

Başka bir hokey hikayesi aklımı ait olduğu yerde tutacak. *Şehvetimden uzakta*. "O maçta seni çok çalıştırıyorlardı. Kaleye şut üstüne şut atıyorlardı. Sonunda bitkin düştün mü?"

Dev önümde, ince haki şort ve tişörtle yürüyor ve iyi, kıyafetler güzel görünüyor. Ama kıcını kontrol etmiyorum. Hayır, bakmıyorum. Kıcının görkemli ve sıkı şekline hiç mi hiç hayran değilim.

Öyleyim.

Bana hızlı bir bakış attıktan sonra omuz silkiyor ve küçük bir kayanın yanından geçip gidiyor. "Evet, ama hayır. Oldukça iyi bir dayanıklılığa sahibim," diyor yeşil gözlerinde bir parıltıyla.

Harika. Sadece harika.

Kelime oyununa dönüşmeyecek bir soruya odaklanmaya çalışıyorum. "Peki ya sen Ledger? Oynadığın en çılgın oyun hangisiydi?"

Arkamdan Deniz Köpeği mırıldanıyor, belli ki biraz düşünmüş. "Öyle olmalı-" derken ona bir bakış fırlatıyorum.

"Siktir. Kahretsın. Cehennem."

İrkiliyorum ve bakışlarımı geri geri giderek bana doğru gelen öndeki adama çeviriyorum. "Neler oluyor?" Dev'e avuçlarımı onun sırtına koyarak soruyorum.

Dev önündeki toprak yola doğru elini sallıyor. "Bir şey gördüğümü sandım-"

"Benim tatlı yaz çocuğum." Yavaşça gülüyorum ve korkunç yarattığı tutmak için yanından geçiyorum. Eğildim ve uzun kahverengi bir dal aldım. Onu salladım, kötü bir şekilde değil, sadece şakacı bir şekilde. "Bu şey mi?"

Dev titriyor, sonra sertçe nefes veriyor, bir ejderha rahatsız olmuş. "Öyle görünüyor." "Dostum. *Dostum*," diyor Ledger, kıkırdamasına engel olamayarak.

"Seni daldan kurtardım," diyorum Dev'e. Sonra sopayı ormanın içine, patikadan uzağa doğru sallıyorum. Arkamı dönüyorum ve güven verici bir şekilde omzunu sıkıyorum. "İşte, artık hepiniz güvendesiniz."

Dev gözlerini kapatıyor, yüz ifadesi acı içinde, sanki utanmış gibi. Gözlerini açtığında, "Yılanlardan nefret ediyorum." diye mırıldanıyor.

Dar patikada birbirimize karışmış durumdayız. Sol tarafta çalılıklarla kaplı bir tepe uzanıyor ve patikanın diğer tarafı aşağıda hafifçe akan bir nehre doğru eğimli. Bu yakınlık, bu yoğunluk - sanki yataktayken olduğu gibi.

Bu da demek oluyor ki devam etmeliyiz, belki bütün öğleden sonra ve bütün gece. Ne olursa olsun bu iki adamın yanında uyumanın cazibesıyla tekrar yüzleşmek zorunda kalmamalıyım.

"Aubrey'nin senin önünde yürümesini ister misin?" Ledger Dev'i kışkırtır. "Seni başka orman tehditlerinden korumak için mi? İleride bir sincap pususu olabilir."

Dev onu tersler.

Ledger gülümser ve içtenlikle şöyle der: "Endişelenme dostum. Eğer bir dönme dolap üzerime atlasaydı, ben de

çıldırırdım."

"Dönme dolapların nesi var?" Dev hızına devam ederken Ledger'a soruyorum. "Yükseklikleri mi sevmiyorsun?"

"Hayır. Sıkışıp kalma düşüncesinden nefret ediyorum," diyor Ledger korkusuna sahip çıkarak. "Kaçamayacağım bir şeyin içinde sıkışıp kalmak istemiyorum."

"Peki ya sen Dev?" Dalları başının üstünü süpüren bir söğüt ağacının yanından geçerken soruyorum.

"Tam olarak bilmiyorum. Araştırdım, yılan korkusu. Biraz araştırma yaptım. Ne olduğunu anlayamadım. Onlardan nefret ediyorum," diyor karanlık bir şekilde.

"Yürüyüşe çıkmayı önermemeliydim," diyorum, suçluluk duygusu içimi kemiriyor. Bunun onu tetikleyeceğini neden fark etmedim? Geçici bir balayında üç kişi için eğlenceli ve maceralı hissettiren bir aktivite bulmaya o kadar odaklanmışım ki.

Ama Dev yine durdu, başını bana doğru eğdi. Ters ters bakıyor. "Bu beni durdurmuyor. Yürüyüş yapmayı seviyorum.

Hareket etmeyi seviyorum. Egzersiz yapmayı seviyorum. Benim yüzümden bir şey yapmamayı bir an bile düşünme."

Gözleri alev alev yanıyor. Ve beni ısıtıyorlar. Ya da belki de korkuyla yüzleşme şeklidir. *Benim için.* "Teşekkür ederim," diyorum. "Bir şey değil. Şimdi gidelim. Lanet olsun. Herkes balaylarının yürüyüş için olduğunu bilir," diyor kuru bir sesle.

İçimden bir kakhaha patladı. "Evet, öyle."

Suyun metrelerce altından geçerek yolumuza devam ediyoruz. Güya bu patikada bir döngü etrafında, berrak, parlak mavi suları ve etrafımızdaki dağları gören bir bank varmış. Orada bir fotoğraf çekmek istiyorum, gezinin bir hatırası olarak.

Yol daraldıkça bir dakika kadar konuşmayı bırakıyoruz. Ledger boğazını temizleyerek sessizliği bozana kadar sudan uzaklaşarak ilerliyoruz. "Peki ya sen, Aubrey? S-N-A-K-E-S'ten korkmuyorsun," diyor ve Dev gözlerini devirerek geri dönüyor. "Senin mantıksız korkun ne?"

Sudan uzaklaşıp yaprak dökmeyen ağaçların serinliğine doğru yürürken biraz düşündüm ve gerçeği söylemekten kaçındım. "Aslında emin değilim."

Ledger, "Bir şeyden korkmak zorundasınız," diyor.

O haklı. Kimse korkusuz değildir. Ama ben kendiminkini söylemeyi sevmiyorum. Sorusunu tersine çevirmeye çalışıyorum. "Bunu sormanız çok komik. Müşterilerimin korkularını o kadar çok duyuyorum ki. Her şey hakkında konuşma eğilimindeyiz. Endişeleri, günleri. Yaşlanma korkusu, ölme korkusu, örümcek korkusu. Yakınlık korkusu. Hepsini dinlemeye çalışıyorum. Yapabilirsem onlara yardım etmeye çalışıyorum."

Dev tekrar etrafıma bakıyor. "Bundan korkuyor musun?" "Neyden?"

"Çaresiz hissediyorum," diyor

kolayca. Oh. O kadar belli mi ettim?

Belki de öyleydim.

İleride bir yaprak hışırtısı duyuyorum, sonra bir şırıltı. "Evet," diye itiraf ediyorum.

"Ne zaman çaresiz hissediyorsun?" Dev dereye ulaştığımızda soruyor. Derenin üzerinde kocaman bir kütük var, derme çatma bir köprü.

Boğazım düğümleniyor. Platonik bir balayında korkular gibi şeylerden bahsetmemeliyiz. Bu seni yakınlaştırır. Birinden hoşlanmanı sağlar. Önemsemeni sağlar.

"Ne zaman yapmayacağım?" Devasa, kesilmiş ağacın üzerine çıkarken soruyorum. Diğer tarafa ulaştığımızda ormanın derinliklerindeyiz. Hem daha sessiz hem de daha gürültülü. Kuş cıvıltıları, dal çıtırtıları, su şırıltıları duyuluyor. Ama bu şekilde daha dingin ve daha sessiz bir yer haline geliyor.

"Baban yüzünden mi demek istiyorsun?" Dev bir dakika daha sessiz yürüdükten sonra nazıkçe sorar.

"Evet, ama bazen ben de anneme yardım edemeyecekmişim gibi hissediyorum. Sanırım edebilirim ama onun ihtiyacı olan şey bende yok," diyorum. "Neymiş o?" Ledger soruyor.

Kendimi yeniden çaresiz hissederek ona dönüyorum. "Babamı özlüyor." Gözlerinden hüznün geçiyor ama anlayış da var. "Özür dilerim."

"Bu kadar moral bozucu olmamalıyım. Bu bir yolculuk. Bir macera. Üzülmenin zamanı değil," diyorum ve yürürken daha mutlu konular arıyorum. Oyunlar. Etkinlikler. Yemek. Herhangi bir şey. Herhangi bir şey. "En sevdiğin-"

Ayağım patikanın kenarında tökezliyor.

Dev elimi tutup beni kendine doğru çekti. Kalbim küt küt atıyor. Ledger'ın eli kalçama inip beni sıkıca tutarken Dev sakince, "Yoldan çıkmak üzereydin," diyor.

Dev'in gözleri yolun kenarına kayıyor. Yavaşça, korkuyla bakışlarını takip ediyorum. Sonra nefesim kesildi. Keskin bir iniş var. Dik bir yamaç. Dereye doğru belki 10 metre kadar.

Şu anda Dev'in karşısındayım, kalbim boğazımda atıyor. Ledger'ın önündeyim, eli kalçamda kıvrılmış. İkisi de bırakmıyor. Artık hiçbir şeyden korkmuyorum. Her ne kadar kardeşinin en iyi arkadaşlarını asla öpememe korkusu listeye eklenecek yeni bir korku olsa da. Çenemi kaldırıyorum, Dev'in gözleriyle buluşuyorum ve fısıldıyorum, "Öp beni."

DOĞRU ÖPÜŞMEYE GİDEN YOL

Aubrey

Ben daha sözlerimi geri alamadan ve Dev daha cevap veremeden, Ledger'ın eli kalçamın etrafında daha sıkı kıvrılıyor ve beni yerimde tutuyor.

Arkadaşı için.

Dar patikada duruyoruz, bir yanımızda bizi koruyan uzun zümrüt ağaçları, birkaç metre altımızda fokurdayan su, öğleden sonranın sessizliği bizi koza gibi sarıyor.

Dev yüzümü incelerken gözleri kararıyor, sanki ciddi olduğumdan emin olmak istiyor. Emin olmak ister gibi. Yine de Ledger sessizliği bozuyor. "Bunu istiyor musun, tatlım?"

Titriyorum ve sonra birkaç kez başımı sallıyorum. "Anlıyorum."

"Onu duydun o zaman. Kızı öp," diyor Dev'e net bir emirle, sonra diğer elini sol kalçama doluyor. Arkadaşı beni öpebilsin diye beni yolda güvende tutuyor.

Başım arzuyla dönüyor.

Dev'in eli hâlâ benimkine sarılı. Ama sinsi bir gülümseme dudaklarını eğerken bırakıyor, büyük elini kaldırıp yüzüme dokunuyor. Başparmağını çenem boyunca kaydırıyor ve ben ürperiyorum. Gülümsemesi daha da derinleşiyor. Daha aç.

Yavaşça, öğleden sonra gökyüzünün altında çene çizgimi izliyor, yanağımdan çeneme doğru ilerliyor ve sonra tekrar yukarı çıkıyor, sanki eliyle beni ezberliyor. Zaman lezzetli bir şekilde yavaşlıyor, yüzümde oyalandığı bu muhteşem anın içinde eriyor.

Beklenti beni heyecanlandırıyor. İçimde sıcak bir telaş var. Her yerimin titrediğini hissediyorum. Belki de neredeyse tökezlediğim yeri öpmek tehlikelidir.

Ama beni yakaladılar. Tam anlamıyla aralarında sıkışıp kaldım. Ledger sırtıma bastırıyor, aleti kıcımlı dürtüyor. Dev beni sıkıştırıyor, güçlü gövdesi vücuduma yapışmış.

Dev başparmağını nazikçe aşağı kaydırıyor, çenemde duruyor ve dudaklarını dudaklarımın değdirirken beni tutuyor. İlk dokunuşta nefesim kesildi.

Kimin mırıldandığını bilmiyorum, Dev mi Ledger mı? Ama sonra ikisinin de olduğunu fark ettim. Arkamda yumuşak bir inilti var. Önümde daha yüksek bir ses. Ve dudaklar benimkini izliyor.

Bir öpücüğün en yumuşak sataşması. Baştan çıkarma. Flörttür. Bu bir zevk vaadi. İçime akan yavaş, telaşsız bir öpücük. Dev dudaklarını ağızımda gezdirirken, dudaklarımı ısırırken, tadıma bakarken, uçlarıma kadar ulaşan bir öpücük.

Daha fazlasını istememe neden olan bir öpücüğün acısı.

Ve Dev onu kırdığında çok erken bitiyor, ama bana bakmıyor. Kötü niyetle Ledger'a bakıyor. "Senin de onu öpmen gerek. Hem de çok yakında."

Dizlerim titriyor.

"Bütün gün düşündüğüm tek şey buydu," diyor Ledger, beni de tahrik eden itirafıyla beni yere sererek. Çenesini öne eğip başını sallıyor. "Ama burada değil."

Beni patika boyunca yürütüyorlar ve beş dakika sonra, birkaç ağacın hemen ötesinde, suya bakan banka ulaşıyoruz.

Yeni bir tür beklentiyle başım dönüyor. Kimse konuşmadı; kimse tek kelime etmedi. Bir saniye daha bekleyemem. "Siz ikiniz beni tekrar öpecek misiniz?"

Dev, "Yapmayacağımıza söz vermiştik." derken pişmanlık duymuyor gibiydi. İki kat şaşırdım. "Bekle. Bunun hakkında mı konuşunuz? Benim hakkımda mı?"

"Evet, yolculuktan önce," diyor Ledger ve ses tonunda suçluluk duygusu da yok.

"Yani, yolculuktan önce bana dokunmayacağını söylemiştin?" Bu haber beni biraz heyecanlandırdı. "Cumartesi gecesi," diyor Ledger. "Kuralları belirledik. Bir anlaşma yaptık. Sana direnmek için."

Aklımdan tek bir soru geçiyor: *Beni paylaşır mısın?* Ama sormama gerek yok. Paylaşacakları çok açık. "Ama şimdi... bu sözü bozacak mısın?"

Ledger beni göğsüne doğru çekiyor, bir elini saçlarımda sahiplenici bir şekilde dolaştırıyor. "Yapmamızı ister misin?" Müstehcen bir şekilde nefes alıyorum.

"Ben istiyorum."

"O zaman kurallar... çiğnenmek içindir." Dev beni arkamdan kafeslerken Ledger'ın dudakları dudaklarıma çarpıyor, ellerim sırtımda, dudaklarım boynumda.

Çifte balayımda yepyeni bir öpüşme macerası.

MANZARA, INSANLAR

Defter

Platonik balayı kurallarını korumak istiyorsam, tüm o süre boyunca onun arkasında yürümek iyi bir fikir değildi.

Manzara, millet. O şortun içindeki kıcının görüntüsü beynimi kızarttı, sonra da iyice karıştırdı.

Bir saatlik görsel işkencenin, bakır dalgalarının sırtından aşağı nasıl döküldüğünü, kıcının bir şeftali gibi nasıl lezzetli bir şekilde kıvrıldığını ve ardından güçlü bacaklarının her adımda nasıl hareket ettiğini izlemenin erozyonun yeni tanımı olduğuna eminim. Bu yürüyüş tüm direncimi kırdı.

Gerçi belki de onun arkasından yürümek en iyi fikirdi. Çünkü... *bu.*

Onunla.

Önümde. *Aramızda sıkışmış.*

Yüzünü tutarak dudaklarını tüketiyorum. İç çekişlerini yutuyorum. Tüm vücudum, karanlık bir odada yanıp sönen ışıklar, açık bir makine gibi canlanıyor. Her yerim aydınlanıyor. Aubrey içimde erirken kemiklerim titriyor.

Ve Dev'e.

Sanki bana mı yoksa ona mı yaslanmak istediğine karar veremiyorum. İkisini de seçiyor, kıvrak vücudu aramızda hafifçe sallanıyor. Bir ileri bir geri, bir ileri bir geri.

Benim ona aç olduğum kadar o da bize aç. Arkadaşıma karşı kıpırdandığında, dudaklarını benim için ayırıyor, onu daha derinden öpmemi istiyor, belki de ona sahip olmaya şiddetle ihtiyaç duyduğumu hissediyor. Bir kadını hissetmekten zevk almalı uzun zaman olmuştu.

Umarım paslanmamışım. Öpüşme atmosferine yeniden girmek için ne güzel bir yol ama.

Aubrey'nin dudakları yumuşak ama meraklı. Uysal ama istekli, onu iyice tatmama izin veriyor, sonra karşılığında alt dudağımı çekiştiriyor. Kendinden emin bir şekilde beni öpüyor. Aldığı kadar iyi veriyor.

Dudaklarımın köşesini ısırdığında, aletim zıplıyor ve neredeyse acı verici bir şekilde şortumun fermuarına bastırıyor. Onu itiyorum ve her yeri titriyor.

Onun gür ağzına doyamıyorum.

Dev'in elleri arkadan saçlarına dolanırken ben öpücüğü derinleştirip yüzünü daha sıkı kavırıyorum. Boynunun arkasına öpücükler konduruyor.

Ona bu şekilde dokunduğunu anlamak için onu öptüğünü görmeme bile gerek yok. Uzun, muhtaç nefes alışları bana dostumdan çok şehvetli bir muamele gördüğünü söylüyor.

Güzel. İkiz ilgisini hak ediyor. Umarım bunu biliyordur. Umarım bunu ellerimizde, ağzımızda, vücudumuzda hissediyordur. Elleri meşgul, omuzlarımın etrafında dolanıyor, beni yakınlştırıyor. "Mmm," diye inliyor, ve evet, lanet olası evet.

Bunu biliyor ve hoşuna gidiyor.

Arzu içimde daha sıkı sarılıyor, daha yükseğe tırmanıyor. Kontrolü bana veriyor, dudaklarını ayırarak *beni şimdi al* hareketi yapıyor. Ve ben alıyorum. Yutuyorum. Çenesini eğerken tüketiyorum, onu doyumsuzca öpmemi isteme şekli.

"Ohhh," diye mırıldanıyor. Bu sadece bir kelime - yaklaştıkça cesaretlendirici bir ses ve bu şekilde, aletim sadece sert değil. Granit gibi oldu.

Kaslarım çok gergin. Kontrolüm kırılıyor. Bir öpücük ve şimdiden onu becerme ihtiyacıyla titriyorum.

Görüntüler acımasızca gözlerimin önünden geçiyor. Çıplak bedeni. Kalkık kıcı. Nefes nefese *daha fazlasını* istiyor, *daha sert, tekrar.*

İçimdeki gerilim artıyor ve arzunun ipinde yürüyorum - odaya dönene kadar bekleyip, onu yatağa yatırıp sonsuz bir ön

sevişmeye mi boğayım?

Acele etmeyelim. Öp, yala, em, sonra seviş.

O zaman hepsini istiyordum.

Hepsini şimdi istiyorum. Graniti

siktir et. Ben *granitçiyim*.

Kendimi toparlamak için öpüşmeyi bir saniyeliğine kestim. Sakinleşmem lazım. Ormanda seks istemesine imkan yok.

Buraya üzüm ezmek ve yürüyüş yapmak için geldi, öğleden sonra güneşinin altında sevişmek için değil.

Kahretsin, ben hiç açık havada sevişmedim.

Nefesimi tutmaya çalışıyorum ve belki de bir parça, bilmiyorum, mantık ya da

kısıtlama bulmaya çalışıyorum. Ama ben durduktan birkaç saniye sonra, ağlamaklı bir "*daha*" diye inliyor.

Ve Dev, yardımsever, merhamet etmiyor. Onun dualarına kulak veriyor, çenesini kavırıyor ve yüzünü kendi yüzüne

çeviriyor. Geriye yaslanıyor, dudaklarını ayırıyor, sahiplenici bir öpücük için ağzını sunuyor. Ona karşı inliyor ve sızlanıyor, yumuşak, küçük muhtaç sesler beni tahrik ediyor.

Vücudunda aşağı doğru hareket ettiğimde, kalçalarının arasını öptüğümde yatakta çıkaracağı sesleri hayal ediyorum. Kenarlarını. Kalçalarını kavırıyorum, onu kendime doğru tutuyorum, kendini ona teslim ederken onu memnun etmek istediğim tüm yolları hayal ediyorum. Sonunda pis bir öpücük vaadini bozarak,

"İstedğin her şeye sahip olabilirsin" dedi.

Aubrey'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Bakışları hülyalı ve ona odaklanmış, sonra yavaşça yüzünü bana çeviriyor.

Dudakları eğiliyor, sarhoş bir sırtışa dönüşüyor. Bir sırrı varmış gibi görünüyor. Bu şimdiye kadar gördüğüm en seksi şey.

"Ne istiyorum?" Aubrey tekrarlıyor ama soru bizim için değil. Onun için. Kendi zevkini arayan bir kadın.

Cevap? Parmağını bana doğru uzatıyor.

Evet.

Cevabımla birlikte hemen oradayım.

Onu daha sert, daha sert öpüyorum. Kendi tenimde vahşi hissediyorum. Ağzımın içinde inliyor ve bunun benim öpücüklerimden mi, onunkilerden mi, yoksa hep birlikte mi olduğunu bilmiyorum. O kalçalarını ileri geri sallarken ben onun tatlılığını keşfederken beynimdeki devreler aşırı yükleniyor, o ve o, o ve ben.

Sikim güm güm atıyor, ormanda tam gaz ilerlemeye hazırım. Yine de kendime hakim olmalıyım. *Daha fazlasını* istediğini söyledi, ama ona süitte *daha fazlasını* verebiliriz. Eminim bu daha çok hoşuna gider.

Sarsılarak uzaklaşıyorum. "Gidelim mi?"

Yine de gitmek için bir hamle yapmadım. Onun darmadağınık görüntüsüne bakmaktan kendimi alamıyorum. Saçları darmadağın.

Dudaklar arı

gibi. Gözler

ışıl ışıl. Cilt

parlıyor.

Cesur, maceracı, herkesi mutlu etmek isteyen Aubrey. Menajerimin küçük kız kardeşi. Platonik balayı arkadaşım. Başını sallıyor. "Kalmak istiyorum. Ve ne istediğimi biliyorum."

İki kelime söylerken sinirlerim çatırıyor. Kaba, sert bir talep. "Anlat bize."

Gülümsemesi felaketim olacak, özellikle de "Durma" dediğinde.

Kısıtlamalarımın son parçası da kırıldı. Kalçalarını kavırıyorum ve onu sert sikimin dış hatlarına doğru çekiyorum. "Tanrım," diye nefes nefese kalıyor, sonra tişörtümü kapıyor. Ben ona sürtünürken o beni bırakmıyor.

"Hoşuna gitti mi bebeğim?" Dev ona

fısıldar. "Hoşuma gitti."

"Onu daha fazla mı hissetmek istiyorsun?"

Sıcak bir ürpertiyle başını sallar. Umutsuzca, vahşice, ona fısıldıyor, "İstiyorum."

Dev ellerini kızın kollarında aşağı yukarı kaydırıyor ve dudaklarını kızın yüzünün kenarlarında gezdiriyor. "Bize ne istediğini söyle, tatlı şey." Dev bir parmağını boğazının çukurunda, göğsünün üzerinde, o güzel göğüslere doğru sürüklüyor. "Ve çok açık ol."

Aubrey sert nefes alıyor. Çok da sert. Dudakları ayrılıyor. Bekliyorum, gergin bir adamım ve nefesimi tutuyorum.

Bakışlarını kaldırıyor, iri kahverengi gözlerini bana diyor, sonra Dev'in dokunuşuna yaslanıyor, ona tamamen güveniyor, ona vereceği her şeyi alırken gözlerini benden ayırmıyor.

"Beni burada ve şimdi becer," diyor ve sonra son kelime daha da iyi. Bu benim adım, soluk soluğa: "Ledger."

ŞANSLI OLAN

Aubrey

Biri yanımdan geçebilir. Biri bizi duyabilir. Ama bunu umursayacak gücü kendimde bulamıyorum.

Ledger nefesini tutarken değil. Dev parmağını çenemin altına sokup kendinden emin bir şekilde "Onu hazırlayacağım." dediğinde değil.

Ama külotumun içindeki su parkının hazır olduğum anlamına geldiğinden eminim. "Oh, güven bana. Ben fazlasıyla hazırım," diyorum sakallı adama. Bunun dışında. Bir dakika bekle. Beni burada ikili takım yaptıklarını düşünmüyorlar mı? Bir elimi kaldırıyorum. "Yani, bir kıza biraz zaman ver. Kayganlaştırıcım yok. *Bunu* hiç yapmadım."

Dev yüzünü eğip gülüyor. Ama hemen kıkırdamayı kesiyor ve başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. "Seni ilk kez birlikte becermiyoruz."

İlk kez. Bu balayında bir sürü yarak yiyeceğim anlamına mı geliyor? Bu düşünceyi bıraksam iyi olacak. Bu sadece bir kerelik bir şey olabilir.

Dev beni bankın önüne götürüyor ve ellerini etrafımda dolaştırarak gömleğimin altından karnıma doğru yumuşatıyor. Titriyorum.

"Demek istediğim... seni doğru pozisyonda hazırlayacağım," diyor kulağıma, sesi tereyağı gibi.

Oh. Bu daha mantıklı. Bir seks planı olmasına sevindim. Beynime kazınmış üçlü şemalara güvenmek zorunda kalmak istemedim. Ya internette Barbie'lerin, Ken'lerin ve fazladan Ken'lerin resimlerini araştırırken yanlış hatırlarsam? "Tamam."

"Bankın arkasını kavra," diye talimat veriyor Dev ve ben de öne uzanıp yüksek sırtı kavırıyorum. Bir elini onaylayarak kürek kemiklerimden aşağı kaydırıyor. "Ben son iki gündür benimle alay eden o mükemmel memelerle oynarken o da seni becerebilir."

Yutkunuyorum. Yutkunuyorum. Titriyorum. En iyi pozisyonları nasıl bildiklerini sormak için can atıyorum ama seks konuşmak istediğimden daha çok istiyorum

o.

Ledger elini cebine atarken çenesini arkadaşına doğru uzatır. "Şortunu çıkar. Külotu üzerinde kalsın."

"Yürüyüş emirleri. Aldım." Dev arkamdan şortumun fermuarını açtı, bacaklarımdan aşağı kaydırды, sonra ayak bileklerime vurarak

ayaklarımı kaldırabilirim.

Uyuyorum. Ledger cüzdanından prezervatifi çıkarırken, Dev şortumu katlıyor ve düzgünce bank koltuğunun tahtasına yerleştiriyor.

Ormandaki küçük bir açıklıkta yarı çıplak bir haldeyim, büyük bir kaya parçası yanımdan geçip göle bakabilecek herhangi biriyle aramızdaki tek kalkanı oluşturuyor.

İçimde keskin bir panik yükseliyor, ama uyarılma daha yüksek sesle atıyor. Ben teşhirci değilim. En azından öyle olduğumu sanmıyorum. Yakalanma ihtimali beni hiç tahrik etmedi. Bunu hiç arzulamadım bile. Ama şu anda? Tek istediğim açık havada seks. Ve iki erkeği de acilen istiyorum.

Dudaklarım bacaklarımda gezinirken nefesim kesiliyor, titriyorum. Dev arkamda diz çökmüş olmalı. Kalçalarımı öpüyor, sonra kışma doğru eğilip külotumun ıslak paneline bir öpücük konduruyor ve beni derin derin içine çekiyor.

Ledger prezervatifi bankın üzerine koyarken Dev arkadaşına "Seni şanslı piç," diyor. "Bu tatlıyı becereceksin."

Dev paneli am dudaklarımın yanından çekip beni açığa çıkarırken Ledger kapüşonlu gözlerle beni izliyor. Beklenti içinde titriyorum. "Görünüşe göre şanslı olan sensin," diyor Ledger Dev'e, yüzünde ukala bir sırıtışla.

Dev dilini dikiş yerimden içeri sokup beni yaladığında inliyorum. "şanslı olanın ben olduğuma eminim," diye mırıldanıyorum.

Dev amımı öpüyor ve adam artık benimle duygusal olarak alay etmiyor. Acıkmiş, uzun bir günün sonunda tek öğünüymüşüm gibi beni yiyor ve külotumu çıkaracak kadar bile bekleyemiyor. Külotumu yana doğru çekiştirip duruyor.

İhtiyacı olan tüm odayı. Kıvılcımlar uyluklarımdan yukarı, doğrudan merkezime doğru yarıyor. Daha da ıslanıyorum. Tekrar inliyor.

Ledger saçlarımı okşarken ben bankı daha sıkı kavıyorum. "Aynen öyle, tatlım. Benim için iyi ve hazır olduğundan emin olacak. Sert sikişmeyi severim. Sence bu işine yarar mı?"

"Evet," diye nefes alıyorum, daha fazlasını söyleyemeden başımı sallıyorum. Dev beni en gürültülü, en açgözlü iniltilerle yutuyor. İlgisinin saldırısına, vahşi yalamalarına ve amansız öpücüklerine, ellerinin baskısına, sakalının cızırtılı hissine, arzusunun vahşiliğine karşı çaresizim.

Önümde, Ledger şortunun fermuarını açıyor, boxer külotunu aşağı itiyor ve sikini serbest bırakıyor.

Merhaba, hard-on. Tanıştığımıza memnun oldum.

Ledger'in aleti bana dönük ve omuzlarım heyecanla kabarıyor. Tabanını kavıyor, sonra yumruğunu şaftından başına doğru kaydırıyor ve bir damla sıvı uyarılmayı sıkıyor.

Çıkardığım ses düpedüz vahşi. Ağzım onun için sulanıyor. *Onlar* için. Dilimi dışarı çıkarıyorum. Ledger damlayı silip süpürüyor, başparmağını üst dudağıma bastırıyor. İsteksizce yalıyorum, gözlerim hep onun üzerinde.

"Çok güzel," diye övüyor kendini tekrar okşarken. Bir anda gerçeklik yüzüme çarptı. Tüm şakalarım, tüm esprilerim, çift penisle ilgili tüm yorumlarım artık skeç komedisi değil.

Hem tahrik oldum hem de gerildim. Ama sinirlerim derimin altında patlayan ve köpüren türden. Kollarımdaki tüyleri diken diken eden türden.

Dev duruyor, ayağa kalkıyor ve sonunda külotumu çıkarıyor. İşe yaramaz dantel parçasını şortumun üstüne koyuyor, sonra onaylayan bir iniltiyle kıcımlı tokatlıyor. "O artık senin, dostum. Ve sırılsıklam oldu," diyor Ledger'a. Sonra Dev eğilip sakalını yanağıma sürüyor. "O tatlı amcığa daha sonra ihtiyacım olacak. Seni yatağa serip ziyafet çekebileceğim zaman. Seni kaç kez boşalttığımızı bile zor kaldırına kadar uzunca bir süre seni yiyip bitireceğim."

Sallanıyorum. Kelimelerden ve onların içindeki *biz*'den. Paylaşmayı sevdikleri için çok heyecanlıyım.

Ledger arkama geçip prezervatifi alıyor ve üzerini örtüyor, Dev de diğer taraftan bana bakana kadar bankın etrafında dönüyor. "Kıçın sadece..."

Bu kadar.

Ledger'in tüm söylediği bu.

Büyük avuçlarını yanaklarımın üzerinde kaydırıyor, onları sıkıyor, yoğuruyor ve aşağıya, aşağıya, kıcımlı kalçalarımın birleştiği yere doğru iniyor. Başparmaklarını oraya bastırıyor, beni yukarı kaldırıyor, açıyor.

"Ne mükemmel bir amcık," diye övüyor. "Çok ıslak." "Tadı

da çok güzel," diyor Dev önümden.

Yüzümü kaldırıp seks koreografi rolü oynamaya çalışıyorum ama bu pozisyonun Dev'de nasıl işe yarayacağını bilmiyorum. Benden birkaç santim daha uzun. Ayrıca, ben aşağı doğru eğimliyim, bu yüzden Ledger beni sikerken benimle nasıl oynayacağını bilmiyorum.

Ledger içeri itiyor, yavaş ama güçlü. Lezzetli saldırıdan ürperiyorum.

"Tanrım," diye inliyorum içimi doldururken.

"İşte benim kızım," diye övüyor Ledger. "Şu haline bak. Beni sonuna kadar götürüyorsun."

Ledger beni doyana kadar geriyor ve sonra Dev'in elleri göğüslerimi kapatırken inliyorum. Gözlerimi Dev'in üzerinde gezdiriyorum.

Şimdi anlıyorum. Bu pozisyon mantıklı. Ne de olsa o bir kaleci. Onlar her zaman en esnek olanlardır. Adam ayaklarını genişçe açmış, neredeyse V şeklinde. Arkadaşı beni açık havada sikerken memelerimle oynayabilmek için kendini bana doğru indirdi.

Dev tişörtümü yukarı itiyor, sütyenimin kaplarını aşağı çekiyor, sonra göğüslerimi

sıkıyor. Keskin bir nefes. Bir zevk patlaması. Yüksek sesli bir inleme. *Benden.*

Ledger hafifçe dışarı çıkıyor, sonra tekrar içeri girip sikini içime gömerken homurdanıyor. "Evet, çok ateşli," diye mırıldanıyor, sonra tekrar yapıyor. Bankı daha sıkı kavıyorum, ayak parmaklarımın üzerinde yükseliyorum.

Ben de kalçalarımı kaldırarak daha derin bir sikiş istiyorum ve Ledger bunu yerine getiriyor. Tatlı ya da nazik değil. Sert ve acımasız, içime giriyor.

Her itişinde vücudum sarsılıyor. Homurdanıyor. İnliyorum. Dev oynuyor, yeşil gözleri şehvetle kararmış. Meme uçlarını çimdiklerken dudaklarından bir gümbürtü kaçıyor gibi. "Bu memeler," diyor.

Ledger arkamdan bir övgü korusu halinde "Bu lanet olası kıç," diyor. Ledger avucunu bir yanağıma sürüyor. Heyecandan gerildim. Ben de bunu daha önce hiç yapmamıştım. Dürtüsel olarak, "Şaplak at bana" diye bağırdım.

Dev turnayı gözünden vurmuş gibi sırtıyor. "Onu duydun," diyor.

Tokadı beklediğim o saniyelerde damarlarımda bir heyecan dolaşiyor. Keskin ve parlak geliyor. Tenim acıyor, ama sonra içim titriyor. Acı zevke dönüşürken tatlı, sıcak bir sızı oluşuyor.

"Yine mi?" diye soruyorum.

Ledger bir elini diğer yanağımda gezdiriyor, kaldırıyor ve bekliyor. Nefesimi tutuyorum ama uzun sürmüyor çünkü Dev başparmağını ıslatıp meme ucumun üzerinde gezdiriyor. Serinlik hissi sırtımı daha fazla eğmeme, kıcımlı daha yukarı

kaldırmama neden oluyor.

Ledger'ın eli aşağı indiğinde, inledim. Acıyor ama çok iyi acıyor.

"Şu haline bak," diye geveliyor Ledger.

Bu retorik. Tabii ki beni sikmesine bakamam. Ama yine de boynumu eğip Ledger'ı izliyorum. Elleri kıvrılıyor

Kalçalarını pistonlarken kıcımlı sıkıca sarıyor, gevşiyor, batıyor. Bakışları buluştuğumuz yere kilitlenmiş, aleti ıslak sıcaklığımın içine kayıyor. "Sikimi nasıl da güzel içine alıyorsun. Bu çok ateşli, tatlım. Çok ateşli."

O anın içinde kayboldu. Bir araya gelme şeklimize kapılmış. İğrenç övgüleri, durmak bilmeyen vuruşları ve arkadaşının güçlü elleri göğüslerimi sürekli eğlendiriyor.

Tüm vücudu sismek gibi bir şey.

İçimdeki sıcaklık daha da yükseliyor. Parmaklarım tahtanın etrafında sıkıca kıvrılıyor. Ledger korkusuzca vurarak bedenime sahip olurken kendimi sıkıca tutuyorum. Yaklaşıyorum, Dev bir şekilde çenemi tutup ağzımı onunkine getirmeyi başarırken zevk hücrelerime doluyor.

Bir eli tekrar kıcıma inerken bana sıcak, dağınık, tutkulu bir öpücük bahşediyor. Şaplak ve öpücük.

Öpüşme ve şaplak. Parlak mavi denizden çok da uzak olmayan, yaprak dökmeyen ağaçların altında tatlı bir mutluluk ve keskin bir acı birbirine karışıyor.

Bir adam beni acımasızca dövüyor. Diğer acımasızca beni öpüyor. Beceriliyorum. Öpülüyorum. Sikiliyorum. Öpüldü. Tokatlandı. Sıkıldı.

Ben bir oyuncağım. Ben onların oyuncağıyım. Ben aradaki kızım.

Zevk içimde ilerliyor, bedenimi istila ediyor. Karnımda aşağıya doğru kıvrılıyor. Bir nabız, ısrarcı, inkar edilemez. Sonra, aman Tanrım.

Dev bir elini kalçalarımın arasına kaydırıyor ve aç klitorisimi okşuyor. Bu kadar. Hepsi bu kadar. Uçuyorum.

Ledger beni sikerken, Dev okşarken ve ben ormanda iki adamla hayatımın en güzel anlarını yaşarken, hiçbir uyarı olmadan parçalanıyorum.

Saniyeler sonra beynim düzleşip, görüşüm bulanıklaşırken, Ledger içime derinlemesine giriyor ve hareketsiz kalıyor, sonra sarsılıyor. Cinsel bir *evet diye* homurdanıyor, son bir acımasız itiş ile içimdeki prezervatifin içine dökülüyor.

İnilti yumuşar. Hareketler yavaşlar. Zevk azalıyor. Yine de her yerim karıncalanıyor.

Kafamı kaldırdığımda Dev karşımda duruyordu. Mutlu ve çok ama çok azgın görünüyor. Şortundaki şişkinliğe bakıyorum. Bakışlarımı takip ederek avucunu üzerine sürüyor.

"Benden... ister misin?" diye sordum.

Başını sallıyor. "Sonra, bebeğim. Gecikmiş hazları severim."

Sonra görüşürüz.

Bu tek seferlik bir şey değil.

Hem de hiç değil.

Ledger üzerime çöküyor, sonra enseme öpüyor ve fısıldayarak, "Sanırım sikimi kırdın, tatlım," diyor ve sanki tek istediği buymuş gibi konuşuyor.

Bu almayı hiç beklemediğim en iyi iltifattı.

* * *

Kısa süre sonra elimizden geldiğince temizlendik ve yola çıktık. Arabaya ulaştığımızda, patikadaki döngüde yer alan küçük bankın fotoğrafını hiç çekmediğimi hatırlıyorum. Ya da su manzarasının.

Ama bu çiftte balayı yürüyüşünü unutmayacağıma eminim.

TAKILMANIN DIĞER TÜRÜ

Aubrey

Şaplak at bana.

Bunu gerçekten söyledim mi?

Beni becermek mi?

Kimim ben? Banyo aynasındaki yansıma bakiyorum, o akşam çocuklar spor yaparken süitte yalnızım. Bir yoga videosunu bitirdim, arkadaşım Briar'ın köpeği Donut ile yirmi dakikalık aşağı doğru köpek hareketini yaptım, ama şimdi ne yapacağımdan emin değilim.

Saat altı oldu. Akşam yemeği için plan bile yapmadık.

Döndüklerinde, "Eğlenceliydi. Bir hamburger ve bir sikiş daha ister misin? Yemek için bir yer seçtim. Pozisyonu sen seçmek ister misin?"

Bunun nasıl işlediği hakkında hiçbir fikrim yok. Seks hakkında fanteziler kurarak harika bir iş çıkardım ama aradaki seks hakkında değil.

Oturma odasındaki kanepeye uzandım. Tabii ki yemek yiyeceğiz. Yemek yemeliyiz ama bu bir akşam yemeği randevusu mu?

Oh, kapa çeneni. Az önce seks yaptın ve kuralları çiğnedin. Ulusal Izgara Peynir Günü gibi bir şey, hepsi bu.

Ama akşam yemeğinde ne giyeceğim ki? Şirin bir güneş elbisesi mi giysem? Kot mu? Bot mu yoksa topuklu ayakkabı mı?

İnleyerek yastığa daha da gömülüyorum ve sonra yapabileceğim tek şeyi yapıyorum. Telefonumla dertleşiyor, platonik bir balayı için günün kıyafetini arıyorum. Bu moda ikilemini yaşayan tek kişi ben olamam herhalde. Ancak Google *platonik* sıfatını kabul etmeyi bile reddediyor ve bana bir sürü güzel balayı kıyafeti sunuyor.

Çünkü kimse platonik balayına çıkmaz.

Bekle. Ivy bilirdi! O bir moda tutkunu. Mesaj uygulamama atlıyorum, kız kardeşimden ve erkek kardeşimden gelen birer mesaj ve arkadaşlarımla olan grup mesajlarımda yeni mesajlar görüyorum. Önce oraya gidip o başlığı açıyorum.

Ivy: Ahem. Detaylar.

Trina: Ayrıca, giriş yapmak için yirmi dört saat beklediğim için bir madalya istiyorum.

Aubrey: Evet, kendini tutma konusunda inanılmaz bir ödül aldın.

Trina: Bu bir cevap değildi.

Parmaklarım tuşların üzerinde geziniyor. İtiraf etmek istediğimden emin değilim. Yani, ormanda olan ormanda kalır, değil mi? Ben de onlardan farklı bir durumdayım. İkisi de mutlu bir şekilde birbirlerine bağlanmış durumdalar.

Özür dilerim ama bir soru mu vardı?

Ivy: Evet, her şey nasıl gidiyor? Nasıl olduğunu bilmek istedik.

Trina: Eğleniyor musunuz? Gerçekten yapmak istediğin her şeyi yapabiliyor musun? Aiden'in yapmayacağı şeyleri?

Oh. Seks hakkında soru sormuyorlardı bile. Sadece kafamda oraya gittim. Beni, kalbimi, ruhumu soruyorlar. Tabii ki

soruyorlar, çünkü onlar benim kızlarım ve iki gün önce mihrapta terk edildim.

İyi hissediyorum. Yani iyi anlamda iyi, meh anlamında değil.

Ivy: İyimser söylenen bir tür tamam :) Trina:

Tamam, iyi olmak güzel bir sürpriz gibi!

Beni anlıyorlar. Her zaman anladılar.

Evet, kesinlikle. Ama bundan daha fazlası var. Kendimi iyi hissediyorum. Bugün yürüyüşe çıktık ve yarın hayalet bir kasabaya gideceğiz ve sanki...

Duruyorum, duraklıyorum, yazdığım kelimelere bakıyorum. Sonra, siktir et. Tam olarak ne hissediyorsam onu ekliyorum.

Aubrey: Gerçekleşmeyen düğün sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor.

Ivy: Bu harika!!

Trina: Güzel. İyi şeyleri hak ediyorsun, dostum.

Kimse bir şeyi hak ediyor mu bilmiyorum. Hayatın istediği zaman istediğini vermek gibi bir huyu var. Ama şu ana kadar, bu balayı çok iyi bir şey oldu.

Ve sanırım akşam yemeği için hazırlanmalıyım. Bu da beni soruma getiriyor. Ne giyeceğim, benim küçük modacı arkadaşım?

Sarmaşık: Seni seksi hissettirecek bir şey. Mesela, Champagne Taste'de senin için bulduğumuz şu sevimli, pileli etek gibi. Mor ve siyah ekoseli olan. Hava çok sıcak değilse siyah dantel çoraplar. En iyi bacaklara sahipsin. Göster onları.

Etek beni iyi hissettiriyor, özellikle de kız öğrenci havası veren etek - masum ama aynı zamanda... değil.

Kızlarımla vedalaştım, sonra duş aldım ve akşam yemeği için hazırlandım.

Giyinirken kendimi bir çalma listesiyle meşgul ediyorum. Seçeneklerim arasında gezinirken Briar'dan bir tane buluyorum, çünkü o çalma listelerinin kraliçesi. Bir tane kış tekmelemek istediğinde, bir tane gevşemek istediğinde ve bir tane de huysuz bir insanla uğraşmak zorunda kaldığında kullandığı çalma listesi var. Paylaştığı "Bu Bir Mevsim Değil, Bir Yaşam Tarzı" adlı listeyi buldum. Çok uygun geldi ve ona şimdi dinlediğimi mesajla bildirdim.

Anında cevap veriyor.

Briar: Çünkü sen yıl boyunca en iyisisin! Ayrıca, sen ve doğum günü dileklerin çok tatlısınız. Bayıldım onlara. İki hafta sonra fön çektirmek için görüştüğümüzde sana anlatacak çok şeyim var. Yani, fön ve terapi.

Aubrey: Çifte görev saç modelini çok severim.

Briar: Ve gerçekten minnettarım.

Gümüş rengi göz farımı sürerken ailemden gelen mesajlara bakıyorum. Önce kız kardeşim.

Claire: Duvağı annemden aldım. Ona iyi bakacağım. Başka bir şeye ihtiyacın var mı? Döndüğünde konuşalım! İyi olduğundan emin olmak istiyorum. Ayrıca bana Aiden'in adresini verir misin? Böylece ona birkaç ton köpek boku gönderebilirim.

Ne kadar düşünceli bir hediye.

Sonra kardeşimin notuna döndüm.

Garrett: Adamlarım seninle ilgileniyor mu?

En iyi şekilde, ağabey.

Yanaklarım alev alev yanıyor. Kimse izlemese de arkama bakıyorum. Kimse bilmeseyse de. Ama gerçeği söyleyerek cevap veriyorum.

Aubrey: Evet, birlikte takılmak için harikalar.

Balayı arkadaşlarım biraz sonra antrenman kıyafetleriyle, terli, kaslı ve her türlü erkeksi halleriyle döndüklerinde, ben başka türlü bir takılmayı düşünüyorum.

Bu da bazı kurallar koymamız gerektiği anlamına geliyor, sadece onları çiğnememiz değil.

ÖN SEVİŞME OLACAK

Dev

Neden yemek?

Cidden, yemek neden gerekli ki?

Deniz kenarındaki lüks İtalyan restoranına gidiyoruz, midem gurulduyor ama tek istediğim Aubrey'den bir öğün yemek.

Beni açlıktan öldüren, sokakta yürürken giydiği o küçük eteğin içindeki görüntüsü değil. Ya da o eteğin altına bakmak istememe neden olan o şeffaf siyah baldırları. Jartiyeri de var mı? Sikim umutlar sunuyor

ve dua ediyorum.

Ama bundan da öte, bütün öğleden sonra beni saran şey onun nasıl *olduğu*. Ormanda çenesini kaldırıp *beni öpmek* istemesi kafamın içinde günlerce kirasız yaşadı ve yaşayacak. Hatta haftalarca. Hatta belki yıllarca. Hiçbir şey beni aklını bilen bir kadından daha hızlı çarpamaz.

Dün gece, onu zorlamamak için kendimi eğlence alanında kalmaya zorladım. Ama şimdi ilk hamleyi o yaptığına göre, kendimi tutabilirsem ne olayım.

Onun yerine, Aubrey için kapıyı açık tutuyorum ve restorana girmesine izin veriyorum. Her ne kadar onu yatağa götürüp yorganın üzerine sermek istesem de, baştan çıkarmayı seviyorum. Bir kadını dışarı çıkarmayı, onu yemek yerken görmeyi, masada onunla flört etmeyi seviyorum.

Onu her şekilde iyi hissettirmek.

Sanki ön sevişme benim için yaratılmış. Kaleci olmak için yaratıldığımdan nasıl eminsem, bir kadını tüm gece boyunca çalıştırmak için de yaratıldığımdan eminim. Bu balayında hokey olmadığı için üzülüyorum bile çünkü bu olacak - bu kadının kutlaması.

Ledger ve ben birlikte masadaki sandalyeyi ona uzattık. İkimizin jesti onun gözünden kaçmadı. Sırıttıyor ama aynı zamanda kendini dizginlemeye çalışıyor gibi görünüyor. Oturdu. "Teşekkür ederim. İkiniz iyi bir takım oldunuz."

Ses tonundaki göz kırpması ve baş sallama, onun da bu değişimden keyif aldığını gösteriyor.

Ledger, "Ortaklığımızı beğendiğinize sevindim," dedikten sonra servis elemanı beliriyor ve yüz hatlarını yeniden düzenleyip içki istemeden önce hızlıca bir iki adım atıyor.

Şarap sipariş ettik ve bize menüleri bıraktı. Sunucunun bizi tanımış *olabileceğini* ama bu konuda hiçbir şey söylemediğini aklımda tutuyorum. Sipariş verme ve getirdiği pinot noir'ı deneme işini hallettikten sonra, Aubrey önce Ledger'a, sonra bana, sonra tekrar bana bakıyor. Bu biraz yeni bir şey. Onun bu utangaç tarafı. Yüzünü eğdi ve ah lanet olsun.

Sadece iyi hissetmesini istiyorum. Elimi masa örtüsünün altına sokup dizine dokunuyorum. Sunucu bunu göremez. Ama Aubrey nefesi kesildiği için bunu hiss ediyor olmalı. Parmaklarımı ipeksi, şeffaf kumaşın üzerinde gezdiriyorum. "Bunları sevdim," diyorum.

"Öyle mi?" Sesi nefes nefese geliyor.

Masanın karşısındaki arkadaşıma başımla selam veriyorum. Ledger'ın karanlık

bakışları onun üzerinde de sabitlenmiş. "O da öyle," diyorum.

"Onun adına mı konuşuyorsun?" Aubrey karşı çıkıyor.

"Hayır. Sadece onu çılgına çevirdiklerini biliyorum," diyorum bilmiş bir omuz silkmeyle.

Bir süre sessiz kalıyor, kumral saç telleri yüzünü çerçeveleyiyor. "Onun yaptığını fark ettim. Geçen gün otoparkta. Marketin dışında."

"Eteğini keserken," diye onaylıyor Ledger, gizleme zahmetine bile girmeden.

"Biraz dalgın görünüyordun," diyor ona.

"Dikkatim dağınık olmaktan çok daha fazlasıydı," diye itiraf ediyor, siyah düğmeli gömleğinin manşetlerini kıvrarak.
Kadın onun biraz daha

önkol. "Tıpkı Dev'in yüksek forvet maçındaki gibi."

"Dikkatim çok ama *çok* dağınıktı," diyorum ve ona zaten bilmediği bir şey söylemiyorum. Ama sonunda bu arzulara ses vermek beni rahatlatıyor.

Ona duyduğum özlem, ama aynı zamanda onu paylaşmanın verdiği heyecan. Yalan söylemeyeceğim, dört yıl önce Zehra ile yaşadığım o kaçamak hayatımın en ateşli, en seksi ayıydı.

Aubrey ile bugünden önce.

Boşalmadım bile, ama onunla daha sıcaktı. Nedenini bilmiyorum. Belki heyecanı. Onun hevesi. Kocaman gözleri ve cesur akli.

Aubrey'nin kalbini riske atmak istemiyorum ama ona birlikte ne kadar iyi hissettirebileceğimizi göstermeyi çok isterim.

Eğer o da isterse.

Eğer skoru biliyorsa.

Eğer o da bizimle aynı şeyleri istiyorsa, orgazm ve bir son.

Odağını tekrar bana çeviriyor. "Ledger'ın bir kadında nelerden hoşlandığını da biliyorsun. Ve Ledger da senin nelerden hoşlandığını biliyor, Dev," diyor, açıkça bu öğleden sonraki ve belki de tüm bu yolculuktaki kanıtları topluyor.

Bunu sır olarak saklamanın bir anlamı yok. Yürüyüşten sonra olmaz. "Daha

önce de paylaşmıştık," diyorum. Nefesi heyecanlı bir telaşla dışarı çıkıyor.

"Ben de öyle umuyordum."

Bu farklı renkte bir at.

"Öyle mi?" Ledger bu yorumun üzerine hevesle atlar.

Aubrey dudaklarının kenarını ısıırıyor. "Son birkaç gündür bunu düşünüyordum."

Boynum yanıyor. "Seni paylaşmamızı mı istedin?" Sesim şehvetle sertleşiyor. Arzularını dile getirdiğini duymak çok ateşli. Onunla birlikte keşfetmek daha da ateşli.

Gülümsemesi şehvetli, itiraf niteliğinde. "Evet, bu ihtimali düşünmeden edemedim," diye itiraf ediyor, sonra da serinlemek ister gibi elini yüzünün önünde sallıyor.

Ben de sığağa dayanabilir miyim

bilmiyorum. "Ben de" diye itiraf ediyorum.

Ledger, "Burada da aynısı," diyor ve kırmızı şarabından bir yudum daha alıyor. Eminim onun da sakinleşmeye ihtiyacı vardır.

Aubrey'den yine seksi ama aynı zamanda tamamen masum bir gülümseme. Görünüşe göre bu onun uzmanlık alanı. "Bunu hissetmiştim. Ama bugün bunu doğruladı. Ormanda ne yapacağını bilme şeklin. Pozisyonun. Bank. Beni nasıl tuttuğun bile." Titriyor.

Ona yaşadıklarımızı anlatırken her türlü flörtü, mizahı bir kenara bırakıyorum. "Birkaç yıl önce bir yaz, ikimiz de Los Angeles'taydık. Spor salonunda bir kadınla tanıştık. İkimiz de ondan hoşlanıyorduk. O da ikimizden hoşlanıyordu."

Aubrey'nin gözleri her cümlede büyüyor. "Çay mı içti-?"

Vay anasını. Kendini o kadar kaptırmış ki sözünü bile bitiremiyor.

"Bir kadını paylaşmakla ilgili bildiğimiz her şeyi bize o öğretti," diye cevaplıyor Ledger, neredeyse sorulan soruyu.

Yanakları kızardı. "Onu yılın öğretmenliğine aday gösteriyorum." Sonra kaşları çatılıyor ve Ledger'dan bana doğru eliyle işaret ediyor. "Siz ikiniz hiç birlikte oldunuz mu? Birbirinizle?"

Endişe yok. Sadece merak.

Başımı salladım. "Biz sadece Zehra ile birlikteydik. İkimiz de kadınlardan hoşlanıyoruz. Bir yaz kaçamağıydı. Hepimiz skoru biliyorduk. Hokey sezonundan önce Beyrut'a döndüğünde, her birimize birer Leatherman ve bir *not* verdi - artık *tüm aletlere sahipsiniz*."

Aubrey mutlulukla iç geçirir. "Zehra'yı seviyorum."

Ve Aubrey'nin hiç kıskançlık yapmamasına bayılıyorum. Olması gerektiğinden değil. Ama kızları desteklemesi onun sevdiğim başka bir yönü.

Bu güzel kadın hakkında sevecek daha fazla şeye ihtiyacım olmaması çok kötü.

En iyisi sekse odaklanmak. Sadece sekse. "Güzel. Senin için iyi olmasını istiyoruz. Senin için harika. Bugün yürüyüşte yaptıklarımız hoşuna gitti mi?"

Cevap verirken biraz nefessiz kaldı: "Evet. Hayal ettiğimden daha iyiydi." Bakışlarını Ledger'a çeviriyor. "Peki ya sen?"

Sesi gergin geliyor, iyi vakit geçirmediğinden endişelenmiş gibi.

"Tatlım, seni öpmenin, sana dokunmanın ve seni becermenin her bir saniyesini çok sevdim," diyor, doğrudan bakışlarıyla buluşarak. "Bundan zerre kadar şüphen olmasın."

Omuzları gevşer. "Rahatlamayacağım."

Ama kaşları çatılıyor, gözleri ciddileşiyor. "Tüm bunların benim için yeni olması seni rahatsız ediyor mu?"

Gülümseyerek ve başımı sallayarak elimi kalçasından yukarı kaydırıyorum. Ledger'ın da aynı şeyi diğer bacağına

yaptığını, avucunu teninde gezdirdiğini hissedebiliyorum. Sıcaklık göğsümden taşaklarıma doğru hızla iniyor. "Güzel şey, bu beni heyecanlandırıyor," diyorum.

"Seni ne şeylerle tanıştıralabiliriz ki?" diyor Ledger, gözleri kıza takılmış bir şekilde.

Evet gibi bir şeyler mırıldanırken teni kızarıyor.

"Sana dokunabileceğimiz yollar," diye ekliyorum. Göğsü inip kalkıyor, biz onu birlikte baştan çıkarırken göğüsleri güzelce kabarıyor. "Seni yatakta götürebileceğimiz yerler," diye gürlüyor Ledger.

Parmaklarımı çorabının ipeksi kumaşı boyunca gezdiriyorum. Bacaklarının açılmasına izin veriyor, biraz sarhoş

görünüyor. Sıcak hissediyor. Gözleri parlıyor.

Bu benim en sevdiğim şey. Bir kadına dünyanın merkezi olduğunu hissettirmek.

"Umarım yemek çok hızlı geçer." diyor.

Daha fazla katılamazdım. "Ben de."

HER ŞEY DAHA İYİ

Defter

Akşam yemeği o kadar çabuk geçiyor ki, iki saat geçmeden şortlarımla jakuzideyim. Kabarcıklar üçümüzün etrafında köpürüyor. Aubrey aramızda, pembe bikinisinin içinde teni nemli, muhteşem memeleriyle oynayabilmek için bikinisini yırtıp atmak istiyorum.

Ama her şey sırayla.

Yolculuk öncesi kurallarımızı çoktan çiğnedik. Tatilin geri kalanı için yeni kurallar koyma zamanı.

Şu anda Aubrey, Aiden'in ikramı olan bu Cristal şişesinin tadını çıkarmaya odaklanmış durumda, bu yüzden henüz konuyu açmıyorum. Her maç buzda fırsat kolladığım gibi mükemmel anı arayacağım. Kadehini yukarı kaldırıyor. "Bedava şampanyaya."

Cristal'den bir yudum alıp tadına baktıktan sonra, "Başka biri yanlışlıkla senin için satın aldığında tadı daha güzel oluyor," diyorum. Akşam yemeği, jakuzi, şampanya. İyi bir gecenin ayırt edici özellikleri.

Aubrey yudumladıktan sonra tatmin olmuş bir iç çekişle, "Bir şampanya kuyruğu başlatacağım ve ilkinin adını da... *Zaten Senden Hiç O Kadar Hoşlanmamıştım* koyacağım" diyor.

Onun bu duruma güldüğünü görmek ne büyük bir zevk. Gülümsüyorum, eğlenceye katılıyorum. "Hadi bunu bir koleksiyon yapalım."

"Üçümüz piyasaya süreceğiz," diye ekliyor Dev, sonra bardağını bana doğru uzatıyor. "Aynı zamanda *Thank Fuck I'm Single Again*'i de içerecek.

senin için."

Bana taktığı şampanya ismine kıs kıs gülüyorum, sonra kendini işaret ediyor ve ekliyor, "Ve onunla evlenmediğime çok sevindim'i de ekleyeceğiz."

"Ooh!" Aubrey daha dik oturuyor, gözleri parlıyor. "Onsuz Daha İyiyiz koleksiyonu diyebilir miyiz?"

"Dürüst olmak gerekirse, eğer bu şarap serisi zaten mevcut değilse, dünyadaki tüm girişimciler beni hayal kırıklığına uğratacak," diyorum. "Ben de" diyor. "Ayrılıkları kutlayan koca bir sektör var. Şehirdeki bir arkadaşım aslında bir ayrılık partisi planlayıcısı. Juliet hayatına devam etmeyi kutlamak için harika partiler düzenliyor."

Kısaca, bu tür bir şenliği ele alıyorum. Arkasındaki anlamı. Sonra da hoşuma gittiğine karar verdim. "Biliyor musun, bence bir şeylerin peşinde."

"Aynen öyle," diyor Dev, sonra bardağını yere bırakıyor. Gözlerindeki bakış, bir şeyleri anlamlandırmaya çalıştığını söylüyor. Her zaman bağlantılar bulmaya ve alışılmışın dışına çıkmaya çalışır. "Bir düşünsene," diyor heyecanlanarak. "Birinin boşandığını duyduğunuzda ilk tepkiniz ne olur? *Bunu duyduğuma üzüldüm, kardeşim*. Ama... Peki ya bunu tersine çevirip 'Tebrikler! Umarım her şey daha iyi olur.'"

Aubrey gözlerini deviriyor ama ona karşı bariz bir sevgi besliyor. "Çok tatlısın." Dev homurdanıyor. "Ben sevimli değilim."

"Öylesin. Bu çok şirin bir söz."

"Ben bir kaleciyim. Aklımı kaçırmak üzere programlandım. Sevimli değilim," diye homurdanarak ısrar ediyor. Ona doğru kayıyor, sonra elini saçlarının arasından geçiriyor ve... *merhaba*.

Bunu görmek de güzel. Yürüyüşten sonra dokunarak liderliği ele alması. Bunu yapmakta özgür hissetmek. Vermek için. "Her şeyin olumlu yanını görmene bayılıyorum," diyor içtenlikle. "Bu senin yeteneğin."

"Evet, belki *de* tüm bu *aklımı* kaçırma olayını yeniden düşünmenin zamanı *gelmiştir*," diyorum kuru bir sesle ve bu Dev'in bana kaşlarını çatmasına neden oluyor. Ama ben haklıyım, o haksız. "Bak, eğer bir maçtan önce otoparkta lastik

fırlatsaydın belki de akli dengen yerinde olmazdı."

"Ya da bir düzine çiğ yumurta yedin," diye araya giriyor Aubrey.

"Sonra da buza çıkmadan önce onları kustun," diye ekliyorum.

"Ama ne kadar sert olduğunu kanıtlamak için tüm takım arkadaşlarına yumruk attırdıktan sonra," diye ekliyor Aubrey. Dev dehşete düşmüş görünüyor. "Bunu kim yapar?"

Sırtarak, "Kalecilerin eli kolu bağlı," diyorum.

Titriyor. "Siktir et. Tamam, tamam. Demek istediğini anladım. Bağlanacağım. Mutlu bir şekilde." Aubrey gülüyor. "Dediğim gibi, sen pozitif bir adamsın."

"Ayrıca, 'boşandığın için tebrikler' lafı *tam* bir psikiyatrist çocuğunun söyleyeceği bir şey, Dev."

"Flaş haber: Ben bir psikiyatristin çocuğuyum," diyor gurur ve öz farkındalık dolu bir ifadeyle. "Nasıl yetiştirildiğinizden kaçamazsınız." Bu çok doğru. "Doğru söze ne denir?" dedim.

Ben ailemin oğluyum. Annem ve babam hem kendileri hem de benim için en iyisini istediler. Annem dünyanın dört bir yanında güzel binalar tasarlayan bir mimar. McBride Design onun firmasının adı. Babam her zaman daha yükseğe tırmanmaya inanan ünlü bir hokey oyuncusu. *Durmayın. Sakinleşmeyin. Yap, yap, yap.*

Babam da öyle yaptı. Oyununun zirvesindeyken emekli oldu ama bu Ansel McBride için yeterli değildi. Bir yıl boyunca gençlere koçluk yaptı, ardından efsanevi bir yayıncı oldu ve bu konuda da ödüller kazandı. Emekli olduğumda onunla birlikte kabine girmem gerektiğini düşünüyor. Baba gibi, oğul gibi. *Birlikte harika olabileceğimizi* söyledi.

Düşündükçe ürperiyorum. Tek istediğim bir oyun oynamak. Ve biraz daha uzun süre oynamak. Ya da daha çok.

Sanırım.

Ama bu gece bulutlu geleceğim içinde kaybolmak istemiyorum. Şu anı yaşamak istiyorum, burada Aubrey'le birlikte. Bakışlarını yakaladığımda o da başka bir yerdeymiş gibi görünüyor, kahverengi gözlerinde hüzün titreşiyor.

"Biz neyseki oyuz" diyor, belki de kendisinin nasıl yetiştirildiğinin ağırlığını da kabullenmiş bir şekilde.

Bu iş jakuzi için fazla ciddi olmaya başladı. "Pekâlâ. Ormanda yürüyüşlere içelim," diyorum, hepimiz için anı geri alıyorum, sonra bakışlarım suya ve altındaki vücutuna gidiyor. "Ve ayak bileğindeki o seksi kuş dövmesine."

Aubrey'nin gülümsemesi tekrar yayılıyor, flörtöz ve eğlenceli. "Fark etmene sevindim," diyor ve ayağını havaya kaldırıyor.

Hemen yanımdaydı, ben de bu teklifi kabul ettim, elimi baldırından aşağı kaydırdım, sonra ayak bileğindeki minik kuş şablonunun izini sürdürdüm. Yumuşak bir nefes verdi. Bakışlarını karşılıyorum ve parmağımı bir kez daha taslak boyunca gezdiriyorum. "Çok güzel," diyorum ona.

"Teşekkürler." Sesi sevinmiş gibi geliyor, sanki basit iltifatlara bile alışık değilmiş gibi. Bahse girerim Bencil Aiden bunları yapmamıştır. Yüzümü eğiyorum, ayak bileğine bir öpücük konduruyorum, ona başka bir biçimde, fiziksel olarak iltifat ediyorum.

Titriyor, sonra yavaşça ayağını bırakıyorum. "Bu ne için? Mürekkebin için."

"Babam."

"Kahretsin," diyorum, yaptığım gaftan dolayı hemen öksürüyorum. "O zaman seksi dediğim için özür dilerim." "Sorun değil," diye beni rahatlatıyor. "Onun içindi. Ama benim için de. Eğer bir anlamı varsa."

Tam olarak değil ama kabul ediyorum. "Elbette."

"Ya seninki?" diye soruyor, bileğimi ve onu saran oku, sonra omzumun üzerinden geçen sarmaşık ve yaprakları işaret ederek devam ediyor. "Sarmaşık ve yaprakları anlayabilirim, Bitki Baba."

Stern Brunch Daddy'den Plant Daddy'ye kadar takma adlarını ne kadar sevdiğime dair gülümsememi gizliyorum. "Ama ok?" diye devam ediyor.

"İlk takımım ile sözleşme imzaladığımda bunu aldım. Nereye gittiğimi bilmesem bile, bir şeyler yapmak istediğimi kendime hatırlatmak için.

devam et."

"Bu iyi bir hatırlatma."

Evet, öyle. Ve *bu* gece burada ve şimdi *kalmak* ve *buna* devam etmek istiyorum. Yürüyüşlere ve ne istediğini bilen kadınlara içiyorum.

Sonunda kadehimi kaldırdım. Kadehini önce benimkine, sonra da Dev'inkine tokuşturuyorum. Yudumlarken parıltısı narin bardağın kenarında belli belirsiz bir iz bırakıyor.

Bu dudaklarla konuşmaktan başka şeyler yapmak isterdim. Kendi kadehimdeki şarabı bitirip küvetin kenarına bırakıyorum. "Bazı kurallar koymalıyız," diyorum sonunda.

Tepkisi için kendimi hazırlıyorum. Birçok insan kural koymayı sevmez.

"Kurallar mı?" diye soruyor, kafası karışmış ya da şaşırılmış gibi. Kahretsin. Bu geceyi ya da bu yolculuğu mahvetmek istemiyorum. "Sadece iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum," diyorum diplomatik bir şekilde.

Aubrey bana şüpheli bir bakış atıyor, kızıl saçları yüzünün yanında küçük nemli dallar halinde kıvrılıyor. "Önce kuralları yıkmak istedin. Şimdi de onları koymak mı istiyorsun?"

İşte bu yüzden Marla sonrası ilişkilerden kaçındım. Çok kafa karıştırıcılar. Ama cevap verirken sakın kalmaya çalışıyorum. "Bence bu iyi bir fikir."

"Jakuzi için kurallar mı demek istiyorsun? Dışarı çıkarken çok dikkatli olmamız gerektiği gibi mi?" Derin bir nefes aldım. "Kızgın olduğumu sanıyordum."

Başını eğip gülümsüyor. "Anlıyorum, Ledger. Ama bu eğlenceli. Bunun bir ilişkinin başlangıcı olmadığını biliyorum."

O da bizimle aynı fikirdeymiş gibi görünse de beklentileri net bir şekilde ortaya koymak daha iyidir. Bunu Zehra ile öğrendim. Başından beri her şey açıktı. Kimse incinmedi. Herkes eğlendi. "Belki bunu sadece balayı için yapabiliriz," diye ekliyorum.

"Ben de aynı şeyi söyleyecektim... ama ayrıca, çocuklar?" Dev daha dik oturur. "Evet?"

"Bu ikimizin arasında," diye ekliyor kararlı bir şekilde. "Garrett'a söylememize gerek yok. Evet, o senin arkadaşın ve menajerin. Ama bu kardeşimin beni aşırı koruduğu bir durum değil. Ya da sizin pislik olduğunuzu ve benim için yeterince iyi olmadığınızı düşündüğü bir durum değil. İkinize de tamamen güveniyor. Ben de ikinize güveniyorum."

"Asıl önemli olan da bu," diye ekliyorum.

"Kesinlikle öyle," diyor Dev, onun bakışlarıyla buluşarak. "Bize güvenmeni istiyoruz."

Güven yatakta hayati önem taşır. Yatağı paylaşan kişi sayısı arttıkça daha da hayati önem taşır.

"Bu bir durum..." Belki de düşüncelerini toparlamak için duraklıyor, "Bir başlangıç ve bitiş tarihi var. Bu yüzden kardeşimin bilmesine gerek yok." Sesi sonlara doğru yükseliyor, sanki bizim de katıldığımızdan emin olmak istiyor.

Sadece kendi adıma konuşabilirim ama Aubrey'nin hayatında olup bitenlere bakınca ne demek istediğini tamamen anlıyorum. "Bunların hepsi akıllıca geliyor. Korkunç bir durumdan yeni kurtuldun ve iyi bir yolculuğu hak ediyorsun."

Dev, "Size kesinlikle iyi bir yolculuk yaşatabiliriz," diye ekliyor.

Ayrıca, yolculuk sona erdiğinde hepimiz bir şeylere devam edemeyecek kadar çok şey yaşıyoruz. Bu bir sır değil.

Dev önümüzdeki haftadan itibaren hayatının en iyi sezonunu geçirmeye odaklanmış durumda. Döndüğümüzde, Aubrey'nin başarısız düğününün sonuçlarıyla başa çıkması gerekecek. Ve benim de içimi kemiren bir sürü keşkelerim var.

Bu sadece bir kaçamak olabilir.

"Bu bir balayı anlaşması," diyor ve bakışları dalgınlaşmadan önce önce yanağıma, sonra da onun yanağına hızlı bir öpücük konduruyor. "Biliyor musun... Ben de tam garsonu düşünüyordum. İkinizi gördüğünde nasıl da bir an duraksadı."

Bunu hatırlayarak akşam yemeğine geri döndüm. "Doğru."

Omuz silkiyor ama boyun eğmiş gibi değil, daha çok kabullenmiş gibi. "Sanırım PDA yapmamak da akıllıca bir kural olurdu. Sizler ünlü sayılırsınız."

Dev alay eder, sonra göğsünü dürtür. "Sayılır mı, kadın? *Hockey Hotties* takviminin yıldızıydım." Çok güldüm. "Yani bu... D seviyesinde bir ünlü mü?"

"Siktir git. Ding and Dine ile bir sponsorluğum var ve onlar için sağlıklı beslenmeyle ilgili videolarım harika. Bir diğeri Peak Fitness ile. Ve-"

Bir elimi kaldırdım. "-Aubrey'i kapatmadan önce seni orada durdurumama izin ver." Dev bakışlarını aramızdaki kadına çeviriyor. "Bu seni kapattı mı?"

Kuru bir sesle, "Hayır, dürüst olmak gerekirse, biraz kulak ardı ettim," diyor ve kahretsin, sanırım bu yüzden ona aşık olabilirim. Yani, gerçek aşk değil. Sadece anlık bir sevgi. Eğlence. Evet, işte bu.

Bir saatçi ya da kolonya şirketiyle olan sponsorluğumdan bahsetmiyorum. Onun yerine tekrar Aubrey'e dönüyorum.

"Başka kuralın var mı?"

Gözleri parlıyor. Boynunu bir o yana bir bu yana uzatıyor, öpmek ve yalamak istediğim yumuşak tenini ortaya çıkarıyor, sonra baştan çıkarıcı bir fısıltıyla şöyle diyor: "Evet. Benimle sırayla yapmanı istiyorum."

Bu teknik olarak bir kural olmadığı için onu düzeltecek değilim. Sadece çok iyi bir fikir. O kadar iyi ki saniyeler içinde bu jakuziden çıktım.

* * *

Bir kadını paylaşmanın en güzel yanı onun tahrik olmasını izlemektir. Eğer bunu doğru yaparsanız, dokunuşunuzda, ağzınızda, ikinizin içinde erir ve yeni bir tür enfes mutluluk içinde parçalanır.

Ama her kadın farklıdır. Her kadının kendine has hoşlandığı ve hoşlanmadığı şeyler vardır. *Onu* öğrenmek işin eğlencesi.

Tüm keşifler için buradayım. Aubrey ile yatağın kenarında duruyorum, sonra göğüslerini saran havluyu yavaşça çıkarıp yere düşmesine izin veriyorum.

Hala belimde bir havlu var. Soyunmak yataktaki eğlencenin bir parçasıdır. Dev yatağın ayak ucunda onu bekliyor.

"Arkana yaslan," diyorum ve o da bana uyuyor, sonra onu yatağın üstündeki yastıklara doğru götürüyorum. "Seninle zaman geçirmek istiyoruz."

Bunu ister misin, tatlım?"

"Sanırım öyle," diyor ama sesi emin değil gibi.

Ona yardımcı olabileceğimize eminim. Ona katılıyorum, yanına uzanıyorum, Dev yatağın ayak ucuna tırmanırken saçlarını okşuyorum, baldırlarına hafif öpücükler konduruyorum.

"Yine de emin değil misin?" Omzunu öperek soruyorum.

Titriyor. *Evet, erime başlasın.* "Sadece bilmiyorum."

"Bu adil," diyorum, parmaklarımı kolunun yumuşak teninde gezdirerek köprücük kemiği boyunca daha fazla öpücük bırakıyorum. "Bizim önden gitmemizi ister misin, tatlı şey?" Dev bacağındaki öpücüklerin arasında soruyor.

"Evet. Sanırım öyle," diyor nefes nefese, ama sesinde yine o gerginlik var.

Onları sakinleştirmenin bir yolu. O meşgul kafasını sakinleştirerek. Duruyorum, sonra üzerine eğilip sıcak, sert bir öpücükle ağzını yakalıyorum, kıvranıyor, yüzüme uzanıyor, beni kendime çekiyorum. Saçlarımı tutuyor ve aynı anda motorumu çalıştırıyor.

Ama umarım rahatlatıcı da olur. O arzumu artırırken, öpüşmeyi kesip şöyle diyorum: "Bize sevdiğin ya da sevmediğin her şeyi söyleyebilirsin. Daha fazlasını ya da daha azını istediğin her şeyi. Her şeyi."

Başını sallıyor, bu sefer daha hızlı, ve ben aşağı bakıyorum. Sikeyim evet. Kalçalarını yukarı kaldırıyor, kendini bize sunuyor. Kızımız onun bacaklarındaki ağzından ve benim dudaklarımdan çoktan tahrik olmuş durumda.

Bir elimi karnının yumuşak etinde gezdirdim, sonra yüzümü boynunun kıvrımına gömdüm, sertçe öptüm, sonra kulak memesini ısırdım.

Aubrey şaşkın gözlerle Dev'e bakarken, kulağına ateşli bir şekilde fısıldıyorum. "Seni ne kadar çok istediğimizi sanıyorsun?" Titriyor, sonra da "Tanrım" diyor.

Hınzırca sırtıyorum. Güzel. Çok iyi. Soruma cevap bile veremiyor, o kadar tahrik olmuş ki.

Gürültülü iniltilerle Dev baldırlarına doğru ilerlemekten vazgeçmiyor, şimdi de dizlerinin arkasından öpüyor.

Elim göğüslerine gidiyor ve birini kabaca sıkıyor. "Söyle bana," diye emrediyorum meme ucunu çimdiklerken. Nefes nefese kalıyor. "Söyle bana. Birden ona kadar ölçeklendir," diye ısrar ediyorum. Onu ne kadar istediğimizi bilmesini, gerçekten bilmesini istiyorum. Ne kadar çok tapıldığını hissederse, zevke o kadar çok teslim olacak.

"Hımm," diyor ama gözleri yine cam gibi oluyor.

"Aubrey," diye azarlıyorum. "Ne kadar kötü?"

Titreyerek önce bana, sonra ona bakıyor, sonra da havlusuna uzanıyor.

"Ohhh," diye inliyor.

İstendiğini hissediyor ve bu şimdiye kadarki en seksi şey. Sonra, yastığa sırt üstü düştüğünde daha da seksi oluyor, bakışlarımla buluşurken sırtı kamburlaşıyor ve tüy gibi bir "yüz" sesi çıkarıyor.

Onaylayarak inliyorum, sonra ağzımı onunkine çarparak dudaklarını sahiplenici bir öpücükle alıyorum. "Aferin kızıma," diyorum öpüşmeyi kestiğimde. "Şimdi benimkini de çıkar."

Yan tarafına kayıyor, havlumu çekiştiriyor ve gözleri açılıyor. "Çocuklar... işler *kesinlikle*, *kesinlikle* daha iyi."

GECIKMIŞ HAZ

Aubrey

Bakın, biraz porno izlediğimi kabul ediyorum. Hatta kadınlar tarafından yönetilen, kadınlar tarafından yapılan, özellikle lezzetli bir sitenin aylık sadık bir abonesiyim. Şaplak atma, saçını çekme, dizlerinin üstüne çöktürme, memelerine boşalma - bunların hepsi benim favorilerim.

Aşk romanlarında bazı baharatlı üçlü hikayeleri okumuş olsam da, daha önce hiç üçlü izlemedim. Muhtemelen arkadaşlarıma ve onların yaşam tarzlarına sapıklık yapıyormuşum gibi görünmek istemediğim içindir.

İki erkeğin hayalini kurduğum onca zaman, *neyi* hayal edeceğimi tam olarak bilmiyordum. İşte şimdi buradayım, etrafım bana adanmış erkeklerle çevrili. Ledger arkamda, büyük, güçlü bacakları vücuduma dolanmış. Onun kalın sikine, karın kaslarına, göğsüne yaslanıyorum.

Dev bacaklarımın arasında, nasırlı ellerini ayak bileklerimden kuş dövmemin üzerine, oradan da kalçalarıma doğru kaydırıyor. Zirvede duruyor ve baş döndürücü bir inilti çıkarıyor. Bu şekilde çok savunmasızım, onun önünde yayılıyorum, tamamen açık ve... aşırı derecede ıslak.

Bana bakarken yeşil gözleri kontrolsüz bir şehvetle parlıyor. Büyük göğsü kabarıyor. Ağzını açıyor ve cinsel bir gümbürtü çıkarıyor.

"Beklemeye değer," diye mırıldanıyor.

Sonra Ledger göğüslerimi avuçlarken yüzünü tam ortama doğru eğiyor. Ve... Nefesim kesildi.

Dev'in ağzı. Aman Tanrım, onun harika ağzı. Dudakları yumuşak ve aç ve şimdiye kadar hissettiğim en sarhoş edici dokunuşla amımı öpüyor. Çaresiz ve açgözlü.

Ona doğru eğildim. Ledger göğüslerimi daha fazla sıkıyor ve ben de ona karşı kıvranıyorum.

Ledger başparmaklarını meme uçlarımda gezdirirken, Dev dilini ıslaklığımda gezdiriyor ve sonra klitorisimin etrafında döndürüyor.

Uzun, muhtaç bir nefes çekiyorum, ellerim Dev'in kalın saçlarına uzanıyor. Bir şeye tutunmam gerekiyor, ona. Onu bulunca, parmaklarımı saç tellerine geçiriyorum.

Ellerini kığımın altından geçiriyor, sanki beni kucaklayıp daha da yaklaştırıyor. Ama beni tekrar harap etmeden önce, bana doğru fısıldıyor, "Çok lezzetlisin, tatlı şey." Sonra sakalını kalçamın iç kısmında gezdiriyor.

İnliyorum. "Evet, buna bayıldım."

"Mmm. Tadın çok güzel," diyor, sonra aynı şeyi diğer uyluğuma da yaparak duyularımı yok ediyor. Bu arada

Ledger boynumu öpüyor ve göğüslerimi okşuyor.

Kendimi blok blok aydınlatan bir elektrik şebekesi gibi hissediyorum. Beni öptükçe, bana dokundukça tüm şehri aydınlatabilirmişim gibi hissediyorum.

"Çok iyi hissediyorsun," diyorum, kimi kastettiğimden emin olmadan. Ama eminim. İkisini de kastediyorum, birlikte. "İkiniz de. İkiniz de iyi hissediyorsunuz."

Sözlerim çok basit. Doğru şeyi mi söylüyorum? Daha önce hiç küfürlü konuşmamıştım. Ben de hiç böyle edepsizce konuşmamıştım.

"Ona biraz daha ver, dostum," diye emrediyor Ledger Dev'e. "Kollarımda titriyor."

Uyluklarımdan kıvılcımlar fışkırırken titriyorum.

Dev, Ledger'a bir bakış fırlatır. "O zaman onu benim için daha geniş aç." Ne? Nasıl olur?

Ama belli ki benimle nasıl oynayacaklarını biliyorlar, çünkü Ledger kollarını aŖađı doğru uzatıyor ve bir eliyle kıkıma uzanıyor. Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Üst baldırımın arkasını bir taraftan çekiftirip bacağımı yukarı çekiyor.

Vay anasını.

Beni arkadaşına açıyor. Diğer bacağıma daha yukarı kaldırıp V'yi tamamliyorum. "İşte böyle. Güzel ve geniş. Kukunla ziyafet çekmek için bolca yer isteyecek," diye geveliyor Ledger.

"Öyleyim amına koyayım," diyor Dev, sonra yüzünü tekrar kalçalarımın arasına gömüyor.

Aşırı duyuşal yüklenme yaşıyorum. Dev ıslaklığıma yutuyor, yalıyor, fiskeliyor, emiyor. Ledger memelerimle oynuyor, yetenekli ağzını boynumda gezdirirken meme uçlarımı sıkıyor.

Bacaklarımı güzelce ve genişçe tutuyorum. Dev aralarda durmaksızın öpüyor, beni "çok iyi", "çok ateşli" ve "çok seksi" gibi sözlerle övüyor.

Zevk üzerime çöküyor, beni sıcak, acımasız pençesinde boğuyor. Her yerim uğulduyor, bu titreyen, yoğun ihtiyaçla içten dışa doğru titreşiyorum.

Sonra, Dev klitorisimi emerken bir anda patlıyorum, parçalanıyorum ve bağıriyorum. Tutarsız, vahşi, ateşli sesler içimin derinliklerinden geliyor.

Görüşüm kararıyor ve kayboluyorum - sadece zevkin içinde kayboluyorum.

Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Mutluluk beni yeni bir diyara çekiyor. Sonu gelmeyen yepyeni bir yüksekliğin üzerinde süzülüyorum. Aşağı indikten sonra, neler olduğunu zar zor fark edebiliyorum ama bir ağız benimkine çarptığında, adamın tadı bana benziyor.

Diğer adam amımın tadına bakıyor. Ledger beni yerken ellerimi kalçalarımın arasındaki kısa saçlara uzatıyorum, Dev ise doyamıyormuş gibi ağzımı öpüyor.

Ticareti bırakmazlar.

Uzun bir süre olmaz. Sarhoş olup orgazmdan gevşeyene kadar olmaz.

Ama dikkatimi bekleyen iki harika siki unutacak kadar da mutlu değilim. Ayrıca, Ledger bana emir veriyor, "Şimdi arkadaşına iyi bak." diyor.

İyiliğine karşılık veriyorum, Dev'in bacaklarının arasına giriyorum, kalın sikini elime alıyorum ve ona ilk dokunduğumda çıkardığı homurtuların tadını çıkarıyorum - kesinlikle tadını çıkarıyorum. Sanki bunu çok istiyormuş gibi. Beni çok istiyor. Tabanını kavriyorum, sonra yumruğumu yukarı ve başının üzerine çeviriyorum, bir damla sıvı uyarılmayı sıkıyorum.

"Em onu, Aubrey," diye emrediyor Ledger yataktaki yerinden, yastıkların üzerine uzanarak.

Razı oldum, ağzımı Dev'in lezzetli sikinin üzerine bıraktım, onu derinlere aldım, boğazımı doldurmasına izin verdim.

"Mmm. Evet. Beklemeye de değer," diye mırıldanıyor. Onun sözleri, dilimde ılık ve tuzlu olan salgısını yutana kadar beni tahrik ediyor.

Ağzımdan düşmesine izin verdiğimde, Dev bana sarhoş gibi bakıyor. Saçlarımı yüzümden çekerken çenesini, bana ahlaksızca bakarken sikini avucunun içinde tutan Ledger'a doğru eğiyor.

"Görünüşe göre o da seni çok istiyor," diyor Dev.

"Merak etmeyin. Ben yardımsever bir kıyım," diyorum ve bu insanları memnun eden kişi Ledger'la da ilgilenerek memnun etmeye başlıyor. İşini bitirdiğinde, yüzümde aptal, sersem bir gülümsemeyle yere yığılıyorum, hazları artık gecikmediği için mutluyum.

* * *

Ama şafak vakti uyandığımda Ledger yatakta değildi. Terliyor, pencereden dışarı bakıyor ve tamamen kaybolmuş görünüyordu.

SABAH RÜYALARI

Defter

Görüntüleri aklımdan çıkaramıyorum. Rüya -kabus, gerçekten- tekrarlanıp duruyor.

Tekrar tekrar yanıp sönen o korkunç makarayı göz kırparak silmeye çalışıyorum. Gerçekten deniyorum ama kafamdan çıkmıyor. Bir elimi soğuk cama dayayarak oturma odasının penceresinden dışarı bakıyorum, suyun kenarını, ağaçların yüksekliğini seçmeye çalışıyorum ama şafak henüz karanlığı kovmuş değil. Ufukta sadece yumuşak mavi bir ışık beliriyor. Ama görüntüler beni kovalayan sinekler gibi hissediyorum.

Ta ki kulağıma yumuşak bir ayak sesi gelene kadar... Sonra endişe dolu nazik bir ses odanın içinde süzülüyor. "Hey. İyi misin?"

Siktir.

Ağır bir iç çekişle zar zor Aubrey'e dönüyorum. Beni böyle görmesini istemiyorum ama o beni böyle görüyor. Bir elimi enseme gezdiriyorum. "Ben iyiyim," diye mırıldanıyorum.

Arkamdan geliyor ama dokunmuyor. "Emin misin?" diye sorarken dikkatliydi. "Evet," diyorum, yalan söyleyerek. "Sadece uyuyamadım."

"Yatağa dönmek ister misin?"

Tahmin edebileceğinden çok daha fazla.

Ama yine terli, ürkmüş ve lanetli bir şekilde uyanmak istemiyorum. Dün geceden önce, uzun zamandır kâbus görmemiştim.

İki yıl önce sakatlandığımdan beri değil. Buza geri dönmem istediğimden daha uzun sürdüğünden beri değil.

"Ben iyiyim," diyorum.

Bir nefes verdikten sonra, "Ben de kötü rüyalar

görüyorum" diyor. Bakışlarımı ona

çeviriyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Görüyorum. Tsunamilerle ilgili rüyalar görüyorum. Depremeler. Beni denize çeken

dalgalar." "Kulağa tatsız geliyor," diyorum ve bu hafif kalıyor.

"Evet, öyleydi. Hâlâ oluyor ama eskisi kadar sık değil," diyor sessizce ve sonra yakındaki kanepeye gidip oturuyor.

Yalnız oturmasına izin veremezdim, ben de ona katıldım. Ne de olsa buraya beni kontrol etmeye gelmişti.

"Onları almanın bir nedeni var mıydı?" Belki ona odaklanırsam aptal beynim kâbuslarımla kalıntılarımla bırakır.

"Babam öldükten sonra çok oldu," diye itiraf ediyor, sonra gözleri parlıyor ama gözyaşı tehdidiyle savaşıyor. "Belki de duygularımı işliyordum. Rüyaları tam olarak anladığımdan emin değilim. Ya da kimsenin anladığından. Ama sanırım istemekle ilgili çok fazla endişe hissettim-" Duruyor ve bu onun için açıkça zor ama devam ediyor. "O yanımda değilken bile ona iyi bir evlat olmak."

Ah, lanet olsun. Kalbim onun için daha çok çarpıyor, boğazım da sıkılıyor. "Eminim öylesindir. Seninle gurur duyardı." "Bunu bilemem."

"Hey," diyorum ve parmağımı çenesinin altına sokarak bakışlarımla buluşmasını sağlıyorum. "Nazik ve komiksin ve insanları önemsiyorsun. Annene göz kulak oluyorsun, iyi bir arkadaşsın ve müşterilerin seni seviyor."

"Nereden biliyorsun?" diye karşı çıkıyor küstah bir gülümsemeyle.

Bu çok güzel bir soru. Ama erkek gibi davranıp gerçeği söyledim. "Seni internetten araştırdım," dedim. "Geçen yılın sonlarında seni Sticks and Stones'da gördüğümde. Seni merak ediyordum. Yeni boşanmıştım ve seni çok uzun zamandır tanıyordum ama gerçekten *tanımıyordum*. Evet, seni araştırdım. Salonunuzu. Harika eleştirileriniz var. Herkes saç konusunda

harika olduğunuzu ve iyi bir dinleyici olduğunuzu söylüyor."

Belki de art niyetliydim. Tabii ki vardı. Güzel, esprili ve sıcak biriydi. Ama diğer adamlarla görüşüyordu.

Ve o benim menajerimin küçük kız kardeşi, bu yüzden ondan sonra aramayı oldukça hızlı bir şekilde kapattım.

"Bunu duymak güzel. Deniyorum," diyor, sonra başını eğiyor ve elini şefkatli bir dokunuşla dizimde gezdiriyor. "Bu rüyaları gördüğümde, sonrasında nefes egzersizleri yapmaya çalışırdım. Ya da hoş bir şey hayal ederdim. Bazen kendimi içinde sıkışıp kalmış hissettiğim tatsız distopik dünya yerine gerçekliğe inandırmak için müzik dinlerdim."

Evine yakın bir yerden vuruyor ve sert adamı oynamaya devam etmek aptalca. O açıldıktan sonra olmaz. Kanepeye yaslanıyorum, ellerimi saçlarımda gezdiriyorum, sonra bakışlarıyla buluşuyorum. "Bazen rüyamda koşmadığımı görüyorum. Dışarıda koşuyorum ama bacaklarım hareket etmiyor. Kaldırıma yapışıp kalıyorlar. Ve artık vücudumu kontrol edemiyorum. Bacaklarımı kaldıramıyorum ya da kollarımı hareket ettiremiyorum. Sonra sıkıştığımı hissediyorum ve bağırıyorum ama hiçbir şey olmuyor. Ses bile çıkaramıyorum," diyorum, tekrarlayan kabuslar gören yetişkin bir adam olduğum için utanarak. "Bunu söylerken kulağa çok aptalca geliyor."

Dizimi biraz daha ovuyor. "Bu aptalca değil, Ledger. Biz sadece sürekli bir şeyleri işliyoruz. Uzman değilim ama rüyaların böyle olduğuna eminim. Gün boyunca çalışıyoruz." Bir duraksama oldu, sonra ekledi, "Yaran mı azdı?"

O kadar belli ediyor muydum? "Evet," diye itiraf ediyorum. Sanırım artık bunu kendime saklamak istemiyorum. Ya da ondan saklamak istemiyorum. "Ama sadece bir sancı. Önemli bir şey değil."

"Yürüyüş yüzünden mi?"

Başımı kararlılıkla sallıyorum. "Hayır. Kesinlikle hayır. Yürüyebilirim, koşabilirim, kayabilirim. Egzersiz yapabilirim." İç çekiyorum. "Sadece bazen acıyor. Hepsi bu. Acıyla başa çıkabilirim."

"Elbette yapabilirsin," diyor sempatik bir şekilde. Sonra elini saçlarımdan arasında gezdiriyor, dokunuşu yatıştırıcı. Kalp atışlarım biraz daha sakinleşiyor. "Muhtemelen sezon yakında başlayacağı içindir."

Bu olmalı. "Evet, muhtemelen."

"Ve eğer ücretsiz saç kesimi yaptırmak ve bunun hakkında konuşmak isterseniz, beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz" diyor.

Sonra.

Bu balayı bittikten sonra.

Güzel bir teklif.

Ama şu anda onunla yatağa dönmek istiyorum. Ayağa kalkıyorum ve ona elimi uzatıyorum. "Hadi yatağa dönelim."

Onu alıyor ve yatak odasına dönüyoruz. İçeri giriyor, ortaya, Dev'in yanına kayıyor. Dev kıpırdanıyor, gözlerini kırıştırarak açıyor, sonra ona aptalca bir sırıtış atıyor. "Hey," diye mırıldanıyor, sonra gözlerini kapatıyor, tekrar yerleştğinde bir kolunu ona doluyor.

Yüzü bana dönük ve birkaç saniye sonra tekrar uykuya daldığında, ona sarılmış koluna bakıyor, sonra bana fısıldıyor, "Çok sevimli."

Evet, dostumu tanıyorum. Ve ondan *gerçekten* çok hoşlanıyor.

Öyle bir şey demedim. Sadece gülümsüyorum, kendimi on dakika öncesine göre biraz daha iyi hissediyorum.

NEDEN ÜZÜMLERİ YUMRUKLAYAMIYORUM?

Aubrey

Kimsenin sana söylemediği şeyler. Üzümler buzludur.

Ayrıca, gerçek bir ezme de söz konusu değil. Valenti Şaraphanesi'nin bir parçası olan beyaz bungalov tarzı pitoresk bir evin etrafını saran verandasında kısa bir fiçinin içindeyim, üzümlere ayak parmaklarımla masaj yapıyorum ve ayaklarımdan donmamasına çalışıyorum.

Dışarısı sıcak. Ama bu fiçinin içi? Chill-ay.

"Sanırım ayaklarım uyuşuyor," diye fısıldıyorum çocuklara. Dev de yanımdaki fiçide, üzümlerin üzerine basıyor. Komik bir görüntü. Haki şortlu, iri yarı bir adam, çıplak ayaklarıyla üzümleri eziyor.

"Kadın, bu bir şey değil," diyor.

Diğer tarafımdan Ledger alay ediyor. "Evet, hiç buz hissettin mi?"

Biraz daha basarken ofluyorum. Yakınlarda benzer ezme faaliyetleriyle uğraşan birkaç ziyaretçi daha var ve bir şarap üreticisi de yanımdan geçip ayaklarımızı kontrol ediyor.

"Ama piste çıplak ayakla çıkmıyorsun," diye tıslarken irkiliyorum, sonra da yüzümü buruşturuyorum. Lanet olsun.

"Sanırım ayak parmaklarımdan arasında bir sap var." "Hayatta kalacak mısınız?" Dev deadpans.

"Ambulans çağırmamı ister misin?" Ledger karşı

çıkıyor. Bunu hak etmişim. "Yaşayacağım,"

diyorum, çenem yukarıda.

Ama cidden. Sabahın erken saatlerinde üzüm ezmenin adabı nedir? Sapını diş ipi gibi ayağımdan mı çekmeliyim?

Şarap üreticisi sakın ve öğretici bir ses tonuyla grubun yanından geçip giderken ayak parmaklarımdan arasına giren kişiyi görmezden gelmeye çalışıyorum. Adı Isabella ve simsiyah saçları çılgınca kıvrıkcık. Akdenizli teni ve soyadı İtalya'dan geldiğini gösteriyor.

"Üzümlerimizi birkaç nedenden ötürü sabahın erken saatlerinde topluyoruz," diye açıklıyor şeftali rengi keten pantolonu ve bluzu esinti kadar dökümlü. Bizden birkaç varil ötede durup üzerinde "Teksas'ta her şey daha güzel" yazan file şapkalı bir adama bahşiş veriyor. Sonra grup için dersine devam ediyor. "Üzümler biraz daha soğuk olduğunda şeker seviyelerini daha iyi kontrol edebiliyor ve oksidasyonu önleyebiliyoruz. Personelimiz için de sıcaklık yükselmeden hasat etmek daha kolay oluyor." Dövmeli kolunu, bileğinde şingirdayan bileziklerle, üzüm bağına kucaklayan ağaçlara ve tepelere doğru uzatıyor. "Evet, Washington'da sıcak günlerimiz oluyor." Sesi komplocu bir tona bürünüyor. "Ama lütfen kimseye söylemeyin. Washington'ın tüm eyaletler arasında en iyi saklanan sır olarak kalmasını istiyoruz."

"Ama burada her zaman yağmur yağmıyor mu?" diye soruyor Teksaslı şapkalı adam.

Şarap üreticisi onaylayarak gülümser. "Kesinlikle. Her zaman. Her gün," diyor sakın bir gülümsemeyle, belli ki eyaletine insan akını önlemek için elinden geleni yapıyor. Onunla oynarken sırtışıma dizginliyorum.

Ben yol arkadaşlarıma göz gezdirirken o süreç hakkında daha fazla açıklama yaparak devam ediyor. Dev büyük bir kedi gibi, bacaklarını durgun bir ritimle hareket ettiriyor, dikkati hareketlerine odaklanmış, vücudu önüne çıkan her şeyin üstesinden gelebiliyor.

Ledger da tekrarlayan adımlarında kendinden emin, ama sarmaşıklar, ihtiyaç duydukları güneş miktarı, sonra yağmur, sonra drenaj hakkında meraklı sorular sorarken bakışları Isabella'ya sabitlenmiş durumda.

O giderken kaşlarını çatıyor, ilgisini ölçmeye çalışıyorum. Şarap uzmanı mı? Ama üzümler hakkında pek bir şey sormuyor.

Sonra birkaç gün önce zakkumla ilgili gerçekleri söylediği zamanı hatırlıyorum.

Bitki babalığı derin ve geniş bir alana yayılıyor. Onunla ilgili bu küçük ayrıntıya özel olarak gülümsüyorum. Isabella diğér tarafa döndüğünde, az önce başka bir sapa bastığım için irkiliyorum. "Yemin ederim beni yakalamaya çalışıyorlar," diyorum.

Çocuklara fısıldayarak.

"Acı, tatlım, acı," diyor Ledger, sanki acı çekmeyi seviyormuş gibi. O bir hokey

oyuncusu. Dev bana şeytani bir sırıtış fırlatıyor. "Buna alışsın."

Gözlerimi deviriyorum. "Harika. Sadece harika. Acıyı seven iki hokey oyuncusuyla üzüm eziyorum." "Hepsi oyunun bir parçası," diye takılıyor Ledger, ama ses tonunda şaka yok. Sesi gerçekçi geliyor.

Dev de "Hayatta olduğunun kanıtı." diye karşılık verdi. Ama sonra endişeyle başını bana doğru eğiyor. "Durmak mı istiyorsun?"

Sesi çok tatlı, gerçek bir endişe dolu. "Ben pes eden biri değilim," diyorum ama bunun tam olarak bir iltifat olmadığını fark ediyorum. Aiden'la olan ilişkimi düğün gününden çok önce bırakmış olmalıydım. Ama o kötü kararı bir kenara itip *bu* seçime odaklanmaya çalışıyorum - üzüm ezmek *çoğunlukla* iyi bir karardı. "Ve bu benim macera listemdeydi."

Bu balayı da kesinlikle bir macera ve her saniyesinin tadını çıkarsam iyi olur çünkü ben farkına bile varmadan bitmiş olacak. Bitecek, hafıza bankalarındaki yerini alacak ve ben saç kesmeye, kitap okumaya ve annemi görmek için kasabaya döndüğümde Duck Falls'taki herkesin acıyan bakışlarıyla uğraşmaya geri döneceğim.

Bu düşüncelerle, ayak parmaklarımın arasından sızan yumuşak maddeye bakıyorum. "Üzümleri yumruklayamaman çok kötü. Eğlenceli olurdu" diyorum.

Dev, "Belki bunu da ayrılık şampanyasıyla birlikte girişimci listenize eklersiniz," diyor ve yumruk atma taklidi yapıyor.

Ama Isabella Valenti hiç eğlenmiyor. Sert bir bakışla onun önünde durur. "Lütfen dikkatli ol. Eğer düşüp kafanı kırarsan, bundan ben sorumlu olurum. Sorumlu olmaktan hoşlanmam," dedikten sonra bana baktı. "Ortaklarınızın uslu durduğundan emin olun."

Vay be.

Ortaklar.

Bu bir ilk. *Ortak* kelimesi değil, çünkü artık herkes bu terimi kullanıyor. Ama çoğul, yaptığı varsayım tamamen yeni ve onlara karşı rolümü aşıyormuşum gibi görünmek istemiyorum. "Oh onlar-" diye başlıyorum.

Çoktan uzaklaşmaya başladı bile. O giderken merak ediyorum, ortak gibi görünüyor muyuz? Üçümüz de mi? İşimizi bitirip fiçılarımızdan atlarken, o kelimeye takılıp kalıyorum.

Ve bunu duymak hoşuma gitti.

* * *

Bungalovun kenarında ayaklarımızı hortumla yıkadıktan sonra Ledger, "İstedğin bu muydu?" diye soruyor.

Tam olarak değil. Daha çok vahşi bir zaman olacağını düşünmüştüm. Aptalca, çirkin, biraz aptalca. Gerçekte ise daha zor ve daha az keyifliydi. Ama o kadar iyi sporcular ki şikayet ediyormuşum gibi görünmek istemiyorum, özellikle de bu benim fikrim olduğu için.

"Elbette," diyorum neşeyle ayaklarımı kurulayıp havluyu Dev'e uzatırken. Ahşap basamaklarda oturuyoruz ve diğer herkes çoktan toparlandı, yani sadece biz ve dağların üzerinden doğan sabah güneşi varız. "Çok eğlenceliydi."

Havluyu baldırına sürerken Dev şüpheli bir kaşını bana doğru kaldırıyor. "Patlama mı?"

"Evet, harikaydı" diyorum, sandaletlerimi çekerken daha da neşeli bir şekilde. Sonra tokasını ayarlayıp tam oturduğundan emin oluyorum. "Bak. Leke yok."

Ama sonra çeneme dokunan nazik bir el dikkatimi çekiyor. Dev beni kendisine doğru çeviriyor ve elini kalçama indiriyor. "Bir şeyi beğenmediysen sorun değil," diyor aklımdan geçenleri okuyarak.

Sorun olmaz değil mi?

Yıllar önce annemle babamın birbirlerine karşı buz gibi olmalarından hoşlanmamıştım. Kedi gibi kavga ettiklerinde de hoşuma gitmemişti. Bir şeyden hoşlanmamanın doğru olduğundan emin değilim. Herkesin iyi geçinmesi daha iyidir.

Ledger spor ayakkabılarını giymeyi bitirip yanıma oturduğunda ve bir elini diğer kalçama koyduğunda, "Hoşuma gitti," diyorum.

Bu PDA kuralımızı ihlal ediyor mu? Muhtemelen etmez. Burada hepimiz yalnızız. Ve bunlar dostça dokunuşlar. "Aubrey," diyor sertçe.

Daha dik oturuyorum, kendimi kapana kısılmış hissediyorum. Sevmediğimi söyleyemem. Nankörlük etmiş olurum.

İçimde sinirlerim zonkluyor. Onlara bir kez daha iyi olduğumu söylemek üzereydim ama kelimeler karaya ulaşmadan durdu. Aiden hakkında daha önce bir şeyler söylemeliydim. Birilerine. Arkadaşlarıma, kardeşime, anneme.

Derin bir nefes alıyorum. "Sevmedim," diye

itiraf ediyorum. Dev şefkatle gülümsüyor.

"Güzel."

"Bu neden iyi?" Kendimi hâlâ keyifsiz hissederek soruyorum.

"Çünkü bize karşı dürüst olmanız iyi bir şey. Bilmek istiyoruz. Hoşlanmadığın şeyleri yapmanı istemiyoruz."

"Yatakta mı demek istiyorsun?" diye sordum.

"Şey, evet. Elbette. Ama genel olarak demek istedim," diye ekliyor Dev.

Duraksıyorum, acele etmiyorum, sonra yine içimden geldiği gibi konuşuyorum. "Bunu yaptığım için memnunum. Yeni şeyler denemeyi severim. Ama düşündüğüm gibi olmadı."

"Olur böyle şeyler," diyor Dev kayıtsızca.

"İyi ki denemişsin," diye ekliyor Ledger.

İşte. Söyledim ve gökyüzü düşmedi. Çekip gitmiyorlar. Bana kızgın değiller. Hepsi iyi. Bir nefes daha alıyorum, içimi güvenle doldurmasına izin veriyorum. Cesaretle de. "Ve sana söylemem için ısrar etmene sevindim."

"Ben de," diyor Dev, içten bir gülümsemeyle. Sanki gerçek kalbimi gerçekten bilmek istiyormuş gibi.

Bu adamlar benim için çok şey yapıyor. Gitmek istediğim yere gidiyorlar. Benim yapmak istediğim şeyi yapıyorlar. Onlar için umutsuzca bir şeyler yapmak istiyorum.

Çıkışta şaraphanenin hediyelik eşya dükkânına giriyoruz ve tezgâhın üzerinde bir kartpostal görüyorum. Çocuklara onlarla arabada buluşacağımı söyledim. Sırada hayalet bir kasabaya gidiyoruz.

Ama kartpostalı alırken bile yeterli gelmediğini hissediyorum. Dev'e verip vermeyeceğimden emin olmadan kanvas çantama koyuyorum.

Hayır.

GÜZEL ADAM

Aubrey

Yakındaki bir maden kasabasını keşfederken bu düşünceler beni kovalıyor. İstedikleri bu muydu? Balayı yerine küçük bir kasabada dolaşmak mı? Sırf bir oda ayırttım diye mi?

Bu onlar için eğlenceli mi?

Belki Ledger iyi vakit geçiriyordur. Bu hayalet kasabanın tarihine doyamıyor gibi görünüyor. Müzeyi gezerken müzedeki tüm levhaları okuyor, sonra bizi küçük kasabada gezdiren tur rehberiyle sohbet ediyor, bize bir zamanlar madencilerin yaşadığı gıcırtilı eski kulübeleri ve ardından yerel içki evini gösteriyor.

"Burası bir zamanlar salondur," diyor kır saçlı rehber, eski barın ikiz kapılarını açıp bizi terk edilmiş mekâna götürmeden önce. "Pek çok insan Kaliforniya'nın sadece altına hücum bölgesi olduğunu sanır ama burada da bol miktarda madencilik vardı."

Ama adamlarım burada olmak *istiyorlar* mı? Başka bir yerde olmayı mı tercih ederler? Hayal listelerinde ne var? Dev için Ulusal Izgara Peynir Günü dışında. Belki sonra sorarım, çünkü şu anda Ledger yeterince mutlu görünüyor.

Ledger muhabirinin kasaba hakkındaki sorularını sıralamaya başladığında, Dev ve ben bunu biraz dolaşmak, eski ahşap barı, köşede çalışmayan bir piyanoyu ve arkadaki tuvaletin tabelasını kontrol etmek için bir işaret olarak alıyoruz.

Yeterince mutlu mu?

Tam soracaktım ki soru çekilişine daha hızlı davrandı. "Yani bu da başka bir Aubrey olayı mı?" Barın dışındaki eski madencilik ekipmanlarını incelerken Dev soruyor.

"Hayalet kasabalara biraz takıntılıyım," diye itiraf ediyorum. "Çocukken Kaliforniya'da aile gezilerinde onları ziyaret etmeye bayılırdım.

Garrett onlardan nefret ederdi. Belki de onları sevmemin bir başka nedeni de budur. Kardeşimi kızdırmak."

"Çok iyi bir neden," diyor Dev, sonra gözlerini uzaklara, birkaç yüz metre ötedeki tren raylarına dikeyyor. "Gördün mü, bence sende bir gezginin kalbi var."

Bu yorumdan ve beni nasıl gördüğünden dolayı biraz sersemlemiş hissediyorum. "Öyle mi?"

"Macerayı seviyorsunuz. Farklı şeyler denemeyi seviyorsun. Korkmuyorsun. Bence bu senin kim olduğunla ilgili." Ben de onu daha iyi anlama fırsatını yakaladım. "Peki sen kimsin?"

Şakacı bir sırıtışla, "Sen söyle," diyor.

Sanki onu tanımamı istiyormuş gibi söylüyor. Kollarını kavuşturmuş, alaycı bir sırıtışla bekliyor. Onu inceliyorum, Günlük İyilik Dozu'nu düşünüyorum. İnsanlara karşı gerçek sevgisini. Ama batıl inançlarını da. "Bir şeyler öğrenmeyi ve olumlu olanı aramayı seviyorsun. Dünyayı anlamayı seviyorsun. Yine de her şeyin yolunda gitmesini istiyorsun," diyorum ve...vay canına. Aynaya bakıyor da olabilirdim.

"Evet, istiyorum," diyor. "Bu yolculuğun senin için iyi geçmesini gerçekten istiyorum." Sonra daha yakına eğiliyor, sesi boğuk. "Yatağın içinde ve dışında." "Spoiler uyarısı: iyi gidiyor," diyorum, iltifattan biraz karıncalanma hissediyorum, ama aynı zamanda bir tane örmeyi nasıl başardığını

sorunsuz bir şekilde.

Yine de o dırdırcı ses peşlerini bırakmıyor. Ama Ledger tura dalmışken, şimdi onlara macera listelerini sormanın sırası değil. Bunun yerine çantamdan şaraphane kartpostalını çıkarıp Dev'e doğru itiyorum. "Bu benim balayı hediyem olmayı teklif etmekle aynı şey değil ama sana küçük bir şey almak istedim," diyorum.

Alır, ön yüzündeki üzüm hasadı resmine bakarken gülümsemesi yavaş ve memnun bir şekilde yayılır. "Bu harika bir hediye."

Gözlerimi deviriyorum.
"Bu sadece-" "Hayır.
Bayıldım."

Kalbim biraz daha hızlı atıyor. Belki de bu onun günlük iyilik dozudur. "Onları neden topluyorsun?"

"Bilmiyorum, on üç ya da on dört yaşındayken başladım. Minnesota'dan Kaliforniya'ya yeni taşınmıştık" diyor ve hafızamı tazeliyor. San Diego'da doğmuş, Minnesota'ya taşınmış ve sonra Kuzey Kaliforniya'ya geri dönmüş. "Ve kötü maçlar çıkarmıştım. Yeni bir yere ayak uydurmaya çalışıyordum ve sonra Monterey'e yaptığım bir yolculuktan bir kartpostal aldım ve oyunum tersine dönmeye başladı. Bu iyiye işaret gibiydi."

"Ve öyle mi oldu?"

"O zamandan beri arkama bakmadım. Yani evet, belki olmuştur. Belki yeterince toplarsam bir kupa alabilirim."

Hırslı tarafı ortaya çıkıyor. İçinde çok güçlü, belki de iyimser ve nazik olan tarafı kadar güçlü. Birbirleriyle ne kadar sert savaştıklarını merak ediyorum.

* * *

Tur bitip de kasabanın hediyelik eşya dükkanına gittiğimizde ona bir kartpostal daha buluyorum, sonra da Ledger için hayalet kasabaların kısa tarihi olan bir kitap alıyorum. Gizlice ödeme yaptıktan sonra ikisini de çantama atıyorum. Kapıdan çıkarken, aile fotoğrafı saatinden kaçmak için kenara çekiliyoruz. Merdivenlerden inen biri fotoğrafını çekerken, uzun siyah örgülü bir kız sundurma korkuluğunun yanında eğlenceli bir poz veriyor. Genç sarışın bir oğlan müzenin hediyelik eşya dükkanının verandasında duruyor, muhtemelen altı ya da yedi ahşap basamağın aşağısında, eski şehir tabelasının önünde fotoğrafını çeken annesine sırtarak bakıyor.

Çocuk, "Büyüyünce bir hayalet kasabada hayalet olmak istiyorum," diyor.

"Ya da belki hayalet kasabaları ziyaret eden biri, Travis," diye öneriyor anne telefonu indirirken.

"Hayır. Ben hayalet olacağım. Cadılar Bayramı'nda hayalet olacağım," der ve merdivenlere yönelir. Ama alnını tokatlıyor.

"Şekerimi unuttum."

Travis bir enerji derviş gibi geri dönüyor, neredeyse unutulmuş şekerli ürünlerini almak için dükkana koşuyor, sonra elinde yarım bir Nerds Rope ile saniyeler sonra tam merdivenlere ulaştığımızda dükkandan hızla çıkıyor.

Bir çocuk kasırgası yanımızdan koşarak geçip merdivenlere doğru uçuyor.

Ama bağcıklarına takılır. Yüzüstü basamağa doğru yuvarlanırken iri bir el uzanıp kolunu tutuyor, diğeri de birlikte devrilmesinler diye korkuluğu sıkıca kavırıyor.

Nefesim kesildi.

Bir saniye sonra Dev korkulukları bırakıyor, elini çocuğun omzuna koyuyor ve sonra onu dik tutuyor. Kaleci çocuğu güvenli bir şekilde ayağa kaldırırken tekrar nefes alıyorum.

"Az önce...?" Kalbim o kadar hızlı atıyor ki cümlemi

tamamlayamıyorum bile. Anne oğlunun yanına koşarken Ledger da

hayretler içinde, "Kesinlikle yaptı," diyor.

Kollarını Travis'e doladığında Dev'e bol bol teşekkür ediyor. "Çok minnettarım. Sana ne kadar minnettar olduğumu anlatamam," diyor, kelimeler aceleyle geliyor.

Çocuk arkasını döner ve İnek İpi'ni sıkar. "Ve benim şekerim de güvende."

"Travis, iyi adama teşekkür et," der anne.

"Teşekkür ederim, iyi adam," diyor Travis ve birkaç teşekkürden sonra kolunu çocuğuna dolayarak gitmek için arkasını dönüyor.

Dev dönüp nihayet bakışlarımla buluştuğunda kollarımdaki tüyler hâlâ diken diken.

Önemli bir şey yokmuş gibi gülümsemesini ya da *doğru yer, doğru zaman* esprisi yapmasını beklerdim. Onun yerine sol elini sallayıp yüzünü buruşturdu.

OYUNLAR GÖRÜYORUM

Dev

Kıymıkları icat eden kişiyi bulmak ve ona aklımdan bir parça vermek isterdim.

"Bu da ne-" Bakışlarımı Aubrey'nin elim üzerindeki dikkatli ve metodik çalışmasından ayırırken sözlerimin geri kalanını ısırarak söylüyorum. Bakamıyorum bile. Bu daha da kötü acıtıyor.

Maden kasabasının otoparkındaki arabadayız, şoför kapısı açık. Ben koltuğa yan oturmuşum, o da iyi bir hemşire gibi elimin üzerine eğilmiş, avucumdaki tüm kötü oyun parçalarını temizliyor. Başlamadan önce çantasından çıkardığı antibakteriyel bir mendille avucumu sildi, ardından cımbızı da temizledi. Öğleden sonra olmasına rağmen Ledger, Aubrey'nin her bir korkunç parçayı görmesine yardımcı olmak için el feneri açık bir şekilde telefonunu tutuyor.

Aubrey cımbızı avucumdaki dörtte ikilik bir parçaya saplarken, "Harika gidiyorsun," diye bana koçluk yapıyor. O cımbızı çıkarırken çenemi sıkıyorum, sonra uzun bir "Fuuuuck. Sonuna kadar gitti mi?"

Ledger kahkahasını bastırmaya çalışıyor ama başaramıyor. "Bakalım doğru anlamış mıyım? Bir diski vücudunun hemen hemen her yerine saplayabiliyorsun ama birkaç kıymığı saplayamıyor musun?"

Kafamı kaldırıp ona baktım. "Dostum, elimde birkaç kıymık yok. On bin tane var." Aubrey devam ederken Ledger şüpheli bir kaşını bana doğru kaldırıyor. "Matematik senin için hâlâ zor."

Aubrey sivri bir kalasın peşine düşerken, "Umarım içine bir kıymık batar," diye uluyorum. "Ahhh! Sanırım bu benim aşk hattıma saplandı. Artık asla çocuk sahibi olamayacağım."

Aubrey gülüyor. "Aşk hatları böyle işlemez."

"Öyle hissettiriyor," diye homurdanıyorum.

"Biraz daha ışığa ihtiyacım var," diyor Aubrey.

Ledger telefonunu indiriyor, el feneri yaralı elimin üzerinde daha parlak bir şekilde parlıyor. "Kim bilir? Bir daha asla mastürbasyon yapamayabilirsin," diye düşünüyor Ledger.

"Ben sağ elimi kullanıyorum," diye tükürdüm. "Ayrıca köprücük kemiğine atılan bir disk daha az acıtır. Karnına bir disk. Kıçına bir disk." "Belki de kahramanlık görevini yaparken ped takmalısın."

Aubrey başka bir piçi avlarken sempatik bir şekilde, "Bunlar iğrenç küçük kıymıklar," diyor. "Elinde kırılmamaları için onları yavaşça çekip çıkarmam gerekiyor."

"Bu olabilir mi?" Umarım sesim hissettiğim kadar tiz değildir.

Ledger bu sefer kıkırdamıyor. Aslında kaşlarını çatıyor. Aubrey bir tanesini ustalıkla çekiştirdiğinde, "Bu pürüzlü ve boktan," diyor.

Dış

arı. Gözlerimi dikip ona baktım. "Sana söylemiştim."

"Çok acı verici ve çok büyükler," diyor ve omzumu sıkmak için duruyor.

Ve bu çok hoş. Tüm dokunuşları çok hoş. Biraz daha yaklaşıyor, kalçama biniyor, saçları göğsüme sürtünüyor.

Elime eğiliyor, arıyor ve koparıyor.

Ve bu o kadar da kötü değil. Saçları yüzümü gıdıklıyor. Şampuanının kokusu tropikal gibi. Hindistan cevizi değil, ananas değil.

-Daha çok tropikal yağmur ormanları gibi.

Bu gece, çok ateşli bir hemşirenin yaşadığı tropik yağmur ormanlarını hayal edeceğim. "Çantanda sadece cımbız mı var?"

Birkaç dakika önce avucumdaki hasarı değerlendirirken aleti ne kadar hızlı çıkardığını hatırlayarak soruyorum.

"Evet, var" derken gülümsediğini hissedebiliyorum. Mendil de var. Ayrıca Tylenol ve Advil." Ledger'a bakıyorum, "Kadınları severim" derken aptalca gülümsüyorum.

"Ben de istiyorum."

Sonra tekrar Aubrey'e bakıyorum. "Sen mükemmel bir hemşiresin."

Alaycı bir sırıtışla, "Kıymıklarını çıkarıyorum diye Florence Nightingale etkisi mi alacaksın?" diye soruyor.

Hayır. Sadece bir süre önce sana aşık olduğumdan emin olduğum için.

Cevap vermiyorum. Dişlerimi sıkıyorum, bitirmesine izin verirken acıya katlanıyorum.

"Sonuncusu," diyor muzaffer bir edayla, güneş ışığında son tahta parçasını kaldırırken.

En büyük nefesi ben verdim. "Teşekkür ederim."

Ledger omzuma vurdu. "O çocuğu kurtardığın için sana teşekkür ederim. Çok

iyiydi." "Gerçekten öyleydi Dev," diyor Aubrey.

Övgüden göğsüm ısınıyor. İltifatlara bayılırım. Ama gerçek şu ki, ben herkesin yapacağı şeyi yaptım. "Sadece doğru zamanda doğru yerdeydim. Hepsi bu."

Aubrey alay ediyor. "Hayır. Bunu küçümseyemezsin."

Gözlerimi deviriyorum. "Yemin ederim önemli bir şey değildi. Kim olsa aynısını yapardı." "Ama herkes yapmazdı. *Sen yaptın,*" diye belirtiyor.

"Çok iyiydi," diyor Ledger, sonra da bana ukala bir sırıtış fırlatıyor. "Ama dinlenebilmen için bu gece Aubrey'le ilgilenmemi istersen..."

Homurdanıyorum. "Hiçbir şey beni sikişmekten alıkoyamaz. Kırık bir penis bile."

Aubrey gülüyor. "Siz ikiniz ve bozuk penis şakalarınız." Ama sonra gülmeyi kesiyor, dudakları baştan çıkarıcı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ve kırık olmayan penislerden bahsetmişken..."

Ledger direksiyona buzda uçtuğundan daha hızlı geçiyor.

* * *

Odamıza çıkan asansör çok cezbedici. İçinde yalnızız, üçümüz, bu yüzden bir elimi Aubrey'nin kolundan aşağı kaydırıyorum, yavaş ve kışkırtıcı, nefesinin nasıl yakalandığının tadını çıkarıyorum.

O kadar duyarlı ki, bağımlılık yapıyor. Dokunulmak için can atıyor gibi görünüyor ve Ledger da bunu hissetmiş olmalı ki bakır rengi saç tellerini yüzünden uzaklaştırarak soluk soluğa kalmasına yol açıyor.

Evet, işte bizim kızımız. Dokunulmayı, kendisiyle oynanmasını, ilgi odağı olmayı çok seviyor. "Saçlarıyla oynamamıza bayılıyor," diye gözlemliyorum.

"Fark ettim. Eminim çekiştirsek çok hoşuna gidecektir,"

diye ekliyor. Aubrey'nin iri kahverengi gözleri açılıyor.

"Olabilir..."

"...Ve sertçe çekti," diyorum, fikirleri test ederken bir parmağımı boynunun kenarında gezdiriyorum. Ona ne yapmak istediğimizi söylediğimizde o da bundan hoşlanıyor. "Ne düşünüyorsun, tatlı şey? Sence yine küçük bir şaplak ister misin? Biraz saç çekme?"

"Sanırım öyle," der ve Ledger birkaç tutam toplar, onu kendine doğru çeker. Kızın nefesi kesiliyor. Başka nelerden hoşlanır? Ne kadar istiyor?

Sorular içimdeki adrenalini daha da yükseltiyor ve asansör bizim katta yavaşlayarak durduğunda minnettar oluyorum.

Çabucak süite ulaştık.

Odanın kapısı açıldığı anda, o şeytani kıymıkları unuttum. Aklımda tek bir şey var. Onunla ilgilenmek. Onu yeni zevklerle tanıştırmak. İdeal olarak, sikime binmesini de içeren.

Şortunun kemerinden tutup onu kendime doğru çekiyorum ve beni ne kadar tahrik ettiğini hissetmesini sağlıyorum. "Bana yaptığın şey bu," diyorum, sertleşmiş aletimi onun kıvrak bedenine bastırarak.

Ledger da onu sıkıştırıyor, arkasında sıralanıyor, saçlarını yana yatırıyor ve boynunu ortaya çıkarıyor. Dudaklarının kenarını ısırtıyor, sonra heyecanla fısıldıyor, "Bunların hepsi...

asansörden mi?"

Alay ettim. "Hayır. Araba, lobi, asansör. Dün gece, bu sabah, son birkaç gündür."

Çok fazla şey söylemeden önce kendimi kestim. Onu bir süredir istediğimi söylemeden önce. Sadece duygularımla yüzleşmem gerekiyordu. Onları kabul etmek zorundaydım. Onlarla yüzleşmeliydim.

Sadece sertleşme değil.

Ama şu an gerçekten ikincisiyle uğraşmak istiyorum. "Kaleciler hakkında bir şey bilmek ister misin?" Ledger örtülü kıcını yağurmakla meşgulken ellerim belinde aşağı yukarı dolaşırken ona soruyorum.

Aubrey kollarımızda titriyor. Baş en iyi şekilde dönüyor.

"Ne oldu?" diye soruyor, ne kadar ama çok tahrik olduğunu ele veren nefes nefese bir sesle.

"Kaleciler tüm oyunu izler. Hemen hemen her oyunu görürüz. Onları gerçekleştirmeden önce görürüz," diyorum ona. İkiyle ikiyi bir araya getirdi. "Seks için hokey benzetmesi mi yapıyorsun?"

"Emin ol öyleyim. Olaylar başlamadan önce aksiyonu görebiliyorum ve nereye doğru kaydıklarını hayal edebiliyorum.

Pakı nasıl kovaladıklarını bir film gibi görebiliyorum." Dudaklarımı çene çizgisinde gezdiriyorum, beynimi kızartan o tropikal kokuyu içime çekiyorum. "Ve şu anda, bu oyun gözlerimin önünde geliyor."

Geri çekildiğimde gözleri parlıyor, arzuyla ışıldıyor. "Anlat bana."

"Seni çırılçıplak soyup, yatağına yatırmak istiyorum-" Ama sözümü bitiremiyorum çünkü telefonum ötüyor. Garrett'ın zil sesiyle.

TANRIÇA

Dev

Odasında kamera var mı? Nabzım buzdaki bir kavgadan öncekinden daha hızlı atıyor.

Sonra beynim devreye giriyor. Tabii ki odada hiç kamera yok. Bu yasadışı olurdu. Asansörde olabilir mi? Bu mümkün, ve eğer öyleyse, lanet olsun, Garrett hızlı hareket ediyor.

Ama telefonu cebimden ağır çekimde alıp ekranı yüzümden uzaklaştırırken tembelim, sanki bir X-ışını ve Garrett ruhumun içini görebiliyor ve o çaldıkça çaldıkça pis zihnimi okuyabiliyor.

Aubrey ekrana bakıyor.

"Ne yapacağım?" Şaşkınlıkla sordum. Yani, daha önce de telefonlara cevap vermiştim. Bunu nasıl yapacağımı biliyor olmalıydım. "Cevap verir misin?" Aubrey öneriyor ama gözlerindeki ifadeden onun da korktuğu anlaşılıyor.

Bakışlarımı Ledger'a çeviriyorum. Artık o bilge yaşlı emektar değil. Ellerini havaya kaldırmış, benim kadar şaşkın. Ama sonra parmaklarını şıklatıyor. "Belki de önce bunun hakkında konuşmalıyız. Ona ne söyleyeceğimizi. Görmezden gel."

"Evet! Bu harika. Konuşuyoruz. Yapacağımız şey bu. İletişim. Doğru, doğru." Menajerimi sesli mesaja gönderiyorum ve avuçlarımı birbirine sürtüyorum. "Ona ne söyleyeceğiz?" Odağımı Aubrey'e kaydırıyorum. "Dün gece onun kız kardeşime dokunma diyecek türden biri olmadığını söylemişsin ama-"

Bir mesajla çaldığında telefonum beni yarıda kesiyor. Çok hızlı tarıyorum. *Hey, bir çocuğu kurtardığın zamanı hatırlıyor musun?*

Göz kırpyorum. "Bu da ne...?"

O zaman geri *kalanlar beni arasın.*

Geri aramamak için çok meraklıyım, ama tekrar çaldığı için aramak zorunda da değilim. Sıradan bir "Hey, G-man." ile cevap veriyorum. En azından hırsızlık yaparken yakalanmışım gibi değil de, sıradan bir ses çıkardığımı umuyorum.

Kanepeye doğru ilerliyorum, Ledger ve Aubrey de hemen arkamda. "Dev Save viral oluyor ve bence hemen bunun önüne geçmeliyiz," diyor Garrett, iş gibi.

"Dev Save mi?" Yastıklara gömülürken soruyorum ama içimden bir ses bunun ne olduğunu bildiğimi söylüyor.

"Yoksa McDoodle Adası'nda sana benzeyen ve müvekkilim ve kız kardeşimle tatilde olan başka bir kaleci miydi?" Ses tonu şakacı ve bu çok rahatlatıcı.

Rahat nefes alıyorum, nabzım düzene giriyor. Aubrey telefonunu çıkarırken ben de hoparlör düğmesine basıyorum. Ledger da elini çabuk tutuyor, eski batıdaki bir silahşör gibi telefonunu kapıyor. Muhtemelen *Dev Save'i* arıyorlar.

"Annesi bana *iyi bir adam* dedi. İmzamı falan istemedi," diye belirtiyorum. "Benim olduğumu nereden biliyor?"

Garrett kıkırdar. "Hokey oyuncularının tanınabilir olmadığını düşünmeniz cidden çok komik. Hokey hayranı olmayanlar için tanınmazlar. Ama bil bakalım ne oldu? Travis'in diğer annesi bir hokey hayranı. Her şey olup bittiğinde dükkandaymış ve dışarı çıkıp *başka bir* ailenin çektiği videoyu görünce, kalecinin çocuğunu kurtarması karşısında aklını kaçırmış. Hayat sanatı taklit ediyor. Hokey sanatı. Kahretsin, bayıldım."

Aubrey'nin omuzları gevşer. "O zaman videoyu o mu yayınladı? Travis'in annelerinden biri mi?"

"Ve kısa sürede viral oldu. Herkes buna Dev Save diyor. Sen lanet olası bir kahramansın," diyor Garrett ve ben onu ayaklarını masasına uzatmış bir şekilde hayal edebiliyorum. "Ayrıca özür dilemem gerekiyor."

Hepimiz birbirimize *Garrett şimdi neden bahsediyor* diye bakıyoruz.

"Neden?" Ledger dikkatle sorar.

Garrett özür dileyerek, "Size sormak üzere olduğum şeyi üçünüze daha önce yaptırmalıydım," diyor. "Ama şimdi her zamankinden daha iyi bir zaman. Bu yolculukta sizi gören hayranlarınız olursa, üçünüzün arkadaş olmasının iyi bir şey

olacağını söylediğimi hatırlıyor musunuz?"

Hatırlayınca biraz irkildim. Bunu golf oynarken söylemişti. O zamanlar Aubrey ile arkadaştık. Şimdi biraz daha fazlayız.

"Doğru," diyorum, Garrett'in bu konuşmayı yönlendirmesine izin vererek.

"Peki, ne yapmamızı istiyorsun?" Ledger soruyor ve sesindeki tereddütü ben de duyabiliyorum. "Buna Garrett Save adını veriyorum," diyor menajerimiz. Sonra da bize bir görev veriyor.

* * *

Bir saat sonra, Deception Pass Köprüsü'nün önünde durmuş, acentemiz tarafından ısmarlanan bir selfie'de üçümüz kameraya gülümseyerek nihai turist fotoğrafını çekiyorduk.

Görünüşte mutlu görünüyoruz. Ama her şey ters geliyor. Deklanşörcülük oynamayı bitirdiğimde, Aubrey'e fotoğrafı gösteriyorum, garip hisleri bir kenara itmeye çalışıyorum.

"Biz... dostça görünüyoruz," diyor, sesi biraz endişeli. Ama bu fotoğrafı G- man'a ulaştırmam gerektiğinden ve böylece olası çifte balayı hikâyelerinin önüne geçebileceğinden bununla ilgilenemiyorum.

"Göndereyim mi?" diye

soruyor. "Evet," diyorum.

Gönder tuşuna bastıktan sonra arabaya doğru ilerliyoruz.

Kiralık eve ulaştığımda, Garrett bana bir mesaj *gönderiyor* ve bunu sosyal medya hesabında paylaştığını gösteriyor: "Bir adam kız kardeşimin kalbini kırdı, ben de kimsenin ona bir daha bu kadar yaklaşmamasını sağlamak için en iyi iki oyuncumu gönderdim.

Yalan gibi geliyor.

Çünkü Garrett'a yalan söyledik. Üzerime çöken kasvetten kurtulamıyorum.

Arabaya geri dönüyorum, kapıyı kapatmam gerekenden biraz daha sert kapatıyorum. Yolda hepimiz biraz sessizdik. Sanki yeni ayrılmış gibiydim. Odada çakırkeyif olmanın tadını çıkarıyor olmam çok kötü.

Birkaç dakika sonra Aubrey pencereden geçtiğimiz bir dağın zirvesini işaret ediyor. "Çok

güzelmiş." "Evet," diye mırıldandım.

Yine sessiz ve benim söyleyecek bir şeyim yok. Ne söyleyebilirim ki zaten? *Ben koca, kokuşmuş bir yalancı mıyım?*

"Hey! Kano yapmayı sever misiniz?"

Bu rastgele. "Sözleşmelerimizde yasak olup olmadığını bilmiyorum," diye cevap veriyorum. *Sanki teknik olarak yasakmış gibi*. Kasvet daha da kalınlaşıyor, göğsümde kök salmaya çalışıyor.

"Eğer yapabilirsen, bu eğlenceli olabilir," diyor, neşeli ve parlak, tıpkı kendisi gibi ve keşke onunla ne yapacağımı bilseydim. "Ledger, hiç gittin mi?" diye soruyor.

Cevap vermiyor. Dikiz aynasından baktığımda, camdan dışarı bakıyordu. Huysuz bir orospu çocuğu.

Ama neden bu rahatsız edici sohbeti sürdürmeye çalışan tek kişi ben olayım ki? *Bunun çok yakın hissettirdiğini* söylemek istemiyorum. "Ledger?" Soruyorum.

"Ne?" demeden önce birkaç saniye geçti.

"Sana bir soru sordu. Kano yaptın mı?" Ben de ona sinirlenerek sordum.

"Evet, yaptım" diyor, konuyu kapatarak.

Aubrey iç geçiriyor, sonra tırnak etleriyle oynuyor. "Merak ediyorum da..." Ama o da düşüncesini tamamlamıyor.

McDoodle Adası'ndaki ana trafik ışıklarına ulaştığımızda, kırmızı ışık bir metafor gibi hissettiriyor.

Güneş batıyor. Belki de biraz yemek yemeliyiz. "Yemek ister misin? Restoran listenden bir şeyler."

Aubrey yüzünü kaldırıyor, sonra güçlerini çağıran bir tanrıça gibi bana dönüyor. "Bugün erken saatlerde bana üzüm ezmeyi sevmediğimi itiraf ettirdiniz. Şimdi ikinizden bir şey istiyorum. *Bu iş* bitti mi? Tek gecelik bir şey miydi? Eğer öyleyse, sorun değil. Ama bilmek istiyorum. Ve bilmeyi *hak* ediyorum."

Vay anasını. Bu çok ateşli, sadece kanunları ortaya koyma şekli.

Ama sorun da bu. Tüm bu çılgınca isteklere göre hareket etmeye devam etmeme izin var mı? Ayrıca, bu kararı sadece ben veriyorum. Tekrar dikiz aynasından bakıyorum.

Ledger bir elini yüzünde gezdiriyor. "Sadece Garrett'ı düşünüyorum," diyor ağır bir sesle.

"Bunu anladım." Aubrey ayak diriyor. "Ama eğer... *bu şeyle* işimiz bittiyse, bilmeyi hak etmiyor muyum? Eğer yaptığın seçim buysa, söyle bana. Arkadaşlığımıza geri dönebiliriz. Yapmak istemediğim şey, bana neden huysuz olduğunu söylemediğinde doldurmaya çalıştığım sessizlik içinde araba sürmek." Göstergedeki saate bakıyor. "Aslında, beni otele geri götürebilirsin. Arkadaşım Briar'la biraz yoga yapacağım ve aranızda her ne oluyorsa çözmeniz için size biraz zaman ve alan tanıyacağım."

Işık değişiyor ve onun emriyle otele gidiyorum. Oraya vardığımızda, bizi geride bırakarak süite girdi.

GÖSTER BANA

Dev

Alacakaranlık gökyüzüne yayılırken, otel arazisinde dolaşıyoruz. "Ona gerçeği söylemediğim için kendimi kötü hissediyorum," diyorum. "Evet. Ben de öyle. Ama..."

"Ama ne?" Arka koltukta sessiz, düşünceli bir piçken bir boşluk bulup bulmadığını öğrenmek için sabırsızlanarak soruyorum.

Ledger durur, çenesini kaşır, bu hala düşündüğünün bir işaretidir. "Ona yattığımız diğer kadınlardan bahsedecek miyiz? Aynı ayrı mı yoksa birlikte mi?" Retorik bir soru ama nereye varmak istediğini anlıyorum.

"Hayır, söylemiyoruz," diye hızlıca cevap veriyorum, sonra da hemen atlıyorum. "Ona yalan söylemiyoruz. Bu onun işi değil, değil mi?" Ledger elini kaldırıyor. "O kadar da hızlı değil."

İnledim. Elbette hikâyenin diğer tarafına da bakacak. Ben tam gaz ilerliyorum ama Ledger ölçülü ve kararlı. "Ona söylemek *zorunda* değiliz," diyor. "Ama bunu ondan saklamak bizim pislik olduğumuz anlamına mı geliyor? Eski sevgilim bana yalan söyledi. Beni aldattı. Burada pislik olmak istemiyorum, dostum."

"Bu aynı şey değil," diye belirtiyorum. Sanki yeniden buzun üzerindeyim ve yepyeni bir oyun izliyorum. "Ve şöyle bir şey var. Aubrey bir ilişki istemediğini açıkça belirtti. Bu bir ribaunt ilişkisi ve sadece o kadar. Onu ağabeyine ispiyonlamayacağız. Bu çok boktan olur."

"Ben öyle bir şey demedim," diyor Ledger sakın bir sesle.

"Biliyorum, ama demek istediğim şu ki... kadınların eylem gücü vardır. Kadınlar seçim yapabilir. Biz seçim yapabiliriz. İzne ihtiyacımız yok ve bir şeyi saklamak bizi yalancı yapmaz," diyorum ve keşke bunu bir saat önce görebilseydim, ama şimdi kristalleştiği için çok mutluyum. "Bu onun ve bizim seçimimiz, başka kimsenin değil."

Ledger eğlenerek başını sallar. "Bir kez psikiyatristin oğlu oldun mu, her zaman psikiyatristin oğlu olursun." "Ve sen benim ilerici fikirlerime bayılıyorsun,"

diyorum.

"Seviyorum, dostum. Gerçekten istiyorum."

Onu eve getirme zamanı. "Bu bizimle ve Aubrey'le ilgili. Ve birkaç gün sonra bittiğinde, hepimiz iyi olacağız. Hepimiz yetişkiniz," diyerek ona kapanış konuşmasını yapıyorum. Bunu yargıca ve jüriye kabulettiğim.

Birkaç saniye sessiz kaldı, belki de argümanlarımı tartıyordu, sonra başını salladı ve "Gidip ona arabada çuvalladığımızı söyleyelim" dedi.

Ama öylece odaya geri dönmeyeceğiz. Restoranın mutfağında bir mola verip özel bir tatlı siparişi istiyoruz. On beş dakika sonra Ledger süitin kapısını çalıyor. Elimde gümüş bir tepsi vardı.

Aubrey kapıyı açtığında, bizi değerlendirirken bakışları temkinli. Bizi kollarını açarak karşılamıyor. Ama pembe yoga pantolonu ve spor sütyeniyle ona bir kez baktığımda sadece doğru seçimi değil, tek seçimi yaptığımızı anlıyorum. Bu kıyafetlerin içinde ne kadar güzel görüldüğünden değil, soyup atmak istediğimden. Kim olduğu ve kendini nasıl savunduğu için.

Ona çikolata kaplı çilek uzatıyorum. "Barış teklifi mi?" Kapıyı daha geniş açtı. "İçeri gel."

Hâlâ kızgın olmadığına şükrederek kanepeye doğru ilerliyorum, Ledger da yanımda. Çilekleri masaya bırakıyorum, sonra bakışlarıyla buluşuyorum ve ona gerçeği söylüyorum. "Dinle. Kardeşin uzun zamandır benim arkadaşım. On üç yaşında Kuzey Kaliforniya'ya taşındığımdan beri. Yıllardır da menajerim. Benim için hep doğru olanı yaptı ve ben de bir pislik olmak istemiyorum. İyi bir adam olmak için gerçekten çok çalıştım."

"Bunu anlıyorum," diyor.

"Ve Şimdi ona ihtiyaım var, belki de her zamankinden daha fazla," diyor Ledger, ses tonunda ender g r len bir kırılganlığın ortaya  ıkmasına izin vererek.

Aubrey söylediklerimizi anlamak için duraksıyor. "Yani bu şu anlama geliyor...?"

"Demek ki ahmaklık etmediğimden emin olmam gerekiyordu," diye itiraf ediyorum. "Ve ona yalan söylemek istemedim," diyor Ledger ağır bir sesle.

Aubrey başını sallıyor, dudakları cetvelle çizilmiş, sanki kendini kötü bir habere hazırlıyor. "Tamam." "Ama dediğimiz gibi, bu özel bir mesele," diyorum.

Ledger, "Bilseydi bile sana iyi davrandığımızdan emin olmak isterdi," diye ekliyor.

Aubrey gülümsemesini engellemeye çalışıyor. "Kesinlikle öylesiniz."

"Ama sana sessiz ve düşünceli davranmamızdan daha iyisini hak ediyorsun," diyorum. Çenesini kaldırıyor. "Haklısın. Hak ediyorum."

Ah, kahretsin. Umarım bizimle işi bitmemiştir. "Arabada pislik gibi davrandık," diye ekliyorum. "Sayılır," diyor.

"Bunu yeterince yaşadınız," diyor Ledger. "Bizden buna ihtiyacın yok. Sana karşı çok iyi olmak istiyoruz."

Gülümsemesi daha da genişliyor. "Öyle mi?"

"Evet," diyorum, vurgulayarak. "Çünkü sen çikolata kaplı çilekleri, şampanyayı, kral yatakları, üç Michelin yıldızlı restoranları ve isteyebileceğin tüm orgazmları hak ediyorsun."

"Tabii onları hâlâ istiyorsan. Ve bizi," diyor Ledger, açık yüreklilikle ve umutla -benim hissettiğim umudun aynısını.

Aubrey'nin bakışları yumuşar. Gözleri ısınıyor. Sonra güçlü ve kesin bir sesle, "Kapalı kapılar ardında yaptıklarımız bizi ilgilendirir. Başka kimseyi ilgilendirmez. Toplum içinde arkadaşız. Ama özel hayatımızda..."

Geniş gözlerle, noktaları doldurmamızı bekliyor.

Ledger bunu kabul ettiğini belli eden bir baş selamı veriyor. "Biz sizin adamlarınıztız," diyor Ledger, ona da kesin bir şekilde cevap vererek.

"Öyleyiz amına koyayım," diyorum.

Ne istediğini çok iyi bilen bir kadın gibi gözleri üzerimizde geziniyor. "O zaman öyle davran," diyor.

Telefonumu aldım ve kapattığımı gösterdim. Ledger da aynısını yaptı. Aubrey'nin telefonu da kapandıktan sonra, "Daha önce bahsettiğin oyun var ya? Göster bana."

SADECE İPUCU

Aubrey

Bakın, övünmek gibi olmasın ama çoklu görevlerde her zaman iyi olmuşumdur. Hem yürüyüp hem konuşmakta, hem egzersiz yapıp hem kitap dinlemekte, hem yemek yiyip hem de arkadaşlarımla takılmakta harikayımdır. *Eğlenceli şeyler.*

Yani evet, iki siki her an getirebilirler. Ama şu anda bu iki adam beni soyuyor. Ledger spor sütyenimi çıkarırken Dev de taytımı indiriyor. Odanın ortasında iç çamaşırlarımla kalakaldım.

Ama tamamen giyiniktirler ve bazen bir kız sadece iki sert aletin görüntüsünün tadını çıkarmak ister. "Adil değil. Sizi çıplak istiyorum. Sikler dışarıda," diyorum.

Yatakta dün geceye göre daha özgür hissediyorum. Bugün şaraphanede, sonra da birkaç dakika önce, kilidimi açtım. Yatakta aklımdan geçenleri söyleyebiliyorum. İsteklerimi dile *getirebiliyorum.*

Dev bana doğru geliyor ve hiç uyarmadan beni omzunun üzerinden fırlatıyor.

"Dev!" Bağıriyorum ama belki de ciyaklıyorum. Sırtına vuruyorum. Kahretsin, sırtı çok güçlü.

Beni yatağa taşıyıp üzerine yatırırken, "İyi ve almaya hazır olduğunda siklerimizi alacaksın," diyor.

Bana narin biriymişim gibi davranmaması hoşuma gidiyor. Dirseklerimin üzerinde doğruluyorum ve geniş, hevesli gözlerle ikisine bakıyorum. Şimdi bana ne yapacaklar? Ama ikisi de belli etmiyor. Dev'in ela ile beneklenmiş yeşil gözleri üzerimde oyalanıyor. Ledger'ın mavileri vücudumda geziniyor. Beni değerlendiriyorlar.

Bana talimat verecekler mi? Kirli bir umutla derim karıncalanıyor. Tam ne yapmamı istediklerini soracaktım ki Dev, Ledger'a dönüyor. "Hadi onu gülünç bir şekilde ıslatalım," diyor.

Flaş haber: Zaten öyleyim. Ama bırakayım da kendileri bulsunlar.

Sadece külotuma dokunmuyorlar. Dev koca gövdesiyle beni sarıyor, sertçe, biraz da acımasızca öpüyor.

Yatağın içinde eriyorum, onun üzerimdeki ağırlığının tadını çıkarıyorum. Ama bu an çok kısa sürüyor. Saniyeler sonra üzerimden kalkıyor ve Ledger devralıyor, ağzımı yalayıp yutuyor.

Bu kadar sert olsalar bile aynı şekilde öpüşmüyorlar. Dev daha tutkulu, daha derin, daha aç öpüşüyor. Ledger acımasız, bir avcı gibi öpüyor.

Ama her iki tür öpücük de beynimi eritiyor. Düşüncelerim uçup gidiyor ve ben onları yakalamaya bile çalışmıyorum.

Kısa süre sonra, Dev vücudumda aşağı doğru hareket ediyor, göğüslerimi öpüyor, sonra meme uçlarını sıkıştırıyor, Ledger ağzıma sahip olmaya devam ederken. Çok fazla uyarılma var. Çok fazla ön sevişme. Kendimi sıvı bir kadın gibi hissediyorum. Her dokunuş beni daha da ıslatıyor, sonra Dev bir komut veriyor: "Ellerini başının üzerine koy."

Ledger öpüşmeyi kesip bileklerimi yatağın üst kısmına doğru itiyor.

Altlarında uysallaşıyorum. İçimden sıcaklık akarken onlara "Bana istediğinizi yapın" diyorum.

Gücümü onlara verirken kendimi güçlü hissediyorum. Onlar da alıyorlar ve ilgileriyle beni harap ediyorlar. Ledger yüzümü kavlıyor, beni öperken kabaca tutuyor, diğer eli üstümüzde uzanıyor, bileklerimi yatağa sıkıca sabitliyor. Dev vücudumda aşağı doğru ilerliyor, dilini meme uçlarıma değdiriyor, sonra külotumu çeğiştiriyor.

Onları kaydırarak çıkarıyor, sonra uzun ve şehvetli bir sesle, "Çok güzel lan," diye inliyor.

Bu iltifat içime güven yayıyor ve bacaklarımı onun için ayırıyorum. Dev sakalını bacağıma sürüyor. Sonra Ledger ağzımı başka bir morartıcı öpücükle ezerken, o da göbeğime sıcak bir öpücük konduruyor.

Zevkten patlıyorum. Dev klitorisimi emerken tüm varlığıma yayılıyor. Bir anda çok fazla, sonra Dev durup dizlerinin üzerine yükseldiğinde daha da fazla. "Eller ve dizler," diyor.

Ledger bana en iğrenç gülümsemesini takınarak bir kenara çekildi. "Güzel. Çünkü o güzel dudakların beni sardığını hissetmek istiyorum.

sikimin etrafında."

Dev kalçalarını tutuyor, sonra Ledger'a bakmam için beni ters çeviriyor. Aç gözleriyle buluştum ve ona "Evet. Sikinin tadına bakmak istiyorum." dedim.

Dev bir avucunu sırtımdan aşağı kaydırды. "İyi bir kız ol ve ben bu güzel amcığı yerken onun sikine biraz ilgi göster. Seni becermeden duramıyorum."

İçim sıkıştı. "Evet. Bu benim için de sorun değil."

Birkaç saniye sonra, hepimiz yeniden düzenlendik. Ledger'ın şortunu çıkardı ve büyük yatağa uzandı. Bacaklarının arasındaydım, sikiyle oynuyordum. Dev yatağın ayak ucunda, arkamda.

Elleri kığımın üzerinde kıvrılıyor ve beni yukarı kaldırarak amımı daha da açığa çıkarıyor. Zevk vücudumda şaklıyor ve çatırđıyor. Vermeye ve almaya odaklanmak zor, ama çoklu göreve hazırım. Dev üzerime inerken, dilimi Ledger'ın aletinin başının etrafında döndürüyorum.

"Bu çok iyi. Bana biraz daha ver," diyor Ledger, sanki yalvarıyormuş gibi.

Yalvarışının sesi o kadar hoşuma gidiyor ki, onu reddediyorum. "Ama belki de *bunu* yapmak istiyorum." Bir damla uyarılmayı yalıyorum. "Ve oynamak... sadece ucuyla."

"Aubrey." Adım bir uyarı. Ledger'ın hırıltısı beni tahrik ediyor.

Onu biraz daha kızdırıyorum, Ledger kalçalarını kıvrırana kadar öpüyor ve okşuyorum. Dev şimşek gibi hareket ettiğinde onu daha derine götürmek üzereydim. Yüzünü amıma gömüyor. Ağgözlü bir ağızla ve tüm vücudumda elektrik kıvılcımları çaktıran pis bir iniltiyle beni vahşice yiyor.

Ledger'ın muhteşem aletini emmeye odaklanmaya çalışırken, yemin ederim deniyorum, düşüncelerim sadece hislere dönüşüyor. Ama Ledger'a zar zor odaklanabiliyorum. Dev beni yutarken sıcak kıvılcımlar karnıma yayılıyor.

"Daha fazla, tatlım. Daha fazla al," diye umutsuzca ısrar ediyor Ledger, sikinin tabanını yumruklayarak beni daha derine inmeye teşvik ediyor. Onu emmeme ihtiyacı var. Tıpkı bu sabah uyandığında bana ihtiyacı olduğu gibi.

Ona ihtiyacı olan her şeyi vermek istiyorum ama bunu yapamadan Dev teması kesiyor ve kıcıma bir şaplak atıyor. Keskin bir acı içime yayılıyor ve zevke dönüşüyor. Onlarla birlikte olana kadar, şaplak atmaktan hoşlandığımı hiç bilmiyordum, ama vay canına, hiç hoşlanmamışım. Bunu istemeyi de sevdiğimi öğreniyorum. "Daha sert şaplak at," diye fısıldıyorum.

Dev alçak bir gümbürtü çıkarır. "Hoşuna gitti mi, tatlı şey?"

Kıcıma bir şaplak daha. Sonra nefes nefese, "Seviyorum" demeyi başarırken etimi

sıkıyor. "Ve ağzını seviyorum," diyor Ledger, çok aç bir şekilde.

Evet. Bu doğru. Çoklu görevimi gözden kaçırmamalıyım.

"Sadece bahşış," diye ekliyor Ledger ve şimdi benim doğaçlama kurallarına göre oynuyor, ona vereceğim her şeyi istiyor.

Dev ıslaklığıma geri döndüğünden beri onu düzgün bir şekilde emebileceğimden emin değilim ve sanki bu *onun* göreviymiş gibi üzerime iniyor. Başparmaklarını kığımın kıvrımına sertçe bastırarak amımı açık tutuyor, yüzünü bana gömüyor, sakalını tam istediğim yere sürüyor. Ona karşı geri sallanıyorum, daha fazlasını, daha fazlasını, daha fazlasını ararken, alay etmeye, alay etmeye, alay etmeye çalışıyorum.

Sonra Dev bir parmağını içime soktu, sonra bir başkasını ve ben Ledger'ın aletinin etrafında inliyor, onu emmeye çalışırken inliyordum.

Ka

pal Dev parmaklarını içime sokuyor ve bedenim bir langırt makinesi gibi. Ziller çalıyor, sesler çınlıyor, müzik patlıyor.

1. Hem emip hem de yenemem.

Bu şekilde değil. Vücudumun her köşesinde her şeyi hissettiğimde değil. Zevk, baskı, mutluluk. Dev benimle mükemmel oynuyor.

parmaklarıyla, diliyle ve elleriyle. İnliyor ve inliyorum, sonra Dev klitorisimi tam olarak emerken parmaklarını kıvrırken ağlıyorum.

Dünyam parlak, cesur havai fişeklerle patlıyor, gecenin sonundaki final.

Ledger'ı ağzımdan düşürüyorum, hayatımda hiç olmadığım kadar sert boşalırken *evet, evet, evet diye* bağıriyorum. Gözlerimin önünde beyaz noktalar dans ediyor. İçimi bir sıcaklık kaplıyor. Ellerim saçlarıma dolanıyor. Ne kadar boşaldığımı bilmiyorum, ama çok geçmeden bir fermuar sesi duyuyorum, şort çıkıyor, gömlek de, sonra folyo kırıışması. Bir yırtılma.

Ledger da hareket ediyor. Artık sırt üstü yatmıyor, uzanmış durumda. Yataktan kalkıyor, kıyafetleri rekor bir sürede yok oluyor. Bir saniye içinde yatağa geri dönüyor, önümde dizlerinin üzerine çöküyor ve Dev örtülü sikinin başını sırlıslıkla olmuş amıma dayıyor.

"Çok ıslak. Çok güzel," diyor Dev ve bana baktığını anlayabiliyorum.

"Lütfen," diyorum. Ledger aletini bana doğru okşarken çıkarabildiğim tek kelime bu. Sanki bir zevk silahıymış gibi. Gözleri vahşiydi. Ağzım sulanıyor ve sadece *istiyorum*.

Bunların hepsi. Hepsi. Yatakta bana davranış şekilleri, istediğimi hiç bilmediğim her şey. Onlar beni hırpalarken ve överken aynı anda hem tapılmış hem de sahiplenilmiş hissediyorum.

Ledger kafadan bir damla pre-come sıkarken kaşlarını çatıyor. "Artık alay etmek yok, Aubrey. Şimdi o güzel ağzını becermeme izin verecek misin?"

Sesi sert, tam da ondan hoşlandığım gibi. Ama ağzımı sikmesine izin verebilir *miyim* bilmiyorum. Derin boğazlamayı kaldırabilir miyim bilmiyorum. Biraz korkutucu ama bir o kadar da heyecan verici. Bu yüzden bakışlarını acımasız bir dürüstlikle karşılıyorum. "Bilmiyorum. Ama istiyorum

deneyin."

Ledger bir elini saçlarımın üzerinde hafifçe gezdiriyor, bakışları yumuşuyor. "Çok sertleşirse kolumu çimdikle."

"Yapacağım," diyorum, güvenliğimi düşünüyor olması beni rahatlatıyor ve heyecanlandırıyor. Daha önce hiç güvenli bir kelimeye ya da jestle ihtiyaç duyacağım türden bir seks yapmamıştım. Yine de istiyorum.

Teklif edilen damlayı yaladığım kadarını ona gösteriyorum, ama sonra nefesim kesiliyor çünkü Dev aletin başını klitorisime sürüyor. Bu duygunun tadını çıkarmak istiyorum ama Ledger'ı da memnun etmek istiyorum.

Bunu yapabilirim. Bunu kesinlikle yapabilirim. Dev sikini klitorisime doğru kaydırırken Ledger için ağzımı açıyorum. Beni doldurması için acı çekiyorum.

Ama Ledger'ın da bana ihtiyacı var. Aleti zonkluyor ve Ledger bir elini başımın etrafına sarıp saçlarımı toplarken kendimi avuçlarımda üzerinde destekliyorum. Dev sikiyle klitorisimle alay ederken Ledger ağzımın içine bir santim kadar kayıyor.

Kendimi çok boş hissediyorum ve çok şey istiyorum. Ledger'ı emerken inliyorum.

Ledger, Dev'e "Çok heyecanlanıyor," diyor ve bu beni daha da tahrik ediyor, tahrik oluşumu anlatış şekilleri.

"Evet, açgözlü kızımız sikimi içinde istiyor," diyor Dev, sanki kahveden bahsediyormuş gibi rahat bir tavırla. Kremalı mı istiyor, şekerli mi? "Ama onu daha da kızdıracağım."

Dev tepeyi tekrar klitorisime sürüyor, sonra zar zor içeri kayıyor, bana sadece ucunu veriyor.

İhtiyaçtan titriyorum ama bu sefer Ledger'ın sikini bırakmıyorum. Onunla yeterince uzun süre alay ettim. "Evet, böyle çok iyi görünüyorsun," diye övüyor Ledger, ben onu dudaklarımdan daha derine çekerken.

Boğazımı gevşeterek sadece Ledger'ı memnun etmeye odaklanıyorum. Yalar ve emerim, dilimi onun uzunluğunda yukarı ve aşağı döndürürüm, onun tuzlu tadının, saçlarımdaki sert ellerinin hissinin, sert tutuşunun tadını çıkarırım.

Ağzımın içine itiyor, beni daha derinden beceriyor. Neredeyse boğuluyordum. Geri çekiliyor. "Durmamı ister misin, tatlım?" Başımı sallıyorum, tabanı tutuyorum ve onu bana geri getiriyorum.

Sonra onlara ne kadar iyi bir çoklu görev kızı olduğumu gösterdim. Dev acımasızca sikiyle benimle dalga geçerken Ledger'ı tüm gücümle emiyorum. Dev ucundan bir kez sokuyor, iki, üç. Birkaç tane daha. On taneye ulaştığına eminim. Duruyor, sonra acımadan içime sokuyor.

Evet. Merhamet istemiyorum. Becerilmek istiyorum.

"Sik beni," diye inliyorum Ledger'ın sikine karşı, Dev'in nihayet içimde olduğunu, sanki her yerime ulaştığını hissetmenin tadını çıkarırken. "Evet, bundan hoşlanıyorsun, değil mi tatlı şey? Sana sikimin tamamını verdiğimde," diyor Dev.

Ağzım Ledger'ın sikiyle doluyken başımı sallıyorum.

"O zaman işini bitirsen iyi olur, böylece seni sertçe becerebilirim," diyor Dev ve talebini kıcıma bir şaplak atarak nokt alıyor. Şaplak lezzetli bir şekilde acıtıyor.

Tokatlanmayı seviyorum.

Hırpalanmayı seviyorum.

Her iki ucundan da

doldurulmayı.

Dev bir, iki, üç hareketiyle sikini beslerken, o da kıcıma vuruyor. Ledger gırtlığımı sikerken, elini saçlarıma sıkıca doluyor ve genişçe gerilmiş dudaklarıma bakıyor. "Şu haline bak. Sikimle öyle dolusun ki."

Aletini yanağıma doğru manevra ettiriyorum ki dış hatlarını görebilsin.

"Evet, lanet olası evet," diye hışırıyor Ledger, nefesi kesiliyor, bu da yaklaştığının işareti.

Sadece. Gibi. Benim gibi.

Dev'in içime girmesi, beni acımasızca dövmesi için yanıp tutuşuyorum. Ama Dev itidalli bir adam.

Ve ben görevdeki bir kadını. Ledger'a hayatının oral seksini yapmaya odaklandım. "Hepsini al" diye boğuk bir ses çıkarana kadar onu ne kadar istediğimi gösteriyorum.

Dev bana çarparken son damlasına kadar yutuyorum.

"Çok iyiydin bebeğim. Çok ateşliydin. Şimdi seni yatağın içine sokmamı ister misin?" Dev soruyor. Bu bir soru sayılmaz. Yine de Ledger'ın siki dudaklarımdan düşerken *evet diye* cevap veriyorum.

Kısa sürede, Dev beni o kadar sert beceriyor ki, taşaklarının klitorisime çarptığını hissedebiliyorum. Kalçaları kıcıma çarpıyor. Elleri kıcımı sertçe kavırıyor. Sikişmeyi ön sevişmenin bir parçası yaptı ve şimdi eve getiriyor. Beni yatağa çiviliyor. Beni yatağa iterken bir eli omurgamdan kürek kemiklerime doğru ilerliyor.

Kıçım yukarıda, yüzüm yerde ve uçurumun kenarındayım. Ledger'ın nerede olduğunu bile bilmiyorum ve umurumda da değil.

"Evet, lütfen, daha fazla," diye soluk soluğa çarşafı tutunmaya çalışıyorum. Saniyeler sonra, hayatımın en büyük, en sert orgazmına yenik düşüyorum, durmayan Dev'in altında paramparça oluyorum, artçı şoklar boyunca beni kendi salınımına kadar beceriyor, içimde titrerken boğuk bir *evet* homurdanıyor.

Tükendim.

Tamamen

tükendim.
Çoklu görevler sizi çok yorar.

SEKS MATEMATİĞİ

Aubrey

Daha sonra, gece gökyüzünde yıldızlar göz kırparken ve çalma listemden neşeli bir melodi yükselirken, çikolata kaplı bir çilek alıp ısıırıyorum. Kanepeye uzanmıştık. Ben Dev'e doğru kıvrılmışım, bacaklarım Ledger'ın kalçalarına dayanıyor. Hepimiz pijamalarımızı giymişiz. Akşam yemeği sipariş ettik ve şimdi tatlıyı bitiriyoruz.

"Fitzgibbons çilekleri bulmanıza yardım etti mi?" diye sordum.

"Kesinlikle çok yardımcı oldu," diyor Dev, yine İngiliz tonunu benimseyerek. Çenemi kibirle kaldırıyorum. "Fitzgibbons'a benim adıma teşekkür et."

"*Bridgerton*'ı mı oynuyorsun, Aubrey?" Dev soruyor, sesine geri dönmüş, yatak odası tonunda. "Şey, seksi bir dizi," diyorum. "Ve ben de Londra'ya gitmek istiyorum."

"*Bridgerton*'daymış gibi davranmak için mi?" Dev soruyor.

"Elbette," diyorum, misafir odası buluşmalarını ve kütüphane sevişmelerini hayal ederek. "Kadın kahramanlardan birinin aynı anda iki talibinin olduğu bir sezon olmalı."

Dev bunu biraz düşünmüş gibi görünüyor. "Olmalı."

"Cidden, ben olsam bunu izlerdim. Bekle, bekle." Daha dik oturuyorum, içimde fikirler uçuşuyor. "Peki ya, beni dinleyin, alışılmadık eşleşmelere adanmış bir spin-off olsaydı? Şimdi görebiliyorum. Lord Whackoff ve Leydi Aycock, Henry Cummings'i yatak odasına getirir," diyorum, sonra çileğimi bitiriyorum, meyvenin tatlılığının ve çikolatanın çöküşünün tadını çıkarıyorum.

"Peki bu konudaki patlama tahmini ne olurdu?" Dev sorar.

Ledger soruyla kaşlarını kaldırır. "Neymiş o?"

Dev hızlıca kitap kulübünü ve yaptığımız bahisleri anlatıyor, sonra Ledger ukala bir sırıtış atıyor. "Yüzde kırk ikiyi tutturduk."

Kaşlarını çatıyorum. "Nasıl anladın?"

"Üçüncü gece. Yolculuktaki yedi gecedenden biri" diye açıklıyor Ledger.

Ona *bu rakamları nereden buluyorsun* der gibi bir bakış attım. "Yolculukta sadece iki gece kaldık. Seks yaptık. dün."

Dev kuru bir kahkaha atarak, "Dostum, seks hafızana bir ayar çekilmesi gerekiyor." der.

Ledger gözlerini devirir. "Dünü hatırlıyorum. Ama ben Cumartesi gecesini sayıyorum. O zaman takılmıştık, yani..." Dev başını sallar. "Hayır. Bu işler böyle yürümez."

"Oh, şimdi de patlama tahminleri konusunda uzman mı oldun?" Ledger ateş ediyor.

Bu benim uzmanlık alanım olduğu için araya girdim. "Bizim durumumuzda altıda iki olduğuna eminim. Cumartesi günü döndüğümüze göre.

Bu da yüzde otuz üç eder."

"Bu da yüzde altmış yedi daha fazla fırsatımız olduğu anlamına geliyor," diye ekliyor Ledger, keyifli bir şekilde kendini beğenmiş görünerek. "Seks matematiğinin bu şekilde işlediğinden tam olarak emin değilim," diyorum.

"Öyle," diyor çocuklar hep bir ağızdan ve sanırım bu konuda hemfikir olmaları şaşırtıcı değil.

Bir tane daha çilek aldım. "İyi, seks matematiğini seviyorum ve bunları şampanyadan çok daha fazla seviyorum."

Bitirdiğimde bir tane de Dev'e veriyorum.

Sevecen bir sırtışıla Dev hediyyeyi alıyor. "Güzel," diyor ve gözlerindeki titreşime bakılırsa, anlamını kaybetmemiş - hediyyelerini Aiden'ın kabarcıklı beleşinden daha çok seviyorum.

Gümüş tepsiden bir çilek daha alıp Ledger'a veriyorum.

Dev ikolata kaplamasını koparıp tepsiye koyar, sonra da meyvesini yer. Ledger ona düzenli yemek yeme konusunda zorluk çıkarmıyor. Ben de vermiyorum. Bu onun için ie yarayan bir seçim.

Derin, memnun bir i çekiyor. Onlarla kendimi çok iyi hissediyorum ama yine de çözülmemiş bir sorun var. Ne istiyorlar?

Ama bugün ağızımı kullanmakta iyiydim, sadece sakso çekmek için değil. Meyvenin sapını gümüş tepsiye bıraktım, sonra parmaklarımı keten peçeteye sildim. "ocuklar, bu yolculuk inanılmazdı. Çok iyi spor yaptınız," diye balıyorum.

Dev biraz daha dik oturur.

"Ama ne?" Ledger gardını almış bir şekilde sorar.

"*Ama diye bir şey yok,*" *diye* onu rahatlatıyorum ve bu biraz zorlama olacak ama yine de bunu yapıyorum.

"Bana rüya gibi bir yolculuk yaattın ve ben de yapmak istediğim şeyleri yaptım. Ama senin nereye gitmek istediğini bilmek istiyorum," diyerek konuşmayı bu şekilde açıyorum.

Dev omzumu sıktı. "Harika vakit geçiriyorum." Ona inanıyorum. Heyecanını görebiliyorum.

"Olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok," diye ekliyor Ledger.

"Teşekkür ederim ama söylemeye çalıştığım şey u... Ya başka bir yere gitseydik? Yolculuğun geri kalanında senin istediğin şeyleri yapsak?"

"Günün her saniyesi seni becermek gibi mi?" Dev sorar.

Ledger elini havaya kaldırır. "Satıldı."

"Ciddiyim. Gündemi sen seçmek ister misin? Bu geziye başka biriyle çıkmam gerekiyordu ve gerçekten yeni anılar biriktirmek istiyorum. Nereye gitmek istersin?" Cevap almaya kararlı bir şekilde sordum.

Dev gözleri parlayarak şöyle diyor: "Vancouver'ı seviyorum. Yemekler harika."

"Gece hayatının da öyle olduğu söyleniyor," diyor Ledger. "Oraya son gittiğimizde Vancouver takımındaki Sanchez'le yaptığımız gençlik hokey kampından dolayı oldukça yorgunduk."

Ben daha soramadan Dev telefonunu kapıp Google'ı açtı. "Seni oraya götürelim ve dışarı çıkaralım." Ledger baldırlarıma masaj yaparken içim ve dıım ııldayarak ona geri dönüyorum.

"Evet," diyorum.

Bu yeni bir balayı ve iyi ki pasaportlarımızı hazırlamıız. Sabah, toparlanıp gidiyoruz.

YENİ HONEYMOON

Aubrey

"Sana bir sürprizimiz var."

Kiralık arabamızla az önce geldik. Otel rezervasyonu konusunda ısrar ettiler, Dev'in daha önce jet konusundaki ısrarı göz önüne alındığında bu beni şaşırtmadı. Hatta sadece bir oda kullanmayı planlamamıza rağmen bu kez iki oda ayırtarak otel personelinin olası garip gözlemlerini bile hallettiler. Otel, zengin odalarıyla olduğu kadar personelinin sağduyusuyla da ünlü. Yine de tedbirli olmak üzmekten iyidir.

Yine de çok şey yapıyorlar ve cömertliklerinin neşesini hissederken bile dengesizliği hissediyorum. Şık, aynalı cephesiyle bu kalabalık, lüks, yüksek otelin önünde, benim için bu sürpriz her neyse bundan çok memnun görünen bu adamların yanında duruyorum. Ama *bunu benim için neden yapıyorsunuz* diye sorarak balonlarını patlatamıyorum.

Onun yerine, anı yaşıyorum. "Peki, siz ne yaptınız?"

Dev'in dudaklarının kenarı bir sırtıyla titriyor. "Şöyle diyelim... güzel bir odamız var."

* * *

Güzel kelimesi hayatım boyunca kullandığım en hafif kelime. Bu oda bir saray. "Benim dairemden daha büyük," diyorum geri adım atmadan önce. "Aslında her şey benim dairemden daha büyük. Burası sadece bir stüdyo. Yani tabii ki benim küçük evimden daha büyük," diyorum ve sonra biraz utanıyorum. Neden az önce dairemden ve ne kadar küçük olduğundan bahsettim ki? Belki de onların yanında kendimi Külkedisi gibi hissettiğim içindir. Yani, Sindirella ve iki prensi. "Demek istediğim, bu inanılmaz bir şey ve gerçekten minnettarım."

"Sana yakışmış," diyor Dev ve ben bir çatı katı kızı olduğumdan emin değilim ama iltifatı kabul ediyorum.

Burası öğleden sonraları güneşle yıkanıyor. Muhteşem bir gömme oturma odası ve yan tarafta büyük bir yatak odası süiti var.

Dev şehre bakan tavandan tabana pencerelere doğru yürüyor ve çok memnun görünüyor. Bir dakika sonra onu yatak odasını kontrol ederken bulduğumda Ledger da öyle.

Yatak şimdiye kadar gördüklerimin hepsinden daha büyük. "Burası Blackberry Inn'deki balayı süitinden çok daha muhteşem," diyorum yatağa bakarken fısıltıyla.

Kalın beyaz bir yorgan, safir ve güvercin grisi yastıklarla kaplı ve kapitone bir yatak başlığı çarpılmak için yalvarıyor. Her şey temiz çarşaf ve bahar gibi taze kokuyor.

Ledger, "Banyoya bir göz atın," diyor ve ben de onu takip ederek mermer makyaj masasını, pelüş havluları ve gömme küveti seyre diyorum.

"Bir parti için yeterince büyük," diye espri yapıyorum, çünkü şaka yapmaktan başka ne yapacağımı bilmiyorum. Bu son derece inanılmaz.

Beş duş başlığına sahip büyük bir yağmur duşu vardır.

Dev arkamdan geliyor, beni aynanın önüne götürüyor ve boynuma bir öpücük konduruyor. "Ne düşünüyorsun?" Sesi umutlu geliyor. Kafam karıştı ama heyecanlandım.

"Bu gerçek bir soru mu?" Ledger ona katılıp bir elini sırtımdan aşağı kaydırarak kımının üzerinde gezdirirken inanamayarak soruyorum. Ama önce Dev'e, sonra da Ledger'a baktığımda gözlerinde sinirlerin titreştiğini görüyorum.

Neler oluyor? Normalde çok sakinler,

çok güçlü, çok kendinden emin. Ama bunu sevmemin onlar için gerçekten önemli olduğunu söyleyebilirim. Sanki onu delice

sevmekten başka bir şey yapabilirmişim gibi.

Nefes veriyorum, hayatımın bu anının sürrealizmini içime çekiyorum. Mission Bölgesi'nde küçük bir stüdyoda yaşayan, müşterilerine doğum günü tebrikleri gönderen, kitap kulübüne giden, kızlarımla mango smoothie ve latte içen bir kuaförüm ve

Onlarla konserlere de giderdim, en ön koltuklarda.

Ama her nasılsa, anlaşılmaz bir şekilde, iki güçlü, komik, şefkatli, lezzetli ve pis adamla birlikte güzel bir şehirdeyim. Dünyaya geri dönmek istemiyorum.

"Evet, hoşuma gitti. Tüm bunları sevdim," diyorum ama dilimde beklenmedik bir şekilde başka sözcükler dolaşiyor. *Sizden* hoşlandığım gibi söylemek için can attığım kelimeler. *Sizden çok hoşlanıyorum.*

"Bu inanılmaz. Sen de harikası. Teşekkür ederim" diyorum.

Gözlerinde titreşen endişeler şimdi yok oldu.

"Gel şehri gör," diyor Ledger ve elimi tutuyor. Beni oturma odasına geri götürüyor ve tavandan tabana pencerelere doğru ilerliyoruz.

Üçümüz birlikte Vancouver silüetine, aşağıdaki güneşin öptüğü sahile, günlerce uzanan mavi gökyüzüne bakıyoruz. Şehir ayaklarımızın altındayken dünyanın tepesindeyiz.

Ama içim hala burkuluyor.

Satın alınmış hissetmiyorum. Sadece eşitsiz hissediyorum. Terk edilen kız olarak kötü şansımı telafi etmek için çok muazzam bir şey yapıyorlar.

Onlardan uzaklaşıyorum ve ellerimi teslimiyetle kaldırıyorum. "Benim için çok şey yapıyorsunuz. İyiliğinize karşılık veremem. Bu çok büyük bir şey. Çok naziksiniz ve ben ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

Dev bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor. "Kim iade etmekten bahsetti ki?"

"Ama ben böyle bir şey yapamam," diyorum elimi manzaraya doğru savururken biraz da umutsuzca. "Seni şehirdeki en güzel taco dükkanına götürmeye ancak gücüm yetiyor."

"Hey, bunu yapmayı seviyoruz," diyor

Ledger. "Seviyor musunuz?"

İç çekerek Dev'e döner ve başını sallar. "Ona sadece planı anlat."

"Plan mı?" Ben soruyorum.

"Bu sabah duştayken. Blackberry Inn'de. Senin için yeni bir plan yaptık," diyor Dev ve aradaki mesafeyi kapatıp beni tekrar pencereye bakacak şekilde çeviriyor. "Şurada. Yarın gece Amelia Stone'un sahne alacağı konser alanı."

Onlara sadece bir kez arkadaşlarımın o konsere gideceğinden bahsettim. İmkânı yok. Hiçbir şekilde.

"Ön sıradan biletimiz var," diyor Ledger. "Yarın gece arkadaşların ve onların adamlarıyla buluşacağız. Senin için uygun mu?"

Sanki içimden baloncuklar akıyor, parlak ve köpüklü. "Evet," diyorum, kelimedede tökezleyerek. Ledger ekliyor, "Ve Cuma günü üç yıldızlı bir restoranda rezervasyon yaptırдық. Alışveriş yapmayı sever misin?"

Zihnim patlıyor. Zar zor konuşabiliyorum. Zar zor düşünebiliyorum. "Evet, tabii. Bayıldım. Yani, evet, tabii ki." "Güzel. Seni önceden bir elbise almaya götüreceğiz-"

"Ama sen alışverişten nefret edersin," diye Dev'e işaret ediyorum. "Düğün günümde kıyafet alışverişini yapacağımızı düşündüğünde için içini yedi."

Dev gülümsüyor, sonra beni kanepeye getiriyor, kucağına oturtuyor ve ellerini saçlarımın arkasında gezdirip boynumu öpüyor.

Ledger pencere kenarındaki yerinden bizi izliyor, yakışıklı yüzünde memnun bir gülümseme var.

"Alışveriş yapmaktan nefret ederim," diyor Dev. "Ama seni iyi hissettirmeyi gerçekten seviyorum. Eminim sen de seksi pembe bir elbise ve şu sevdiğin çoraplardan almak istersin."

"Modaya uygun... şey... botlar," diye ekliyor Ledger ve Tanrım, beni giyerken gördükleri şeyleri sıralamak için çok uğraşıyorlar

-Renkler ve tarzlar o kadar sevimli ki kalbim hızla çarpıyor.

Ledger halının üzerinde adım atıyor, kot pantolonu ve siyah Henley'siyle güçlü görünüyor. Eğiliyor, yanağımı kavırıyor ve dudaklarıma sert, hızlı bir öpücük konduruyor.

Geri çekildiğinde, "Seni şımartalım." dedi.

Balayı piyangosunu vurdum.

"Madem ısrar ediyorsun. Ama günün geri kalanı için bir şeyler planlamış olabilirim." Ben de onları şımartabilirim. Kendi yöntemimle. Ve böyle başlayacak.

BİR EREKSİYON SEÇİMİ

Aubrey

Ayağa kalkıyorum, kanepeden uzaklaşıyorum ve iç çamaşırlarımın düğmeleriyle oynuyorum. Bu onların dikkatini çekiyor. Ledger'ın omzunu itiyorum, böylece kanepeye oturması gerektiğini anlıyor. "Oda, biletler ve yemek için dizlerimin üzerine çöküp teşekkür ettiğimi düşünmeni istemiyorum."

Pelüş halının üzerine çöktüğümde iki çift göz beliriyor. Üzerimde kısa bir jean etek var ve bu otelin lüks zemin kaplamalarına olan bağlılığını gerçekten takdir ediyorum.

"Seks matematiğiniz için teşekkür etmek için dizlerimin üzerine çöküyorum," diyorum. Gülümsemeleri iğrenç bir beklentiyle dolu ama hiçbir şey söylemiyorlar.

Bu benim kontrolü ele geçirme anım. "Şimdi, bu sefer çocuklar, aletlerinizi çıkarın dediğimde beni dinlemenizi bekleyeceğim."

Bu sefer yapıyorlar.

Buzda uçmalarından daha hızlı bir şekilde, her iki adamım da fermuarlarını açıyor ve bana şaftlarını gösteriyor. En iyi kısmı mı? Çoktan sertleşmişlerdi. Saniyeler içinde sıfırdan uyarılmış.

Çeneme dokunuyorum ve seçeneklerimi değerlendirirken bakışlarım bir ileri bir geri gidip geliyor. Bu bir ereksiyon seçimi.

"Tanrım. Önce hangisini emeceğimi bilemiyorum. Yazı tura atalım mı?" Ama onlar bir şey söyleyemeden ben cevap veriyorum, "Bekle."

Ne aptalım. Ellerim ve ağzım var. Siz neden manzaranın tadını çıkarmıyorsunuz?"

Bir elimle Ledger'ın sikini sarıyorum ve dilimi Dev'inin üzerinde gezdiriyorum. Başını geriye atıp "Ağzın" diye homurdandı.

İltifattan dolayı gururlandım.

"Elin," diye geveliyor Ledger. "Çok iyi, tatlım."

Mesele şu ki, matematikte hiçbir zaman o kadar iyi olmadım, ama ellerimle her zaman çok *çok* iyi oldum. *İki elimle de*. Sol elimle Ledger'ın uzunluğunu okşuyorum, tabandan uca kayıyorum ve sonra tekrar geri dönüyorum, tüm bunlar olurken sağ elimi Dev'in tabanının etrafına sarıyorum ve aletini ağzımın derinliklerine çekiyorum.

Dudaklarımı onun etrafına güzelce ve sıkıca sararken, parmaklarını saçlarımın arasından geçirip onu emmemi izliyor.

Ama çok rahatlamasına izin veremem. Dev ısırılmış bir homurtu çıkardığında, ben de çıkıyorum. Sonra gülümsüyorum. "Müzikal sikler," diyorum omzumu sallayarak, sonra yüzümü Ledger'ın sikine çeviriyorum. "Sıra sende yakışıklı."

Ledger'ı derinlere almadan önce avucuma tükürüyorum ve o elimi Dev'in etrafına sararak onu sarsıyorum. "Evet, lanet olası evet," diye inliyor, sesi hiç de uzun sürmeyecekmiş gibi geliyor.

Ledger saçlarımı kavrarken o kalçalarını elime vuruyor.

Ama yumruğumu sikerken ve aklını kaçırırken bile, otoriter Dev emir vermekten kendini alamıyor gibi görünüyor, çünkü "Saçını daha sert çek. Bu onun aklını kaybetmesine neden olur."

Ledger ellerini daha sıkı geçiriyor, sonra ağzımı daha hızlı sikiyor.

Patron Dev haklı. O kadar tahrik oldum ki, Ledger'ın aletine karşı inliyor ve kalçalarımı sallıyorum. Kıvılcımlar tenimde yarışıyor ve çok tahrik oluyorum. Yine de bunu kendime saklayamam. Dev'in bitiş çizgisini geçmesi için uzun bir yol kat edecek. Elimi eteğime sokmak için sikini bırakıyorum. Parmaklarımı kapladıktan sonra bir kez daha Dev'in sikine

götürüyorum ve yumruğumu sikinin üzerinde gezdiriyorum.

"Siktir, bebeğim. Bu çok ateşli," diyor Dev boğuk bir iniltiyle.

"Çok ıslanıyor, değil mi?" Ben onun sikini daha fazla yutarken Ledger diyor ki. "Dizlerinin üzerinde çok güzel görünüyor. Onu daha sonra bağlamak için sabırsızlanıyorum. Yatağa bağlandığında amının ne kadar güzel göründüğünü görün."

Ve fişkıyorum.

"Evet, bunu istiyor," diyor Dev ama homurdanıp inlediği için cümlesini zar zor tamamlayabiliyor.

Elime boşalmaya bu kadar yakın olduğunu bilmek beni heyecanlandırıyor. Ama o orgazm olamadan Ledger gevşiyor.

"Tatlım, arkadaşım için iyice aç. Böylece o güzel ağzına boşalabilir."

Oh. Benim. Lanet olsun.

Tanrım. "Evet, al onu,"

diye homurdanıyor Dev.

İtaat ediyorum ve Dev'in aletini ağzıma alıyorum, tam da ılık bir boşalma dilime çarpıp tüm vücuduma elektrik çarpmasına neden olurken. O zevkle küfrederken, Ledger sikini yumruğunun arasına alırken ben de onun boşalmasını yutuyorum.

Tanrım, istediğin adamların sana otuzbir çekmesi çok ateşli. Senin önünde.

Senin üzerinde. Ama içimde bitirmek isteyeceğini biliyorum.

Ledger'a doğru kayıyorum, ardına kadar açılıyorum. Ledger elini saçlarıma sıkıştırıyor, inlemeden, titremeden ve boğazımdan aşağı boşalmadan önce başımı geriye itiyor.

Terliyorum, titriyorum, yutkunurken her yerim titriyor.

Ne kadar tahrik olduğuma zor dayanıyorum. Ledger gevşerken, elimi bacaklarımin arasına sokuyorum, Dev beni kestiğinde istekli klitorisimi okşarken rahatlayarak haykırıyorum.

"Kanepeye çık ve yüzünü sık. Böyle mi boşalmak istiyorsun?"

Oh, Tanrım. İstiyorum. Aynı anda *hem* sorması *hem* de talep etmesi beni daha da

tahrik ediyor. "Evet," diyorum, kelimeyi zar zor çıkararak.

O kadar heyecanlıyım ki ağlayabilirim. Ama iyi gözyaşları gibi. Seksi gözyaşları. Bu bir şey mi? Öyle bir şeymiş gibi geliyor.

Dev hemen kanepeden atlıyor ve Ledger düz yatıp omuzlarını sıvazlarken külotumu çıkarıyor. "Üstüme otur ve sertçe sür beni," diyor, sonra beni tutup üstüne çekiyor, eteğimi belime kadar çekiyor. Bu uzun sürmeyecek.

Yüzüne sarılıyorum, ağzına doğru sallanıyorum ve bu saray gibi odada bağırana, çığlık atana, sonra da mutluluğa uçana kadar bana olan vahşi ihtiyacını sürüyorum.

Aşağı indiğimde Ledger ellerini kalçalarıma doluyor ve beni üzerinden kaldırarak kanepeye yatırıyor.

Yüzünü siliyor, sonra diyor ki, "Şimdi, gerçekten tekrar boşalmanı istiyorum. Sakalının her yerine."

Ve Dev yerde dizlerinin üzerinde, beni açıyor ve bir kez daha parçalanana kadar beni yiyor.

Evet, ben iki pis prensi olan bir Sindirella'yım.

DOĞAL AĞRI KESICILER

Dev

Bu gerçekten adil değil.

Aubrey akşamın erken saatlerinde Plant Parenthood'un önünde durduğunda aptal kalbim gümbür gümbür atıyor. Ben bitki adamı bile değilim. Ama Ledger'a göstermek için bu küçük dükkânı bulmuş.

Dostum yeşilliklerle dolu pencereye bakarken yüzündeki gülümseme elektrikten başka bir şey değil. Bitkiler sarkıyor. Sarmaşıklar sallanıyor.

Yapraklar tüm araziye kaplıyor. Aubrey çok gururlu görünüyor, çok seksi.

"Ben de gezi araştırması yapabilirim, Plant Daddy," diyor Ledger'a çenesini kaldırarak, tüm dikkatini ona vererek. Gurur beni de sarıyor. Bunu başardı ve onun parlayışını izlemek çok eğlenceli.

Bakışlarını tomurcuklardan ve çiçeklerden çevirip sadece ona odaklanıyor. "Asla gitmeyeceğim." Ciddi bir ifadeydi. Kadın geri çekiliyor, belki de adamın sözlerinin yoğunluğu karşısında şaşırmış. Ben de şaşırdım. Çok derin bir şekilde söylenmiş.

Çok etkilendiği belli. Hevesli bir kaşif gibi bitki dükkanına doğru ilerliyor.

Takip ediyoruz ve içeri girdiğimde derin bir nefes çekiyorum. Hava serin ve biraz da ferahlatıcı. "Hava neden farklı görünüyor?"

Ledger, uzun saplı ve oval şekilli yaprakları olan bir saksı bitkisinin yanında dururken bana doğru bir bakış fırlatıyor.

Yanında Çin para bitkisi yazıyor. "Fotosentez, dostum," diyor Ledger, sanki sihirliymiş gibi.

Gözlerimi deviriyorum ama gerçek şu ki ilgimi çekiyor. "Yani, evet. Ama gerçekten mi?"

"Havayı temizliyorlar" derken ses tonunda şaka ya da alay yok. Bitkiler havadaki kirleticileri temizler."

Bunu söylediğinde, tabii ki şimdi çok mantıklı geliyor. Parmaklarımı şıklatıyorum. "Doğru, bu biyoloji dersi gibi bir şey miydi? Bunu okulda mı öğrendik?" A alan bir öğrenci olmama rağmen derslerimi hafife alarak soruyorum. Bir şeylerde iyi olmayı severim. Ama bitkiler üzerine pek düşünmedim.

Ledger, antik bir müzede serbest bırakılmış bir arkeoloji profesörü gibi yılan bitkilerini incelerken ekliyor: "Eminim ailen müşterilerine bitki öneriyordur. Kaygıyı azalttıklarını gösteren çalışmalar var. Ayrıca sizi daha mutlu ediyorlar."

Arada sırada takındığı somurtkan tavırlar için mazeretinin ne olduğunu soracaktım ama bunu söylersem hıyarlık etmiş olurum. Ayrıca, belki de bitki babası olmasaydı daha huysuz olurdu. Evet. Bu mantıklı. Bitkiler onun doğal ağrı kesicileri.

Bu konuda şaka yapmamı istemezdi, ben de "Güzel bilgi. Sanırım az önce Günlük İyilik Dozu verdin." Gözlerini kısarak homurdanıyor. "Vermedim."

Aubrey onu suçüstü yakalamış gibi, "Sen de yaptın," diyor. "Bitkiler senin günlük iyilik dozun. Kabul et bunu." Ledger gözlerini kısıyor, parmağını ikimize doğru sallıyor. "Ben buna inanmıyorum."

"Doğru. Tabii," diyorum bir kaktüsün yanından geçerken. "İşte. Bu senin bitki formundaki halin." Ledger gözlerini deviriyor.

Aubrey gülümser. "Biraz huysuzsun, Ledger."

"Değilim," diye karşı çıkıyor.

"Öylesin," diyor ve dağınık siyah saçları ve modaya uygun ekose pantolonuyla sırtık gibi bir adam arka odadan çıkarken homurdanıyor. Tezgâhın arkasında Kanada bayrağının yanında bir Japon bayrağı asılı. Adam bizi fark ediyor ve şöyle diyor: "Plant Parenthood'a hoş geldiniz. Size yardımcı olabileceğim bir şey varsa söyleyin."

Ledger, "Biraz yardıma ihtiyacım var," dedikten sonra beni küçük ev bitkilerinden oluşan bir rafı inceleyen Aubrey ile yalnız bırakarak uzaklaşıyor.

"Belki San Francisco'ya döndüğümde standım için birkaç bitki alırım," diyor bir Boston eğreltiotunu incelerken.

"Bu çok sıkıcı. Onun yerine bir para ağacı alın."

"Bunu sonra yapılacaklar listeme koyacağım..." Durdu, gözlerini kırıştırdı, sonra ses tonu biraz daha ağırlaşarak "...bu yolculuk." dedi. Ben de sonunu düşünmek istemiyorum. "İyi plan."

"Peki ya sen? Sen de alacak mısın?"

Ben mi? Hayır. Ben bitki adamı değilim. Ama asıl sorun bu mu? "Yoldayken bir tanesine bakabilir miyim bilmiyorum.

Hokey oldukça zorlu bir spor."

Bu talep önümüzdeki hafta eğitim kampında başlayacak. Buza geri dönme düşüncesi parmaklarımı karıncalandırıyor.

"Bir bitki bakıcısı tutabilirsin," diye öneriyor.

Bu geçerli bir fikir, ama burada başka bir fikir var. Tehlikeli bir fikir. Neredeyse "Ya da belki ben şehir dışına çıktığımda onlarla ilgilenirsin ve döndüğümüzde görüşürüz" diyeceğim bir şey.

Ama böyle bir şey olmayacak.

Yolculuk bittiğinde bu da bitecek.

Konuyu saptırıp tekrar başa dönüyorum. "Bu bitkiler seni mutlu ediyor mu?"

Para ağacını biraz daha düşünüyor, cilalı tırnaklarını yapraklarında gezdiriyor. "Bence olabilirler. Mango smoothie'si gibiler. Bir köpeğin memnun iç çekişi. İyi bir saç kesimi. Tırnaklarınızı yaptırmak. Arkadaşlarla alışverişe gitmek ve büyük bir indirim bulmak. Ruhunuzu harekete geçirdiğini hissettiğiniz bir şarkı dinlemek. Sanırım tüm bu şeyler bunu yapıyor." Mutlu bir iç çekişle elini bitkiden çekti ve bana döndü. "Peki ya sen? Seni ne mutlu eder?"

Kaleci olarak istatistiklerimi iyileştirmek, örneğin karşı atışlar ve kurtarış yüzdesi. Hepsini kazanmaktan bahsetmiyorum bile. Ama aynı zamanda, *bu saniye*.

Sorun şu ki ben de sürekli gelecek haftayı düşünüyorum ve sezon yaklaştıkça içimi bir huzursuzluk kaplıyor. Paten kayma dürtüsü. Zamanımı buzda geçirmek, daha sıkı, daha hızlı, daha iyi çalışmak. Parmaklarımdaki karıncalanma. Kemiklerimdeki uğultu.

Birkaç saniye sonra Aubrey başını eğiyor. "Ne düşünüyorsun, Dev?"

Oh. Dalmışım. "Hokey," diye itiraf ediyorum.

"Özlüyorsun."

Gerçeği söylemek beni rahatlatıyor. "Başlamak için sabırsızlanıyorum. Sadece oynamak istiyorum."

Hükmetmek istiyorum. Rakiplerimi ezmek istiyorum. Bunları söylemiyorum çünkü tek yönlü düşünen bir atlet gibi görüneceğim.

Anlayışla gülümsüyor. "Gördün mü? Bitkilere ihtiyacın var. Yoğun bir günün sonunda gevşemek için onlara ihtiyacın var." Tüm bu dürtüyü dengelemek için ihtiyacım olan şey bu mu? Hiçbir şeyin yeterince güçlü bir karşı ağırlık oluşturabileceğinden emin değilim.

Aubrey, Ledger'a doğru başını sallar. "Ben de ona katılacağım."

Gitmesine izin verdim, geride kalıp asla alamayacağımı bildiğim bitkileri kontrol ettim.

Ona katılırken, uzaktan izliyorum. Birlikte iyi görünüyorlar. Konuşmalarından parçalar alıyorum. Şehirde gittiği bir bitki dükkanından bahsediyor -Late Bloomer. Bir gün oraya gideceğini söylüyor. Sonra, kendi anlarını yaşamalarına izin vererek onları dışarıda bırakıyorum. Birbirlerinin arkadaşlığından bu şekilde keyif aldıklarını görmek beni burada, şu anda yeterince mutlu ediyor. Ama aynı zamanda tam olarak uymadığımı da hissediyorum. Sanki ikisi de belli bir yerde ve ben orada olduğumdan emin değilim.

Ya da olmak istediğimi.

Aubrey'e olan hislerim gün geçtikçe ne kadar büyürse büyüsün. Hayır, her geçen saat.

Ve gerçekten, ne kadar büyürlerse büyüsünler, sonrasında hiçbir yere gitmiyorlar.

KALBİNİ ERITMEK

Defter

"İtiraf etme zamanı. Senin bitki baba tarafın nereden geliyor?" Aubrey, Robson Caddesi boyunca yürürken, el çantaları ve güneş gözlükleri satan gösterişli tasarımcı markalarının yanı sıra mum ve kırtasiye malzemeleri satan eklektik yerel mağazaların önünden geçerken soruyor. Onun seçtiği bir akşam yemeği mekanına doğru gidiyoruz.

Bize ne olduğunu söylemiyor. Bu onun *bizi şımartma* planının bir parçası.

Sorusuna cevap vermek istiyorum ama ona karşı gardımı indirdikçe daha da fazla indirmek istiyorum. Evliliğimin bitmesinin yaraları hâlâ duruyor. Öte yandan, Aubrey beni gerçekten incitebilir mi? Cumartesi günü, vedalaşacağız. Maymun bitkilerim, huysuz kedim ve üzerimde beliren büyük kararın tik takları ile geri döneceğim.

"Bir erkek sadece bitkileri sevemez mi?" Konuyu biraz daha geçiştirerek söylüyorum. "Elbette, ama puro her zaman puro değildir. Neden bitkiler?" diye üsteliyor.

Çünkü babam onlarla ilgilenmiyordu. Çünkü onlar spor değildi. Çünkü ailemde kimsenin ilgi alanı değildi.

Ah, siktir et. Bilmeyi hak ediyor. Çarşamba gecesi trafiğin hızla aktığı kalabalık bir caddenin köşesinde durduğumuzda, baştan çıkarıcı kahverengi gözleri olan kızıl saçlıya dönüyorum. Büyük ve derindiler ve ona açılmamı sağladılar. "Çünkü hepsi benimdi," diyorum omuz silkerek. Omuz silkemek benim için, onun kapalı ve soğuk kalbim üzerindeki etkisinden vazgeçmek demek.

"Gençken hokeyle hiç ilgisi olmayan bir şeye ihtiyacım vardı," diye ekliyorum. İşte, söyledim. "Buzdan tamamen ayrı bir ilgi alanı."

"Bir kaçışa ihtiyacın vardı," diyor düşünceli bir şekilde.

"Evet, yaptım." Çenemi kaşıyarak ne kadar ileri gitmek istediğimi tartıyorum. Bu iş ağırlaşıyor. Bu, sıkı sıkıya kilitlediğim şeylere yaklaşıyor. Kabuslar, dizimdeki sancı, sezon durdurulamaz bir şekilde yaklaşırken hissettiğim korku. Hokey oynamak istiyorum. Gerçekten istiyorum. Ama eğlenceli olmasını istiyorum. Artık öyle olup olmadığını bilmiyorum. Bakışlarıyla tekrar buluşuyorum. "Bazen hâlâ istiyorum."

Dev içten bir anlayışla, "Hepimizin var, kardeşim," diyor.

Hokeyden kaçmaya ihtiyacı olduğunu hiç sanmıyorum. Biz daha gençken babam ona gençlerde koçluk yaptığından ve ben de babama yardım ettiğimden beri hokeyi yaşadı ve soludu. Dev istekliyd, acımasızdı, her zaman hazır. Hayatında Dev'in *beni oyuna sokan koç* olmadığı tek bir gün bile yoktu.

Uzun bir süre o adam bendim.

Ama ben artık farklıyım. Eninde sonunda, Baba Zaman hepimizi yakalar. Futbol, basketbol ve hokeydeki büyüklerin başına geldi. Kimsenin bağışık olmadığı bir olgudur.

"Hepimiz öyleyiz, değil mi?" diye yineliyorum, çünkü bu aramızdaki farklılıklara işaret etmekten daha kolay. Karşıdan karşıya geçerken -belki de psikosomatiktir- dizim havlıyor, sonra Dev'e bakıyorum, dinç, beş yaş daha genç.

Belki de köpek yılları konusunda haklıdır.

"Sanırım büyükannenin bitkileri sevdiğini ya da botanikçi bir teyzen olduğunu söylemeni bekliyordum," diyor Aubrey, bitki konusuna devam ederek. "Ama bu ilgiyi kendi başına bulmuş olman çok hoş."

Bir gülümsemeyi savuşturuyorum. Beni çok yakından gözlemliyor, çok iyi görüyor. Bu farkındalık nabzımın biraz daha hızlı atmasına neden oluyor. Hâlâ panoların üzerinden atlamak ve sopamı diske vurmak istiyorum ama bu arzu artık başkalarıyla karışmış durumda. Beklenmedik yenileriyle. Mesela onu bir maçta görmek, yanına kaymak ve zor kazanılmış bir zaferin sonunda güzel yüzüne terli, bitkin bir öpücük kondurmak istiyorum.

Asla olmayacak şeyler.

Telefonum bir mesajla çaldığında bu düşünceleri bir kenara itiyorum. Hızla kaydırıyorum, sinirlerim geriliyor. Belki yine Garrett'tır. Ama bu Hollis'ten gelen bir mesaj ve ekinde bir video var. "Hollis bana bir şey göndermiş," diyorum, küçük resim

O ve Jack.

Ekranı Aubrey ve Dev'e doğru salladım ve bir barın önündeki tentenin önünde durduk. Oynat tuşuna bastım. "Kediniz ve benim kanka olduğumuzu bilmek isteyebileceğinizi düşündüm. Şuna bir bakın," diyor Hollis ve sonra kedim omuzlarına binmiş halde evime doğru ilerliyor.

"Papağan bir kediniz var," diyor Aubrey, hayretle.

"Belli ki."

"Başka numaralar da yapıyor mu?"

"Benim için tek bir numara bile yapmadı," diye homurdanıyorum, ama Hollis'in bir öğrenciye bir şeyler öğretme kararlılığına da hayranlık duyuyorum.

Ke

di. İkinci bir video iniyor.

Başımı sallıyorum ama gülüyorum. Şimdi ne gönderdiğini ancak hayal edebilirim. Bir kez daha oynat tuşuna basıyorum.

Hollis mutfak masasında karşısında oturan kediye "Çak bir beşlik," diyor. Kedi patisini kaldırır ve beşlik çakar.

Kuzenim.

"Ohhh! O bir kedi büyücüsü," diye ilan ediyor

Dev. "Dostum, beni öldürüyorsun," diyorum

videoya.

Hollis sanki beni duymuş gibi kameraya dönüyor. "Özür dilerim," diyor hiç pişmanlık duymadan. "Ona yüksek pati demeliydim."

Gülümsüyor ve video sona eriyor.

Aubrey Dev'e "Takım arkadaşın çok çekici," diyor, sonra bana soruyor, "Ya kedi? Tek gözü olduğu için mi adı Jack?"

Korsan Calico Jack gibi mi?"

"Hayır, Jackass'in kısaltması çünkü onu Küçük Dostlar Hayvan Kurtarma'dan aldığımdan beri tam bir pislik oldu," diyorum, ona bu ismi verdiğim için kendimi çok kötü hissediyorum.

Aubrey sırtımı sıvazladı. "Belki de ona Calico Jack adını vermeliydin. Belki de belalı bir korsan ismine sahip olmak daha çok hoşuna giderdi."

İçimi çektim. "Haklı olabilirsin."

Diğer eliyle birkaç saniye çenesine vuruyor. "Onu Küçük Dostlar'dan ne zaman aldınız?" "Birkaç yıl önce. Parktaki *Hockey Hotties* takvim başış gecesinde."

"Bunu hatırlıyorum! Trina ve çocuklar ilişkilerini o zaman duyurdular," diye anlatıyor. "Ve romantizmleriyle medyanın dikkatini dağıtmışlardı," diye ekliyor Dev.

"Artık herkes hokey üçlülerine alıştı," diyor Aubrey eğlenerek, sonra tekrar bakışlarımla buluşuyor. "Yani o gün bir kedi mi aldın? Bu... süblimasyon muydu?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne için?"

"Trina o zaman beni süzdüğünü düşündüğünü söyledi," diye dalga geçiyor, şimdi sırtımı biraz sıkıyor.

O güne geri döndüm. Garrett'in küçük kız kardeşini parkta fark ettiğim güne. Onun yasak bölge olduğunu ama çok da güzel olduğunu düşündüğüm güne. "Trina haklı," diye itiraf ediyorum. "Ama kısa bir süre sonra Marla'yla tanıştım, hemen evlendim, sonra da aynı hızla kaybettim."

Zamanlama. Gerçekten her şey bu, değil mi? Belki de Garrett'in kız kardeşi olmasından bu kadar endişelenmeseydim, o gün bir şeyler söyledim. Ama belki de söylemezdim. "Sanırım Aiden'dan önce davranmalıyım."

Ses tonumda pişmanlık var.

Dev'in iç çekişinde de, "Ve ben Eva'yla birlikteydim" diye eklediğinde.

Aubrey birkaç saniye sessiz kalıyor, belki kendi keşkelerini de düşünüyor. Hepimiz gerçekten özgür olduğumuzda birbirimize bağlansaydık nasıl olurdu diye merak ediyor.

"Şey, bundan iyi bir şey çıktı. Ya da iki, aslında. Küçük Dostlar'da gönüllü çalışmaya başladım ve senin de bir kedin oldu. Muhtemelen çok yakında yeni bir isim alacak." Bu Aubrey. İyi tarafından bakıyor.

"Calico Jack," diyorum, bunu denemek için.

Sokağın geri kalanı boyunca sırtımı bırakmadı. Bütün gece yürümek istiyorum. Ama köşeye vardığımızda, Aubrey'nin seçtiği yerde olduğumuz belli. Pencerede eski bir yazı tipiyle yazılmış turuncu isme bakıp gülüyorum. *Melt Your Heart*. "Başardın," diyorum ona, etkilenmiş bir şekilde.

Gururla gülümsüyor. Arkadaşım için bulduğu bir ızgara peynir restoranının önünde duruyoruz. "Hadi bunu Ulusal Izgara Peynir Günü yapalım. Bu senin hile günün Dev," diyor Aubrey.

Dev başını eğiyor, keyifle sallıyor, belki de gülümsemesini gizlemeye çalışıyor ama tamamen başarısız oluyor. "Ben varım," diyor. Bahse girerim burada çifte anlam vardır.

İçeri giriyoruz ve nabzım yeniden atmaya başlıyor. Onu öpmek istiyorum. Onu öpmesini istiyorum. Ona beni o bitki dükkanına götürmesinin ve onu bu ızgara peynirciye götürmesinin benim için sadece bunu yaptığını söylemek istiyorum. Onun içine kaçabilirmişim gibi hissettiriyor. Benim için, onun için ve bizim için yaptıklarından dolayı.

Yine de duygular çok tehlikeli aptallardır. Onun yerine yemeğe odaklanmak en iyisi.
Duygusal düşünceleri ve kalbime yaptığı yumuşacık şeyleri görmezden gelerek, Aubrey'e ekşi mayalı bir gouda siparişi veriyorum.

kaşar ve elma seçiyor, sonra kara tahta menüyü inceleyen Dev'i dürtüyor. "Ultimate al. Yapabilirsin," diye kışkırtıyor.

Derin, güçlendirici bir nefes alıyor, sonra birkaç kez başını sallıyor. "Pekâlâ. Ben içeri giriyorum."

Siparişimizi verdikten sonra köşede bir masa tutuyoruz. Mekan oldukça boş. Aubrey etrafa bakıyor, sonra gözlerinde bir şey parlıyor. Bir karar belki? Sanki aklında bir şey varmış ama kalbinden de atmak istiyormuş gibi?

"Bileğimdeki kuş mu?"

"Evet mi?" Ben soruyorum.

"Babam için aldığımı söyledim. Ve bu doğru. Ben aldım. Sadece onu hatırlamak için. Ama aynı zamanda söylediği şeyleri hatırlamak için. Mutlu olmak ve sevdiğin şeyleri yapmakla ilgili sözlerini. Yani onun içindi, ama aynı zamanda bu sözleri hatırlamak benim içindi. O şeyleri yapmak için. Ama sanırım her şeyi berbat ettim," diyor, sesi incelmış bir şekilde.

"Ne demek istiyorsun?" Endişeyle sordum.

"Sana Aiden'la sadece babam benim için doğru kişi olduğunu düşündüğü için evlenmek istediğimi söylemiştim," diye ağzından kaçırıyor ve bunu geçen akşamki yemekte de söylemişti ama gözlerindeki duygular bana hikâyenin devamının olduğunu söylüyor. "Annem de bundan çok emindi. Onları mutlu ettiğimi sanıyordum. Küçükken hep onların mutlu olmasını isterdim" diyor ve devam ediyor. Bu yeni itirafı beklemiyordum ama hızına ve kırılganlığına bakılırsa bunu paylaşması gerekiyor.

"Ama ben ortaokuldayken," diye devam ediyor, "zor bir dönemden geçtiler ve evde neredeyse tek çocuk bendim. Onları mutlu etmek için gerçekten çok uğraştım. Onları eğlendirmek için. Onlara hikayeler anlatmak için. Sessizliği örtbas etmek için. Gerginliği. Her şeyin çok gergin hissettirmesini. Daha sonra, onlar bir arada kalıp her neyse onu çözdükten sonra, ben de o kişi oldum. Her zaman herkesin iyi vakit geçirmesini istedim. Herkesin ihtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin olmak."

Bunu bize neden söylediğini anlıyorum. "Bugün bizi bu yüzden mi gezdirdiğini söylüyorsun?" Soruyorum ama sebebi buysa kızmıyorum. Ancak son derece merak ediyorum.

"Çünkü bizi mutlu etmek zorunda değilsin. Sadece kendi adıma konuşabilirim ama ben zaten mutluyum," diyor Dev.

Başını sallarken gülümsemesi yumuşak ve rahat. "Size karşı hiç de öyle hissetmiyorum. *Bu şeyin* sevdiğim yanı da *bu*. Ailem için *de* böyle hissediyordum. Ben sadece neden neredeyse evleniyor olmamın daha derin nedenini bilmenizi istedim. Bana karşı çok iyi olduğun için paylaşmak istedim. Aiden'ın gerçek yüzünü göstermesine sevindim, kilisede yanımda olmanıza sevindim ve şimdi burada ikinizle birlikte olduğuma sevindim," diyor ve sonra tam olarak saf bir rahatlama sayılamayacak bir nefes alıyor. Daha çok sevinçli bir rahatlama gibi.

"Ben de," diyor Dev, bakışlarını tam bir içtenlikle ve gözlerinde daha önce görmediğim başka bir şeyle karşılayarak. Okuması hiç de zor olmayan bir bakış. Ona aşık olduğunu söyleyen bir bakış. "Gerçekten memnun oldum."

Aynı şeyi söylemek çok kolay geliyor. Bunun yerine, "O zaman arkanıza yaslanın ve önümüzdeki birkaç gün sizi mutlu ederken bunun tadını çıkarın" diyorum.

"Tamam. Madem ısrar ediyorsun, o zaman varım." Gülümsemesi biraz yaramazlaşıyor. "Ve denemek istediğim bazı şeyler var..." O *şeylerden* birkaçını paylaşıyor ve bu sefer eriyen kalbim değil. Beynim.

"Evet, buna hazırız," diyorum hemen, bu konuda Dev adına konuşabileceğimden emin olarak. Ve o suskun olduğu için konuşmam gerekiyor.

Bu edepsiz sohbet garson yemeğimizi getirdiğinde sona eriyor. Ona teşekkür edip ayrıldıktan sonra, düşüncesizce "Bu benim son sezonum olacak" diyorum.

Bunu söylemeyi planlamamıştım. Hatta bunun son sezonum olacağından bile emin değildim. Şu ana kadar. Ama şimdi, diğer tüm itirafların yanı sıra kendimi açıklamak için doğru an gibi geliyor. İçimde dönüp duran şeyleri dile getirmek gerginliğin ve belirsizliğin bir kısmını azaltıyor.

Daha hafif hissediyorum. Daha özgür.

Aubrey'nin gözleri sıcacık, masanın karşısındaki elime uzanıp onu sıkıyor. "Senin için iyi." "Neden iyi?"

"Çünkü sesin hazır geliyor. Hazır olmak iyidir."

"Ayrılık partisi yapmalı mıyım?"

Gülümsüyor ve içtenlikle cevap veriyor: "Belki de yapmalısın." Dev vurmam için bana bir yumruk uzatıyor. "Dostum, harika bir kariyerin var."

Karşılık vermedim. Bunun yerine ellerimi masaya dayayıp olayı önemsizleştiriyorum. "Evet, evet."

Daha iyi hissediyorum ama tamamen değil. Hâlâ içimi kemiren bir şey var. *Bundan sonra ne olacağı* kaçınılmaz. Hokeyden sonraki hayat için çok fazla seçenek var ve çok çalışma ve en iyisi olma baskısı - bir sonraki büyük şeyin peşinde olmak - çocukluğumdan beri bana öğretili.

Ama şimdi sırada ne olduğuyla ilgilenmenin zamanı değil. Bu yolculuk sona erdiğinde bunun için bolca zamanımız olacak.

Izgara peynirlerimizi yiyoruz. Benimki kesinlikle çok lezzetli. Dev sandviçinin etrafında inlerken cennette gibi

görünüyor, diyetindeki bu tek ihlale izin veriyor, bu anın tadını çıkarıyor. Birkaç gece önce planladığımız şey bu değildi - Eski Sevgililer Tarafından Pusuya Düşürölme kulübümüzün bir parçası olarak ızgara peynir.

Bizim için ızgara peynir.

Elinizde olan tek şey bu anlar. Siz farkına bile varmadan biterler, bu yüzden içindeyken en iyi şekilde değerlendirmeniz gerekir. Eğer

Durum buysa, ki öyle olduğundan oldukça eminim, yemekten sonra Dev'i kenara çekiyorum. "Denemek istediği şeyler hakkında..." "Can kulağıyla dinliyorum," diyor.
Ona planımı anlattım.
Daha sonra onu bir kenara çekeceğim çünkü onun ve benim onun için yapabileceğimizi düşündüğüm bir şey var.

TAT TESTİ

Defter

Kanepede dinleniyorum, elimde bir bardak viski, Dev ile çeşitli viskilerin değerlerini tartışıyorum.

"Viski daha yumuşaktır," diyorum, fön makinesinin hafif sesi arka planda uğuldarken sadece tercih ettiğim içkinin gerçeklerini söylüyorum. Aubrey duştan yeni çıkmıştı. "Daha iyi iniyor."

Dev burbonundan biraz içiyor, sonra biraz daha volta atıyor. "Ve burbon tatlıdır, vanilya ya da karamel gibi."

"Dumanlı daha iyi," diyorum saç kurutma makinesi kapanırken. "Tıpkı Sea Dogs'un Foxes'tan daha iyi olması gibi."

Evet, bu onu daha da sinirlendirir.

Homurdanıyor, sonra da adımlarını hızlandırarak şöyle diyor: "Baştan aşağı yığılmış durumdayız. Buna sizinkiler de dahil."

Sırıtiyorum. Onu böyle görmek çok komik. "Dikkatli ol yoksa boynundaki damar patlayabilir," diye takılıyorum ama sonra Aubrey banyodan çıkıp bir elini kapının pervazına doğru kaydırıp seksi bir kalça çıkarınca çenemi kapatıyorum.

Siyah dantelleri, krem si teni ve gür kırmızı bukleleriyle bir hayal gibi.

"Beni bununla şımartmak mı istedin?" diye soruyor, elini siyah korseden dantelli külotuna doğru kaydırıyor, sonra da yüksek çoraplarının üst kısmını okşuyor.

Ve sikim patlamak üzere. "Evet,"

diye homurdanıyorum, sesim çakıl

gibi.

"Sen." Dev'in söylemeyi başarabildiği tek şey bu.

"Muhteşem görünüyorsun," diye mırıldanıyorum, sonra bardağı sehpanın üzerine bırakıyorum ve bir parmağımı kaldırarak onu yanıma çağırıyorum.

Siyah topuklu ayakkabılarıyla oturma odasını geçiyor ve gözleri her saniye daha da büyüyen Dev'in yanından geçiyor. Başka tarafa bakmıyor. Bana ulaşana kadar onu her adımda takip ediyor.

Bir elimi sağ kalçasında gezdiriyorum, dönmeden önce bu akşam onun için aldığımız iç çamaşırlarıyla onu değerlendirmek için tatlı bir zaman ayırıyorum. Bir seks oyuncağı mağazasında durduk ve bir sürü şey aldık.

Kalçamı okşuyorum. "Üstüme otur tatlım," diyorum ona.

İyi bir melek gibi, o tatlı poposunu kalçalarımın üzerine koyuyor, sonra da güçlü ve seksi bacaklarını çaprazlıyor. Dev odanın diğer ucundan aval aval bakmaktan başka bir şey yapmıyor, Aubrey'nin seksiliği ve itaatkârlığı karşısında konuşamayacak kadar büyülenmiş durumda.

"Viski sever misin?" Ona

sordum. "Bilmem. Hiç

denemedim."

İçkime uzanıyorum, bardağı dudaklarına götürürken beni izlediğinden emin olduktan sonra, "Sadece kokla," diyorum. Hızlı bir nefes çekiyor.

Bardağı kaldırıyorum, küçük bir yudum alıyorum ve ağzımda tutuyorum. Bardağı masaya bırakıyorum, sonra dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum, likörü ona veriyorum, o yutkunurken elimi boğazında gezdirirken benden tatmasını sağlıyorum.

Bitirdiğinde titriyor. "Beğendin mi?"

diye sordum.

"Var," diyor, nefesi tüy gibi. "Biraz dumanlı."

"Dumanlı iyidir." Dilimi dudaklarının arasına kaydırıp tadını yalıyorum.

"Çok güzel," diyor öpüşmeyi kestiğimde.

"Güzel. Şimdi Dev biraz denesin. Haklı olduğumu kanıtlamam gerek." Aubrey doğrulur, sonra parmağını kaldırır ve Dev'i işaret eder.

Kısa sürede oturma odasını geçiyor, viskiden bir yudum içerken burbonunu bırakıyor, sonra çenesini ona doğru kaldırıyor - bir tanrıçanın teklifi.

Kucağımda kalıyor, siyah ve dantellerin içinde günah ve kurtuluş gibi görünürken ona dudaklarını hediye ediyor. Adam eğilip kadının ağzını kapatıyor, sonra da memnun bir iç çekişle içkiyi yutuyor.

"Daha iyi, değil mi?" Ben soruyorum.

Cevap vermiyor. Onun yerine bardağını alıyor, sonra bakışlarını kucağımdaki güzelliğin üzerinde bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. "Arkana yaslan, tatlı şey. Kanepeye yaslan," diye talimat verdi.

Aubrey bana uyuyor, yanımda geriniyor, sırtı kamburlaşıyor, göğüsleri yukarı kalkıyor.

Yavaşça, kasıtlı olarak, memelerinin arasına küçük bir miktar burbon döküyor. "Burbon örnekleyicisini dene, Ledger," diye talimat veriyor.

Sinsi herif.

Karşı koyamayacağımı biliyordu. Aubrey titreyip bir *ohhhh* diye mırıldanırken yüzümü onun tatlı tenine daldırıp dilimi düzleştirerek burbonu damla damla yalıyorum.

Yakalayabildiğim likörü, onun tadıyla birlikte kucaklıyorum. Kokusu - tropikal ve gür bir şey - beynimi kızartıyor.

Kanımı sıcak ve hızlı bir şekilde yakıyor. Korsesinin satenini sıyrıp o göğüslerin etini ortaya çıkarmak istiyorum.

Ne olduğunu anlamadan, Dev kıkırdarken ben de tam olarak bunu yapıyorum,

onun dolgun göğüslerini yalayıp yutuyorum. "Sanırım burbonu daha çok seviyorsun," diyor.

Ona cevap vermiyorum. Bu şehvetin esiriyim. Kendimi tutmalıyım. Acele etmemeliyim.

Yavaşlamalıyım. Planladığımız bir sahne var.

Bir şekilde yüzümü göğüslerinden ayırıyorum.

Yüzünü kaldırıp kahverengi gözlerindeki muziplikle Dev'e bakarken omuzları titriyor.

"Belki de Ledger'ın bir kez daha tatması gerekiyordur," diyor Aubrey şakacı bir mırıltıyla, yemyeşil poposunu kalçalarının kotuna sürterek.

Dev onun saçlarıyla oynuyor, kulaklarının arkasına sıkıştırıyor ve "Eminim o da öyledir" diyor. Beklentiyle gerilmiş durumdayım. Kolunun altında ne var?

"Aubrey, bebeğim," diyor Dev.

İyi bir melek gibi çenesini kaldırıyor, kirpiklerini kırıştırtıyor.

"Evet, efendim?" Kulağını tutuyor ve duyamadığım bir şeyler fısıldıyor.

Adam geri adım attığında, kadın üzerimden sıyrılıyor. Ayağa kalkıyor ve bir kulüp dansçısının özgüveniyle yatağa doğru adım atıyor, karnının üzerine düz bir şekilde uzanmadan önce poz veren bir süper model gibi yatağa yan yatıyor.

Bana ona aldığımız iç çamaşırlarının arkasını mükemmel bir şekilde gösteriyor.

"Şimdi o külotu b i r a z aşağı çek," diyor Dev, kirli gülümsemesi talimatlarıyla eğlendiğini gösteriyor.

Kabaca yutkunuyorum, boğazım bir çöl kadar kuru, aletim bir heykel kadar sert.

Aubrey külotunu aşağı itiyor, durmadan önce kıcının çatlağını ortaya çıkarıyor. "Bu iyi mi?"

Nefes nefese tıslıyorum.

"Biraz daha aşağı," diye ısrar ediyor Dev.

Yardımsever iyi bir kız gibi, yanaklarının altına gelene kadar onları daha da aşağı itiyor. Ona gülümsüyor, memnun etmeye hevesli. "Böyle mi?"

Eğiliyor ve kızın yüzüne bir öpücük konduruyor. "Çok iyi." Sahneyi hazırladıktan sonra dönüyor ve bakışlarımla buluşuyor. "Tadına bakmak ister misin?"

Büyük yatakta ortaya çıkan sahneye bakıyorum. Dev elinde burbon bardağıyla Aubrey'nin birkaç metre yukarısında duruyor.

Sonra da kıcına damlattım.

"Oh!" Kehribar rengi sıvı tenine çarptığında kıkırdandı. Saniyeler içinde oradaydım, külotunu kık yanaklarını geçecek şekilde aşağı çekiyor ve her son damlayı yalıyordum.

Devam ediyorum. Danteli kalçalarından aşağı çekip çoraplarının üst kısmına getiriyorum. Muhteşem poposu açıktayken ellerimi ön tarafına doluyor ve onu yukarı doğru çekiyorum. "Biraz daha yukarı," diye mırıldanıyorum yumuşak etine karşı.

Altımda hareket ediyor, kıcını kaldırıyor ve evet, lanet olası evet. Karşı koyamıyorum. Uzun, aç bir çizgi yalıyorum. Restoranda bize bu gece kıcıyla oynamak istediğini söyledi. Ona oyuncaklar ve iç çamaşırları aldık ve onu biraz başlangıç eğlencesiyle tanıştırmaya hazırız.

Ama önce, *bu* plansız ana ihtiyacım var.

Kıçına bir öpücük konduruyorum ve alevler içinde kalıyorum. Vücudumda kontrolden çıkan bir orman yangını tutuşuyor. Ellerimi karnının üzerinde gezdirirken, kıcını havaya kaldırıyor, vücudu bana bundan ne kadar hoşlandığını söylüyor.

"Aman Tanrım, çok iyi, çok iyi" diye inlerken çıkardığı sesler de öyle.

Evet, o kadar iyi ki bütün geceyi burada geçirebilirim. Ama keşfedecek daha o kadar çok şeyi var ki, kendimi bu güzellikten koparacak iradeyi buluyorum.

Elimi kaldırıyorum ve avucumu tüm o tatlı ete sertçe indiriyorum. İnliyor. Bir elimi kalçalarının arasına kaydırıyorum,

kaygan ve dokunması harika.

Bir iniltiyle parmaklarımı ağızıma götürüyorum ve ayağa kalkarken onun tadını yalıyorum. Kendimi toparlıyorum. Şehvet sisini göz kırpmaya çalışıyorum.

Dev'in çoktan bir oyuncağı açtığını ve kayganlaştırıcıyı kaptığını gördüm.

Güzel. Kendime gelmek için biraz zamana ihtiyacım var. "Onu hazırla, ama ayakkabıları üzerinde kalsın," diye talimat veriyorum, sonra banyoya gidiyorum, ama arkamdaki sahneye bir kez daha bakmadan önce değil.

Aubrey seks sarhoşu gibi görünüyor, yatağa yayılmış, saçları dağılmış, yanakları kızarmış, külotu dizlerinin yanında bükülmüş. Çok ama *ok* yakında istediği ifte sikişin ilk adımıyla tanışmak üzere.

DÖNÜŞLER YAPMAK

Aubrey

Kollarım başımın üzerinde iki yana açılmış, oyuncakçıdan aldığım ipek bağlarla yatak başlığına bağlanmış. Üzerimde sadece korse, çoraplarım ve ayakkabılarım var.

Çünkü... *emirler*.

Dev gömleksiz, kot pantolonlu, bacaklarımın arasına diz çökmüş, bir eliyle ıslak amımı tembelce okşarken diğer eliyle yağlanmış bir oyuncakçı kıcıma bastırıyor.

Şimdiden ateşli, vahşi, ıslak bir karmaşayım. Şey, kalça hareketinden *hoşlanıyorum*. Bunu kendim keşfettim, çok teşekkür ederim. Evde bir oyuncak koleksiyonum var. Meraklı bir kedi olarak, birkaç ay önce Just For Her'den internetten bazı tikaçlar aldım ve onlarla denemeler yaptım. *Sıklıkla*. Yine de onları bir partnerle hiç kullanmadım. Aiden oldukça vanilyaydı ve fantezilerim daha maceracı kıyıları saptığından beri, kişisel bakım gece yapılacaklar listemde düzenli bir madde haline geldi. Belki de Aiden'ı yanıma taşınması için hiç zorlamamamın bir başka nedeni de buydu. Sanırım geriye dönüp baktığımda, kendi zevkimi keşfederek geçirdiğim yalnız zamanlardan daha çok keyif alıyordum.

Şimdi, Dev benim zevkimden sorumlu.

Ledger banyodan dönmüş, yatakta yanımda diz çökmüş, tembel tembel kot pantolonunun üzerinden ereksiyonunun dış hatlarını okşuyor.

Bu erotik bir aşırı yüklenme. Bunu çok istiyorum. Bana mastürbasyon yapmalarını izlemek istiyorum.

Benimle oynamalarını. Beni keşfetmelerini. Hepsini istiyorum, her yerde, hepsini aynı anda.

Ben de her yerimde titreşiyorum, sonra Dev yağlanmış oyuncakçı kıcıma bastırırken inliyorum. Ama içeri itmeden önce yüzünü merkezime doğru eğiyor ve klitorisimi emiyor. Sert, istekli, biraz acımasızca. Ama tutku dolu.

"Tanrım!" Bağırıyorum.

Akıl almaz birkaç saniye sonra bırakıyor, tekrar yükseliyor ve oyuncakçı kıcıma sokuyor. Bir santim, belki daha az.

Gerildim. "Nefes al, bebeğim," diye ısrar ediyor.

Ledger saçımı okşuyor. "Sende bu var."

Derin nefes alıyorum, sonra daha fazlasını alırken havanın vücuduma yayılmasına izin veriyorum. Bir santim daha. Ama bu sefer, beni gererken bile onu hoş karşılıyorum.

"İyi mi?" Dev gerçek bir endişeyle ama aynı zamanda bariz bir heyecanla soruyor. Yeşil gözleri arzu ve kısıtlama ile titriyor.

Bu benim Dev'im.

"Çok iyi," diyorum oyuncakçı çıkarırken, sonra klitorisimi parmaklarken tekrar içeri kaydırırken.

Inliyorum, başımı arkaya atıyorum. Ne hissedeceğimi bile bilmiyorum. Çok fazla şey hissediyorum. Tüm bu baskı ve zevk ve kalçalarımın arasında ateşli bir ağrı.

"Sikini istiyorum," diye mırıldanıyorum, yalvarıyorum.

"Şimdilik onunkini al," diyor Dev umursamazca. Yüzümü yanımdaki yatakta yatan

Ledger'a çeviriyorum. Açgözlüyüm, o kadar açgözlüyüm ki "Ver bana" diyorum.

Ledger kot pantolonunun fermuarını açıyor, aletini serbest bırakıyor ve bir damla uyarılmayı sıkarak bana uzatıyor.

Ağzım sulandı. Dilimi dışarı çıkarıyorum. Ledger beni ödüllendiriyor, Dev amımla ve kıcımla oynarken bana sikinin başını veriyor. Tüm bu hisler çok fazla. Ve ben hala daha fazlasını istiyorum.

Dev oyuncakçı daha derine kaydırırken dilimi tuzlu damlanın etrafında döndürüyorum, sonra beni daha hızlı okşuyor.

Karnım sıkışıyor ve zar zor tutunabiliyorum. Tutunmak istemiyorum. Ledger'ın aletini bırakıyorum, Ledger'a yalvarıyorum,

Dev'e yalvarıyorum. "Becer beni. Lütfen sik beni."

"İyi kızımıza bir şans ver," diyor Ledger, cinsel dürtülerimi savunmak için. "Sen yapmazsan ben onu beceririm." Görüntüler gözlerimin önünden geçiyor. Dev beni beceriyor. Ledger beni beceriyor. Dev, Ledger. Biri, diğeri. Neden seçeyim, gerçekten?

"Benimle sırayla yat. Lütfen beni sırayla becerin," diye yalvarıyorum ve artık onlarla yatakta her şeyi istemekten korkmuyorum. Hepsini istiyorum.

Dev oyuncuğı çıkarıyor ve yatağın üzerindeki el havlusunun üzerine koyuyor. Saniyeler sonra cınlıçplak kalıyor ve Ledger kot pantolonunu çıkarırken o da sikini örtüyor.

İki muhteşem çıplak adam, yatakta istediğim her şeyi vermeye hazırlar. Bu benim balayım mı? Evet, evet, öyle.

Dev kalçalarımı tutuyor, beni sikine yaklaştırıyor. Sonra, ellerim bağılyken, Dev içime kayıyor, Ledger kayganlaştırmıy alıp sikine biraz dökerken beni güzelce dolduruyor.

Ledger yanımda diz çöküyor ama çok yakın değıl. Dev'i ya da onu izlemem için bana yer açıyor.

Ama nereye bakacağımı seçemiyorum; bana vuran adama mı, yoksa bu manzaradan zevk alan adama mı?

Bakışlarımı bir ileri, bir geri, bir ileri, bir geri savuruyorum, sikiş karşı çaresizim, kontrollerine teslim oluyorum. Dev bir eliyle üstümde duruyor, diğeri eliyle bacağımy omzuna atıyor ve beni acımasızca beceriyor. Ledger beni izliyor, sikini sert ve kararlı darbelerle sarsıyor.

"Seni de becermesini istiyorsun, değıl mi tatlı şey?" Dev içime girerken homurdanıyor.

"Yesss," diye inliyorum vücudumu sıcaklık kaplarken.

Neredeyse sonuna kadar gevşiyor, beni boş bırakıyor, beni arzulu bırakıyor. "Söyle. Seni becermemizi ne kadar istediğini söyle," diye talep ediyor ve beni şimdilik siksiz bırakıyor.

"Çok kötü," diye haykırıyorum.

Sikini içime sokuyor ve ben zevkten çığılık atıyorum.

Ama bana sadece ucunu vererek tekrar gevşiyor. "O zaman bir şey yapmalısın," diyor Dev.

"Ne? Her şeyi yaparım," diye geveliyorum.

Dev üzerime eğiliyor, yüzünü dudaklarıma yaklaştırıyor ve sıcak, tutkulu bir öpücük veriyor, sonunda "Çok yakında gel," diye cevap veriyor.

Dizlerinin üzerine çöküyor, kalçalarımı bir kez daha sıkıca kavıyor ve beni sikinin üzerine çekiyor. Dev bir elini kalçalarımın arasına atıyor ve ağrıyan, istekli klitorisimi okşuyor.

Zevk içimde dönüyor, daha yüksek, daha yüksek, daha hızlı ve daha hızlı. Nefes alıyorum, inliyorum, sonra boşalmak için yalvarıyorum. Bağırıyorum, mırıldanıyorum, *lütfe, lütfe, lütfe*.

Onlara yalvarmıyorum.

Vücuduma yalvarıyorum çünkü çok yaklaştım. Ledger'a bir göz atıyorum, yumruğunu acımasızca sikinin üzerinde gezdiriyor, homurdanıyor ve inliyor.

Uyarı vermeden patlatıyorum.

Gökyüzünde parlayan yıldızlar gibi içimde bir orgazm patlıyor. Birbiri ardına, birbiri ardına. Sonsuz bir his.

Görüşüm bulanık; dünyam gümüş ve neon. Mutluluk içinde çığılık atıyorum, sonra bir anlığına boşluğı düşüyorum. Ve *Bom*.

Doydum.

Gözlerimi kırpıştırıp Ledger'ın gözlerine bakıyorum. Şimdi üstümde, içime doğru sallanıyor, kalçalarını öylece döndürüyor. "Çok iyi bir iş çıkardın, tatlım. Bütün orgazmları hak ediyorsun. Şimdi çöz onu," diye talimat veriyor Dev'e.

Ledger'ın beni de korkutacağını düşünmüştüm.

Bunun yerine, uzun, kışkırtıcı vuruşlarla acele etmiyor, Dev beni çözmeye çalışırken önceki doruktan inmeme izin veriyor.

Önce sağ bilek.

Dev onu öpüyor, acısını dindiriyor. Dev yatağın etrafında hareket edip Ledger uzun, baş döndürücü bir vuruş yaparken diğeri tarafa gelirken ben Ledger'ın yüzüne uzanıp yanağımy avuçluyorum.

"Tanrım," diye nefes alıyorum.

"Çok güzel," diye övüyor Ledger.

Dev sol bileğımy çözdü, sonra onu öptü.

Beni serbest bıraktığımda, kollarımı Ledger'a doluyorum, o da beni kemiksiz kalana kadar, yatağın içinde eriyene kadar, zevk içimde bir kez daha doruğı ulaşp ruhumda hissettiğim uzun, kalıcı bir orgazmıla kırılrken kimin adını sayıkladığımy bilmeyene kadar yavaş ve derin sikiyor.

Saniyeler sonra o da boşalıyor, homurdanıyor, inliyor, yüzünü boynuma gömüyor.

Tüm bunlar olurken Dev odanın köşesinde olduğunu bile bilmediğim bir sandalyeden bizi izliyor, sikini okşuyor, gördüğü en seksi şeymişim gibi gözlerimin içine bakıyor.

Serbest kaldığımda, titreyerek eline dökölüyor.

Bu hayatımın en gerçeküstü cinsel deneyimi - onları azdıran şeyler, beni azdırma şekilleri ve üçümüzün bir araya gelişi.

* * *

Hepimiz temizlenip duş aldıktan sonra, ilk bayılan Dev oldu.

Bir günde iki kez seks, artı seyahat, insana bunu yaptırıyor. Kindle'ımı bile zar zor açabiliyorum. Ama gözlerim kapanmadan önce Ledger fısıldıyor, "Seninle konuşmam gerek."

Sinirlerim tepeme çıkarken, üzerimde sadece tişörtümle yataktan kalkıp onu oturma odasına kadar takip ediyorum. Üzerinde boxer külot vardı.

Süitin kapısını arkasından kapatıyor.

"Restorandan beri seninle bir dakika konuşmak istiyordum," diyor kanepeye vardığımızda. "Ne oldu?"

"Oh, kahretsin. Seni endişelendirmek istememiştim," diyor ve sonra elime uzanıyor. Biraz yatışmış ama yine de meraklı bir şekilde yanına oturuyorum.

"Yarın Dev için yapmak istediğim bir şey var. Ama çok fazla planlama gerektirecek, bu yüzden ilgilenip ilgilenmediğini görmek istiyorum."

Artık benim dilimden konuşuyor. "Anlat bana."

Fikrini paylaşıyor ve ben neredeyse zıplıyorum. Ama sonra diyorum ki, "Ama buna param yetmez."

Ledger iç geçiriyor, sonra parmağını çenemin altına sokuyor. "Aubrey, para konusunda endişelenmeyi bırakmalısın. Bunun için ödeme yapmanı beklemiyorum. Ben de senin ödemeni istemiyorum. Sadece bunu seninle yapmak istiyorum. Anladın mı?"

Sonunda, sanırım anladım.

Dengesizlik tamamen kafamın içinde. Yeterince iyi olmakla ilgili endişelerimden kaynaklanıyor. Yeterince mutlu olmak.

Yeterince eğlenceli olmak.

Korku aynı yerden kaynaklanıyor - bir aileyi bir arada tutacak kadar ilginç miyim? Ama bunu bu adamlarla yapmak zorunda değilim.

Son beş günü gözümün önünden geçiriyorum, üzüm ezmeyi, hayalet kasabayı, bitki dükkanını, ızgara peyniri, akşam yemeklerini, jakuziyi, yürüyüşleri, hatta lunaparkı ve tüm sohbetleri hayal ediyorum.

Birlikte geçirdiğimiz tüm anlar.

Onlara çok şey veriyorum. Zamanımı veriyorum. Kendimi veriyorum. Yeterince veriyorum. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Seslerinde duyabiliyorum. Kendi kalbimde hissedebiliyorum. "Anlıyorum." Sonra, yeni bir güvenle, "Hadi yapalım." diyorum.

BURUN KESİCİLER

Dev

Ledger arabayı bir sonraki caddeye yönlendirip şehrin dış mahallelerine doğru ilerlerken Aubrey, "Neredeyse geldik," diyor. Sabırsızlanıyorum. "Sürprizleri severim," diyorum avuçlarımı birbirine sürterek. Bu sabah bana söyledikleri tek şey buydu - benim için bir sürprizleri olduğunu.

Bilmem gereken tek şey buydu. Satılmıştım. Şimdi öğleden sonra erken saatlerdeyiz ve Ledger bizi şehir merkezinden daha uzağa götürürken beklentiyle uğulduyorum.

Pencereden Vancouver mahallesine bakarken Ledger kuru bir sesle, "Elbette sürprizleri seviyorsun," diyor. Yoldaki virajla ilgili bir şey tanıdık geliyor. Beynimi gıdıklıyor. Bekle. Nereye gittiğimizi biliyor *olabilirim*. Buraya daha önce geldiğime eminim.

Ama şimdi neden gittiğimizi bilmiyorum. Yine de kendime saklıyorum.

Yolcu koltuğundaki Aubrey, Ledger'a başıyla onay işareti yapar. "Sürprizler Dev'e yakışır."

Peki ya o? Öne doğru eğilip bir elimi onun koltuğunun arkasına doladım. "Sürprizleri sever misin, Aubs?" "İyi sürprizler," diyor, bahse girmekten kaçınarak.

"Herkes iyi sürprizleri sever," diyor Ledger bir hiçkırıkla.

"Bahse girerim Aubrey size yepyeni bir para ağacı fidanı getirebilir ve siz de 'Sürprizlerden nefret ederim' dersiniz."

Gözlerinde ukala bir parıltıyla dikiz aynasına bakıyor. "Dün geceki burbon sürprizi hoşuma gitti."

Mükemmel bir nokta. Odağımı tekrar beni büyüleyen kadına çeviriyorum. "Ben de öyle. Şimdi, Aubs, senin için iyi bir sürpriz nedir?"

Çenesine vuruyor, gözleri ışıldayarak bakışlarımı karşılıyor. Ön camı işaret ederken "Bu," diyor. Sokağın sonuna kadar işaret ettiği yeri takip ediyorum.

Evet!

Ben de bunu umuyordum. Yol tanıdık geliyordu çünkü geçen yaz buradaydım. Yapının üstündeki büyük tabelada *Sharon Abreau Buz Pisti* yazıyor. Burası Vancouver kalecisinin sezon dışı kampını yaptığı yer. Ledger ve ben geçen yaz kampa misafir antrenör olarak gitmiş ve bazı ortaokul çocuklarıyla oynamıştık. "Hokey mi oynayacağız?" Sesim yükseliyor ve utanmıyorum bile.

"Bu Ledger'ın fikriydi," diyor Aubrey ve gülümsemesi şehir kadar geniş. "İkimiz bir araya getirdik," diyor Ledger, hakkını teslim ederek.

İkisinin de bunu planladığını bildiğim için kalbim biraz daha ısınıyor. Omzunu sıkıyorum, sonra öne doğru eğilip Aubrey'nin yanağına bir öpücük konduruyorum.

"Özlüyormuş gibi görünüyordun," diyor.

"Kesinlikle öyleydin," diyorum, yüzyılın en hafif deyiimiyle.

Hücrelerimden taşan sevinci bastırmaya bile çalışmıyorum. Park ediyoruz ve pistin girişine doğru koşmamaya çalışıyorum. Kapının dışındaki sandviç panoda Austin Sanchez Yerel Gençler için Beceri Kampı yazıyor, sonra da bugün ve haftanın geri kalanı için saatler. Kampın arkasındaki adam tabelanın yanında bekliyor. Vancouver takımının sağlam kalecisi büyük kollarını göğsünde kavuşturmuş, açık kahverengi teninde yılan gibi kıvrılan sarmaşık dövmeleri var. Gözlerinde bir pırıltı var.

Ona ulaştığımda, vurmam için bir yumruk uzattı. Ben de vuruyorum. "Sanchez, seni görmek için kampını mı basmam gerekiyor? Bu da neyin nesi?"

"Belki biraz daha iyi oynarsan tekrar konuk koçluk için davet alırsın" diyor.

Yaralıymışım gibi göğsümü tutuyorum. "Bak bakalım bıçağı biraz daha sokabilecek misin?"

"Elbette. Yapabilirim. Benimki kadar iyi bir sezon geçirmeye çalış," diye kaburga kemiriyor, çünkü boş konuşmaya yabancı değil.

İşaret parmağımı kaldırıyorum. "Benden *bir* gol daha fazla kurtardın."

"Evet. Evet, yaptım." Sonra parlak bir şekilde gülümsüyor ve Ledger'a dönüp onu hızlıca selamlamadan önce sırtımı sıvazlıyor. "Seni görmek güzel, McBride."

Ledger, "Bunu yaptığınız için teşekkürler," diyor.

Sırada Aubrey var ve birkaç saniye tereddüt ettim. Onu tanıştırayım mı? Ledger mı? Garrett o fotoğrafı paylaştığından beri onunla birlikte olduğumuz bir sır değil elbette ama Sanchez'in Garrett'in sosyal medya hesaplarını takip etmesini beklemiyorum. Ama gözleri beklenti içinde Aubrey'e kayınca tereddüt etmedim.

"Bu Aubrey Emerson," diyorum ve "*Görüştiğimiz kadın o,*" diye eklemek için can atıyorum. Ama hayır. Bu arzuyu hemen bastırdım. Bu sözleri yutarak, "O iyi bir arkadaş" diye ekliyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum, Ledger ve Dev'in arkadaşı," diyor Sanchez yumuşak bir sesle.

Arkadaş kelimesi kalbimde bir taş gibi duruyor. Hepsi yanlış. O bir arkadaştan çok daha fazlası.

Onun elini tutuyor. "Seninle tanıştığıma da memnun oldum, Ledger ve Dev'in *iş arkadaşı*."

Sanchez kıkırdıyor, sonra elini bırakıyor.

Aubrey'e bir bakış atıyorum. Yüz ifadesinde bir tuhafılık yok. O anın benim için olduğu kadar onun için de yanlış olduğunu söyleyen bir gariplik yok.

Çünkü... bu iki gün içinde bittiğinde, sadece öyle olacağız.

Arkadaş. Bu kelime içimi burkuyor, ekşitiyor.

Elbette, dostluk benim için yeterli olmalı. Geleceğin kesinlikle sahip olmadığı şeylerle oyalanmamalıyım.

Bu iyi bir şey, şimdi ve burada, *arkadaşlarınız* -ki Ledger ve Aubrey de öyle- sizi çok iyi tanıdıklarında, sevdiğiniz oyunu oynamak için doğaçlama bir fırsatla sizi şaşırttıklarında.

"Ben hazırım. Hadi yapalım şu işi," diyorum buza getirdiğim kabadayılıkla.

Küçük bir sorun var. Ekipman yok. Ama Sanchez bir kamp yürütüyor. "Benim için pedin falan var mı?" Ona sordum. Sanchez alay ediyor. "Beni ne sanıyorsun? Bir acemi mi?"

"Güzel. Eşyalarını ödünç

alabilirim." Bir alay daha. "Seninkiler

bizde." Bekle. Ne? "Nasıl?"

Kampı yöneten adamdan hınzır bir sırıtma geliyor. "Takım arkadaşların da burada."

Herkesi takip ettiğimden değil ama Golden State Foxes'tan herhangi birinin bir hafta önce spor salonunda onları

gördüğümde Vancouver'da olacaklarından bahsettiklerini hatırlamıyorum. "Öyle mi? Hangileri? Bundan haberin var mıydı?"

Ledger'a sordum.

Omuz silkiyor ama gülümsemesini engellemeye çalışıyor. Aubrey de en düz yüz ifadesine sahip.

Sanchez Ledger'ı işaret ederek, "Onun da bazıları," diye ekliyor.

"Deniz Köpekleri mi?" En can alıcı noktayı kaçırıyormuşum gibi hissediyorum.

Ledger metanetini bir kenara bırakır. "Stefan, Hayes, Chase ve Ryker bu sabah konser için uçakla geldiler. Dün gece onları aradık ve ekipmanlarımızı getirmelerini istedik. Çocuklarla çalışacağız. Ama önce hazırlanın. Atış talimi yapacağız. *Seninle*. Yazın kıçının formda olduğunu umsan iyi olur."

"O. O. Açık."

Arenaya ilk önce sağ ayağımla giriyorum. Her zaman yaptığım gibi.

* * *

Buz cam gibi pürüzsüzdür ve pisti kesen bıçakların sesi gelmiş geçmiş en iyi çalma listesindeki en sevdiğim şarkıdır.

Pedlerim sıkı, kaskım tam oturdu. Eldivenler takılı, patenler bağlanmış, sopa elimde. Her şey tam oturuyor. Tam istediğim gibi. Boruların arasında duruyorum, ligdeki en iyi oyunculardan bazıları olan arkadaşlarımın şut yağmuruyla yüzleşmeye hazırım.

Şimdi onlar benim düşmanım, benden puan almaya çalışıyorlar.

Buzun etrafında dönüyorlar, birbirlerinin etrafından dolanıyorlar, gülüyorlar, biz başlamadan önce diski rahatça geçiriyorlar.

Kalabalık gürültülü. Aubrey, Trina ve Ivy'de olduğu gibi. Panoların yanında durmuş bağırıp çağırıyorlar.

Şarkı da mı söylüyorlar? Bu "Livin' on a Prayer" mı?

Evet, bayanlar Bon Jovi'yi söylüyorlar. Çok güzel ama sussam iyi olacak.

Bu ısınma hareketlerinin oyun öncesi olması önemli değil. Sert oynamak için buradayım. Sanchez, Ledger'ın buzda uçarak Chase'e ustaca pas verişini tribünden izliyor. Beni hedef alıyorlar ama bugün öyle bir şey olmayacak.

Hayır. Aubrey burada ve ona neler yapabileceğimi göstermek istiyorum.

Chase nişan alıyor, sopayı yukarı kaldırıyor ve uçuruyor. Ama Mach hızıyla bana doğru savrulan bu atış da dahil olmak

üzere, atış üstüne atış durdurmak kadar tatmin edici bir şey yok. Eldivenimi uzatıp roket gibi fırlayan diski yere indiriyorum.

Al bakalım, puck.

Sonra Stefan üzerime geliyor, Hayes'le yarışıyor, o kötü çocuğu ileri geri paslıyor. Ben hazırdım, kıvrımın içinde çömelmişim.

Hayes ters vuruşla beni kandırmaya çalışıyor.

Engelleyicimle yakaladım.

Pistin kenarından Aubrey bağıyor, "Ha! Ona sayı yapamazsın. Los Angeles'a geri dön." Kahretsin, o bir heckler ve cehennem, eğer bu beni biraz daha ateşlemezse.

Oyuncu üstüne oyuncu üzerime geliyor. Tıpkı sabah kayağındaki şut antrenmanı gibi, çocuklar her yönden şut atıp bana gol atmaya çalışıyorlar. Ryker bileğiyle vuruyor, ben de eldivenimle indiriyorum. Chase pistin çevresinde uçuyor, hızlı ve ateşli bir şekilde bana yaklaştırmaya çalışıyor ama bacağımı tekmeleyip ona *sonra görüşürüz* diyorum.

Çenem sıkı, gözlerim aksiyonda, Ledger'ın buzun üzerinde uçmasını izliyorum. Bu sezonun onun son sezonu olacağına inanmıyorum. Hâlâ her zamanki gibi korkusuz ve ürkütücü. Bana bir şut attığında, hiç gerilmediğim kadar geriliyorum. Bunu yapacağım, yemin ederim yapacağım ama vızıldayarak geçiyor ve gürültüyle sicime çarpıyor.

"Ledger! Ona deliğe nasıl gireceğini göster!" Aubrey'nin sesi yüksek, coşkulu ve düpedüz iğrenç. İkimiz için de tezahürat yapmasına bayılıyorum. Sorun yok, kıskançlık yok, sadece bir ileri bir geri gidip geliyor.

Ledger dönüp diğer tarafa doğru kayarken göğsümde bir sızı hissediyorum. Bir sızı. Keşke bu onun son sezonu olmasaydı. Keşke sonsuza kadar oynayabilseydi.

Ama bir erkek yapması gerekeni yapmalı. Emekli olduğunda ne yapacak? Aubrey ile daha fazla zaman geçirecek mi? Bensiz mi?

Ne oluyor lan? Bu düşünce de nereden çıktı?

Ben bile bilmiyorum. Bu kaçamağın bir bitiş tarihi var. İki gün sonra. Bir yıl sonra değil. Sezon sonunda değil. Kırk sekiz saatten az bir süre sonra, uçak San Francisco'ya indiğinde bitecek.

Ayıltıcı düşünceleri göz kırparak uzaklaştırıyorum.

Burada, buzun üzerinde, kafamın içinde kaybolacak yer yok. Hücum olsun ya da olmasın, her zaman en iyi oyunumu oynamanın bir bedeli vardır.

Sonraki kırk beş dakika boyunca her saniyenin tadını çıkarıyor, her kurtarıшта sanki playoffların yedinci maçındaymışım gibi seviniyorum.

Sezon sonunda olmak istediğim yer burası.

* * *

Seansımız sona erdiğinde Stefan kaskını çıkarıp bana doğru kayıyor ve sopasını benimkine vuruyor. "Daha iyisini yapabilirsin," diye kestirip atıyor.

Pislik. Sadece üç tanesine izin verdiğimi biliyor. "Sen de bok gibi yavaşsın," diye cevap veriyorum.

Stefan ciddi bir ifade takınır. "Yaptığım seks yüzünden." Gözlerimi deviriyorum. "O zaman bu kadar çok yapmayı bırak."

Alay ediyor. "Lütfen. Dengelemek için daha fazla çalışacağım. Evet, bu kadar. Bu pazar. Benim evimdeki spor salonunda. Başlıyor," diyor ve Hayes süzülerek bize katılırken yolumu işaret ediyor.

"Orada olacağım." Gelmek zorundayım. Kamp ertesi gün başlıyor.

"Ben de," diye ekliyor Hayes, ağın yanında durduğunda, kaskını da kaldırıyor.

"Yok artık. Sen orada yaşıyorsun," diyorum Hayes'e ve kahretsin, bu da iyi hissettiriyor, bu adamları azarlamak, takım arkadaşlarımı görmek. "O zaman tek başına çalışabilirsin," diyor Hayes bana.

"Hayır, Viking'in bana getirdiği lahana smoothie'lerini seviyorum," diyorum alnımı takım kaptanına doğru eğerek. Stefan bir kral güveniyle omuz silkiyor. "Mükemmel smoothie'ler yaparım."

"Neden bir lahana smoothie kamyonu açmıyorsunuz?" Hayes arkadaşına ve ortağına öneride bulunur çünkü her ikisi de Ivy.

Stefan'ın mavi gözleri parıltıyor. "Benim zaten bir restoranım var. Neden bir smoothie kamyonu eklemeyeyim? Teşekkürler, Yeni Adam." Hayes homurdanıyor. "Hayır. Artık bana öyle seslenmeyeceksin."

Hayes'i uzun zamandır böyle çağırmıyorduk. Takıma bir yıl önce katıldı ve bu lakabı çabucak unuttu. "Evet, Hollis O isim şimdi," diye ekliyorum.

Stefan, "Aslında Hollis'in Sörfçü Çocuk olması gerektiğine karar verdim," diyor ve Hayes'i işaret ediyor. "Biz seçtik."

Ne oluyor der gibi kaşlarımı çatıyorum. "Bensiz bir lakap mı seçtin? Lakap takmaya bayıldığımı biliyorsun. Ayrıca Hollis için çok daha iyi bir lakabım var."

Stefan'ın kaşlarının çatılmasına bakılırsa bu durum ilgisini çeker. "Elinde ne var?"

"Hollis... bir dakika... lanet olası Sihirbaz. Bir kediye beşlik çıkması için eğitti,"

diyorum. Stefan göz kırpmıyor, etkilenmiş görünüyor. "Gelecek hafta ona böyle

hitap edebilirim."

Saniyeler sonra Chase ve Ryker da kasklarını takarak bize doğru kaymaya başladılar.

Deniz Köpekleri'ndeki Altın Adam vurmam için bana bir yumruk uzatıyor. "Hiç de fena değil. Ama sana iyi davrandım," diyor Chase. Ona tehditkâr bir şekilde bakıyorum. "Beni oraya geri dönmen için sana meydan okumak zorunda bırakma, Weston."

"Beni bir daha zor durumda bırakma," diye alay eder, sonra da panolara doğru süzülerek Trina'ya doğru ilerler. Muhtemelen onunla bir öpücük için tünelde buluşacaktı.

Ryker bana başını sallıyor. O her zaman ikisinden daha ciddi olanı olmuştur. "Seni gördüğüme sevindim. Hâlâ düşmana gittiğine inanamıyorum."

Gözlerimi deviriyorum. "Dostum, ben gitmedim. Sen gittin. Sen bizi terk ettin" diyorum, çünkü bir sezon önce Sea Dogs'a takas edilmişti. "Detaylar," diyor elini sallayarak.

Ledger da bize katılıyor ve o da gülümsüyor, rahat ve gevşek görünüyor. Bu iyi bir görünüm ve umarım eğleniyordur. "Eğlendiniz mi?"

Ciddi bir şekilde düşünüyormuş gibi başını salladı, sonra da "Evet, düşündüm" dedi. "Güzel. Sanırım senin de buna ihtiyacın vardı."

Sessiz kaldı, sonra "Muhtemelen yaptım." dedi.

Sonra bakışlarım panolara kayıyor. Burada sadece biz varız ve Chase ile Ryker, Stefan ve Hayes Ivy ile selfie çekerken eşleri Trina'nın etrafını sarmış, onunla sohbet ediyorlar.

Onları izlemek kalbimi ısıtıyor ve biraz da acıtıyor. Keşke Aubrey'le de böyle özgür ve rahat bir hayatımız olabilseydi. Belki başka bir dünyada bunu yapabiliirdik. Eğilir, bir öpücük bana, bir öpücük Ledger'a verirdi. Fotoğraf çekerdik. Sokakta birlikte yürürdük, korkusuzca.

Ama aşık olduğum kadın bir randevuya bile hazır değil. Ben de hazır olmadığımı sanıyordum. Ama onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, bir gün daha, bir hafta daha, bir ay daha istiyorum.

Ama bu olamaz.

Beş gün önce evlenmeye hazırdı. Onun ribaundu olmak istemiyorum. Çok yakında biteceği için birkaç gün daha sahip olduklarımın tadını çıkaracağım.

Şu anda kamptaki çocuklar buzda bize katılmaya hazır bir şekilde tünelden aşağı doğru ilerliyorlar. Oyun zamanı.

* * *

Freezer Burners, Nose Breakers ile berabere kaldı ve bu hiç iyi değil. Ne de olsa ben bir Burun Kırıcıyım, hokey çocukları ve takım arkadaşlarımdan oluşan rengarenk bir ekibin kalesini koruyorum.

Onu bir şahin gibi koruyorum. Hiçbir şey beni geçemez. Kim bilir nereden buza doğru koşan, gol atmaya kararlı bir çocuğun kararlı kıvılcımı bile. Öldürücü bir atış yapıyor. Ona hamle yapıyorum. Bu golleri daha önce de kurtarmıştım. Bunu da kurtarabilirim. Yan tarafa dalıyorum, çünkü top borulara doğru geliyor, ama bacaklarımın arasından geçiyor.

Çocuk zaferle bağırır. "Brick'te bir tane var!"

Gülümsememeye çalışıyorum. Yemin ederim gülmüyorum. Ama çocuk lakabımı biliyor. Kaybetmeye devam ediyoruz.

Oyun bittiğinde genç oyuncular bizi toplar ve teşekkür ederler.

"Harika oynadın," diyorum galibiyet golünü atan çocuğa. "Adın ne senin?" "Kaio," diyor.

"Eğlenmeye devam et, Kaio, tamam mı? En önemli şey bu. Anladın mı?"

"Anladım Brick," diyor, itaatkâr bir şekilde başını sallayarak.

Daha sonra, eşyalarımı çıkarıp topladıktan sonra, Sanchez koridorda beni kenara çekti. "Bugün birkaç fotoğraf çektim. Onları sosyal medyada yayınlamak isterim. Senin için sorun olur mu?"

"Tabii ki."

"Sağ ol dostum. Seneye bunu tekrar yapmalısın. Onlarla aran iyi." "Beni istemediğini sanıyordum."

"Burada her zaman hoş karşılanırsın. Çocuklar seni seviyor."

"Ben yaparım," diyorum ve gerçekten de buraya aitmişim gibi hissediyorum. Özellikle de bitmeyeceği için. En azından bitmese iyi olur.

Cumartesi günü hokeye daha çok ihtiyacım olacak.

SİZE SÖYLEMİŞTİM

Aubrey

Arkadaşlarım sormaz. Sormalarına gerek yok. Dev ve Ledger üstlerini değiştirmek için buzdan çıkar çıkmaz Trina bir kolundan tutuyor. Ivy de diğerini.

"Tek bir sorum var. Haklı mıydım?" Trina yaramazca kaşlarını oynatır.

İnkâr etmenin bir anlamı yok. "Evet." Kabul ettiğim için homurdanmıyorum. Çenemi kaldırıyorum ve buz pistinde yaptığım seçime sahip çıkıyorum. "Ve sen sadece bu konuda değil, aynı zamanda..." Yüzümü yelpazeliyorum. "Vay anasını, çok güzel." Şakacı bir şekilde koluna vuruyorum. "Neden bunu benden bu kadar uzun süre sakladın?" Sahte bir kızgınlıkla soruyorum.

Ivy başını geriye atar ve güler. "Doğru. Bunu çok gizli tuttuk."

Trina bana *sana söylemiştim* bakışı attı. "Pazartesi mesajlaştığımızda onları beceriyordun."

Ledger'in beni ormandaki bankın üzerine yatırdığı o anı hayal ederek ellerimi teslimiyetle kaldırıyorum.

Trina işaret ediyor. "Kendine bir bak. Kızarıyorsun."

"Beni açık havada becerdiler."

"Makarna sever misin?" Ivy

soruyor.

"Kendimi çok iyi hissettim - al dente'nin zıttı

nedir?" *Scotta*. Fazla pişmiş," diyor Ivy.

"Evet. O. Erişte gibi hissettim. Bir spagetti erişttesi. Bu normal mi?" Fısıldıyorum. Yani, buzun etrafında paten kayan çocukların çifte sikmenin etkileri üzerine notlarımızı karşılaştırdığımızı duymasını istemiyorum.

Trina bir omuz sallıyor. "Evet, ama normal iyi. Ve sonra yeni normaliniz. Ve sonra şöyle olursun... *anne, yeni normalim harika.*"

"Bu hafta kocaman bir yeni normal oldu o zaman," diyorum, daha bitmeden yeni normale özlem duyarak. "Ya da iki büyük yeni normal," diye fısıldıyor Trina.

Ben gülümsüyorum ve Ivy gözlerini deviriyor, sonra hızla yer değiştirerek "Ama bu ne anlama geliyor?" diye soruyor.

Cumartesi gününü düşünmeye dayanamıyorum. Sorduğu şeyin bu olduğunu biliyorum, o yüzden soruyu geçiştiriyorum.

"Yarın gece esnemem gerektiği anlamına geliyor. Ne demek istediğimi anlıyorsan."

Yemi yutmuyor. "Hayır. Sonrası için ne anlama geliyor?"

İç çekiyorum, *sonrasını* düşündükçe kendimi biraz yalnız hissediyorum. "Keşke başka bir adamla çıkmam gereken balayı bu olmasaydı diyorum."

* * *

"Ona ne söyleyebilirim ki?" Amelia Stone konserinden önce mekâna girip VIP kapısına doğru ilerlerken Dev'e soruyorum. Çünkü biletler VIP biletleri.

İçimde sinirler zıplıyor. "Maçtan sonra insanlar sana ne diyor?" Arkadaşlarımız bir tur görevlisini takip ederek önden yürürken ben Dev'le birlikte geride duruyorum. "Ya aptal gibi konuşursam? Günde kaç kez insanların '*Müziğinize bayılıyor*' dediğini duyuyor?"

"Bebeğim," diyor nazıkçe. "Ona müziğini beğendiğini söyle." "İnsanlar sana böyle mi söylüyor?"

"Evet, ağda tatlı m  zik yapıyorum," diyor y  z  n   ek  itmeden.

"Ciddiyim. Hayranların hepsi *seni seviyorum* dediğinde ne diyorsun?" diye soruyorum, biraz   aresiz hissederek. "Sıkıcı değil mi?"

Duruyor, beni bir k   eye   ekiyor, bana anlayı  ve kırılganlık dolu ciddi bir bakı  atıyor. "Bu sıkıcı değil.

Biri size sizi sevdiğini söyler."

Kalbim bir lunapark gezintisi gibi yerinden fırlıyor. Bu sözleri bana söylemediğini biliyorum ama yine de biraz uçtuğumu hissediyorum. "Değil mi?"

"Hayranlarımla buluşmayı seviyorum. Hiç eskimiyor,"

diye beni temin ediyor. "Emin misin?"

"Tabii ki. Ve eğer bir pislikse, onu becer. Ona müziğini sevdiğini söyle çünkü söylemek istediğin şey bu." Sanki cesaretinin bir kısmını bana aktarıyormuş gibi göğüs kafesime dokunuyor. "Benimle pratik yapmak ister misin?"

Derin bir nefes alıyorum. "Müziğinize bayılıyorum."

Gözleri gururla ve belki de başka bir şeyle parlıyor. Beni

korkutan ve heyecanlandıran bir şey.

Aynı anda hem doğru hem de yanlış hissettiren bir şey. *Olabilirlik*.

"Güzel." Elini yanağımda gezdiriyor ve ekliyor, "İyi eğlenceler

bebeğim." "Şimdi ben bebek miyim?" diye soruyorum.

"Doğru hissettirdi" diyor, sanki bu lakap için daha fazla gerekçeye ihtiyacı yokmuş gibi. Gerçekten de ihtiyacı yok.

Elini tutup bir an için sıkıca kavriyorum. "Teşekkür ederim."

Arkadaşlarımıza yetişiyoruz ve biraz daha az gergin hissediyorum. Ledger Dev'e meraklı bir bakış atıyor ama Dev ona güven verici bir gülümseme veriyor. Ledger da başını sallıyor. Sözsüz bir alışveriş ama yine de benimle ilgili kendi dilleri var.

Ben de birkaç gün içinde onları anlamaya başladım.

Bu haftanın büyük bir kısmı San Francisco'daki normal hayatımla senkronize değildi; bu da saç kesimi ve balyaj için, yoga ve smoothie randevuları için, kitap kulübü ve Küçük Dostlar'da gönüllü olmak için uyanmayı içeriyordu.

Eşofmanlarımı ya da kapüşonlularımı çıkarmadığım, kitaplara ve dizilere gömüldüğüm tembel Cumartesi günleri için. Annemi, erkek ya da kız kardeşimi gördüğümde. Günü boşa geçirdiğim zamanlar için.

Bu benim normal hayatım.

Bu benim geçici, süper şarjlı, yüksek voltajlı olanım. Ama bunun tadını çıkaracağım çünkü bunu hak ediyorum.

* * *

VIP deneyimi biletler ve özel koltuklarla bitmiyor. Amelia Stone'un sahne amiri bize sahne arkasını gezdiriyor, buna pop yıldızının kostüm değişimlerinden birini yaptığı yer de dahil. "Kırmızı ışıltılardan jean şort ve kovboy çizmelerine geçtiği yer burası, değil mi?" Kadın sahnenin hemen dışındaki bir alanı işaret ettiğinde heyecanla soruyorum. Bu yaz çıktığı turneden sayısız video izledim.

"Birisi Amelia Stone'u tanıyor." Sahne amiri etkilenmiş görünüyor. Sanırım parlıyorum.

Dev ve Ledger bir kadını şımartmayı sevdiklerini söylerken şaka yapmıyorlardı. Çatı katındaki süitten konser biletlerine ve özel jete kadar, bu adamlar şımartılmaları konusunda ciddiler.

Neredeyse çok fazla. Başından beri kendimi biraz suçlu hissettim, beni deneyimlerle ve lükslerle cömertçe harcamalarına izin verdiğim ve buna aynı şekilde karşılık veremeyeceğimi bildiğim için. Sonra anladım ki -*gerçekten* anladım ki- benden istedikleri şey geri ödeme değil. Şimdi suçluluk duygumun farklı bir tadı var. San Francisco'da böyle şeyler yapmanın nasıl bir şey olacağını mı hayal ediyorlar?

Bugün erken saatlerde piste vardığımızda Dev'in gözlerindeki bakış sihirliydi. Keşke onun gözlerine o bakışı tekrar tekrar yerleştiren kişi olabilseydim, Ledger'la onun için küçük sürprizler planlayabilseydim ya da tam tersi. Onları mutlu etmek istiyorum.

Ama bunda başarısız olma düşüncesine katlanamıyorum. Onları incitebileceğim fikrine dayanamıyorum. Kalbim aynı anda hem dolu hem de ağır.

Sahne arkasında turlarken, kendime sahne arkasına bakmanın, gösteri öncesi ses kontrolünün ve en önemlisi pop yıldızıyla fotoğraf çekirtmenin her saniyesinin tadını çıkarmam gerektiğini hatırlatıyorum.

Amelia ses kontrolünden sonra kanatlara doğru ilerlediğinde, damarlarımda baloncuklar uçuşuyor. Bize doğru gelirken gülümsüyor ama rüzgâr makinelerinden biri beklenmedik bir şekilde devreye giriyor ve parlak kızıl saçlarını her yöne savuruyor.

Sahne görevlisi aceleyle kapatır, "Benim hatam, benim hatam" diye özür diler. Ama olan olmuştur. Pop yıldızının saçını bir tarafta tutan vintage gümüş tokadan saçlar dökülmüştür. Bir kahkaha atarak saçlarını yüzünden uzaklaştırmaya ve aynı anda merhaba demeye çalışıyor. "Merhaba. Ben Amelia Stone ve saçımla ilgili kötü bir an yaşıyorum." Kendisiyle dalga geçmekten çekinmiyor gibi görünüyor.

"Oh, bunu yapabilirsin," diyorum ve saç tellerini hızlı bir şekilde nasıl geri toplayacağını gösteriyorum. Yıldız yüzünü buruşturuyor, klipsi çözmeye çalışıyor, sonra bana

"Yapabilir misin?" diyor.

Eminim bir kuaförü vardır. Hatta sahnede elinde makyaj çantasıyla koşuşturan bir adam görüyorum. Ama en sevdiğiniz rock yıldızı sizden saçını düzeltmenizi istediğinde, bu şansı kaçırmazsınız.

Çabucak, gevşemiş saç tellerini tekrar yerine sokuyorum. "İşte böyle. Aslında ben bir kuaförüm," diyorum. Sıcak bir şekilde gülümsüyor. "O zaman belki de bugün burada olmanız kısımettir."

Belki de öyleydi. Ama saç yüzünden değil. Çünkü ona ne söyleyeceğimi biliyorum. "Ya başarısız olursan?" Ağzımdan kaçırdım. Kaşlarını çatıyor, soruyu değerlendiriyor. "Sahneye çıktığım zamanki gibi mi?" "Evet. Kesinlikle. Ya her şeyi yanlış anlarsan?" Bir süre sessiz kaldı. "Sonra kendini toparlarsın ve bir dahaki sefere tekrar denersin."

* * *

Konser sırasında kızlarım ve ben ön sırada dans ediyor, bağırıyor ve tezahürat yapıyor, ezbere bildiğimiz şarkıları olabildiğince yüksek sesle söylüyoruz.

Burada böyle, müzik içinden akarken, kendimi toparladığımı hissediyorum. Ama bir sonraki bölüm? Tekrar denemek? Pek emin değilim.

Özellikle müzik yavaşladığında, derin ve duygulu bir şeye geçtiğinde. Önce bir erkeğe, sonra bir başkasına sürtünmek istememe neden olan bir şarkı. San Francisco'daki müzik kulüplerinde, biri arkamda, biri önümde, kolları üzerimde ve etrafımda olan adamlarımla dans ettiğim geceleri hayal ediyorum.

O kadar çok istiyorum ki göğsüm ağrıyor.

Ama *bu* anlaşılanın bir parçası değil. Ben de biliyorum ki fotoğraflar kolayca paylaşılabilir. Herhangi biri tarafından.

Arkadaşlarım partnerleriyle dans ederken ben tek başıma dans ediyorum. Bir yanımdaki Dev'e bir bakış atıyorum.

Kollarını kavuşturmuş, sahneye bakıyor ama birkaç saniyede bir bakışları bana kayıyor.

Ledger diğer tarafımda. Elleri kot pantolonunun ceplerinde. Yüz ifadesi soğukkanlı ama arada bir beni kontrol ediyor.

Parktaki takvim etkinliğinde yaptığı gibi mi?

Olabilir.

Ya o gün hepimiz müsait olsaydık - sadece bekar değil, gerçekten özgür olsaydık?

Ya incinmemiş olsaydık? Geçmişte kötü seçimler yapmamış olsaydık? Kendimizi başkalarının beklentilerine hapsedmeseydik? Ya o gece bir konsere gitseydik ve ben onlar için *böyle* dans etseydim?

Kollar havada. Saçlarım sırtımdan aşağı dökülüyor. Kalçalarım sallanıyor.

Dev ve Ledger'ın gözleri sadece benim üzerimde, sanki başka bir yere bakmaları imkansızmış gibi. Sanki bana dokunmamak için şeytanın kendisiyle savaşmak zorundalar.

Dev üzerime atlamak ister gibi bakıyor, Ledger ise beni omzuna atıp götürmek ister gibi.

Binlerce insanın ortasında, müziğin üçümüzü de tahrik etmesine izin vererek dans ediyorum. Bu şimdiye kadar yaşadığım en iyi ön sevişmeydi ve dokunmuyoruz bile.

Ama gitmek için de sabırsızlanıyorum.

KIÇ TIKACI YALAN MI SÖYLEDDİ?

Aubrey

Otel süitine ulaştığımız anda, iki adam ayrılıyor.

Eğer bir adamın bir kadını kapıya doğru itmesinin ateşli olduğunu düşünmüş olsaydım, Dev ve Ledger'ın bana sahip çıkmasının yanında bu hiçbir şeydi.

Ledger sol elimi başımın üstündeki duvara vuruyor ve yeni bir vahşilikle ağzıma saldırıyor. Dev sağ bileğimi kapının pervazına sabitliyor ve omzum boyunca, boynumdan kulağıma kadar sıcak, muhtaç bir iz bırakıyor.

Bu adamlar ve boynuma olan takıntıları, içimde yeni bir sapkınlığın kilidini açtılar. Boynumu öptükçe, *boyun-gazminin* bir şey olduğuna daha çok ikna oluyorum.

Dev'in dudaklarıyla olan şiddetli bağlılığı, Ledger'ın ağzıyla olan morartıcı sahiplenmesi ve onların arayış içindeki elleri yüzünden arzuyla kızarıyorum.

Dört.

Üzerimde dört el var.

Elleri saçlarımda, elleri göğüslerimde, sonra elleri karnımda, kıcımda geziniyor. Her yerime dokunuyorlar ve dehşet verici bir kesinlikle hiçbir şeyin onlarla kıyaslanamayacağını biliyorum.

Ama onlarla geçirdiğim son otuz altı saatten son zerresine kadar zevk, tutku ve neşe almaya kararlıyım. Dev çenemi tutup beni Ledger'dan uzaklaştırdığında üzölmek için zaman yok. "Bu ağza ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var."

Onun sözleriyle acı çekiyorum. Külotum daha da ıslanıyor. Dev'in gömleğini kavrayıp ağzına doğru inliyorum, öpücüğünden mi yoksa Ledger'ın eteğimin altından iç çamaşırlarımın danteline uzanan elinden mi inlediğimden emin değilim.

Islaklığımı buluyor.

Boynuma karşı tıslıyor.

Dev beni öperken ısırtıyor.

"Siktir, tatlım. Bizim için çok ıslaksın," diye övüyor Ledger beni.

"Öyleyim," diye soluyorum öpücükler arasında, gömleğini de kavrayıp aynı anda ona tutunuyorum.

Ledger klitorisimi okşuyor, sonra parmaklarını kaygan sıcaklığımda gezdiriyor, sanki uyarılmamdan büyülenmiş gibi.

"Çok güzel." Arzum onu transa geçirdi. "Nasıl tahrik olduğuna bak," diyor omzuma doğru, etimi ısırmadan önce.

Nefesimi tutmak için Dev'in dudaklarını bırakıyorum. "İkinize de ihtiyacım var," diye fısıldıyorum.

Dev bana bakıyor. "Bize nerede ihtiyacın var?" Sanki dünyanın bir ucuna tutunmuş, cevap vermemi bekliyormuş gibi bir hali var.

Ledger beni şehvetli bir şekilde okşarken titriyorum, parmakları amımın üzerinde saygıyla geziniyor, klitorisimde durup çıldırtıcı daireler çiziyor ve aynı soruyu tekrarlıyor. "Bize nerede ihtiyacın var?"

Cevabım sürpriz olmayacak. İlk geceden beri yatakta ne istediğimiz hakkında konuşuyoruz. Doğrudan ve açık olduk. Ama benim itiraf etmek istediğim kadar onlar da benden duymak istiyorlar.

Bir elimi Dev'in ereksiyonunun çelik gibi çıkıntısının, diğerini Ledger'ın sert hatlarının

üzerinde kaydırıyorum. "İkinizi de içimde istiyorum." Kendi sözlerimle omurgamda

karıncalanmalar oluşuyor.

Bu gece iki erkeğimin beni becermesini istiyorum.

Üçlü ilişkilerde yeniyim ama şu temel kuralı biliyorum: kayganlaştırıcı kitaplar, piller ve güneş ışığı gibidir. Onlardan yeterince alamazsınız.

Adamlarım da bunu biliyor.

İsteğimi ilettikten on dakika sonra, sadece iç çamaşırlarımla kanepenin kenarına tünemiştım. Onlarla en sevdiğim pozisyonlardan biri bu -Dev arkamda duruyor, Ledger yerde diz çökerken göğüslerimle oynuyor. Tüm erişim için açılıym ve buna bayılıyorum. Ağzı amıma taparken, iyi yağlanmış bir tıkaçla kıcıımı açmaya çalışıyor.

Tüm oyuncak mağazasını satın aldıklarından ve onlarla birlikte her oyunağı kullanmak istediğimden oldukça eminim.

Arzudan terliyorum. Ledger'ın ağzından, Dev'in elinden, oyuncaktan, hislerden her yerim sıcak. *Kutsal olmayan*

Ledger beni hazırlarken ve memnun ederken.

Parmağıyla tıkaca dokunurken dilini klitorisime değdiriyor ve içime vahşi bir titreşim gönderiyor. Ağzını ararken Dev'e geri verdiğim ve yüzümü ona doğru kaldırdığım bir zing. "Öp beni, lütfen," diye inliyorum.

Elleri göğüslerimi sıkarken ağzı aşağı doğru iniyor. Ledger daha sert emiyor, tıkaçı biraz daha derine sokuyor.

İçimdeki her şey tutuşuyor. Geceleyin yolun kenarında bir işaret fişegiym, parlak ve çağırın ve Ledger'ın diline boşalıyorum, Dev'in ağzında nefes alıyorum.

Titriyorum, ağlıyorum ve kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. Ne olduğunu anlamadan Dev beni yatağa taşıyor, sonra Ledger bir havlu kaparken tıkaçı çıkarıyor. Dev oyunağı havlunun üzerine, kayganlaştırıcının yanına koyuyor ve hemen tekrar doldurulmak istiyorum. Bağımlı olmaya başlamıştım.

Dev bana onu soymamı söyledi.

Kendimi toparladıktan sonra, dar ve ince polosunun altından çekiştirerek çıkarıyorum ve parmaklarımı gezdirmeye bayıldığım altın sarısı tüylerle kaplı güçlü, sıkı göğsünü ortaya çıkarıyorum. Ona dokunduğumda titriyor. Kot pantolonuna doğru ilerliyorum ve düğmelerini açıyorum.

Dev geri çekilir ve kot pantolonunu çıkarır, sonra alnını arkadaşına doğru eğer. "Erkeğini de soy," diyor.

Bir gülümseme kirli ruhumu aydınlatıyor. Söyledikleri her şey hepimizi kapsıyor. Her şey üçümüzün birlikte çalışma şeklinin bir kabulü.

Ledger'ın siyah gömleğini çıkarıp kot pantolonunu ve boxer külotunu indiriyorum.

Sonra arkama yaslanıyorum ve yatağın ayak ucundaki manzaradan çok memnun bir nefes alıyorum - iki ateşli hokey aygırı, sert, sallanan yaraları bana dönük olarak orada duruyor.

Arzu ettikleri benim. İstedikleri benim.

Beni en kötü halimde, düğün günümde beni asla hak etmeyen bir adam tarafından terk edildiğimde gördüler. Ve onlar da bu duruma ayak uydurdular. Hevesli siklerine bakılırsa, yükselmeye devam ettiler.

Gücümün, kadınlığının tadını çıkarmak için bir an duruyorum. Bir elimi siyah tişörtümden aşağıya, karnımın üzerine kaydırıyorum ve kalçalarımın arasındaki saç tutamında duruyorum. Sonra başımı arkaya yaslıyorum ve uzun, şehvetli bir *ohhh* çıkarıyorum.

Aletleri zıplıyor.

Gülümsüyorum.

Elimi tekrar vücudumda gezdiriyorum, tulumun altından tutup çekiştirerek çıkarıyorum. Sonra çıplak halime bakmalarına, kirli bakışlarıyla beni yalayıp yutmalarına izin veriyorum. Onlara bir gülümseme daha gönderiyorum. Dudaklarımın köşesinden bir ısırık daha alıyorum.

Sonra fısıldadım, "Pekala, çocuklar. Neden beni siklerinizle

şmartmıyorsunuz?" Ben ellerimin ve dizlerimin üzerine çökerken

Dev, "Şımartacağız," diyor.

Ledger hemen arkamda, omurgamdan kıcıımın üstüne doğru bir yol öpüyor, kayganlaştırıcıyı alıyor, parmaklarına biraz damlatıyor, sonra kıcıımı açmaya çalışıyor.

Dev aç sikini okşuyor. Bizi izliyor.

Bunu tartıştık. Haritasını çıkardık. Çifte kemiği çıkarmak için gereken koreografi sihirli bir şekilde gerçekleşmez.

Biraz planlama gerektiriyor. Oyun öncesi esneme hareketleri.

Ledger, parmaklarını beni karşılayan kıcıma sokup makaslarken bunu bana veriyor. Elini aşağı doğru çekerken nefesim sıcak ve hızlı geliyor. Bir iki dakika boyunca benimle oynuyor, ilerledikçe beni övüyor. "Güzel ve açık, tatlım. Neredeyse oldu."

Hastam Dev sikini okşarken ona doğru sallanıyorum, sonra aniden durup bir prezervatif alıyor ve Ledger'ın yanına atıyor.

Arkamdaki adam kıcıımı tokatlıyor.

Gerginleşiyorum, sonra acıyı içime çekiyorum. Acının verdiği haz. Karnımdan ayak parmaklarıma doğru

yayılıyor ve sonra azalıyor. Parmaklarını gevşetiyor.

Arkama baktım. Ledger folyoyu açıyor, sonra prezervatifi takıyor. Nabzım yükseliyor ve sonra şaftına daha fazla kayganlaştırıcı dökerken yükseliyor.

Ledger arkamda diz çöküp aletiyle kıcıma şaplak atarken Dev'e başıyla işaret ediyor, o da yaklaşıp saçlarımı yana topluyor.

"Hoşuna gitti mi?" Dev saçımı okşayarak soruyor.

"İstiyorum," diyorum ona, sonra Ledger beni iterken keskin bir nefes alıyorum. Aletinın küt başı beni geriyor ve ben

rahatlatmak için.

Popo tıkaçları var. Dildolar var. Ve sonra büyük sikler var.

Kıçıma bir santim daha sokarken kabaca, gergin bir şekilde yutkunuyorum. Dişlerimi sıkıyorum. Dev eğildi, yüzümü kavradı.

"İyi misin, bebeğim?"

Elini başımla onaylıyorum ama hâlâ kendimi bu yeni hislere karşı hazırlıyorum. Ya popo tıkacı yalan söylediye? Ya vibratör kıçımda sevdiğim tek şeyse?

Dev saçımı okşayınca endişem azalıyor. "Her zaman çok güzelsin." Bu iltifat içimde bir sıcaklık ve rahatlatma hissi yaratıyor.

Kaslarım gevşedi.

Ledger bir elini belime koydu. Aşağı bastırıyor. Bana aç veriyor ve beni yerimde tutuyor. Sahiplenici ve amaçlı. "Nefes al bebeğim," diyor Dev bir koç gibi.

Benden ne istenirse yaparım.

Ledger inliyor, elini daha sıkı bastırıyor, bedenimin daha derinlerine batıyor.

Gidebileceğim en son noktaya kadar gerildim sanırım. Çok farklı ve çok doluyum ve bunu sevip sevmediğimi bilmiyorum. Ama popomu onun sikinin üzerinde birazcık oynattığımda nefesim kesiliyor.

Oh.

Evet

.

Bu iyi hissettiriyor. Oh

Tanrım.

Popo tıkacı yalan söylemedi. Bundan hoşlandığıma eminim.

Ledger yolun geri kalanına battığında çıkardığı ses vahşicedir. "Siktir, tatlım. Sikimi alırken çok ateşli görünüyorsun. Şu haline bak."

Yanağımı sıkıyor, etime bir şaplak atıyor, sonra kayarak çıkıyor. Tekrar içeri.

Dışarı. İçeri. Sonra sonuna kadar gevşiyor.

Zevkten titreyerek arkamı dönüyorum, böylece kıçımla ona geri dönebiliyorum, ama yeni bir pozisyonda. Saklamaya cesaret edemediğim vahşi bir gülümsemeyle, "Şimdi uzan da sikine böyle binebileyim," diyorum.

"İyi bir kovboy kız gibi," diyor Ledger, sesi heyecandan pürüzlü.

Yer değiştiriyor, yatağa sırt üstü uzanıyor. O sırtüstü yatarken ben de diz çöküp sikinin üzerinde duruyorum. "Evet, o tatlı kıçını sikime geri koy," diye ısırtıyor, sikini benim için tutuyor.

Yüzüm Dev'e dönük, o da beni Ledger'ın sikine gömülürken izlerken sikini okşamayı bırakmıyor.

Baskı çok yoğun, sanki sürekli zevkin bıçak sırtındaymışım gibi, akıllara durgunluk veren ama tam da öyle olmayan bir gerginlikle dengede duruyorum.

Bana davranış şekilleri mi? Bana nasıl dokundukları? Bu çok tahrik edici.

Bu pozisyon da öyle. Kendimle kolayca oynayabiliyorum ve Dev bir hırıltı çıkarırken elimi kalçalarımın arasına kaydırıp klitorisimi okşuyorum. "Evet, o mükemmel amcığınla oyna."

Ledger, "Sikime binerek çok iyi bir iş çıkarıyorsun," diye homurdanıyor ve ben onun üzerinde yükseliyorum, sonra aşağı iniyorum, kendimle oynuyorum. İlgi odağım, dünyalarının zirvesindeyim.

Sonra bacaklarımı altımdan kaydırıyorum, böylece Ledger'a yaslanabiliyorum, sırtım onun göğsüne geliyor. Bu şekilde, ben onun üzerinde uzanırken, o kalçalarımın arkasına uzanıyor, böylece Dev açılmış bacaklarımın arasında diz çökerken onları açık tutabiliyor.

Kendimi hiç bu kadar savunmasız ve arzulanır hissetmemiştim.

Dev hızla sikini örtüyor ve sonra başını kaygan girişime doğru itiyor.

Ürperiyorum, tekrar tekrar, dalga dalga. İşte bu kadar. Hayal ettiğim an. Çok merak ettiğim an. Bu an benim ve eğer hayat anlardan ibaretse, eğer parmaklarımızdan çok çabuk düşen saniyelerden keyif almaksa, o zaman şu anda hayattan alabileceğim tüm pis keyfi istiyorum.

"Becer beni, Dev. Sik beni, lütfen," diye fısıldıyorum, açgözlü ve çaresiz.

Yeşil gözlü adam bana şehvetle ve daha önce hiç görmediğim bir şeyle bakıyor. Tapınma, belki? Kirli bir hayranlık? Belki ikisi de.

İçime girerken, sanki onu evinde karşılayan amımın verdiği hissin tadını çıkarıyor. İçime tamamen girdiğinde gözleri karanlık bir şekilde parlıyor. Nefesi boğucu, gırtlaktan gelen bir iniltiyle geliyor ve "Evet bebeğim" diye mırıldanıyor.

Ben sadece... tika basa doluyum.

Doldum. Mümkün olduğunu bile bilmediğim Şekillerde esnedim. Tanrıya Őükür yoga beni esnek tutuyor. Yine de hiçbir Şey beni bu derin ve hınzırca yasak dolgunluğa ya da pozisyonun samimiyetine ve savunmasızlığına hazırlayamazdı. Ledger'ın elleri dış uyluklarımda, beni Dev için açıyor. Dev önümde diz çökmüş, içime doğru sallanırken, elleri dizlerimin üzerindeydi. Ben, onun altında, diğerinin üstünde, her iki adam tarafından da iki yönlü sikiliyorum.

İkisini de istiyorum.

Bu vahşı, yeni, erotik macerayı istiyordum.

Onlar beni sikerken zevk vücudumda hızla yayılıyor. Ben de kendimi beceriyorum, parmaklarım klitorisime doğru uçuyor. Isı merkezimden karnıma, parmaklarıma kadar yayılıyor. Göğsümde kıvılcımlar çakıyor ve her yerden sesler odayı dolduruyor.

Homurdanmalar, inlemeler, tokatlar, hırlamalar.

Evet, bu ve lanet gibi kelimeler evet, *çok yakın, çok güzel* olur.

Daha hızlı sürtünüyorum, Dev güçlü bir şekilde içime girerken daha yüksek sesle inliyorum, Ledger içime doğru iterken ve vermek zorunda oldukları her şeyi alıyorum.

"Beni boşaltın" diye bağırana kadar keskin, sıcak zevk dalgaları vücudumun derinliklerine yayılıyor. Onlara bir emir veriyorum.

Ama asıl sormak istediğim *biziz*.

Üçümüz beni üç katına çıkarıyoruz. Saksafonlar, parmaklar, tutku ve güven aynı anda önce sarılıyor, sonra patlıyor. Paramparça oluyorum, yeni bir dünyaya uçarken dünya bulanıklaşıyor. Orgazmın rehiniyim, parçalanıyorum, her yerim titriyor, uçlarıma kadar nabız gibi atıyor.

Ledger iterken ve sonra kulağıma şehvetli bir *evet diye* hırlarken hâlâ inliyorum. Dev derine batıyor, sarsılıyor ve sonra *Lanet* olsun, *Aubrey*.

Uzun, çok uzun bir süre inlemeyi kesmiyor.

* * *

Daha sonra, beni duşta temizledikten sonra, beni yıkamak için zaman ayırdılar, yatağa uzandık ve kendimi karıncalanmış, gevşemiş ve biraz ağrılı hissediyorum. Ama aynı zamanda yenilenmiş.

"Bu bir Günlük İyi Dozdu," diyorum memnun bir iç çekişle.

Ledger usulca kıkırdıyor. Dev gülümsüyor. Ve ben de sevinç duyuyorum.

Ancak anlar birden fazla duyguyu barındırabilir ve bu anın peşinde de hüznün var.

Bir tam günümüz daha var, sonra bu iş bitecek. Alışverişe gideceğiz ve ben bir elbise alacağım, sonra yemeğe gideceğiz, sonra da gideceğiz. Son günü kucaklamam ve bu gece yaşadığım gibi dolu dolu yaşamam gerekecek.

Uykuya dalarken planım buydu. Ama uyandığımda Dev'in telefonu kulağında yatağın etrafında volta attığını ve telefonun diğer ucundaki kişiye "Bu sabah mı?" diye sorduğunu görüyorum.

YİNE BAŞARISIZ

Aubrey

Yatakta doğruluyorum, yorganı göğsümün etrafına daha sıkı sarıyorum.

Dev sessizce ilerliyor, dinliyor, sonra sonunda kapıda duruyor, sırtı bana dönük, arayan kişiye şöyle diyor: "Özür dileme. Anlıyorum."

Bir duraklama daha.

Kim özür diliyor? Ne için?

"O kadar çabuk mu?" Boştaki elini dağınık sabah saçlarında gezdiriyor.

Yatak odasından çıkıp oturma odasına doğru ilerledi. Belki de burada beklemeliyim. Belki de sabırlı olmalıyım. Ama bu ihtimal karşısında nabzım acıyla atıyor.

Boş ver onu. Neler olduğunu bilmem gerek.

Yorganı bir kenara atıp bacaklarımı yataktan dışarı sallıyorum. Çıplağım ve kendimi son derece savunmasız hissediyorum, bu yüzden hızlıca görkemli banyoya gidip bir bornoz alıyorum ve oturma odasına giderken onu bağlıyorum.

Dev pencerenin yanında durmuş, avucunu cama dayamış, güneş doğarken pırıl pırıl parlayan Kanada şehrine bakıyor.

Çağırıyor dinlerken çok ciddidir. Biri mi yaralanmış? Ailesi mi? Endişelerim tam anlamıyla korkuya dönüşüyor.

"Evet, sadece bana bilgileri gönder," diyor, sesi eşit ama teslim olmuş. "Elbette gideceğim." Tamam. Kimse yaralanmamış. Bu büyük bir rahatlama.

"Sorun değil. Ve hey, her şey yolunda." Sesi, hattın diğer ucundaki kişiyi bu değişikliğe gerçekten razı olduğuna ikna etmeye çalışıyormuş gibi parlıyor.

Aramayı sonlandırıyor, sonra biraz kederli, biraz da sinirli uzun bir iç çekiyor. Elini ensesinde gezdirip başını sallıyor ve kötü haber getirdiği için cihaza kızmış gibi telefonu yakındaki kanepeye fırlatıyor.

Dev dönüp beni görünce irkiliyor, sonra da üzülmüş gibi görünerek, "Seni uyandırmak istememiştin,"

diyor. "Neler oluyor?" Oturma odasında ona katılırken kemeri daha sıkı çekiyorum, endişelerimi yutuyorum. Kanepeye geliyor, yastığı okşuyor. Ona katılıyorum, midem çalkalanıyor.

"O Garrett'tı," diyor.

Kalbim çarpıyor ve sonra da çakılıyor. Kardeşimin bizi çözmüş olmasından endişelenmiyorum. Bununla başa çıkmak kolay. Ama kardeşim Dev'i arıyorsa ve Dev'in hemen bir şeyi halletmesi gerekiyorsa ve neredeyse eğitim kampındaysak...

"Takas mı edildiniz?" Kalbim korkuyla çarparak soruyorum. "Bu yüzden mi erken dönmek zorundasın? Seni sezondan önce mi takas ediyorlar? Seni *nereye* takas ediyorlar?"

Dev'in şehri terk ettiğini hayal ediyorum. Başka bir yerde oynarken. Dünya çapında bir kaleciye ihtiyaç duyabilecek takımlar arasında dolaşıyorum. "New York? Miami? St. Louis?"

Sesim gökyüzüne çarpıyor. Donuyorum, dehşete kapılıyorum ve o da bunu biliyor. Gitmesini istemiyorum. Kalmasına ihtiyacım var.

Hafifçe kıkırdıyor, sonra başparmağını çene çizgimde gezdiriyor. "Hayır, bebeğim. Ben takas edilmiyorum. Ama az önceki ses tonun dikkatimden kaçmadı." Sanki içinde gizli bir hazine olan tahta bir sandık keşfetmiş gibi başını bana doğru eğiyor. "Gitmemi istemiyorsun."

Hayretle söyledim. Hem de büyük bir zevkle.

Bana bakışı çok hoş. Kalbimi ısıtıyor. Dolduruyor. Beni tamamen korkutuyor. "Tabii ki gitmeni istemiyorum," diyorum, sanki önemli bir şey değilmiş gibi.

Büyük bir olay olduğunda.

Ve o bunu biliyor.

Kaşlarını kaldırıyor, sonra şakağına vuruyor. "Bunu iyi şeyler çekmecesine koyuyorum." Sinirli bir şekilde kolunu tuttu. "Dev! Bana neler olduğunu söyle. Bilmek için ölüyorum."

"Sanchez dün maçtan bazı resimler paylaştı. Ki bu iyi bir şey. Bunu yaptığını biliyorduk. Görünüşe göre, 'Dev Save' olayının viral olmasıyla..." Omuz silkiyor, bir akımın merkezinde olmaktan utanmış görünüyor. "Resimler de çok tuttu ve tüm 'Dev Save' destanında bir sonraki şey oldu. San Francisco'da Jessie'nin kocasının yönettiği yerel kampa uğramamı istiyorlar."

"Oh," diyorum bu haberi işlerken. "Deniz Köpeği'nin sahibinin kocası."

"Cade de bir spor ajanı. Garrett'in bir arkadaşı. Onu aradı. Ve..."

Noktaları ben doldururum. "Ev sahibi ve sahibinin kocası menajerinize sordu. Tabii ki bunu yapmalısın," diyorum gerçekler yüzüme çarpmadan önce. Omuzlarım çöktü. "Bugündü, değil mi?"

Yüzünü buruşturuyor, sonra başını sallıyor. "Bu öğleden sonra." Ağır ağır iç geçiriyor. "Yine de hayır diyebilirim.

Yolculuğu kısa kesemeyeceğimi söyleyebilirim." Ama sonra tereddüt eder. "Sadece o zaman G-man'e gerçekten boktan bir şey olurmuş gibi hissediyorum, anlıyor musun?"

Anlıyorum. "Tamamen anlıyorum. Bu şeyleri kendin için yapman çok önemli."

"Öyle," diyor Dev. Asıl mesele de bu. Kardeşimin ondan yardım istemesi değil, Dev'in bunu yapmak istemesi. O böyle biri, ortaya çıkan bir adam. "Ama ona sana danışacağımı söyledim."

Dev'in sormasını seviyorum. Beni de dahil ediyor. "Gitmelisin," diyorum, ciddi bir şekilde, böylece o uçağa binmekte kendini özgür hissedecek. Dev ikna olmamış görünüyor. "Ama bu bizim son günümüz."

"Git," diye ekliyorum, daha parlak bir şekilde. "Ve iyi eğlenceler."

Bu adamlara ne kadar uzun süre tutunursam, yarın veda etmek o kadar zor olacak. Sadece küçük bir sorun var. Ledger ve ben, geride mi kalacağız?

Bunu şimdiye kadar düşünmemiştim.

Halıda ayak sesleri duyuluyor, sonra Ledger kapıda dikiliyor, üzerinde siyah boxer külotu ve kaşları çatık. "Ne tür hayvanlarsınız siz? Bu saatte ayakta mısınız?"

"Kalkmam gerekiyor," diyor Dev, ayrıntıları hızla açıklayarak.

Ledger'in sabahki uykulu yüz ifadesi kayboluyor ve yerini daha düşünceli bir ifadeye bırakıyor. "Kulağa hoş geliyor dostum," diyor kanepede yanıma otururken.

"Gerçekten öyle," diyorum çünkü Ledger'in bu seçimi desteklediğimi bilmesini istiyorum.

Her iki adamın da kariyerlerinin önünde değil arkasında duracağımı bilmelerini istiyorum. Ama neden bunu onlara empoze etmeye çalışıyorum? Ben onların kız arkadaşı değilim. Yine de onların arkadaşayım ve birinin sizi desteklememesinin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Bunun yarattığı endişeyi bilirim.

Herkes sessizleşir. İşte burada işler garipleşiyor. Ledger ve ben şehri gezmek, alışveriş yapmak ve şık yemekler yemek için geride kalarak yollarımızı ayıracak mıyız? Bu çok yanlış olur.

Ama çocuklar benden erken ayrılmamı istemeyecekler. Biri burada, diğeri uzakta olsa bile beni şımartmak isteyeceklerdir. İşte burada her şeyi daha iyi yapma becerilerim işe yarıyor.

Onlar beni kalmaya ikna etmeye çalışmadan, "Bence biz de gitmeliyiz," diyorum. "Ne?" Dev kaşlarını çatarak soruyor. "Gitmek zorunda değilsiniz."

Ama dürüst olmak gerekirse, biliyoruz.

Onlardan biriyle ya da ikisiyle birlikte kaldıkça bu adamlara daha çok aşık olacağım. Bir elimi Ledger'in güçlü göğsüne, diğerini de Dev'inkine koydum.

"Buraya ikinizle birlikte geldim. Bir kişinin ayrılmasıyla bu şekilde bitmemeli."

Ledger'in ifadesi soğukkanlı ama gözleri hüznle parıldıyor. Aynı zamanda teslimiyet ve anlayış da var. "Katılıyorum," diyor, tonu ağır.

Dev ellerini havaya kaldırarak alay eder. "Bu çok saçma. Kal ve iyi vakit geçir." "Aynı şey olmaz."

Gözlerini deviriyor ve sonra sertçe nefes alıyor, tıpkı yarışa hazır ve ısrarcı bir at gibi. "İkinizin eğlenmemesi için hiçbir neden yok."

"Dev," diyorum, nazik ama kararlı bir şekilde. "Bu yolculuğu birlikte yaptık. Üçümüz birlikte iyi çalışıyoruz."

Tekrar itiraz edemeden telefonu dikkatini çekmek için bip sesi çıkarır. "Uçuş bilgilerim," diyor bir bakış attıktan sonra.

Evet. Uçaklar. Ajandalar. Geldiğimiz gün olduğu gibi, pratik işlere odaklanmalı ve eve dönüş uçuşlarımızı ayarlamalıyım.

* * *

Yarım saat sonra toparlandık ve yola çıkmaya hazırlandık, üçümüz de aynı uçakta yer ayırtmıştık.

Bugün elbise almayacağız.
Bu gece üç yıldızlı bir restorana gitmeyeceğiz.

Bir daha birlikte uyumayacağız.

Ayrılıp kendi yollarımıza gideceğiz. Ben fönü ve balyajlı basit hayatıma döneceğim, onlar da takım jetleri, uzun antrenmanlar, gergin maçlar ve profesyonel sporun tüm zorlukları ve sevinçleriyle dolu yıldızlarla dolu hayatlarına dönecekler.

Kapıya doğru giderken, son altı günü tekrar tekrar yaşıyorum. Bu sadece yaptığımız seksle ilgili değil. İstmeden de olsa birçok şey öğrendim: Aklımdan geçenleri söylemeyi. Tekneyi sallamak anlamına gelse bile konuşmak.

Bunu eyleme dökmek için bundan daha iyi bir zaman olamaz.

Kapıda duruyorum, elim kapı kolunda, sonra yol arkadaşlarıma dönüyorum. "Size bir şey söylemek istiyorum," diyorum, nabzım hızla atıyor.

Dev'in gözleri heyecanla ve belki biraz da umutla parlıyor. "Öyle mi?"

"Ne oldu?" Ledger'ın tonu daha ölçülü, ama bir parça heyecan da var.

Yükselen duygular boğazımı sıkıyor. Ledger'ın yılların değişimine tanıklık etmiş duygulu mavi gözlerine, sonra da Dev'in hevesli, parlak yeşil bakışlarına bakıyorum. "Bu eğlenceli bir yolculuktu ama ben de çok şey öğrendim. Beklediğimden daha fazlasını. Ne hissettiğimi söylemeyi öğrendim. Saklamayı değil," diyorum ve gerçeği söylemek zor ama bunu yapmak zorundayım.

"Ne oldu?" Dev sanki sözlerime asılmış gibi soruyor.

Devam et, diye kendime moral veriyorum. "Kamptan sonra buluşmayı teklif etmek istiyorum," diye söze başlıyorum, içinden geldiği gibi konuşuyorum. Dev'in gözleri umutla parlıyor. "Öyle mi?"

Ledger'ın gözleri olasılıkla parıldıyor. "Öyle mi?"

Ben devam ediyorum. "Bunu yapmaya devam etmeyi her şeyden çok istiyorum," diyorum ve lanet olsun, jakuzide koyduğumuz tüm kuralları çiğniyorum. "Başlangıç ve bitiş tarihimiz olduğunu söylediğimizi biliyorum. Ama bir yanım *siktir et* demek istiyor."

Dev derin bir nefes alır, sonra gülümser. "Siktir et." "Gerçekten de siktir et," diye yankılanıyor

Ledger.

Kalbim yerinden fırlıyor, onların ellerine uçmak istiyorum. Onlarla dans etmek, onlarla gülmek, onlarla eğlenmek istiyorum. "Seni incitmek istemiyorum," diyorum.

Dev alay ediyor. "Ben her gün yaralanıyorum."

Ledger dizine bakar, "*Hadi* ama" der gibi.

"Ama bunu riske atamam," diyorum. "Çözmem gereken çok şey var ve hazır olmadığımı bile bile devam etmek için sizi çok önemsiyorum. Sizden beni beklemenizi istemeyeceğim. Sadece bilmenizi istiyorum." Derinlere iniyorum ve geçen hafta yapmam gerekeni yapıyorum. Yüksek sesle konuştum. "Bu hafta..."

Düşüncelerimi toparlamak için bir saniyemi ayırıyorum ama Dev daha hızlı davranıyor. "Her şey yolundaydı," diyor. Ledger önce sessiz kaldı ama sonra başını salladı. "*Sen* her şeysin."

Kalbim daha sert ve daha ağır çarpıyor. "Keşke bu başka bir zamanda olsaydı," diyorum kaderimize boyun eğerek - doğru adamlar, yanlış zaman.

Kapıda Dev eğilip dudaklarıma dokunaklı bir öpücük konduruyor. Tadı tuz ve veda gibi.

Bırakıyor ve Ledger ağzını benimkine değdiriyor. Pişmanlıkla kovalanan tüm keşkelerin tadını alıyorum. Sonra gidiyoruz, yolculuk çok erken bitiyor.

Belki de bu daha iyidir, daha sert düşmek için bir gün daha az. Çünkü aşta tekrar başarısız olmaya hazır değilim.

BAY CUDDLES

Dev

Pistin bir ucunda antrenmanlara başlayan takımına yetişmek için buzun üzerinde havalanıyorum. Hız antrenmanında kayarken ayaklarımı kurşun gibi hissediyorum. Aklım birkaç gün öncesine, Vancouver'dan ayrıldığımız, Aubrey'nin kalbini açtığı ama kapıyı kapattığı ana gidiyor.

Anladım. Anladım amına koyayım. Neden öyle dediğini anlıyorum. Ama lanet olsun, umutlarım aynı anda hem yükseldi hem de çöktü.

Bunu aklımdan çıkarmalıyım.

Ağdaki yerimi alma vakti geldi, ben de ait olduğum yere kamp kurdum. Burası benim evim. Ben, kale, sopam ve pedlerim. Ama en önemlisi, diğer takımın işini yapmasını engelleyen bedenim.

Kaleci olmanın çok yalnız bir tarafı var. İşiniz diğerlerinin tam tersi. Onlar buzun etrafında hareket eder. Antrenman sırasında onlar saldırırken ben de kalenin etrafında dolaşıyorum.

Şu anki gibi. Atıcıların yarısı bir köşeye dizilmiş. Diğerleri de diğer tarafta. Her şuttan sonra, şutör bir sonraki çocuklar için ribauntçu olmak üzere diğer tarafta kamp kuruyor. Tembel olmamı engelliyor.

Sanki öyle bir şey olacakmış gibi.

Önce Stefan geliyor, kaleye bir şut çekiyor. Sonra

Hayes'e ribaunt veriyor, o da hamlesini yapıyor.

Sıradaki Hollis.

Sonra Fisher bana doğru geliyor.

Takımdaki en iyi şutörlerden bazılarına karşı kurtarış üstüne kurtarış yapıyorum. Pak beni geçmediğinde damarlarımda soğuk bir heyecan dolaşıyor. Antrenman kampının geri kalanında, sezon öncesinde, uzun sezonda ve gelecek yıl boyunca bu odaklanmayı sürdürmem gerekiyor.

Aubrey olmadan.

Antrenman bitip Koç bir sonrakine geçerken bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırıyorum, takım arkadaşlarımdan köşeden, kalenin arkasından ya da alanın karşısından gelmesini sağlayarak karıştırıyorum.

Koç komutlar veriyor ama bu sefer konsantrasyonum bozuldu. Aubrey ile otel süitine geri döndüm. Onunla Vancouver sokaklarında. Onunla ormanda. Hayalet kasabadaki barda bana *kim olduğumu* sordu ve sonra beni ne kadar iyi tanıdığını göstermeye başladı.

Gerçekten beni tanımasını istedim.

Benim onu gördüğüm gibi o da beni olduğum gibi gördü.

Ve onu çok özleyorum. Hatta elimden çıkardığı kıymıkları bile özleyorum. Bir disk yanımdan geçip arkamdaki ağa temiz bir şekilde yerleşirken avucum tahta parçalarının anısıyla karıncalanıyor.

"Lanet olsun," diye mırıldandım, sonra sopamı buza vurdum. Çaylak hareketi.

"Ryland, beş dakika ara ver," diye bağıyor Koç Riley.

Kaskımı çıkarıp kayarak uzaklaşıyorum, çenem sıkılı, yedek kalecimiz oyuna girerken içimde bir öfke dolaşıyor. Koç yanıma geldiğinde yedek kulübesinde biraz su içiyordum. "Orada neler oluyor?"

"Hiçbir şey," diye homurdanıyorum.

"Bundan emin değilim," diyor.

"Önemli bir şey değil."

"O zaman sahaya geri dön ve şu oyunları oynayalım."

Evet. Anahtar bu.

Önemli olan tek şey bu.

Bu benim yılım, benim şansım, benim zamanım. Garrett ve benim planlarımız var. Uzun vadeli bir kontrat yapıp büyük maçı kazanana kadar kıcıımı yırtacağım.

Bu düşünceyle tekrar buza çıktım. Hiçbir şey beni geçemeyecek.

* * *

Ama her şey öyle ve antrenman sonunda soyunma odasına doğru yürürken çok sinirliyim, kaskımı kabine fırlatıyorum, formamı yırtıyorum ve patenlerimi çıkarıyorum.

"Brick."

Bu lakap soyunma odasına ilk giren Stefan'dan geliyor.

Ona doğru bakmıyorum bile. Beni bu kadar kızgın görmesini istemiyorum. "Ne?" "Bu sadece antrenman. Sadece eğitim kampı."

Başımı salladım. "Öyle

değil." "Öyle," diyor.

"Bu şekilde oynamak istemiyorum," diye mırıldandım.

"Herkesin kötü antrenmanları vardır. Herkesin kötü maçları vardır." "Hayır."

Gülüyor. "Ne? Sadece hayır mı? Hayır diyemezsin."

Sonunda ona dönüyorum, kendimi savunmasız hissediyorum ve bir elimi saçlarımda gezdirirken bundan nefret ediyorum.

"Kötü bir antrenman yapamam. Anlamıyor musun?"

Hokey beni hayal kırıklığına uğratmaz. Hokey kalbimi kırmaz. Hokey her zaman burada. Hokey, başka hiçbir şey olmadığına güvenilirdir.

"Dostum. Bu sen değilsin," diyor.

"İyi oynamam lazım. Her zaman," diye ısrarak yeni bir heyecan yarattım.

Stefan kuduz bir köpekmişim gibi yaklaşıyor, sonra elini omzuma koyuyor. "Antrenmandan sonra bira içelim." Ona deliymiş gibi bakıyorum.

"İyi, iyi. Karbonhidratsız bir su ve salata ya da her ne haltsa," diyor. En azından beni anlıyor.

* * *

Sonra, The Great Dane'deyiz. Stefan'ın sahibi olduğu restoran/bar. Hayes de orada, takıma yeni katılan Fisher ile birlikte. Hollis de burada ve bize üniversitede tanıdığı bir adamın maç sırasında bütün gece yorgun olduğunu anlatıyor. "Bunun üzerine Brody kaptana, 'Devre arasında bir espresso alabilirsem çok iyi olur' demiş."

Bekle. Bu beni neşelendirdi. "Bir tane aldı mı? Maç sırasında gerçekten espresso sipariş etti mi?" "Kendini biraz halsiz hissettiğini söyledi," diye anlatıyor Hollis, "ve bir espressonun işe yarayacağını söyledi." Bunu bilmek zorundayım. "Ve yaptı mı?"

Hollis başını sallarken gözleri açılıyor. "Ondan sonra diske saldırdı. Gözyaşı döktü."

Hayes bunu düşünmüş gibi başını öne eğiyor. "Pistin yanına bir espresso arabası almamız gerektiğini mi söylüyorsun?" Fisher kuru bir ifadeyle, "Takas edildiğimde bana espresso sözü verilmişti, o yüzden evet diyorum," diyor.

Hiçbir şey söylemiyorum, Stefan bana doğru bakarken biraz maden suyu içiyorum. "Ne düşünüyorsun Brick? Bir dahaki sefere maç sırasında halsiz düşüğünde bir bardak ister misin?"

Gözlerimi deviriyorum, sonra da boş laflara sarılıyorum. "Senin için koca bir sürahi düşünürdüm." Hollis bu fikri beğenmiş gibi gülümsüyor. "Biraz kafeinin yanlış bir tarafı yok."

"Sen ne zaman yoruldu ki?" Stefan, kedilerle sihir yapan rahat yeni adama karşı çıkıyor.

Hollis derin bir nefes alır, biraz düşünür gibi olur. "Haklısın. Nadiren olur. Ama bunun nedeni uykuyla evli olmam."

"Hangi hokey oyuncusu uyumakla evli değildir ki?" Hayes soruyor.

"Bu, ona ciddi bir bağlılık gibi. Uyku maskem ve özel bir yastığım var," diyor Hollis, sanki yatarken kullandığı aksesuarlarla gurur duyuyormuş gibi.

Stefan daha dik oturur, mavi gözleri parıldar. "Bekle. Yola çıkarken özel bir yastık mı getiriyorsun, Hollis? Bu altın

değerinde.

Yeni adın Bay Cuddles."

Hollis inliyor, sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Yola çıkarken yanımda getirmiyorum ve ben Bay Cuddles değilim."

"Bay Cuddles," diyor Stefan büyük bir keyifle, Fisher'ı işaret ederek. "Çünkü Fisher *diğer yeni çocuk*." Takip edilemeyecek kadar çok yeni adam var. Fisher rahatlamış bir şekilde sırtıyor. "Bunu anladığıma sevindim." Lakap savaşları beni canlandırdı. Stefan'ın biraz suçlayıcı bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Hollis'in lakabının Sihirbaz olduğu konusunda anlaşmıştık. Bu konuda benimle savaş." Sonraki bir saati Hollis ve Fisher'a takılan lakaplar üzerine tartışarak geçirdik ve sonunda ben kazandım.

* * *

Ayrıldığımızda Hayes, Fisher ve Hollis önden yürüyor, Stefan ise elinde restorandan kalan yemeklerin olduğu bir kese kâğıdıyla benimle birlikte arkada kalıyor. Sezon ve şehir hakkında sohbet ediyoruz, sonra Stefan bana dolambaçlı bir yoldan gitmek istediğini söylüyor. Diğer çocuklarla vedalaşıp parka uğruyoruz. Hava karanlık ve geç, ne olduğundan emin değilim ama ördek havuzunun yanındaki bankta bulmaca çözen yaşlı bir adam buluyor. "Şaşırtmaca nasıl gidiyor, Henry?" Stefan adama sorar. "Bu çok kolay. Kefaret için beş harfli bir kelime. Kefaret," diyor Henry, biz fırsat bulamadan cevaplıyor. Stefan çantayı ona veriyor. "Bu geceye özel tavuklu risotto. Fena değil." Kır saçlı adam gülümser. "Sağ ol evlat." "Henry, bu benim dostum Dev." Henry bana döndü, kaşlarını çattı. "Ördekleri sever misin?" "Elbette." "Onları beslemeyin o zaman." "Yapmayacağım," diyorum, istenmeyen tavsiye için minnettarım. Henry bulmaca kitabına geri döndü. Ayrılıyoruz ve Stefan'ın bu gece benim için ne yaptığını tamamen anlıyorum. Bir kavşakta durduğumuzda, akşam trafiği yanıımızdan geçip giderken kaptana "Bunun kıymetini bil dostum," diyorum. "Her zaman," diyor. Ama evde yalnızken, geniş oturma odamda, ferah mutfagımda ve Pacific Heights'ın tamamını gören balkonumda dolaşırken, tam da öyleyim. *Tek başına.*

CALICO JACK

Defter

Kaleye doğru temiz bir atış var. Nişan alıyorum, pakı çarptırıyorum ve kalecinin yanından uçarak gönderiyorum.

Çok güzel!

Antrenmanda bile gol atmak hala iyi hissettiriyor. Antrenman kampının ilk birkaç gününde hiçbir şey fazla acımadı. Ampirik olarak bu iyi bir şey, her ne kadar bütün hafta bir şeyler beni rahatsız etmiş olsa da.

Yani göğsümdeki bu boşluk hissi.

Buzdan çıkıp tünele girdiğimizde Chase, "Çok iyi görünüyorsun," dedi. "Sonsuza kadar oynayabilecekmişsin gibi görünüyorsun." İrkildim. Ama dizimden değil. Soyunma odasına giderken kaçamak bir ifadeyle "Asla bilemezsin," diyorum.

"Eminim öylesindir. Hiçbir şey seni engelleyemez" diyor ve bu senin için Chase. İyimser. Gün ışığı dolu. Takım kaptanı olmasına şaşmamalı. Dev gibi, her zaman pozitif bakıyor.

"Öyle umalım," diyorum ve sonunda takıma sonsuza kadar oynamayacağımı söyleyeceğim. Sadece önce Garrett'a söylemem gerekiyor. Onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum.

Ama beni rahatsız eden şeyin bu olduğundan da emin değilim.

Eşyalarımızı bıraktıktan sonra, arenadaki ağırlık odasına girdik. Tüm bunlar çok tanıdık. Rutin, ağırlıklar, makineler ve bu sezon futbolda kimin iyi görüldüğüne ya da çocukların hangi yeni video oyununu oynadığına ya da Marvel'a karşı DC gibi evrendeki büyük sorularla ilgili rastgele konuşmalar. Ağırlık odası erkekler için bir köpek parkı gibidir.

Yeterince eğlenceli.

Gerçekten tadını çıkarmaya çalışmalıyım çünkü artık burada olmadığımda bunu özleyeceğimden eminim. En azından özleyeceğimi düşünüyorum. Ama başka bir şeyi daha özlüyorum. Başka birini.

* * *

Ertesi gün antrenmandan sonra babamı tünelde beklerken gördüm.

Kahretsin.

Tamamen beklenmedik biri değil. Ulusal bir yayıncı olarak, her şeye erişimi var. Ama buraya oyun oyun oynamak için geldiğini sanmıyorum. Çünkü ortada bir oyun yok.

Bana o kocaman televizyon gülümsemesini gösteriyor. Tüm dünyayı kazanan dostça bir gülümseme. Takım elbise giyiyor, kravatı yok. Bana benziyor ama daha yaşlı ve daha mutlu. Sosyal olan o. Dışa dönük olan. "Nasıl gidiyor? Beni buraya aldıklarına inanabiliyor musun?"

Kıdemli McBride her yere girebilir. "Girebilirim," diyorum, keşke onu görmek konusunda neden bu kadar endişeli olduğumu bilseydim. "Antrenman iyi görünüyordu. Güçlü oynuyorsun," diyor.

"Teşekkürler," diyorum ve konuşmanın burada bitmesini umuyorum.

Omzuma vurdu. "Dinle, benimle kabine girmeyi hiç düşündün mü?"

Ve bitmiyor. Ona emekli olacağımı bile söylemedim ve o benim için en iyisini isteyerek bir sonraki kariyerimi planlıyor.

"Doğru zaman geldiğinde," diye ekliyor. "Eminim bir süre daha patenlerini asmayacaksın. Ama bunu yaptığında, harika bir takım oluruz."

Bu öneriye şaşırdığımı söyleyebilmeyi isterdim ama bir süredir örs büyüklüğünde ipuçları veriyordu.

"Gerçekten düşünmedim-" *Gelecek yıl* demekten kendimi alıkoyuyorum. "O zaman hakkında."

Sanki emekliliğim uzak bir gelecekte belirsiz bir zamandaymış gibi.

Bu masalı gerçek sanıyor gibi görünüyor. "Yapmalısın. Hazırlanmak iyidir." Bir kolunu uzatarak yolun aşağısını gösteriyor. Keşke bilseydi. "Hiç birlikte oynayamadık, ama birlikte oyun çağırabilseydik... hayal edebiliyor musun?"

Yapabileceğimden emin değilim. Ama beni yemeğe çıkarıyor ve yemek boyunca bu konu hakkında sohbet ediyor. Eve gittiğimde tek istediğim Aubrey'e nedenini bilmesem de bunun beni ne kadar tuhaf hissettirdiğini söylemek. O ne yapacağını bilirdi. Ne söyleyeceğini bilirdi.

Ertesi sabah ter içinde, kalbim çarparak uyandım. Rüyanın kalıntılarını göz kırparak yok etmeye çalışıyorum. Tabii buna rüya denebilirse. Bu sefer ses çıkaramadım. Çok sessiz bir diyarda sıkışıp kalmıştım, ses çıkaramıyordum. McDoodle Adası'na döndüğünde Aubrey, başına geldiğinde *hoş bir şey hayal* etmeye çalıştığını söyledi. Onu düşünüyorum. Ve umarım bu düşünceler kabusları uzak tutar.

* * *

Ertesi gece buzda antrenman yaptıktan ve spor salonunda ağırlık kaldırdıktan sonra Sticks and Stones'a gidiyorum, Garrett barda beni bekliyor. Önünde bir bira var ve ben onlara katılırken Gage'le sohbet ediyor - anlaşıldığı kadarıyla baba meselesi. Gage menajerime kızının softball oynadığını ve *o koçlardan biri* olmamak için elinden geleni yaptığını söylüyor.

"Müdahale eden ve onları strese sokantürden mi?" Garrett barın arkasındaki adama soruyor. Bir tabureye oturup başımla selam veriyorum.

"Aynen öyle. Ben havalı bir babayım," diyor Gage Garrett'a.

Ben de alay ediyorum. Gage kaşlarını bana doğru kaldırıyor.

"Benden şüphe mi ediyorsun?"

"Hayır. Bence her baba kendini havalı baba sanıyor ama gerçekten de baba ve havalı olmak birbirinin zıttı değil mi?" Gage göğüs kafesini dürtüyor. "Hayır. Ben havalı babayım. Ben seksi babayım. Ben en iyi babayım."

Garrett'a dönüp gülüyorum. "Özgüveni üzerinde gerçekten çalışmalıyız." Sonra Gage'e dönüp, "Pekâlâ, barmen baba nerede? Onu bulup bana bir pale ale getirmesini söyleyebilir misin?"

"Bana iyi davranırsan belki," diyor Gage ve dirseklerini meydan okurcasına tezgâhın üzerine koyuyor. Gözlerimi deviriyorum. "İyi, iyi. Sen havalı bir babasın."

"Biliyorum," diyor, sonra bana bir bira dolduruyor ve barın diğer ucundaki müşterilerle ilgilenmeye gidiyor.

Garrett bakışlarımla buluşuyor, ajan yüzünü takınmış. "Bana bir şeyler anlat. Dizin nasıl?"

"Sorun yok" diyorum ama öyle mi? Elbette, teknik olarak dizim iyi hissediyor. *Bu hafta*. Ama bir yıl sonra iyi hissedecek mi? Bu büyük bir ihtimal. Ah, siktir et. Aubrey ve Dev'e söylemek çok rahatlatıcıydı. Geçen gece babamdan saklamak stresliydi. "Bu yıldan sonra emekli olacağım."

Gözlerini kırıştırtarak daha dik oturur. "Ah. Öyle mi?"

"Evet. Üzgünüm dostum," diyorum, kendimi bok gibi hissederek. Onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum. Garrett daha yakına eğiliyor, gözlerinde endişe var. "Neden üzgünsün?" "Çünkü senin için para kazanamayacağım."

Garrett başını sallar. "Bu senin kariyerinle ilgili. Ben sadece sana bu konuda rehberlik etmek istedim."

"Buna minnettarım," diyorum ve sonra derin bir iç çekiyorum. Keşke daha iyi bir ruh halinde olsaydım. Keşke babama söylemek isteseydim. Keşke daha iyi bir müşteri olsaydım. Keşke Garrett'a söylemek içimdeki acıyı dindirseydi.

Bir sürü şey diliyorum.

Ama Vancouver'dan ayrıldığımdan beri kötü bir ruh halindeyim. Düşünsene.

Garrett beni mükemmel bir şekilde okuyarak, "Moralin bozuk," dedi. Poker suratım bugün berbat.

Belki de *herhangi bir* şey hakkında *bir* şeyler söylemeliyim. "Aklımda çok şey var," diye başlıyorum, bunu denemek için. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Kız kardeşin olmadan hayatım kıvılcımlanmıyor. Ama bunu söyleyebilir miyim? Ona emekli olacağımı söylediğimi düşünürsek... Ondan bir şeyler sakladığım için kendimi aptal gibi hissettiğimi düşünürsek... Aubrey'nin güvenini sarsmadan bunu söylemenin bir yolu olduğunu düşünürsek... evet, söyleyebilirim.

Omuzlarımı dikleştirip gözleriyle buluşuyorum. "Ben... kız kardeşini çok önemsiyorum," diyorum dürüstçe. Garrett bir an hareketsiz kaldı. Kaşları çatıldı.

Gözleri gergin. "Öyle mi?"

"Evet," dedim. Bu sadece bir rahatlama değil. Gerçeği söylemiş olmak bir gereklilik.

Garrett sanki bu yeni veri noktasını kavıyormuş gibi birkaç kez başını sallıyor. "Bu konuda bir şey yapacak mısın?" Keşke her şeyi yapabilsem. "Şu anda değil," diye itiraf ediyorum ve ses tonumdaki asık suratlılığı fark etmemek mümkün değil.

Garrett bira bardağını küçük daireler çizerek çeviriyor. "Mantıklı," diyor durumu tamamen anlayarak.
Zamanlama berbat.

"Öyle," diyorum ve bundan başka söyleyecek pek bir şey yok. Ama en azından aramızda bir ihmal yalanıyla
oturmuyorum.

Bunun bir anlamı olmalı.

Ama ne olduğunu bilmiyorum.

* * *

O gece eve geldiğimde, bitkilerin nem seviyelerini kontrol ediyor, bazılarını suluyor, bazılarıyla sohbet ediyor, sonra bir evcil hayvan dükkanından aldığım tüylü oyuncakı alıp oturma odasında dolaşiyor ve kedinin önünde sallıyorum. "Selam Calico Jack," diyorum ona yeni adıyla seslenerek.

Tek gözlü siyah yaratık tüye vuruyor ve tek istediğim Aubrey'e haklı olduğunu söylemek. Ama söyleyemiyorum.

O gece daha iyi uyudum. Kabus görmüyorum. Bir gecenin beni iyileştirdiğini söyleyemiyorum. Ama belki de Garrett'a emekli olma isteğimi dile getirmek endişemin bir kısmını azaltmıştır. Belki Aubrey bu konuda da haklıdır. Emekli olma kararım üzerinde çalışıyordum. Bunun bir kısmı insanlara anlatmak.

Yine de Aubrey'nin yanında uyanmak isterdim. Keşke ona ilerleme kaydettiğimi söyleyebilseydim.

* * *

Ertesi gün hafif. Sadece bir sabah pateni ve ardından takım günün geri kalanında izinli.

Patenle işimiz bittiğinde, Chase ve Ryker ile birlikte koridordan oyuncuların çıkışına doğru ilerliyorum.

"Öğleden sonra boş. Trina'yı Sausalito'da gitmek istediği kitapçıya götürebiliriz," diyor Ryker, otopark kapısına yaklaşırken Chase'e.

Vay be, kulağa hoş geliyor.

Chase arkadaşına, "Senin de gitmek istediğine eminim," der.

"Evet, ama o da istiyor. Hadi yapalım o zaman."

Chase, "Nacho'yu da getirebilirsek," diyor ve ben şimdi Aubrey'i ve sahip olmadığımız bir köpeği alışverişe götürmeyi hayal ediyorum.

Harika. Sadece harika. Şimdi onunla gelecekteki köpekleri hayal ediyorum.

Ryker, Chase'e gözlerini devirir. "Belli ki. Adam kitapçıları seviyor."

Chase bana dönüyor ve bir an için beni de davet edeceğini düşünüyorum. Umarım çağırmaz. Kitapçılardan nefret ettiğimden değil - etmiyorum - ama isteyeceğim son şey onların üçlüsü için üçüncü tekerlek olmak. Aslında dördüncü tekerlek.

"Biraz bitki yemi almalıyım." diyerek önleyici bir hamle yapıyorum.

Chase bana sanki *çorap çekmecemi yeniden düzenlemem gerektiğini* söylemişim gibi bakıyor. Sanırım öyle. Kaşları çatıldı. "Bitki yemi alışverişinde iyi eğlenceler..."

Bu bir soru olarak ortaya çıkıyor çünkü kim böyle bir şey söyler ki? Ama otoparka ulaştığımızda ve Ryker arabasına doğru yola çıktığında, Chase ona yetişeceğini söylüyor ve beni kenara çekiyor.

"Hey," diye başlıyor *sana istemediğin bir tavsiyede bulunacağımın* evrensel tonuyla.

Olaclara karşı kendimi hazırlıyorum. Tavsiye istediğimden emin değilim. Muhtemelen takip edemem.

"Vancouver'da daha mutlu görünüyordun," diye devam ederek sözlerime karşılık verdi. Birkaç yıl önce, Trina ile zor bir dönemden geçerken ona da aynı şeyi söylemiştim.

Aubrey ile olan durum aynı değil. O zamanlar Chase'e ne olursa olsun Trina'yı geri almasını söylemiştim.

Bu Aubrey ile yapabileceğim bir şey değil. O bir sınır koydu. Buna saygı duyuyorum. Yine de Chase'in jestini takdir ediyorum, bu yüzden ona başımı sallayıp "Öyleydin" diyorum.

"Belki bu konuda bir şeyler yaparsın," diye ekliyor. Derin bir iç çekiyorum.

"Yapabileceğimden emin değilim."

Kaşlarını kaldırıyor. "Bundan emin misin?"

Mikrofonu bıraktıktan sonra arabasına doğru yürüdü. Ben kendi arabama giderken, o sözleri tekrar ediyorum. Onları ters çeviriyorum. Sonra ters yüz. Emin miyim? Düşündüm de... Değilim.

Hiç de değil.

Arabama atladım ve Dev'i aradım. "Ne yapıyorsun?"

"Çalışıyorum," diyor ağır nefesler arasında. Sanki spor salonunda eliptik bisiklete biniyor.

"Uğrayacağım," diyorum.

"Tamam."

On beş dakika sonra, yenilenmiş bir amaç duygusuyla spor salonuna giriyorum. En az benim kadar yalnız bir adamın vahşiliğiyle saldırdığı kardiyo makinesine doğru yürüyorum. Kulaklıklarını çıkarıp koşmaya devam ederken duruyorum. "Ne var ne yok?"

"Her şeyi berbat ettiğimizi düşünmeden edemiyorum."

Gözleri parlıyor. "Nasıl? Bana nasıl olduğunu söyle? Çünkü o zaman düzeltebiliriz. Düzeltmek için can atıyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum." "Sanırım biliyorum," diyorum ve bir haftadır ilk kez bir kıvılcım hissediyorum.

ŞAPKA GÜNÜ

Aubrey

Çocukları görmeyeli bir haftadan fazla oldu ama anı yaşamak için elimden geleni yapıyorum.

Bu saniye, çocukluğumdan beri sevdiğim bir şeyi yapıyorum. Saçla oynamak.

Arkadaşım Briar bu Cumartesi salonumda olacak çünkü öğleden sonra yeni yoga videoları serisinin tanıtımı için bir fotoğraf çekimi var. "Beni asla terk etme. Yoksa hayatımın geri kalanında her gün şapka günü olacak," diyor aynaya bakarak.

"Şapka günlerini seviyorum. Ama bana ihtiyacın olduğu için mutluyum," diyorum kurutucunun uğultusu arasında.

"Sana ihtiyacım var. Seni terk etmeyi reddediyorum," diyor aynada bakışlarımla buluşarak. "Özellikle de fön sanatında ustalaşma mücadelesi gerçek olduğu için."

Ben de sinsice gülümsedim. "Biliyorum." Sonra sahnede fısıldıyorum, "Ve buna bayıldım. Şimdi bana videolardan biraz daha bahset," diyorum saçının başka bir parçasına doğru ilerlerken.

"Gittikçe yükseliyorlar. Golden State Foxes ile çalışmaya başladığımdan beri" diyor, çünkü takım için yoga dersleri veriyor.

Anın içinde kal. O takımında özlemini çektiğiniz hokeyciyi düşünmeye başlamayın.

Birkaç gün önce gittiğim terapist de böyle söyledi. Çikolata sever arkadaşım Elodie'nin tavsiye ettiği Elena Alvarez adında bir kadın.

Şu ana odaklanmaktan bahsetti. Geleceğe değil. Geçmişe değil. Ama her ana. Ona gerçekleşmeyen düğünü ve gerçekleşen balayını anlattım. Onu haftaya da tekrar göreceğim. Biriyle konuşmak rahatlatıcıydı. İçimde tuttuğum çok şey var. Artık içimde tutmadığım da çok şey var.

Briar'ın saçını bitirip kurutucuyu kapattıktan sonra arkadaşşıma son bir kez bakıyorum; sarı saçları hacimli bukleler halinde açılmış ve açık teninde parlıyor. "Muhteşem görünüyorsun."

"Sen de öyle." Soru sorarcasına kaşlarını çatıyor. "Bu iyi bir yolculuk olduğu anlamına mı geliyor?"

Sıra dışı çifte balayımın tüm detaylarını bilmeyen birinden gelen ilginç bir soru bu - sadece balayına gittiğimi. "Biliyor musun, gerçekten öyleydi," diyorum. "Kendim hakkında çok şey öğrendim. Ne istediğimi. Ne istemediğimi."

Salon sahibi aceleyle yanımızdan geçip giderken bize el sallıyor ve "Merhaba güzelim" diye ekliyor.

Bronze arkadaş canlısı bir adam.

"Merhaba patron," diye cevap veriyorum.

Hâlâ yetkili kişi olduğunu kabul etmemiş gibi gözlerini deviriyor.

O geçtikten sonra Briar sohbetimize geri dönüyor. "Güzel. İstedğin her şeyi hak ediyorsun." "Sen de öyle," diyorum önlüğünü çıkarırken. "Doğum günün nasıldı?"

"Çok iyiydi. İşimi büyütmek için bazı planlar yapıyorum. Bir iş ortağı alabilirim" diyor. "Ooh, kulağa heyecan verici geliyor."

Önlüğünü çıkardıktan sonra ayağa kalkıyor ve bana düşünceli bir bakış atıyor. "Evlenmemiş birine göre iyi görünüyorsun. Buna sevindim. Bazen gerçekleşmeyen şeyler en iyi şeylerdir."

Bu bilgece sözlerin içime işlemesine izin verdim. Evet, sanırım haklı. "Yaşamak için kelimeler, kanka," diyorum ve sarılıyor, sonra o gidiyor. Bir sonraki müşterim için standımı temizliyorum ve erkekleri düşünmemeye çalışıyorum. Gerçekten öyle.

Elena'nın tavsiyesine uymaya çalışıyorum.

Ama bu kolay değil. Onları çok özliyorum. Günün geri kalanında onları aklımdan çıkarmak için elimden geleni yapıyorum

ve bu bir savaş.

İş bittiğinde onunla mücadele etmekten yorulmuş oluyorum. Sadece eve gitmek ve duş alırken anılarla oylanmak istiyorum.

müzik dinlemek ve kanepemde yeni bir dizi izlemek.

Ama beni aramalarına, mesaj atmalarına, görmelerine ya da beni görmelerini istemelerine direndiğim için rozetimi istiyorum.

Eve döndüğümde, Mission'daki binamın merdiveninin dibinde bekliyorlar.

BU BİR ADAM KAÇIRMA MI?

Aubrey

Arabamdan yavaş adımlarla çıkıyorum, sanki bir şeyler görüyormuşum gibi. Bu bir serap gibi hissettiriyor. Ya da çok iyi bir rüya. Açık kahverengi saçları ve muzaffer gülümsemesiyle Dev. Sakalları daha gür ve bu beni hem mutlu ediyor hem de üzüyor. Mutlu çünkü hoşuma gidiyor. Üzücü çünkü değişimi görebiliyor olmam bana onu sekiz gündür görmediğimi hatırlatıyor.

Ledger, kaslarını saran ve mürekkebinin gösteren siyah polosuyla tam Ledger'lık. İfadesi yoğun ve öfkeli. Dev'in güneş ışığına karşı fırtına gibi.

Ama fırtına ve güneş ışığını istediğim için kalbim çılgınca çarpıyor.

Dev'in elinde bir kartpostal, Ledger'ın elinde bir bitki var.

"Merhaba," diyorum onlara ulaştığımda. Nefes nefese, umut dolu bir sesle çıkıyor. Onları görmeyi bu kadar çok istememeliydim ama yine de istiyorum. Ledger aramızdaki mesafeyi kapatıyor, sert ifadesi benimkiyle kilitleniyor.

"Hayır."

Ne diyor? Bana söylediği bu mu? İlk kelimesi bu mu? Bakışlarımı geri çektim. "Ne yok?"

Dev omuzlarını dikleştiriyor ve bir adım daha yaklaşıyor. "Hayır. Bu şimdi bitmiyor."

İçimden bir kahkaha patladı. Şok oldum. Nutkum tutuldu. Yine de "Değil mi?" demeyi başardım.

Ledger'ın gözleri daha da ciddileşir. "Sekiz gün, dokuz saat ve otuz beş dakika önce söylediklerine saygı duyuyoruz. Ama gitmene de izin vermeyeceğiz."

Zamanı söylemenin yolu.

Ama yine de, bu adamlar mafya patronu olmadıklarına göre, bu açıklamayı *yapmanıza izin vermememiz* konusunda biraz şaşkınım. Çok merak ediyorum. "Beni kaçırıyor musunuz?"

Dev gülümsüyor, gözleri muziplikle ama aynı zamanda umutla parlıyor. "Hayır. Çünkü şöyle bir şey var, Aubrey." Gülümsemesi söner. "Nereden geldiğini anlıyorum. İkimiz de anlıyoruz," diyor Ledger'dan kendisine ve tekrar Ledger'a doğru eliyle işaret ederek. "İncindiğini anlıyorum. Her şeyi sorguladığını anlıyorum. Çözmemiz ve masaya yatırmamız gereken bir sürü şey olduğunu anlıyorum. Ama sen..." Derin bir nefes alır, gözleri baygındır. "...inanılmaz."

Oh. Vay canına. İki adam bir araya gelip senden hoşlandıklarını böyle mi söylüyorlar? Kalbim gümbür gümbür atıyor ama aklım dikkatli olmam için beni uyarıyor. Onlara ikinci kez zamana ihtiyacım olduğunu söylemek istemiyorum. Bu kötü hissettiriyor.

Ledger atlıyor. "Aynen öyle. Bu yüzden acele etmemenizi istiyoruz. Yapmanız gerekeni yapın. Ama sadece şunu söylüyorum." Bana için için yanan, önemli bir bakış fırlattı. "Seni bekleyeceğiz."

Oh. Oh,

Tanrım.

Bana zaman veriyorlar. Bana sürekli zaman veriyorlar. Bu oluyor mu?

"Diyorsun ki...?" Neredeyse yüksek sesle nefes almak için çok fazla.

"Sizi bekleyeceğiz," diye tekrarlıyor Ledger. "Hiçbir yere gitmiyoruz. Dışarı çıkmak istediğini söyledin ama zamana ihtiyacın var. Peki bu nasıl?" Ledger, Dev'e elini uzatırken dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor.

"Buraya sana çıkma teklif etmeye geldik," diyor

Dev. "Bundan bir yıl sonrası için," diye ekliyor

Ledger.

Gözlerim yerinden fırladı. Şaşkınlıktan

yutkundum. "Öyle misin?" O kadar
şaşırmıştım ki zar zor konuşabiliyordum.

"Aynı zamanda. Gelecek yıl," diyor Ledger, güçlü ve kesin bir ifadeyle. "Bu senin için
uygun mu tatlım?" Elim göğsüme doğru uçuyor. "Gerçekten... beni bekleyecek misin?"

"Evet," diye cevaplıyor Dev, sabah güneşi gibi bir gülümsemeyle. Önce bir ipucu görürsünüz, sonra hepsi birden yükselir.
"Biz

olacak."

Şaşkına döndüm. Çok sevindim. Ve şaşkına döndüm. Bazen yüksek bir notla ayrılmanız gerektiğini biliyor olmalılar ki merdivenlerden geri geri inmeye başladılar.

"Aynı zamanda," diyor Ledger, sonra bana küçük bir pişmiş toprak saksıdaki dikenli kaktüsü uzatıyor. "O zamana kadar." "Gelecek yıl," diye ekliyor Dev, sonra bana kartpostalı veriyor.

Vancouver'dan.

Sıra bende. Davetiye benim sahamda. Teklif büyük, güzel ve basit. Bir kartpostal, bir bitki ve bir söz. Adamlarımın her birinden bir şey. Sanki onları bir yıl içinde unutabilirmişim gibi. "Takvimimde var" diyorum, sonra şakağıma dokunuyorum.

Sokağın aşağısına doğru gitmeye başladılar ama ben kartpostalı ve bitkiyi verandaya bırakıp onlara yetiştim.

Ledger'ın yüzünü tutup dudaklarına hızlı ve sert bir öpücük konduruyorum.

Sonra Dev'inki, aynısını yapıyor.

Arkamı dönüyorum ve bir kartpostal ve bir bitkiyle söz verdiğim gibi içeri giriyorum. Hâlâ yalnızım ama artık o kadar da yalnız hissetmiyorum.

MAN-BATİKAL

Aubrey

Bir ay sonra.

"Otuz gün oldu," diyorum arkasında karla kaplı bir kulübe resmi olan mor bir sandalyede sakın sakın oturan Elena'ya.

"Saydığınızdan değil," diyor şakacı bir şekilde ve her zaman ciddi olmaması hoşuma gidiyor. Ne zaman dalga geçeceğini biliyor. "Sadece birazcık," diyorum ama eski alışkanlıklar zor ölüyor. Tam olarak açık olamıyorum ve olmam gerektiğini de biliyorum.

Daha da ciddileşiyor. "Ama sen öyle misin?"

"Saydığımı sandığınız şeyi saymıyorum," diye itiraf ediyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Oh. Çocukları görmeyeli bu kadar zaman olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Öyleydi," diyorum ama iletişim halindeydik. Mesajlaştık, onlara şampanya serimiz için We All Hated Him Anyway gibi fikirler, Dev için Ulusal Roka Günü gibi yeni tatil önerileri ve Ledger için "Kedinizi nasıl büyüleyebilirsiniz ve diğer imkansız görevler" gibi videolar gönderdim.

Ama gelecek yılki randevumuz için geri sayım *yapmıyorum*.

Gerçekten de Elena'yla üzerinde çalıştığımız şey, bir başkasını mutlu edeceğini düşündüğüm için *neden* gerçekten sevmediğim biriyle evlenmek zorunda hissettiğim.

O başka biri artık burada değil.

Ve onu mutlu etmeye çalışmaya devam etmem gerektiği fikrinden vazgeçmeye başladığımdan bu yana otuz gün geçti - özellikle de istediğim bu olmadığında.

Suçluluk ve utanç duygusuyla yutkunuyorum. "Sanırım anneme bir şey söylemeliyim." Elena'nın gülümsemesi memnun, hatta gururlu. "Geri sayımın bu mu?"

Derin bir nefes aldım. "Evet. Sanırım seninle birlikte üzerinde çalıştığım şey buydu. Ona ne söylemem ve ne söylemem gerektiğini gerçekten anlamam gerekiyordu. Kendisinin ve babamın istemeden de olsa bana yüklediği tüm yükleri bilmesine gerek olduğunu sanmıyorum."

Elena başını sallıyor. "Muhtemelen hayır. Onun duygusal sağlığını düşünmen çok hoş."

"Kocasını hâlâ özlüyor. *Gençken bunun beni mahvettiğini* söylemek istemiyorum."

Elena başını sallıyor, gümüş saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Bu bir bakıma bir hediye, neyin söylenmesi ve neyin söylenmeden bırakılması gerektiğini bilmek."

Bu sözlerin içime işlemesine izin verdim. "Keşke bunu daha önce anlasaydım. Bunu anlamaya çalışmak için çok uzun zaman harcadığımı hissediyorum." Gülümsemesi sempatikti. "Genelde bir ömür boyu sürer," diyor.

Çıktığımda annemin Petaluma'daki salonuna gidiyorum.

* * *

Beni kesmeden önce salonun arka tarafındaki dinlenme odasına geçiyoruz ve görünüm kitaplarındaki bazı yeni görünümeleri ve stilleri gözden geçirerek favorilerimizi tartışıyoruz. Ama birkaç dakika plaj dalgaları ve katmanlı kesimler hakkında konuştuktan sonra artık sadece gelme zamanının geldiğini anlıyorum.

"Böyle güzel görünüyorsun. Ya da buna. Ya da buna," diyor sayfadan sayfaya

geçerek. Sinirden karnıma ağırlar giriyor. Kitabı kapattım. "Anne," diyorum biraz ağırbaşlılıkla.

"Evet?" Sesi gergin geliyor.

"Seninle konuşmam gerek."

Gözleri endişeyle parlıyor. "İyi misin? Hasta mısın? Neler oluyor?" Kolunu sıkıyorum. "İyiyim," diyorum.

"Emin misiniz? Hediyelerle mi ilgili? Hepsini iade ettim," diyor.

Düğün bir ömür önceymiş gibi geliyor. Son altı haftada çok şey öğrendim.

"Biliyorum ve bunun için minnettarım. Ama bu, en başta neden Aiden'la evlenmem gerektiğini düşündüğümle ilgili," diyorum. "Oh." Alyansıyla oynuyor. Henüz çıkarmadı.

Kalbime bir taş saplandı. Bunu söylemek düşündüğümünden daha zor olacak. "Babamı mutlu etmek istedim. *Seni mutlu etmek istedim.*

Mutluyum," diye ekliyorum ama korkarım bunu kötü söyledim.

Onu suçlamak istemiyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu benim hatam," diyorum düzeltmeye çalışarak. "Seçimi ben yaptım. Doğru olanın bu olduğunu düşündüm. Babam Aiden'ın babasıyla arkadaş olduğu ve Aiden'ın benim için mükemmel olduğu fikrine sahip olduğu için doğru şeyi yaptığımı düşündüm ve sen de öyle düşündün."

"Yaptım," diyor, sesi dehşete kapılmış gibi çıkıyor. "Özür dilerim."

"Özür dileme. Ben yaptım. Daha önce bir şeyler söylemeliydim. Onun bana göre olmadığını söylemeliydim. Söylemedim ve bu benim suçum. Ama bilmeni isterim ki artık hayatımı başkası için yaşamaya çalışmayacağım. Kendim için yaşayacağım," diyorum boğazım düğümlenerek.

"Oh, tatlım. Tek istediğim buydu. Başka türlü hissettiğin için çok üzgünüm. Ben sadece senin mutlu olmanı istedim. Sana baskı yaptığımın farkında değildim."

Bir yumru tüm bu gerginliği aşıyor ve her şey acıyor, ama bu iyi bir acı, dışarı çıkması gereken türden bir acı. "Sorun değil. İkinizin mutlu olmasını istedim," diyorum.

İç geçiriyor ama boyun eğmiş bir gülümseme sunuyor. "Yeniden nasıl mutlu olunacağını öğreniyorum. Vahşi, çılgın, inanılmaz bir aşk yaşamadığın sürece o koridorda yürümeyeceğine söz ver. Ben babanla birlikteydim ve zor olsa bile, birlikte kalmak için savaşırsak bile, başaramayacağımızdan korksam bile, buna değdi. Her gününe."

Bir gözyaşı bir yanağımdan aşağı süzülüyor, sonra bir diğeri. "Sanırım bunu duymaya ihtiyacım vardı," diyorum. Sonra yara bandını biraz daha sıyrıyorum.

Ne oluyor, değil mi? "Aynı anda iki erkekle ilgilenseydim ne düşünürdün?"

Gözlerini kırpıştırıyor, bir an düşünüyor ve sonra anlamasına izin veriyor. "Peki, arkadaşların ve diğer her şeyle birlikte bu tamamen şu anda değil mi?" "Belki de öyle," diyorum ve geçmişin yükünden kurtulduğumu hissediyorum. Uzun zaman önce önüme koyduğum tüm korkulardan arınmış hissediyorum.

"Eğer sizi mutlu edecekse," diyor.

Ona sarıldım ve kendimi yeterince mutlu hissettim.

* * *

Birkaç gün sonra Küçük Dostlar'dayım, evlat edinme fotoğrafları için yavruların resimlerini çekiyorum.

Şehirdeki kurtarma merkezinin arka tarafındaki küçük bahçede, üzerinde lastik ördek resimleri olan mavi papyonlu küçük bir Jack Russell karışımı ile çalışıyorum. "Peynir de," diyorum adama.

Yön işe yaramıyor ama telefon kameramın üzerinde havada sallandırdığım bisküvi kesinlikle işe yarıyor. Yakışıklı çocuk başını öylece eğiyor ve ben de birkaç kare fotoğraf çekiyorum.

İşim bittiğinde Trina'ya dönüyorum. Küçük Dostlar'da gönüllü olarak çalışıyor ve köpeklerin güzellik fotoğraflarını çekmem için beni görevlendirdi. Artık insanlar ve evcil hayvanlar için bir stilistim. Onları yıkamaya yardım ediyorum, sonra da "köpek güzelliği çekimleri" için harika görünmelerini sağlıyorum.

Enerjik adam için "Herif hazır," diyorum.

"Mükemmel. Fotoğrafa bayıldım," diyor Trina ve eşyalarımı topladıktan sonra benimle kaldırıma kadar yürüyor. Bugün Pazartesi, izin günüm ve arabaya ulaştığımda bana meraklı bir bakış atıyor.

"Man-batical nasıl gidiyor?"

İşte milyon dolarlık soru bu. "Bu... benim favori diyetim değil," diye şaka yapıyorum. "Ama sanırım buna ihtiyacım var."

Anlıyor gibi görünerek başıyla onaylıyor. "Seni anlıyorum ama kendine de bu kadar yüklenme. Bazen bazı şeyler yanlış zaman olduğunu düşündüğümüz bir anda olur, ama zamanın sadece... zaman olduğu ortaya çıkar. Ve eğer onu yakalayamazsanız, yanınızdan geçip gidecektir."

Bilmesi gerekirdi. Kocasıyla, eski sevgilisinin onu aldattığını öğrendikten sadece iki hafta sonra tanışmıştı. Ama sadece eski sevgilisiyle yaşıyordu. Onunla evlenmeye hazır değildi.

Yine de, günün geri kalanında eve yalnız gittiğimde, sonra dizüstü bilgisayarına atlayıp Dev'in son birkaç sezonun başından kalma fotoğraflarını ararken, uçakta bana söylediklerini görsel olarak doğrulayan sözleri aklımdan çıkmıyor. Ona bir mesaj gönderdim.

İlk maçtan önce her zaman saçını kestirdiğini biliyorum. O saçlara başkasının dokunmasına izin vereceğimi sanıyorsan, fena halde yanılıyorsun. Sandalyem. Yarın. Akşam 5'te. Orada ol.

Birisi sahipleniyor.

Evet.

Sonra, Ledger'a bir not gönderdim.

Senin için bir şeyim var. Yeni sezonda iyi şans getirmesi için. Çarşamba günü saat 17:00'de salonumda buluşalım da sana vereyim.

Defter: Bu mesaj gizli görünüyor.

Ama bu seni durdurmayacak.

Defter: Seninle hiçbir şey olmaz.

JERSEY GIRL

Aubrey

Son müşteri gittikten sonra salonu adımlıyorum. Dev her an gelebilir. Gergin bir halde yeni parlatılmış tırnaklarıma dokunuyor, sonra da yansımamı kontrol ediyorum.

Bronze aşırı ilgimi fark etmiş olmalı ki dükkânın arka tarafına doğru giderken durup fısıldıyor: "Muhteşem görünüyorsun, tatlım."

"Teşekkürler Bronze," diyorum. Göz kırıyor ve *her zamanki gibi* ağzını açıyor. Bir elimle kazağımı düzeltiyorum.

Dev geç kalmadı. Üç dakikası daha var ama ben çoktan standımı süpürdüm, sandalyeyi sildim ve istasyonu düzelttim. Makasım ve makasım var. Saç ürünlerim var. Beklemekten başka yapacak bir şeyim yok.

İyi görünüyor muyum?

Aynaya bir kez daha bakıyorum. Küçük eteğim kalçamın ortasına kadar iniyor ve uyluk hizasında çoraplar ve bağcıklı botlar giyiyorum. Şirin bir baklava desenli kazak belime oturuyor. Saçlarım uzun ve dalgalı.

Ve kalbim çırpınıyor. Çok çırpınıyor.

Gözlerimi kapatıyorum. Nefes alıyorum, veriyorum. Briar'ın yoga derslerinden birinde rahatladığımı hayal ediyorum. Bu ana odaklanıyorum. Bir sonrakine, bir sonrakine ya da ondan sonrakine değil.

Gözlerimi açtığımda irkiliyorum. Dev dükkânda adım adım ilerliyor ve yaklaştıkça aynadan onu izliyorum, nabzım gümbür gümbür atıyor. Arkamı döndüğümde benim de tenim karıncalanıyor ve kendimi ona atmak istiyorum.

"Merhaba," diyorum, tek hecenin hissettiğim her şeyi içermesini umarak. Duyabilmesini umarak.

"Hey," diyor, flörtöz ve duygu dolu. Sanki özel bir dilimiz varmış gibi hissediyorum. Bakışları vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor. "İnanılmaz görünüyorsun."

Eteğimin kenarını parmaklıyorum. "Teşekkürler. I..." Duraksıyorum, hangi kelimeleri seçeceğimi tartıyorum.

Seni beklediklerini söylediler.

Bunu akılda tutarak, bir sonraki şeyi söylemek zor değil. "Senin için... iyi görünmek istiyorum." Gülümsemesi göz kamaştırıcı. "Görev tamamlandı."

Ama az önce söylediklerimi tekrar ediyorum. *Senin için iyi görünüyor.* Çok zayıf hissediyorum. Sanki yeterli değilmiş gibi. "Özel görünmek istiyorum."

Başını eğlenerek sallayarak yaklaşıyor. "Lekeli bir sweatshirt ve yırtık pantolon giyiyor olabilirsin. Üzerinizde on beden büyük kıyafetler olabilir. Makyajsız olabilirsin, saçını bile taramamış olabilirsin. Üşütmüş olabilirsin. Ya da grip. Yine de hayatımda gördüğüm en güzel kadın olduğunu düşünürdüm."

Ve biraz daha sert düşünüyorum. Hayır, *çok* daha sert.

"Otur," diyorum ve yüzümdeki gülümsemeyi silemiyorum. "Çok otoriter."

"Beni iltifat yağmuruna tutmaya devam edersen, saçına odaklanamayacağım. Ve ilk maçıdan önce saçını kestirmek gibi bir batıl inancın olduğunu biliyorum."

"Evet," diyor, otururken argümanımı kabul ediyor.

Nasıl bir tarz istediğini, ne kadar keseceğini ve nelerden hoşlandığını konuşuyoruz. Sonra onu lavaboya götürüp önlüğü boynuna doluyorum ve başını arkaya yaslamasını söylüyorum.

Siyah lavabo çanağına yaslanmış, işimi yapmama izin verirken rahatlamış görünüyor. Ona şampuan vermek büyük bir ayrıcalık. Benim için çok şey yapmış olan bu adam için bunu yapmak büyük bir zevk. Saçlarını şampuanlamak, parmaklarımı saçlarında gezdirmek, kafa derisine masaj yapmak.

Bu hoşgörünün tadını çıkarırken çıkardığı iç çekişleri ve küçük inlemeleri deneyimlemek bir zevk. Sanki bir tek ben

Saçlarına dokunmasına izin verdiği biriydi ve ben bu duyguya değer veriyorum.

İşim bittiğinde ıslak saçlarına bir havlu tutuyorum ve onu standımdaki sandalyeye geri getiriyorum. Zamanımı kesip biçerek, vızıldayarak ve kırparak, ona sezon hakkında ne hissettiğini sorarak geçiriyorum.

"Daha iyi," diyor, bakışlarımla buluşuyor ve onu tutuyor. "Öyle mi?"

"Evet." Sesi kararlı, sakın ve kesin.

"Belki de bir maça gelmeliyim," diyorum düşüncesizce. Bunu neden daha önce düşünmediğimden emin değilim.

"Kesinlikle yapmalısın. Belki ilki?" diyor ve ben de başımı sallıyorum. "Sen de bir Sea Dogs maçına gitmelisin." "Belki giderim."

İkimiz de ikisine de gideceğimi biliyoruz.

* * *

Ertesi gün, Ledger günün sonunda salona giriyor. Uzun boylu, düşünceli, yakışıklı ve benim için burada, nefesimi kesiyor. Görünüşte esrarengiz biri ama içten içe duygulu, nazik ve düşünceli olduğunu biliyorum. Yürürken etrafı tarıyor. "Demek sihrin gerçekleştiği yer burası." Sandalyenin arkasına vuruyor, etrafa bakıyor, bembeyaz duvarları ve şık çelik kabinleriyle salonu gerçekten inceliyor.

"Öyle."

Evimden uzaktaki evimin modern ama sıcak bir havası var ve o da bunu görüyor gibi. "Burası güzel bir yer." "Bunu biliyordun. Araştırmıştın," diye belirtiyorum.

"Yaptım. Ama sen içindeyken daha güzel" diyor.

Midem bulanıyor. Onları işime davet etmeye devam edersem bu mesleki bir tehlike olacak.

Ama şu anda, beklemeye değer olduğumu onlara göstermek için görevde olan bir kadını. "Bunu senin için aldım."

Çantama uzandım ve küçük bir kutu çıkardım. Ona uzatıyorum.

Dudaklarının köşesi seğiriyor. Eminim hediye almaya alışık değildir. Benimle birlikte alışmak zorunda kalacak. Kutuyu açıyor ve gülümsemesini engelliyor. Üzerinde küçük bir kaktüs tılsımı olan bir anahtarlık.

"Dikenli. Benim gibi," diyor, Dev'in Plant Parenthood'da ona söylediklerini tekrarlayarak. "Senin gibi," diye yineliyorum.

Eğiliyor ve yanağıma doğru lezzetli bir şekilde fısıldıyor. "Ve sen dikenli seviyorsun."

Titriyorum. "Öyle görünüyor," diyorum, sonra fısıldama sırası bana geliyor. "Bu bir şans tılsımı. Son yılın için."

Geri çekiliyor, sonra zinciri havaya fırlatıyor ve tekrar bakışlarımı tutmadan önce yakalıyor. "Çok zor bir yıl olacak." Hokeyden bahsetmiyor.

"Biliyorum," diyorum, ama ben de değilim.

* * *

Birkaç gün sonra, Trina ile birlikte Golden State Foxes arenasına gidiyorum, heyecandan hücrelerim zıplıyor. Sezonun ilk iç saha maçı ve salonda yer yerinden oynuyor. Yeni logo - belalı bir tilki - duvarların her yerinde.

Hava çok soğuk olduğu için gömleğimin üzerine bir ceket giydim. Buz böyledir işte. Koltuklarımıza doğru ilerlerken müşterilerden -benim salonumdaki ve onun kitapçısındaki iyi ve kötü müşterilerden- bahsediyoruz.

Disk atılmadan birkaç dakika önce maskot piste çıktığında en yüksek sesle Trina ve ben bağırırız. "Haydi Foxy!" diye çılgın kadınlar gibi tezahürat yaparız.

Ne de olsa bizim kızımız. Ivy maskotumuz ve spiker Golden State Foxes hakkında bir hikâye anlatırken o da alaca tilki kostümüyle buzun etrafında koşturuyor. Kalabalığı coşturuyor ve çocuklar tünelden çıkarken boğazımız düğümlenene kadar bağırıyoruz.

Buz patenine hızlı ve öfkeli bir şekilde vurdular.

"Yaşasın On Yedi," diye bağırıyorum kaleciyi gördüğümde, kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Kalecinin kafasında bir kask var ve beni görebildiğinden şüpheliyim. Ama gol üstüne gol kurtarıırken ona tekrar tekrar tezahürat yapıyorum, bazılarını bacaklarıyla, bazılarını sopasıyla, bazılarını da tüm vücuduyla kurtarıyor. Olmasını istedikleri tuğla duvar o ve lanet olsun, hiçbir şeyin onu geçmesine izin vermemesi çok ateşli.

İlk periyot bittiğinde kaskını çıkarıyor, tribünlere dönüyor ve bana doğru bir gülümseme fırlatıyor. Görebilsin diye tişörtümü çekeştiriyorum.

Bugün bana gönderdi. Onun 17 numaralı formasını giyiyorum.

* * *

İki gün sonra, Ivy ve ben Sea Dogs'un şehrin öbür ucundaki ilk maçı için Trina'ya katıldık. Eski eşlerin ve kız arkadaşların olduğu bölüme gitmiyoruz, şimdi adı Ortaklar Süiti.

Bu maç için pist tarafında koltuklarımız var.

"Zaman ne kadar da değişmiş," diye takılıyorum Trina'ya. "Benimle VIP süitinde takılıyordun, eski sevgilinle ödeşmek için intikam işaretleri yapıyordun. Şimdi kendine bir bak. Sen Bayan Hockey'sin," diyorum çifte eşe.

Gözlerini deviriyor, sonra Ivy'ye de başını sallıyor. "Eminim hepimiz öyleyizdir." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ben değil."

Ama bana bile hanımefendi çok fazla itiraz ediyor gibi geliyor.

Takım buza çıkarken Ivy, "*Henüz* sen değilsin," diye düzeltiyor ve tüm dikkatim tecrübeli forvete yöneliyor. Ledger buzun üzerinde uçuyor, sert, metanetli ve odaklanmış.

Dizi ağrıyor mu? Acısını maskeliyor mu? Yoksa dayanıyor ve son şarkısının tadını mı çıkarıyor? Umarım ikincisidir.

Yedek kulübesine gitmeden önce gözleri benimkileri buluyor ve bugün bana gönderdiği formayı giydiğimi görünce gülümsemesi sadece bana özel oluyor.

Bu adamlar ve beni sahiplenme ihtiyaçları.

Oyun bittiğinde kardeşime mesaj atıyorum ve Cuma akşamı kitap kulübünden sonra benimle yemeğe çıkıp

çıkamayacağını soruyorum. O da evet diyor. Derin nefes alıyorum ve şu anda sadece bu anı yaşamaya çalışıyorum.

* * *

O Cuma gecesi, Briar ve ben Trina'nın Page Turners kulübü için An Open Book'a gidiyoruz. Kapıyı iterek açarken "Nihayet," diye şakayla karışık söylendim. "Benimle gelmen çok uzun sürdü."

O kristal mavisi gözleriyle bana bir bakış fırlatıyor. "Kitap kulübünden kaçıyormuşum gibi davranıyorsun." "Kaçıyorsun," diye takılıyorum.

"Beni daha bir ay önce davet etmiştiniz" diye belirtiyor.

"Ayrıntılar," diyorum havalı bir şekilde. Sonra yeni çıkan rafların önünden geçerken gözlerimi ona dikiyorum. "Ve bana söylemeden gizlice romantik kitaplar okuduğun ortaya çıktı."

"Şey, bazı... ipuçlarına ihtiyacım vardı," diyor sesini alçaltarak. "İpucu mu? Nasıl çıkılacağı gibi mi?"

Eğiliyor ve daha da sessizce fısıldıyor, "Oyuncak ipuçları."

Bunu buldum. "Oyuncaklı kitaplara bayılırım. Ben biraz okuyacağım." Trina'nın Ivy'yle hazırlandığı arka tarafa gidiyoruz. Prana ve elindeki ciltsiz kitabı okşayan Kimora gibi müdavimler burada.

Kitabın kırmızı kapağında *Gecelik Sevişme* başlığı altında kahverengi bir karikatür çift baygın bir şekilde öpüşüyor. Hikayede kadın kahraman, küçük bir kasabadaki pansiyonunda kalan Naveen adında seksi bir İngilizle tanışıyor. Prana bunu önerdi çünkü kadın kahraman da kendisi gibi Desi.

Kimora ciltsiz kitabı çok seviyor. "Bu kitap. Bu lanet kitap. Evet. Nihayet. Kötü iletişimi aştım dediğimde, aştım. Sonsuza kadar. Ve bu hikayede olmadığı için çok mutluyum."

Prana her zamanki diplomat tavrıyla çenesine vurur. "Ben de öyle. Bir şey basit bir konuşmayla çözülebilecekken bunu yapmam. Ama iletişimsizlik diye bir şey var. Gerçek hayatta da olur."

"Öyle ama regl ve İYE de öyle. Kitapta bunların hiçbirine ihtiyacım yok," diyor Kimora, eğer, ve, ya da ama demeden. Briar, "Gerçek hayatta ben gerçekten *O* değilim," diye ağzından kaçırıyor.

Vay be.

Hepimiz bakışlarımızı yanımdaki sarışına çeviriyoruz. "Sen istemiyor musun?" Ben soruyorum.

"Tek başıma yaparım. Bir partnerle pek değil." Briar acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturuyor. Onun adına ben acı çekiyorum.

Trina'ya döndüğünde Kimora'nın sesi yumuşar. "Kupayı ona ver. Patlama tahminini kimin doğru yaptığı umurumda değil. Bu kızın kupaya ihtiyacı var."

"Gerçekten öyle," diyor Trina sempati ile, bang tahmini kazananının hediyesine uzanırken. Bu bir "İyi ve Gerçekten Berbat Durumdayız" kupası.

Briar onu değerli bir hediyeymiş gibi tutuyor. "Bu *benim* Os'um *yok* kupası."

Sloganı düşünüyorum, sonra kafamda evirip çeviriyorum. "Ya da belki gelecek için bir sözdür. Mesela, çok iyi ve gerçekten sikilmiş olacaksın."

Gözlerini deviriyor. "Ben sadece *O* ile başlayacağım."

Kimora, "Senin iyice ve gerçekten sikilmeni destekliyorum, B," diyor ve ardından siyah örgülerini omuzlarından savuruyor. "Ben ponponları getireceğim," diye ekliyor Prana.

Oturup hikayedeki şakalaşmaları ve gerilimi tartışırken, aklım kendi patlama tahminime kayıyor.
Dev'in bana *The UnGentleman*'dan bir sahne okumasına.
Ledger'ın seks matematiğine.
Buraya gelip beni bekleyeceklerini söyleyen adamlara.
Sonra Kimora, Briar'a "*O* konusunda yardım iste. Hayat çok kısa." diyor. Ve
ne var biliyor musun? Gerçekten de öyle.
Bu hayat dersi üzerine, akşam yemeği için kardeşimle buluşmaya gidiyorum.

PERİ VAFTİZ KARDEŞİ

Aubrey

Garrett masaya gelir gelmez kurnaz bakışlarını önce sola, sonra sağa, sonra da saatine çevirir. "Uzay-zaman sürekliliğinde bir çarpıklık mı var?"

"Oh, kapa çeneni. Normalde geç kalmam," diyorum, oturabilmesi için sandalyeyi okşuyorum. "Ama ben hep erken gelirim," diyor. "Hiçbir zaman senden sonra gelmedim."

Bu gece benden yediği tek sürpriz bu olmayacak. "Seni diken üstünde tutmayı planlıyorum," diyorum.

Ayağa kalkmamı işaret ediyor, sonra kollarını bana doluyor. Kardeşçe sarılması çok hoş. Tüm hayatım boyunca buna güvenmişimdir.

Garrett güvenilir, güvenilir ve iyi biri.

Ve bana sarılırken, biliyorum - sadece biliyorum - o benim aşk hikayemde bir anahtar olmayacak. Ama yine de ona bu haberi vermem gerekiyor.

Oturduğunda ilk konuşan o oluyor, ağabey tarzıyla. "Dinle, bazı sponsorluk anlaşmaları üzerinde çalışmak için yarın New York'a gitmem gerekiyor. Ve bu hafta sonu Renegades maçı için kullanamayacağım VIP biletlerim var."

Futbolu sevdiğim için "Daha az konuş" diyorum.

Şimdiden gülmeye başladı. "Daha sana teklif bile etmedim." Parmaklarımı birbirine sürtüyorum. "Ama teklif edecektin."

Sırıtarak bir elini saçlarının arasında gezdirir. "İyi, iyi. Belki de öyleydin." "Beni en çok sen seviyorsun," diyorum tatlı bir kız kardeş gülümsemesiyle.

Bana sert bir bakış attı. "Claire'e söyleme."

"Yapmak zorunda değilim. Bu çok açık," diyorum, ama açık olan bir şey daha var ki, eğer hayat anlardan ibaretse, bu anı değerlendirmeliyim ve bunu, alay etme ve konuşma konusunda çok rahat olmadan önce yapmalıyım.

Kardeşimi yemeğe çağırmamın bir sebebi vardı. Evet, balayımızda erkeklerle bir anlaşma yapmıştım. Bu anlaşma balayı zamanlarımızı gizli tutmaktı ve buna sadık kalmayı planlıyorum.

Yine de, işte başlıyoruz. "Arkadaşlarınla çıkmak istiyorum" diyorum. İşte. Bu kadar basit.

Garrett göz kırıyor. Birkaç kez. Alnında bir çizgi beliriyor. Başını öne eğiyor. "Özür dilerim.

Ne dedin?" "Ledger ve Dev," diye ekliyorum, omuzlarımı dik tutuyorum, bakışlarım ona kilitlenmiş.

Sessiz, dudakları konuşmaya çalışır gibi ayrılıyor ama o bir balık ve hiçbir kelime gelmiyor.

Bu da hala benim sıram olduğu anlamına geliyor. Kısaca, kitap kulübünde okuduğumuz bazı romanlara geri dönüyorum - kahramanların zor olanı söylemek zorunda kaldığı romanlar. Bu benim öğrenmeye devam etmem gereken hayat dersim.

"İkisine de aşık oldum sayılır," diye devam ediyorum ve bunu söylemek gerçekten zor değil. Bu gerekli. "Ve orada ne olduğunu görmek istiyorum."

"İkisiyle birden mi?" diye tekrarlıyor.

Bu onun için yeni bir kavram değil. Çok sayıda spor çiftine ev sahipliği yapan bir şehirde yaşıyor. Ama bazen insanların kendi zamanlarında uyum sağlamaları gerekir.

"İkisi birden mi? Birlikte mi?" Garrett'ın sesi şok olmuş gibi çıkmıyor. Avukat gibi konuşuyor ve meseleyi açıklığa kavuşturuyor. "Evet." Tek söylediğim bu.

Arkasına yaslanıp çenesini kaşıyor, sonra omuz silkiyor. "Benden izin bile istemediğine göre, sanırım söyleyebileceğim tek şey... *Pazar gecesi süütün tadını çıkar.*"

Çıldırđım. "Bekle. Gerçekten mi?"

Gözlerini deviriyor. "Dostum. Bunun içine doğru yürüdüm."

Gülüyorum. "Şimdi de çöpçatan mı oldun? Kanat kardeş mi? Randevu koçu mu? Tuzak kuran adam mı? Bir peri vaftiz kardeşi mi?" Kahkahasını bastırmak istercesine elini kaldırıyor. "Dur. Sadece dur."

Ama gerçekten yapamam.

HIZLI İLERİ

Dev

Maçtan sonra pistten eve dönmek üzereyim, bana çok teşekkür ederim. Pacific Heights'taki evimin merdivenlerini çıkıyorum, hala maçın etkisindeyim, telefonuma bir grup mesajı geliyor.

İzlerimde durdum.

Kalbim duracak gibi oluyor.

Bu o. Evet, konuşuyorduk. Evet, mesajlaşıyorduk. Ama önizleme bölmesi beni umutlandırdı. Bu gece yüzüme doğru uçan kurşunu durdurduğumdan daha hızlı açıyorum.

Aubrey: Filmlerde zamanın geçişini göstermek için montaj yapılan sahneleri bilir misiniz?

Evet, evet. Lanet olası evet.

Yine de onun istediği şekilde cevap veriyorum.

Dev: Evet, bir Noel filminde bir Noel partisini, bir ağaç çiftliği ziyaretini ve Noel panayırında bir durağı göstermeleri gibi. Devam et.

Ledger: Noel'de olduğumuzu mu söylüyorsun, Aubrey?

Takvimim ileri sarma moduna geçmiş gibi görünüyor.

En iyisi. Hediye. En iyi hediye. Ama emin olmak için cevap yazdım.

Dev: Yani bundan on ay sonra... şimdi mi?

Pazar akşamı benimle futbol maçı izlemek isterseniz, o zaman.

Cevaplarımız aynı anda geldi. **Evet.**

Gökyüzünü yumrukluyorum, sonra içeri girdiğimde Garrett'ı arıyorum ve hiç zaman kaybetmiyorum. "Kız kardeşin için çıldırıyorum."

Ağır ağır iç çekiyor ama bu sinirli bir iç çekiş değil. Daha çok *bilmediğim bir şey söyle* iç çekişine benziyor. "Ben de öyle düşünmüştüm." Hayatta bazı şeyler basittir.

* * *

Ama o hafta sonu Aubrey ile buluşmaya hazırlanırken ona zor anlar yaşattım. Aynada sakalımı düzeltirken telefonda "Bu senin hatan," diyorum.

Garrett, "Seni ve Ledger'ı onunla bir araya getirmek niyetinde değildim," diye homurdandı. "Ama yine de yaptın. İtiraf et. Bu senin büyük planındı."

"Evet, Dev. Beni çözmüşsün. Kız kardeşimin düğün gününde, onu siz iki palyaçoyla bir araya getirmeyi umuyordum"

diyor.

"Kanıtlar öyle diyor," diyorum düzelticiyi bırakıp elimi kirli sakallarımın üzerinde gezdirirken. "Çöpçatan olmayı hiç planlamamıştım."

"Yeni bir çağrı olabilir," diyorum, çünkü bu çok eğlenceli. Kahretsin, her şey çok eğlenceli. Hayat çok güzel. Bu gece

Aubrey ile randevum var.

ON AY ERKEN.

Ve parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin vermeyeceğim. Onu elimde tutacağım, lanet olsun. "Neden sana katlanıyorum ki?" Garrett inliyor.

Onu rahatsız etmeye devam edebilirdim ama o zaman geçti. Dün gece onu aradığımda olduğu gibi ciddileşiyorum.

"Cidden, bu konuda sakın olmanı takdir ediyorum."

"Götlük mü yapmam gerekiyordu?"

"Hayır ama sen değildin ve sana minnettarım," diyorum, bunu tüm kalbimle söylüyorum.

Birkaç saniye sessiz kaldı. "İyi bir adamla çıktığı için minnettarım. Birkaç iyi adamla," diyor, sanki bu kelimeler tam olarak uymuyormuş gibi.

Ama onlar da *uymuyor*.

"Ona iyi davranacağım."

"Biliyorum,"

diyor. "İkimiz de

yapacağız."

"Bunu ben de

biliyorum."

Vedalaşıp garaja gidiyorum ve arabama atlıyorum. Onu almak için Ledger'ın evine gidiyorum çünkü halletmemiz gereken bir iş var.

Arabaya bindiğinde ona döndüm. "Bunun ne olduğunu

biliyor musun?" Hiç olmadığı kadar soğukkanlı bir şekilde

"Randevu mu?" dedi.

"Evet. Ama bu *aynı zamanda* onunla bir geleceğin başlangıcı. Onu kaybetmeyeceğiz. Onu kaybetmemek için elimizden gelen her şeyi yapacağız."

Gözlerini deviriyor. "Belli ki."

EVET, BEBEK

Dev

Ama maçın ilk yarısında Aubrey hakkında öğrendiklerimden sonra biraz endişeliyim.

Belki bu atak her şeyi açıklığa kavuşturur. Oyun kurucu cebine geri dönüyor, sahanın aşağısını tarıyor, açıkta kimseyi bulamıyor. İki, üç, dört gergin saniye boyunca çaballıyor, ta ki hızlı ve güzel bir şekilde boştaki alıcının kollarına giden bir füze fırlatana kadar, o da topu yakalıyor ve bebeği bitiş bölgesine götürüyor.

Aubrey "evet bebeğim" ve "biz böyle yaparız" tezahüratlarıyla kulak zarımı patlatıyor.

Evet. Bu çok açık. O vahşi bir futbol taraftarı. Ben de Renegades'i tutuyorum. Ama yine de, benim için *evet bebeğim* demesine ihtiyacım var. Bizim için. Süitteki tezahüratlar yatıştığında, Aubrey'i dürtüyorum. "Konuşmamız gerekiyor mu?"

Hâlâ gol atmanın coşkusunu yaşıyor. Yanakları pembe, gözleri parlak. "Ne hakkında?"

Şehrin en ünlü futbol takımının diğer VIP taraftarlarıyla dolu bir süitte olmama rağmen, kaşlarımı çatıyorum ve dikkatle soruyorum, "Bu *evet* hakkında, *bebeğim*. Hokey taraftarından çok futbol taraftarı mısın?"

Aubrey gözlerini devirir. "Ciddi misin?"

Ledger hemen konuya dahil olur. "Düşündüm de, bu haklı bir soru."

"Geldiğin hokey maçında seni bu kadar tezahürat yaparken görmemiştim," diyorum.

Ellerini kalçalarına koymuş, çok küstah, çok seksi ve benim için mükemmel görünüyor, "Kıskanç tiplerden olduğunuzu fark etmemiştim" diyor.

"Gridiron'a sadık olduğunu fark etmemiştim," diye karşı çıkıyorum.

Ledger, "Hokeyi sevmek için *iki* kat nedeniniz var gibi görünüyor," diye kestirip atıyor. "Ama futbol çok eğlenceli," diyor.

Şok kahkahamı bastırmak için öksürüyorum. "Ama bu hokey değil."

Ledger kaşlarını iki yana sallayarak, "Zevk sahibi olduğunu sanıyordum, tatlım," diyor.

"Ayy, senin için zor mu yakışıklı?" diye soruyor elini göğsüme koymadan önce. "Bu seni de rahatsız ediyor mu bebeğim?" Ah, kahretsin.

Biz *yakışıklı* ve *bebeğiz*. Onun için çok ileri gittim. Ama bu konuda ona cehennemi yaşatmaya çalışıyorum. "Hayır, sadece sana daha iyi bir spor için kombine bilet almamız gerektiğini düşünüyorum," diyorum. "Değil mi, Ledger?"

Başını kararlı bir şekilde sallıyor. "Kesinlikle öyle."

"Peki ya ikiniz de aynı gece oynuyorsanız?" Aubrey cilveli ve şakacı bir şekilde soruyor. Yakınına eğilip kulağındaki kumral buklelerden birkaçını süpürüyorum.

"Seni paylaşabiliriz."

Dokunuşumla ürperiyor, sonra dudaklarının kenarını ısıyor ve bakışlarını ona çeviriyor. "Bu senin işine yarıyor mu?" "Evet, evet işe yarıyor," diyor.

Uzun deri koltuğa oturuyor, sonra titrek bir nefes veriyor. Ona bakıyor, sonra bana bakıyor. Tam da olması gerektiği gibi. Ben de oturdum, bir elimi onun kalçasına koydum. Ledger eğiliyor, bir kolunu omzuna doluyor. Evet, bu biziz, kızımızla çıkıyoruz.

Ama onunla çıkmak aynı zamanda onu şaşırtmak anlamına da gelir. Şaşırtılmayı sever.

Maç bitip süit boşalınca üçümüz arkada takılıyoruz, Ledger'la maç hakkında ufak tefek konuşmalar yapıyoruz, sonra Ledger parmağını kaldırıp süit görevlisiyle konuşması gerektiğini söylüyor.

Basamakları hızla çıkar, adamı kenara çeker. Adam gülümser ve başını sallar, sonra koridorda kaybolur.

Aubrey tokmağa uzanırken kapı şangırdayarak kapanıyor.

Elini kendi elimle kapatıyorum. "O kadar çabuk değil. Eylemlerinin sonuçları olduğunu anlamalısın."

Bırakırken gözleri titriyor. "Var mı?" Sesi nefes nefese geliyor. Heyecandan biraz utangaç.

Ledger, "Bu tür bir meydan okumanın yanına kâr kalmasına izin veremeyiz," diyor ve

kapıyı kilitliyor. "Yapamaz mısınız?" Sesi daha da yükseliyor.

"Hayır," diyor, sonra onu omzunun üzerinden atıyor ve merdivenlerden inerek süitin tarlaya bakan camına doğru yürüyor.

Hainler kazanmıştır ve saha temizdir, ancak taraftarlar hâlâ stadyumdan çıkmaktadır. Onu öndeki koltukların uzun arkalıklarının arkasına gizlenmiş ikinci sıra koltuklara götürüyor.

Oturuyor, sonra onu kucağına oturtuyor, kıcı yukarıda, saçları güzelce dökülüyor. Ledger bana umursamaz bir bakış fırlattı. "Benim için eteğini kaldırır mısın?"

"Memnuniyetle," diyorum ve yardım eli uzatmak için ikinci sırada onlara katılıyorum.

Aubrey soluk soluğa kaldı, sonra eteğini yukarı çekip... Tanrım... ortaya çıkarırken bana doğru baktı. Pembe, düşük belli bir bikini giyiyor ve harika poposunun bir kısmını gösteriyor. Kumaşı kıcının çatlağına kadar çekiyorum.

Eteği beline kadar kıvrılmış ve külotu ipe dizilmiş haldeyken Ledger elini kaldırıyor, sonra hızlı bir vuruşla indiriyor.

"Aman Tanrım," diyor Aubrey soluk soluğa, sonra kıpırdanıyor, sanki amını Ledger'ın kalçasına sürtüyormuş gibi.

"Bu sana bir futbol kız arkadaşı olmadığını hatırlatacak," diye azarlar. "Öyle

değil miyim?" diye soruyor, açıkça rol yapıyor.

Diğer yanağına şaplak atıyor. Adam acıyı yatıştırırken kız tekrar kıvranıyor. "Sen bir hokey kızıydın. Anladın mı?" Evet anlamında başını sallıyor, ağır ağır nefes alıyor.

"Bundan emin misin?" Ben soruyorum.

"Bilmiyorum. Öyle miyim?" diye soruyor, benimle alay ediyor, benimle alay ediyor.

Ledger başını sallar, *bu meydan okumaya inanabiliyor musunuz* der gibi. "Göster ona, dostum," der ve onu kaldırıp ayaklarının üzerine koyar. "Hafızam beni yanıltmıyorsa, sırayla yapmayı seviyor."

Yüzü bana dönük, kahverengi gözleri iri ve tahrikle dolu, ifadesi *lütfe sıranızı alın* diyor. "Pencereye git."

İşaret ediyorum.

Stadyum henüz tam olarak boş değil ama yeterince yakın. Eteğini çekiştirmeye

başladı. Başımı sallıyorum. "Hayır. Öyle kalsın. Sen giderken o mükemmel kıcına bakmak istiyorum."

"Tamam," diyor, sesi tüy gibi. Merdivenlerden iniyor, pencereye ulaşıyor ve bize dönüp bakıyor. "Eller yukarı."

Avuçlarını bardağa doğru kaydırıyor. Sonra bekler. Henüz ona gitmiyorum. Kollarımı kavuşturup manzaranın tadını

çıkarıyorum. Aubrey Emerson, bakır rengi saçları sırtından aşağı dökülüyor, kot eteği sıyrılmış, poposu açıkta, kremi soluk teni erkeklerine sergileniyor.

"Evet, bu lanet olası bir randevu," diyorum, sonra ona doğru yaklaşıyorum, yüzünü kavırıyorum ve kıcına şaplak atarken ağzını alıyorum. Öpücüğümün içinde inliyor. Öpüşmeye ve şaplak atmaya verdiği tepki çok aceleci. Diğer kık yanağına da

vuruyorum ve beni daha da açgözlülükle öpüyor. Dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum, etinden tutuyorum ve onu kendime çekiyorum. Onun tadına, sesine, tatlılığına ihtiyacım var,

Yumuşak vücudu benimkinin içinde eriyor. Ve onun da bilmesini istiyorum ki, tüm ihtiyaçlarını karşılayabiliriz.

Öpücüğü kesiyorum. "Şimdi git ona bir öpücük ver. Ama hokeyi en çok sevdiğin gibi öp onu."

Arkasını döndüğünde, Ledger tam orada, onu kollarına sürüklüyor. Öpüşmelerine izin veriyorum, çünkü kız öpücüğün içine gömülüyor ve ona karşı inliyor.

Birkaç saniye sonra, "Bu kadar yeter." diye bağırdım.

Ayrıldılar. Süitin köşesine doğru ilerliyoruz. "Şimdi dinle tatlı şey," diyorum, onu kendime doğru çekerken, o da arkasında durup saçlarıyla oynuyor.

Elimi tümseğinin üzerinde gezdiriyorum, sonra biraz daha indiriyorum. Dokunuşumun altında titriyor. "Seni çok özledim. Sana ne kadar özlediğimi göstermem gerek," diyorum. "Ledger, bana yardım etmek ister misin? Şunları çıkarabilir misin?" Külotunu çekiştiriyorum.

"Evet, onun güzel kıcını görmek istiyorum. Hepsini. O tatlı amını da," diyor iç çamaşırlarını bacaklarından aşağı kaydırırken, sonra onlardan çıkmasına yardım ediyorum.

Aubrey'nin nefesi yumuşak, küçük arzu pufları halinde geliyor. Beklentinin. İç çamaşırlarını çıkardığında, Ledger onları burnuna götürüyor.

Adamın onu içine çekişini izlerken gözleri parlıyor. Bir elimi yumuşak kalçalarının arasına sokuyorum ve en sevdiğim şeyle, tatlı, kaygan kızımınla şımartıyorum.

Onun kokusuyla kafayı bulmuş gibi görünen Ledger'a, "Şimdiden bizim için çok ıslak," diyorum.

Sonra külotu cebine sokuyor, Aubrey'nin arkasına geçiyor ve kıcını avuçluyor. "Çünkü onunla oynamamıza bayılıyor."

Ben onun kaygan sıcaklığını okşarken nefes nefese "Evet," diyor.

"Bu ağzı özledim," diyorum ve o gür dudakları öpüyorum. Tadı aklımı başımdan alıyor. Dudak parlaticısı ve nane.

Parmaklarımı ıslaklığında gezdirirken arzusu sikime geçiyor.

Çok fazla ve asla yeterli değil. Saniyeler içinde onun üzerinde uçuyorum. Şehvetle çarpılmış yüz ifadesini içime çekerek öpüşmeyi kesiyorum. "I

Bizim için bu kadar heyecanlandığında nasıl göründüğünü özledim," diyorum.

"İkinizin bana dokunmanızı, bana bakmanızı, benimle oynamanızı özledim," diye mırıldanıyor, amını parmaklarıma doğru salladıktan sonra kışını ellerine doğru eğiyor.

Bir ileri bir geri, o ve ben.

"İşte bizim kızımız. Erkeklerinin onu boşaltmasına ihtiyacı var," diyorum.

Ledger yüzünü onun boynuna doğru eğerek mırıldanıyor: "İki kat zevki hak ediyorsun tatlım. Bize kendinden çok şey veriyorsun." "İkinizin de bana sahip olmasını istiyorum," diye mırıldanıyor zevkini ararken, parmaklarıma karşı daha hızlı sallanıyor, ağzı aralanıyor,

Başı geriye düşüyor. "İkinize de ihtiyacım var."

"Biliyorum," diyor Ledger, onu ikna etmeye çalışarak.

"Ve sana ihtiyacımız var, tatlı şey." Dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum, ona açım. "Sana çok ihtiyacımız var."

İkimizin arasında korkusuzca, özgürce hareket ediyor. *Bunu*, bizi, ona birlikte verdiklerimizi özlediğini açıkça belli ediyor.

Ledger'a "Kızımıza ona karşı ne kadar iyi olabileceğimizi hatırlatalım," diyorum ama mesaj Aubrey için.

Kollarımda parçalanana kadar parmaklarımı klitorisinin üzerinde kaydırırken her şey Aubrey için. Sonra, o nefes nefese kalırken, Ledger etrafından dolaşüyor, dizlerinin üzerine çöküyor ve onu duvara doğru itiyor. Yüzünü kavırıyor, çenesini bana doğru eğip öpücük için yalvarırken onu amına doğru sürüklüyor.

Yanına geçip yüzünü, çenesini, saçlarını öperken adam birkaç dakika içinde ondan bir orgazm daha çıkarıyor. Aşağı indiğinde nefes nefese iniyor, sonra da gülümseyerek "Seni çok özledim" diye fısıldıyor.

Gözlerinin içine bakıyorum. "Güzel." Sonra çenesini kavrayıp onu kendime çekiyorum. "Şimdi söyle." Kaşları çatılıyor. "Neyi söyleyeyim?"

"Gol attıklarında söylediğin şey. Bizim için söyle." Çılgın bir gülümsemeyle, "Evet, bebeğim." diye mırıldanıyor.

Ledger, "Bu kadar yeter," diyor ve ayrılıyor.

* * *

Yakındaki otoparkta arabama doğru ilerlerken ara sokaktan gelen bir inilti dikkatimi çekiyor. Sonra pençelerin tırmalaması.

Bir saniye sonra sesin kaynağına ulaşıyoruz. Küçük siyah-beyaz bir yavru, boş bir paket yemek kutusunu mıncıklıyor. Tasma yok, sıska ve kirli. Bize döndüğünde aç ve umutlu görünüyor.

ÜÇÜNCÜ ADAM

Aubrey

"Sırlıklam oldum!" Ledger bağıyor ama sesindeki kahkaha küçük dairemde yankılanıyor. "Şey, evet.

Köpekler titrer," diyorum.

"Bu çok açık," diyor ve gömleğini çıkarıyor.

Mmm. Güzel. Ellerimi küvetteki kıpır kıpır, ıslak bedenın üzerinde tutarken utanmadan onun sağlam göğsüne bakıyorum.

"Ve köpeklerin titremesine aldırmiyorum," diyorum.

Dev, "Bu küçük dostumun şık görünmesine yardım etmekle meşgul olmasaydım ben de soyunurdum," diyor. Küçük banyomun zemininde diz çökmüş, dünyanın en küçük küvetinin önünde kıvrılmış, bu yavruya banyo yaptırıyor.

Dikkatimi tekrar yaratığa veriyorum.

Başlığı belki on beş kilo olan kurnaz adamın üzerine sıkarken, Dev zulüm içermeyen tropik cennet şampuanımdan yavrunun kısa tüylü tüylerine biraz daha sürüyor. Onu bulduğumuzda köpek daha çok siyah ve griydi. Şimdi pırıl pırıl.

Ama temizlenmeyi pek sevmiyor. Küçük adam mız mızlanıyor, sonra arka patileri üzerinde doğruluyor, küvetten çıkmaya kararlı. Siyah-beyaz bacakları kenara ulaşıyor, sonra kendini yukarı kaldırıp Dev'in göğsüne tırmanıyor.

Kaleci kollarını sırlıklam olmuş, sabunlanmış itin etrafına sarar ve meşgul çocuğa sarılır. "Her şey yolunda. Ben yanıdayım."

Derin ama yumuşak. Emredici ama şefkatli.

İşte kalbim gidiyor. İri yarı, sakallı adam evsiz köpeği kucaklayıp nazikçe küvete geri koyarken kalbim gümbür gümbür atıyor. "Hadi seni durulayalım," diyor yeni adama ve ben neredeyse göreve odaklanamayacak kadar çırpınıyorum.

Ama köpeği pırıl pırıl olana kadar spreyleyerek idare ediyorum ve Dev de ben de Ledger gibi su içinde kalıyoruz. Benim kazağım damlıyor. Dev'in bordo Henley'i göğüs kaslarına ve karın kaslarına yapıyor.

Suyu kapattığımda Ledger ikimize kıs kıs gülüyor. "Kulübe katıl," diyor ve kollarını havluyla birlikte uzatıyor. Dev köpeği ona uzatıyor ve Ledger kuru, kabarık havluyu köpeğin etrafına sarıyor. "Al bakalım dostum," diye cıvıltıyor Ledger.

Kalbim yine takla atıyor.

Ledger ayağa kalkıp yavruyu sıkışık banyodan dışarı taşıyor, önce başını, sonra karnını kuruluyor, sonra da her bir patisini dikkatle kuruluyor.

Islak kazağımı çekiştirerek onu takip ediyorum.

Evimde fazla yer yok ve her santimetrekaresi ıslak köpek, büyük adamlar ve benimle dolu.

Ledger havluyu köpeğin kemikli omurgasına son bir kez sürttükten sonra yeni arkadaşımızı yere yatırıyor. Yavru tekrar sallanıyor ve fayansların üzerinde kocaman bir su damlacıkları çemberi bırakıyor.

"Üzerinde nasıl daha fazla su olabilir ki?" Ledger'ın sesi eğlenmiş ve biraz da aşık gibi.

Anladım.

"Pis bir çocuktu," diyor Dev, çömelip köpeğe koklaması için bir avuç içi uzatarak.

Çocuk önce tedirgin, sonra cesurca Dev'e doğru koşuyor, sonra poposunu sallayarak onu aşağı doğru itiyor, birkaç saat içinde korkmuştan arkadaş canlısına dönüşüyor.

Köpeklerle eve dönerken bir markette durduk ve biraz mama, tasma ve birkaç köpek oyuncuğı aldık. Saat gecenin biri, Küçük Dostlar'ı aramak için çok geç, ama bunu sabah yapacağım, dışarı çıkan birinin köpeği olup olmadığını göreğim. Şimdilik yavru mutfagımda koşturuyor, sonra da onu daha önce beslediğimiz kaseye havlıyor.

Şu anda boş. Ledger, "Belki de içine daha fazla yiyecek koyabileceğini umuyordur," diyor.

"Bir köpek uşağa ihtiyacı var," diye şaka yapıyor Dev, sonra bana doğru bakıyor.

"Ona bir-" "Fitzgibbons lazım," diyoruz hep bir ağızdan.

Dev onu tüylü çenesinin altından kaşır ve Ledger'a başını sallar. "Bu çocuğa biraz daha mama ver, olur mu?"

Ledger poşeti alıyor, üzerinde pati izleri olan seramik tabağa biraz külçe atıyor ve pijamalı misafirimiz yemeğini yerken poşeti tezgaha geri koyuyor.

Yatak odama gidip sırlıklam kıyafetlerimi çıkardım ve üzerime uyku şortu ile bir tişört geçirdim.

Çocukları teknik olarak davet etmedim ve bu bir emrivaki gibi görünse de, sözlerin eylemler olduğunu öğreniyorum. Önemliler. Oturma odasına döndüğümde çocuklar esniyordu, ben de başparmağımı yatak odama doğru uzattım. "Burada sadece bir yatak var ama sanırım hepimiz sığabiliriz."

Ledger sırtıyor. "Eminim olabilir."

Birkaç dakika sonra Ledger'la birlikte yorganın altındaydım. Dev banyoda dişlerini fırçalıyor. "Görünüşe göre siz ikiniz yatıya kalma işini çabucak halletmişsiniz," diyorum.

Ledger alay ediyor. "Bir tane almak için elimizden geleni ardımıza koymayacağız. Ama hayır, yatağına girmek için bir köpek kurtarma planı yapmadık," diyor ve sonra bana yaklaşıyor.

Ama bir köpek kurtarma ekibi kalbime bir şeyler yapıyor. "Dizin nasıl? Merak ediyordum. Seni düşünüyordum."

Dudaklarında kısa bir gülümseme beliriyor, sonra derin bir nefes alarak cevap veriyor: "Sorun yok."

"Kayarken canın acıyor mu?"

"Bazen. Kaymadığım zaman bazen acıyor. Çoğunlukla acıtmıyor."

"Bu iyi mi?" Satır aralarını okumaya ve gerçekten iyi olup olmadığını anlamaya

çalışarak soruyorum. "Ben iyiyim. Benim için endişelenme."

Ama endişeleniyorum. Onun bana baktığı gibi ben de ona bakıyorum. "Stern Brunch Daddy mi oluyorsun?"

"Belki de. Ama sen bunu seviyorsun." Bir parmağını yanağımdan aşağı kaydırıyor.

"Ledger," diye yalvarıyorum.

"Güven bana. Kendimi iyi hissediyorum, özellikle de şu anda."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Yine de incinmeni istemiyorum."

Bir dirseğinin üzerinde yükseliyor. "İstemediğini biliyorum." Kısa, sıcak bir öpücük için yaklaşıyor. "Ve bunun benim için ne kadar önemli olduğunu sana anlatamam." Geri çekiliyor ve savunmasız mavi gözleriyle bakışlarımı karşılıyor.

"Babam emekli olduğumda onunla birlikte yayın kabinine girmemi istiyor."

Oh. Bunun bir seçenek olduğunu bile fark etmemiştim. "İstiyor musun?"

"Ona emekli olacağımı söylemedim." Bir elini saçlarında gezdiriyor. Bu onun için çok zor. Desteğimi hissedebilsin diye bir avucumu göğsüne koyuyorum.

"Belki de henüz ona söylemeye hazır değilsindir."

Yumuşak kahkahası havayı karıştırıyor. "Evet, kesinlikle değilim. Ama yakında ihtiyacım olacak. Sezon başlamadan önce onu gördüm ve onunla çalışmaktan bahsetti. Bu benim buzdaki son yılım ve babama söyleyemedim." Bir duraklama daha, derin düşüncelere daldığı belli olan türden. "Aubrey?"

"Evet?"

"Emekli olduğumda ne yapmak istediğimi bilmiyorum." Söylemesi zor bir şey olmalı ama bunu söylediği için son derece rahatlamış görünüyor. Bakışlarıyla tekrar buluşuyorum. "Sorun değil."

"Öyle mi?"

Başımı salladım. "Evet. Belki de biraz ara

verirsin." Dudaklarında bir gülümseme

beliriyor. "Belki yaparım."

Sonunda farklı düşünmek için kendine izin veriyor gibi görünüyor. Alnıma bir öpücük daha konduruyor. "Bütün bunları sana bir süredir söylemek istiyordum."

"Yaptığına sevindim," diyorum, sonra duraklıyorum. "Hâlâ kâbus görüyor musun?"

"O kadar sık değil. Aslında, çok daha az. Sanırım haklıydın. Sadece bazı şeylerin üstesinden gelmeye çalışıyordum." "Diğer taraftan çıkıyormuşsun gibi konuşuyorsun."

"Sanırım öyleyim." Elini kolumdan aşağı kaydırıyor, parmaklarını bileğime doluyor. "Sen gelmeye başlayana kadar seni maçlarımda ne kadar çok görmek istediğimi fark etmemiştim. Seni tribünlerde görmek..."

Sözlerini bitirirken kalbim tekliyor, kelimeleri söylemek onun için açıkça zor. Bunu anlıyorum. O daha önce yanmış bir adam. Kendini kapatmış bir adam. Ama aynı zamanda hayatı boyunca kendisinden en iyisini talep etmiş bir adam. Ailesi de ondan en iyisini bekliyordu.

Ve muhtemelen artık kendisine biçilen hayatı istemeyen bir adam. "Orada olacağım," diyorum. "Öyle mi?" Sesi kalbindeki tüm umudu barındırıyormuş gibi geliyor.

"Evet."

Bileğimi sıkıyor, parmakları onu çevreliyor.

Kalbim bütün bir düzensiz bar rutinini gerçekleştirmeden önce Dev'in ayak seslerini duyuyorum ve o işaretle boğazını

temizliyor. "Alo?

Puck Fitzgibbons'ı unuttun mu?"

Evimdeki diğer gömleksiz adam eğiliyor ve yatağın yanındaki köpeği yerden alıyor. Ben gülüyorum ve Ledger homurdanarak bileğimi bırakıyor.

"Ona isim verdin mi?" Ledger Dev'e sorar.

"Dostum. Bir isme ihtiyacı var," diyor Dev savunmacı bir tavırla ve sonra değerli kargoyu yatağın üzerine bırakıyor, bana yatağa kabul edilip edilmediğini bile sormuyor.

Çünkü Dev beni tanıyor. *Tabii ki* köpeğe kapımız açık.

İt de bunu biliyor gibi görünüyor, yatağa tırmanıyor ve dikkatimi çekmek için belli belirsiz sızlanıyor. İç çekene kadar yumuşak burnunu okşuyorum ve sonra yanımda bir köpek topuna kıvrılıyor. "Birinin köpeği olabilir," diye belirtiyorum.

Ledger, "Birinin onu arayıp aramadığını görmemiz gerekiyor,"

diye ekler. Dev gözlerini deviriyor. "Adam sıksa, aç ve tasmazsınız." "Ama birkaç gün önce kaçmış olabilir," diyorum.

Dev yan döner ve köpeği sevmeye başlar. "Puck, dışarı mı çıktın yoksa Aubrey'i mi arıyordun?"

Ledger kıkırdayarak yüzünü boynumun kıvrımına bırakıyor. "Bu köpeği tutmamanın imkanı yok." Bunu onu bulduğumuz anda anlamıştım ama bir kelimeye itirazım var. "*Biz* demek istiyorsun."

Ledger yüzünü kaldırdığında usulca gülümsüyor. "Evet. *Biz*."

Bunu biraz içime sindirdim - *biz*'in rahatlığını. Bunun rahatlığı. Bir yılın iki aya dönüştüğünü hepimiz biliyor gibiyiz. İlk buluşmanın sadece bir başlangıç olduğunu. Bu biziz. "Biliyor musun, eskiden yaşadığım yerde köpeklere izin verilmiyordu," diyorum, yeni yatak arkadaşımı severken rastlantısal gibi görünen bir şey üzerine düşünüyorum.

"Ama burası öyle mi?" Dev biraz endişeyle soruyor.

"Evet. Kesinlikle. Buraya taşınmamın sebeplerinden biri de buydu. Ama sonra Aiden'ın alerjisi çıktı..." Bir duraklama daha. Ledger'dan bir başka memnun iç çekiş. Dev'den bir köpek sevme daha. "Görünüşe göre her şey yolunda gitti," diyor Ledger.

Belki de öyleydi. Trina'nın dediği gibi, bazen zaman sadece zamandır. Mükemmel akmak zorunda değildir. Kurallara göre sıralanması gerekmez. Hayat kısa ve gerçek aşk her zaman karşınıza çıkmaz. Eğer onu yakalayamazsanız, yanınızdan geçip gidebilir.

Ledger her zamanki gibi önce uykuya dalıyor. Köpeği okşayan Dev'e dönüyorum. "Kahretsin, çok hızlı düşüyorsun."

Birinin bir hayvanla bu kadar çabuk bağ kurduğunu hiç görmemiştim. "Benden bile hızlı."

Bakışlarımla buluşuyor, yeşil gözleri sıcaklık ve kırılganlıkla titriyor. "Evet. Uzun zaman önce düştüm." Nefesim kesiliyor. Tenim karıncalanıyor. "Düştün mü?"

Ciddiyetle başını sallıyor. "Yaptım."

Boynum sıcak. İçim eriyor. "Gerçekten mi?"

Başparmağını çenem boyunca kaydırıyor. "Evet, gerçekten." "Bu yüzden mi beni bekleyeceğini söyledin?"

Başını sallar. "Hayır. Sana o haftadan önce aşık oldum. O hafta boyunca, senin beklemeye değer olduğunu biliyordum."

Yavaş gitmek için çok fazla. Artık ben de yapabileceğimden emin değilim. Ona hızlı ve sert bir öpücük vermek için eğildim. Öpücüğü bıraktığımda, "Sezon hakkında ne hissediyorsun? En iyisi olmasını istediğini biliyorum."

"İstiyorum. Ama şu anda istediğim tek şey bu değil" diyor.

İki erkeğimle ilk randevumdan sonra uykuya dalarken köpek boynumda eşit bir şekilde nefes alıyor. Balayında birlikteyken onlara aşık olduğumdan oldukça eminim.

Sonra biz ayrıyken biraz daha düştüm.

SICAK VETERİNER

Aubrey

"Bakalım bu adamın bir evi var mı?" diyor sakın veteriner.

Doktor Lennox tarayıcıyı köpeğin ensesinde gezdirip bir yuvası olduğuna dair işaret ararken sıkılı yumruğumu ağzıma götürüp evrene dua ediyorum.

Sadece birkaç saniye oldu ama zar zor dayanabiliyorum. "Onun bir sahibi var mı?" Ağzımdan kaçırdım.

"Evet, ne diyorsunuz doktor?" Dev mikroçip tarayıcıya öyle dikkatle bakıyor ki, üzerinde bir delik açabilir.

Ledger elime uzanıyor ve sıkıyor. Onun kararlılığı sinirlerimi yatıştırıyor. Dev'in coşkısına ihtiyacım olduğu gibi onun kararlılığına da ihtiyacım var.

Doktor Lennox, Puck Fitzgibbons'ın kafasını okşuyor. Yani köpeğin kafasını. Ona vermeye hakkım olmayan bir isimle hitap etmeye devam etmemem gereken, potansiyel olarak sahipli köpek kafası.

"Kontrol ediyorum. Bazen bu mikroçipler yuvarlanıp gidiyor," diyor Doktor Lennox, soğukkanlı, kendinden emin ve köpeklerle konuşurken arkadaşça. "Senin hikâyen ne küçük dostum? Bana anlatacak mısın?"

Hiç üşümüyorum. "Anlat bize." Ses tonumdaki çaresizliği

duyabiliyorum. Ledger kolumu ovarken, "Biraz hevesliler, Doktor,"

diye ekliyor.

"Anlayabiliyorum." Doktor Lennox tarayıcıyı kapatır ve masadan başını kaldırır. Veterinerin altın sarısı saçları, açık teni, düzgün bir sakalı ve nazik gözleri var. Deneysel olarak yakışıklı, seksi bir veteriner ama tek düşünebildiğim *şu anda köpeklerle ilgili detaylara ihtiyacım olduğu. Şu anda.*

"Mikroçipli değil," diye anons *ediyor* ve sanki yeni ebeveynlere "*Bebeğiniz sağlıklı,*" diyor.

Işıldıyorum, yükseliyorum, uçuyorum. "Bu harika," diyorum. Ya da belki bağıryorum.

Dev dönüp bana baktı. "Onu tutabilir misin?" Sonra ben cevap vermeden veterinerine döndü. "Ona bakabilir mi? Bizde kalabilir mi?"

Zamirler arasında geziniyor ama *biz* kelimesinin değişmesi dikkatimden kaçmadı.

Doktor Lennox, "Yandaki Küçük Dostlar'ı kontrol etmek ve kimsenin onu kayıp olarak bildirmediğinden emin olmak isteyebilirsiniz," diyor.

Dev ciddileşerek başını sallar. "Doğru, doğru. Planımız bu. Bir dahaki sefere zaten oraya

gideceğiz." "Güzel, çünkü benim köpeğim olsaydı onu arıyor olurdum," diye ekliyor veteriner.

"Köpeğiniz var mı?" İnsanların evcil hayvanlarını sormadan

duramıyorum. "İki tane var."

"Mikroçipleri var mı?" Onu gerçekten sarsmak ve "Köpeğim birine ait olsaydı mikroçipli olurdu, söyle bana" demek istediğimde soruyorum.

"Evet, kısırlaştırıldılar, mikroçip takıldı ve GPS izleyicileri var. Onlardan hoşlanıyorum," diye fısıltıyla itiraf ediyor. "Köpekler."

"İyi bir meslek seçmişsin," diyorum. "Küçük Dostlar'a uğrayacağız. Ama onun dışında, o nasıl? Sağlıklı mı? Ne durumda? Kaç yaşında? Ne kadar büyüyecek?"

Milyonlarca sorum daha var ama doktor *şu anda* masanın üzerinde küçük poposunun üzerinde oturan ve uslu bir çocuk gibi davranan Puck Fitzgibbons'ı incelerken onları kendime saklıyorum. Siyah ve beyaz renkte; siyah çorapları, beyaz eldivenleri, alacalı bir yüzü ve standart boyda bir burnu var. Küçük bir yaratığa göre güçlü. Veteriner avucunu yavrunun kalçalarında gezdiriyor. "Onun bir kokteyl olduğunu söyleyebilirim. Biraz Border Collie. Biraz Chihuahua. Biraz tazi."

Ledger köpeğın başını okşuyor. "Ben veteriner değilim ama görünüşe bakılırsa sadece tedbirinizi alıyorsunuz."

Veterinerin gözleri parlıyor. "Öyleyim." Köpeğin çenesini kaşıyor. "Sen iyi bir çocuksun."

"Ve siz iyi bir veterinersiniz." Doktorun gözlerini yakalıyorum ve içtenlikle "Birkaç yıl önce arkadaşım Trina'nın köpeğini kurtardınız" diyorum.

"Nacho, değil mi?" "Evet, bu o."

"Etraftaki en iyi üç bacaklı köpek. O külotları yemesi epey bir hikaye oldu," diyor. "Kesinlikle öyleydi," diyorum.

* * *

Beş yıl sonra gibi hissettiren beş gün sonra, Küçük Dostlar'ın iyi haberleri var. Puck Fitzgibbons benim. Ya da bizim, gerçekten. İkisi de maç için şehir dışındaydı ama hemen mesaj attım.

Puck'ın yeni bir evi var.

Evet, öyle.

Deffer: Yakında sen de öyle olacaksın.

Sanırım ne demek istediğini anladım. Ama bu üstü kapalı öneriden dolayı acele ettiğimi bile hissetmiyorum.

Önümüzdeki birkaç hafta boyunca, programlarımızı göz önünde bulundurarak birbirimizi olabildiğince sık görüyoruz. Çıkıyoruz ve bir şekilde her şey yolunda gidiyor. Hatta o kadar iyi gidiyor ki birkaç hafta sonra onlar antrenmandayken ve ben de kokteyl köpeğimi gezdirirken Trina ve Ivy'ye mesaj atıp bu hafta sonu özel bir iş için bana katılmalarını rica ediyorum.

OYUN ZAMANI

Defter

Aralık...

Batıl inançları olan biri değilim. Ama son zamanlarda, Aubrey maçlara gelmeye başladığından beri, bir alışkanlık adamı oldum. Buza çıktığımda tribünlere bakıyorum, onu her zamanki yerinde buluyorum, sonra eldivenli elimi kısa bir süreliğine diğer bileğime doluyorum.

Bir işaret. Sadece onun için.

Sağ elini sol bileğinin etrafına sarar ve jesti geri yapar.

Sonra kalbimle oynarım. Şöhretler salonunda bir yer için, kariyerimin bir sonraki aşaması için ya da sporda üst sıralarda yer almak için değil.

Çünkü bu oyunu seviyorum.

Bu gece, disk düştüğünde, işte böyle oynuyorum. Karşı karşıya pozisyonu kazandığımızda kalabalık kükrüyor, sonra ben buzda hızlı ve agresif bir şekilde ilerlerken, Phoenix savunmasının içine girip çıkarken, pakı almak için açığı yaparken.

İlk atışı kaçırdım.

Ama sıra ona geldiğinde Chase de öyle yapıyor.

Dişlerimi sıkıyor, her hat değişiminde fırsatları daraltıyor, diğer takımın kana susamış D-men'lerinden kaçıyordum. Sonra, ilk periyodun sonlarına doğru Chase bir açıklık bulup bana pas veriyor ve bir anda hücumu çıkıyorum. Kaleye yaklaştıkça kalp atışlarım hızlanıyordu.

Siyah diskle kaleye doğru koşarken buzı kesen bıçakların ısırtığı pistin duvarlarında yankılanıyor. Disk sopamdan çıkar çıkmaz, gök gürültülü bir alkış kopuyor.

Ve hedefin her anından keyif almayı seçiyorum.

* * *

Daha sonra, maç bizim galibiyetimizle bittikten sonra, koridorda kız arkadaşım ile buluşmayı umarak soyunma odasından çıkıyorum, ama biri önümü kesiyor.

Babam.

Omuzlarım gerildi.

Tabii ki burada. Bu akşamki maçı ulusal kanal için yayınladı. Lacivert takım elbisesi içinde, kravatsız, güler yüzlü.

Gerginlik bana çarpıyor, sert ve acımasız.

"Bu akşamki maç harikaydı," dedi ve sırtımı sıvazladı.

Neden bu kadar gerginim? O benim için hep en iyisini istedi.

Ama belki de sorun budur. Yıllarca en iyisini istedikten sonra, artık o kadar da ilgilenmiyorum.

"Selam baba," diye cevap veriyorum, koridorda kalbimi avuçlarının arasına almış beyaz örgü şapkalı kızıl saçlıya bakarak.

"Önerimi bir kez daha düşündün mü? Evdeki medya odamda bir deneme yapabiliriz. Geçmişteki bazı

YouTube'dan alıştırma için oyunlar. Bunu gerçekten başarsın, böylece hazır olduğunuzda size kabinde bir görev vereceğiz."

Lanet olsun, geleceğimi planlamış.

On adım ötede, benim formamı giyen Aubrey'e bakıyorum. Sorusuna cevap vermiyorum. Onun yerine parmağımı kaldırıp "Hemen döneceğim" diyorum.

Ona olan mesafeyi kapatıyorum, gerginliğim eriyor. "Gel babamla tanış. Onunla tekrar tanış. Tamam mı?"

"Elbette," diyor gülümseyerek.

Onunla işler böyle yürüyor. Sakin ol. Hiç bu kadar anlaşılmış hissetmemiştim. Kabul edilmiş.

Elini tutuyorum ve onu kariyerimi belirleyen adamın yanına götürüyorum. "Baba, bu Aubrey. Muhtemelen onu hatırlarsın.

Garrett'in küçük kız kardeşi," diyorum parmaklarımızı birbirine daha sıkı geçirerek.

"Sizi tekrar görmek güzel Bay McBride," diyor her zamanki gibi dostça.

Babam hiçbir şeyi kaçırmıyor. "Ve sen de. Garrett harika gidiyor. Anlaşmalar yapıyor. Müthiş bir menajer. Eminim küçük kızları da büyüyünce hokey oyuncusu olacaklardır." Her zaman işe, bir sonraki şeye, herkes için büyük fırsatlara odaklanır.

Aubrey'nin gülümsemesi kurnazca değil. "Ya da belki çiftçi olurlar. Ya da pilot. Ya da müze güvenlik görevlisi. Asla bilemezsiniz."

Göz kırpıyor. Her şeyi bilmeyebileceğinin söylenmesine alışık değil. Ama işte benim kızım. Bir insanda beklentilerden daha fazlası olduğunu bilir. Her zaman bir seçenek olduğunu bilir.

"Belki," diyor sanki ondan ne anlam çıkaracağından emin değilmiş gibi. Bana bakıyor, yine kararlı. "Teklif hakkında başka zaman konuşabiliriz."

Aslında, yapamayız.

"Hayır, teşekkürler," diyorum, inancımın gücüyle kendimi şaşırtarak.

Kaşları çatılıyor. "Hayır mı?"

"Yayıncı olmak istemiyorum." Bu ifade özgürlük gibi geliyor.

"İstemiyor musun?"

Aubrey elimi sıkıyor ve tek kelime etmeden "*Aferin*" diyor.

"Hayır," dedim. "İşim bittiğinde hokeyde çalışmak istemiyorum." Bu da tamamen doğru gibi geliyor.

Bir göz kırpma daha. Bir garip sessizlik daha, sonra babam başını eğiyor. Sanki hokeysiz bir hayat ona tamamen yabancıymış gibi. "Ne yapmak istiyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok. Bunu daha sonra konuşabiliriz." Ona çabucak sarıldım. "Seni gördüğüme sevindim baba. Ama izin verersen kız arkadaşımınla dışarı çıkıyorum."

Sonra taptığım kadınla ayrılıyorum.

Beni daha iyi yapan kadın. Daha güçlü. Sakinleştiren.

Evine giderken yol boyunca ona bakışlar fırlatıyorum. Dev şehir dışında, yani bu akşam sadece biz varız. Üçlü olarak birlikte geçirdiğimiz zamanı seviyorum ama onunla yalnız kalmayı da seviyorum.

Yine de, gerçekten yalnız değiliz. Eve geldiğimizde Puck Fitzgibbons duvarlara karşı zıplıyor. Aubrey kapıyı açtığında mutlu bir şekilde mızızlanıyor, sonra onu ve beni karşılamak için zıplarken inliyor ve her yeri öpüyor.

"Sen tam bir aşıksın," diyor Aubrey ve köpeğimizle konuşma şekline daha da aşık oluyorum.

Puck Fitzgibbons'ı gezdirdikten sonra, onunla yalnız zaman geçirmeyi ne kadar sevdiğimi gösteriyorum, kıyafetlerini çıkarıp yatağa yatırıyorum ve kulak memesinden başlayarak vücudunun her yerini öpüyorum. Sonra çenesine doğru ilerliyorum. Sırada boğazının çukuru var.

Göğüslerinin vadisi.

Yumuşak göbeği.

Önce bir kalça, sonra diğeri.

Kıvranıyor, eğiliyor, nefes nefese ve ben henüz kalçalarının arasına yerleşmedim bile. Ama onu inkar edemem. Yüzümü amina gömüyorum ve o sert ve korkusuzca boşalana kadar tatlılığını yutuyorum.

Sonra onu elleri ve dizleri üzerine yatırıp sikiyorum ve şaplak atıyorum, ona hak ettiği sert sikişi yaşıyorum.

Yakında ona hayatımın aşkı olduğunu söylemek istiyorum. Umarım bunu duymaya hazırdır.

Ama onunla bazı şeyleri yalnız yapmaktan hoşlansam da, hepimizi içeren bazı şeyler de var. Bu da Dev'in yolculuğunun bir an önce bitmesi gerektiği anlamına geliyor.

* * *

İki gece sonra Dev'in evinde toplandık. Şehre yeni dönmüş ve *ciddi anlamda aç ve yemek için sabırsızlanıyor*.

Onun sözleri.

Aubrey, Dev'in pişirdiği yemeği tabağa koyarken ben bir viski içiyorum. İçindeki biberiye sayesinde ağzımı sulandıran yeni bir nohut, lahana ve tofu numarası.

"Yemek yapabilmene hâlâ hayret ediyorum," diyor Aubrey, mutfaktaki hünerinden etkilendiği belli.

Ocağı kapatıyor, sonra bir kolunu kadının beline doluyor. "Kadın, benim bir sürü yeteneğim var. Sana söylemedim mi?" Alay ettim. "Sadece beş yüz kere."

"Akşam yemeğini denemek için sabırsızlanıyorum," diye karşılık veriyor, bir bok pişiremeyeceğimi çok iyi bildiği için.

"Yeterince adil," diye kabul ediyorum.

Tezgâha oturduk ve tıkmaya başladık. Yemekler damak tadımı şenlendiriyor ve mutfak zevkiyle inliyorum. "Anlaşılan bir şefe sahip olmak umurumda değilmiş," diyorum.

Çatalını kaldırıyor. "Çöpü dışarı çıkaracak biri olsa fena olmazdı. Var mısın?"

"Çocuklar, çocuklar," diyor Aubrey sanki bir kavgayı ayırıyormuş gibi. "Yeterince ev işi var. Tıpkı bana yetecek kadar olduğu gibi.

Sadece sırayla yapmalısınız."

"Yapmayı en sevdiğin şey," diyorum eğilip yanağından

öperek. "Kesinlikle öyle," diyor Dev, diğer yanağını öperek.

Yemek yerken hâlâ geçen gece stadyumda babamla yaptığımız konuşmayı düşünüyorum. Aubrey'e hokey sonrası hayatımla ilgili kararımı söylediğim için mutluyum ama eğer bu işi yapıyorsak -bu üçlü şeyi- üçte birimizi dışarıda bırakamam. Arkadaşıma söylemeliyim.

Çatalımı bıraktım ve arkadaşımın gözlerinin içine baktım. "Babama onunla kabine girmek istemediğimi söyledim." "Kahretsin!" Dev kısa bir süre şaşırmış gibi göründükten sonra yumruğunu vurmak için uzatıyor.

"Mükemmel."

İşte. Dev için bu kadar basit. Bazı şeyler öyle ve bunun için minnettarım.

Aubrey şarap kadehini kaldırıyor. "Hazır başlamışken, anneme Aiden'la evlenmeyi hiç istemediğimi söyledim."

Dev ıslık çalarak ondan bana bakıyor. "Şu ikinizin duygusal uyumuna falan bakın. Neredeyse kendimi dışlanmış hissedeceğim." Derin düşüncelere dalmış gibi çenesini sıvazlıyor. "Aileme söylemem gereken bir şey mi var?"

Gülüyorum. "Hayır, dostum. Sen on yaşına geldiğinde tüm duygusal yükünü atmıştın." Ama garip bir şekilde sessiz, alışılmadık derecede ciddi duruyor.

O akşamın ilerleyen saatlerinde, Aubrey müşterilerine doğum günü e-postaları gönderirken, köpeğin tasmaını takıyorum ve Dev'e hızlı bir yürüyüş için bana katılmasını işaret ediyorum.

"Geçen hafta annemle konuştuğum bir şey var," diye başlıyor. "Aubrey için yapmak istediğim bir şey."

Bana fikrini söyledi ve aynı kadına aşık olmanın güzel yanı, onun için birlikte planlar yapabilmenizdir.

TARİH MATEMATİK

Aubrey

Uyanmanın yolu bu.

Boynuma sürtünmeye. Aç bir iniltiye. Bir ricaya. Aslında bir talebe. "Yüzüme otur bebeğim," dedi Dev.

Geriniyorum ve sonra ayağa kalkıyorum. "Bu bir emir olduğu için."

Dev homurdanıyor, çıplak omuzlarını sıvazlıyor. "Öyle. Yüzümü sik. Şimdi yap."

Ledger yatakta değil, ama yine de ondan izin istemezdim. Üçümüz uzun zaman önce kıskançlık olmaması için bir anlaşma yaptık. Bazı geceler Ledger beni beceriyor. Bazı sabahlar Dev yapıyor. Çoğu zaman ikisi birden.

Külotumu çıkarıyorum ama üzerine otururken düz beyaz tişörtümü giyiyorum. Dev kalçalarımı tutuyor ve beni aşağı çekiyor. Ağzında, sakalında, bana olan arzusunda parçalanana kadar ona bir cowgirl gibi biniyorum.

Aşka çok benzeyen bir arzu.

Öyle ki o sabah kızlarımla buluşmak ve birkaç hafta önce başladığım işi bitirmek için ortadan kaybolduğumda hata yapmadığımı biliyorum.

* * *

O öğleden sonra dövme dükkânı No Regrets'ten ayrılırken kolum biraz ağrıyordu ama fazla değil. Trina ve Ivy iyi arkadaşların yaptığı gibi tüm zaman boyunca benimle oturdular. Daireme vardığımızda köpeği alıp bir tur attıktan sonra onlara teslim ettim ve Puck Fitzgibbons'ın çenesini kaşıyarak atletimin üzerine güvercin grisi bir kapüşon giydim ve Dev'in evinde çocuklarla buluştum.

Dev'in elektrikli arabasına atladık ve üçümüz Golden Gate Köprüsü'nden geçerek Marin County'den kuzeye doğru ilerledik ve hayatımın altüst olduğu o Eylül gününde yaptığımız gibi Şarap Ülkesi'ne doğru yol aldık.

Başıma gelen en iyi şey Aiden'in çekip gitmesiydi. Şimdi, iki adamla daha iyi bir şeye doğru yürüyorum.

Ama önce Beverly'nin lokantasına giriyorum. Çocuklar burayı seçmişler ve beni buraya götürmek istediklerini söylemişler. İçeri girdiğimde, burayı işleten kadın beni tanıyormuş gibi sırtıyor. "Hey, sen! Bugün gelinliğini giymedin mi?"

"İyi hafıza. Ama hayır. Sadece normal kıyafetlerim," diyorum ruhuma kadar hissettiğim bir gülümsemeyle.

"Kot pantolon ve kapüşonlu tişörtle güzel görünüyorsun. Size masanızı getireyim" diyor ve bizi bir zamanlar oturduğumuz yere yönlendiriyor.

Menülerimizi açtıktan sonra çocuklara "Randevu matematiğiniz bu mu?"

diye sordum. Ledger başını salladı. "Evet. Bu kesinlikle ilk randevumuz olduğu için."

Bu kez kimse onunla iki artı iki konusunda tartışmıyor.

Biz sipariş verdikten ve Beverly mutfaka çekildikten sonra Dev boğazını temizliyor. "Randevu matematiğinizden bahsetmişken, bunun son randevumuz olmasını istemeyiz."

Meraklı bir kaş kaldırıyorum. "Sonuncusu mu?"

Neden olsun ki?" Yüz ifadesi ciddi. Şaka

yapmıyor.

Ben de ölümcül bir ciddiyete büründüm. "Tamam."

Nereye gittiğimizi bilmiyorum ama kalbim şimdiden hızlı atmaya başladı. Ledger ceketini çıkarıp iç cebine uzandığında

nabzım yeniden yükseliyor. Elodie'nin çikolataları'ndan bir kutu çıkardı.

Ah. Şimdi anladım. Beni ikolatayla Őımartmaya bayılıyorlar. "En sevdiğim," diyorum, onlar için köpüklü hissederek. En son ne zaman

bana çikolata vermesi balayımızın başlangıcıydı.

Ledger, sanki bu durum onu rahatsız ediyormuş gibi biraz sert bir sesle, "A şunu," diyor.

Merakla, heyecanlı parmaklarımla fiyongu özüyorum. Ama kutuyu açtığımda, ikramlardan ne anlam ıkaracağımı bilemiyorum. Her biri bir sayı şeklinde beş parça var.

Hesapladım. Geçen ayki futbol maının tarihi. "Tekrar bir araya geldiğimiz zaman," diyorum, bulduğum için memnun bir şekilde. Dev başını sallıyor. "Evet, futbol maının tarihi ama aynı zamanda evimin şifresi."

Ledger bana yaklaşıp bakışlarını tutuyor. "Kodun."

Kalbim küt küt atıyor. "Bayıldım."

Dev tekrar başını sallar. "Aubrey. Bu kalıcı bir kod. Bizimle yaşamanı istiyoruz. Hepimizin birlikte yaşamasını istiyorum. Benim yanıma taşın," diyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş, kırılğanlık ve umut dolu. "Ledger da buraya taşınacak. Hepimiz sizinle birlikte olabiliriz. Ve Puck Fitzgibbons da."

Kalbim durur. Kollarımdaki tüyler diken diken oluyor.

Bunun olacağını biliyordum. Bir ay öncesinden biliyordum ama yine de beklediğimden daha heyecan verici oldu. Belki de bunun olacağına tam olarak inanmıyordum. Geçen yazdan ve kendime yüklediğim tüm beklentilerden, doğru ya da yanlış üstlendiğim tüm beklentilerden sonra, bize daha fazlasını yüklemek konusunda isteksizdim.

Ama Dev ve Ledger teklifleriyle tüm hayallerimi açtılar. "Öyle mi?" Bunu hayal etmediğimden emin olmak istiyorum.

"Evet. Birlikte olmamızı istiyorum. Senin için yemek yapmak istiyorum. Ve sabahları sizinle köpeği gezdirmek. Malardan sonra ve içten eve döndüğünde seni görmek istiyorum. Müşterilerini, patronunu ve kitap kulübünü dinlemek istiyorum."

Ledger ekleyeceği bir şey olduğunu söyleyen bir gülümsemeyle elime uzanıyor. "Ben de aynısını istiyorum. Çünkü seni seviyorum, tatlım." Boğazım düğümleniyor.

Dev diğer elime uzandı. "Seni çok seviyorum."

Burada, başladığımız yerde, iki erkeğimin arasındayım ve hiç beklemediğim bir anda yepyeni bir sayfa açıyorum. Ama hiç şüphem yok. Ben hazırım. İkinci bir tahmin yok. Kafamın içinde bana kaçmamı söyleyen sesler yok. Tek istediğim kalmak.

"Seni seviyorum," diyorum Dev'e, sonra Ledger'a, "ve ben de seni seviyorum."

Kapüşonumu ıkartıyorum. Atlet giyiyorum. Sağ kolum ıplak. Dev'in

gözleri büyüdü. "Bu muhteşem."

"Yeni bir dövme yaptırdım," diye fısıldıyorum ve omzumdaki zarif, narin yazıya bakmaları için biraz başım dönüyor.

Dev, sanki beş harfin her birinin ana hatlarını iziyormuş gibi parmağıyla mürekkebinin yakınındaki havayı izliyor.

"Bebeğim," diyor bana saygıyla, ses tonu bana nasıl hissettiğini anlatıyor.

Ledger'a geçiyorum, diğer erkeğime gösteriyorum. Her kelimeye bir hava öpücüğü bırakıyor. Onlara bir bağlılık.

Hepsi içeride.

EPILOG

DÖNÜŞLER YAPMAK

Aubrey

Bir hafta sonra taşındım. Küçük dairemi salona yakın kalmak isteyen başka bir stiliste kiraladım.

Sanki olması gerektiği gibi. Kitaplarımı, mumlarımı, losyonlarımı, iksirlerimi ve şehirdeki herkesin sahip olduğundan daha fazla saç ürününü -say onları-, birkaç parça mobilyamı ve tüm kıyafetlerimi taşıyorum.

Yerleşmem uzun sürmedi. Giysilerimi renklerine göre asıyorum ve Puck Fitzgibbons'ın ceketlerini de çamur odasında aynı şekilde düzenliyorum.

O gece, yavru köpek yatağına yerleştikten ve Calico Jack kedi kulesinin tepesine tırmanıp geceleri şehri tek gözle izlemenin keyfini çıkardıktan sonra Dev, Ledger ve ben mutfağa gidip bir şişe şampanya açtık.

Bu seferki Aiden'la ilgili değil. Chase, Ryker, Stefan ve Hayes'de. Notlarında "*İkili takıma hoş geldiniz*" yazıyor.

Kadeh kaldırdıktan sonra Ledger gözlerini vücudumda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. "Bunun tadının gerçekten nasıl olduğunu merak ediyorum..."

Birkaç dakika sonra, oturma odasındaki kanepede büyük bir havlunun üzerindeydim ve sırtımdaki şampanyayı yalıyordum, sonra kığımın üstünü.

Beni ters çevirdiğinde, Dev de harekete geçiyor, memelerime biraz döküyor, sonra her birini yalıyor.

Kısa süre sonra kıvranıyorum ve çılgınca tahrik oluyorum, ama üzerime daha fazlasını dökmeye devam ediyorlar. Ledger, Dev'in emmesi için meme uçlarıma damlalar bırakıyor. Dev, Ledger'ın yalaması için karnıma biraz döküyor.

Bir damla kalçalarımın arasından aşağı kayıyor.

Bunun için savaşıyorlar. Ama ben elimi kaldırdım.

"Sırayla, çocuklar." İkisi de homurdanıyor. Ama sonra

benimle sırayla yapıyorlar.

Ledger beni koltuğun üzerinden çekip kenara doğru eğerek canıma okuyor. Sert ve güçlü bir elini sırtıma bastırıyor.

"Aynen böyle," diyor kaba bir şekilde, sonra sikini çıkarıp beni sonuna kadar dolduruyor.

Bu sefer korunmak yok. Konuştuk, hepimiz test yaptırarak ve ben doğum kontrol hapı kullanıyorum.

Ben domalmışken saçlarımı avucunun içine aldı, diğer eliyle de kığımın yanağını. Sonra Dev birkaç dakikalığına odadan çıkarken beni çılgılık çılgılığa orgazm ediyor, sonra ben bitirirken bir kadeh şampanya içmek için geri dönüyorum.

Dev beni kanepeye çekip ellerimin ve dizlerimin üzerine yatırıp arkama geçtiğinde nefes nefese kalmıştım ve inliyordum. Beni vahşi bir adam gibi beceriyor, tam istediğim gibi.

Evet, sanırım adamlarımla birlikte yaşamayı, onların sırayla gelmesini sevdiğim kadar seviyorum.

* * *

Ocak ayında bir akşam iş çıkışı Trina'yı salonun dışında beni beklerken buluyorum, boynunda bir eşarp, başında sevimli kırmızı bir şapka. Randevusu yoktu ama onu gördüğüme her zaman sevinmişimdir.

"Bir şeyler içmek ister misin? Sana bir teklifim var," diyor.

"Ooh, bebeğim. Benimle edepsizce konuşmana bayılıyorum."

Eğilip fısıldıyor, "Kesinlikle biraz kirli."

İlgimi çekti.

Sticks and Stones'a gidiyoruz ve bir kadeh şarap içerken derin bir nefes alıyor ve şöyle diyor: "Sadece romantik bir kitapçı açmak istiyorum. Adını 'Once Upon A Good Time' koymak istiyorum. Fillmore Caddesi'nde bir blokta boş yerler var. Ve," diyor ve kelimeleri heyecandan titriyor, "bunlardan biri küçük bir kuaför salonu için mükemmel. Hemen yan tarafta. Komşu olunuz ve kitapçı/kuaför karışımı bir yer olabilir. Dükkânlarımıza Kitaplar ve Güzellik adını verebilir ve

birlikte pazarlayabiliriz. Ne dersiniz?"

Çenem açıldı. Ne düşünmem gerektiğinden bile emin değilim, en iyi arkadaşım ile bir iş yürütmenin, sahip olduğumu bilmediğim başka bir hayal gibi görünmesi dışında. Ama şimdi umutsuzca gerçekleşmesini istediğim bir hayal. Bronze her zaman destekleyici oldu. Bir gün kendi yerimi işletebileceğimi düşündüğünü söyledi. Belki de o gün şimdidir.

"Ve sanırım bunu nasıl ödeyebileceğimi biliyorum," diyorum.

* * *

O hafta sonu bir kuyumcudaydım. Gümüş saçlı, kırışık gözlü bir adam büyüteçle nişan yüzüğüme bakıyor. "Çok para harcıyorsun." Islık çaldı.

Kaşlarımı çatıyorum. Aiden'ın yüzük konusunda cömert davranmasına imkân yoktu. "Belki birkaç bin değerinde olduğunu söyledi. Ama sadece tahmin ediyordu," diyorum. "Bir emlak satışından almış ve çok iyi bir anlaşma olduğunu söylediği için değerini kontrol etmeye gerek görmemiş."

Bu yüzüğün değerinin ve ev kirasından yaptığım tasarrufun bir kısmının salon kirasının ilk birkaç ayını ödememe yeteceğini umuyorum.

Adam büyüteç hâlâ gözündeyken bana doğru bakıyor. Sinsi bir gülümseme dudaklarını büküyor. "Eski nişanlının tam bir dangalak. Değer biçirmesi gerekirdi. Ama onun kaybı."

Bu adamı sevebilirim. "Neden?" Vitrine tutunarak soruyorum, gerçek değeri duymak için sabırsızlanıyorum.

Dükânda sadece biz olmamıza rağmen sesini alçaltıyor. "Kesim ve netlik mükemmel." Sonra bana değerini söylüyor. Neredeyse tökezliyordum. Aiden'ın *tahmin ettiğinin* birkaç katı. "Bunun değerini bilmiyordu."

Aiden'ın hayat hikayesi.

Sırıtişım elektrikleniyor. "Ve hepsi benim."

* * *

O gece benimkilerden hiçbirinin hokey maçı yok, bu yüzden üçümüz şu anda yirmi yedi kilo olan Puck Fitzgibbons'ı parka götürüyoruz. Ona bir frizbi fırlatırken, çocuklara bir salona dönüştürmek istediğim yerden bahsediyorum. "Tuğla duvarları var, ki buna bayılıyorum. Ama ev havası ile modern havayı bir araya getirmek için siyah lavabolar ve gümüş aynalar yerleştireceğim."

"Kulağa mükemmel geliyor," diyor Ledger.

"Öyle." Sonra tereddüt ediyorum. "Tek sorun küçük bir yer olması. Ben hep biraz daha büyük bir salon hayal etmiştim. Ama ilk salonum için iyi olacak. Sanırım sadece ben ve bir stant daha olursa buranın kirasını çıkarabilirim. *Sanırım*."

En azından kendime böyle söylüyorum.

"Ve istediğin bu mu?" Dev sanki kesinlikle emin olmak istiyormuş gibi sorar.

Sorusunu tartıyorum ama gerçek şu ki içimden gelen ses doğru olduğunu söylüyor. Ve içgüdülerime güvenmeyi öğreniyorum. "Bunu istiyorum." "Yapmalısın," diyor Ledger.

"Kesinlikle yapmalısın," diye

yankılanıyor Dev. Onların desteğine değer veriyorum.

* * *

Birkaç hafta sonra, Trina ve ben anlaşmayı sonuçlandırmak için çalışıyorduk. Cumartesi sabahı mutfak tezgahında kahve içerken telefonuma bir e-posta geldi.

Ev sahibinden gelen hayal kırıklığı yaratan e-postayı okurken kalbim bir çapa gibi düşüyor. Dün gece, küçük alan için daha iyi bir kira teklifi aldığını yazıyor. Ama kitapçının diğer tarafında çok daha büyük ve tadilat yapılabilecek bir gayrimenkul var. Orayı kiralayabilirim, diye öneriyor. Ama çok daha pahalı.

Bu kulağa çok ürkütücü geliyor ve kesinlikle daha büyük bir yer için param yok.

Sabah antrenmanı için spor salonuna gitmeden önce su şişelerini alan çocuklara "Belki de böyle olması gerekmiyordu," diyorum.

"Ama sen mekânı sevmiştin," diyor Dev, benim adıma

sinirlenerek. "Senin için mükemmeldi," diye ekliyor Ledger, aynı derecede sinirlenerek.

"Yaptım ve bu doğru." Üzüntüyle omuz silkiyorum. "Ama ne yapabilirsin ki?"

İki saat sonra eve geliyorlar ama terli değiller. "Egzersiz yapmadınız mı?" Onları bir aşağı bir yukarı süzerek soruyorum.

Ledger kedi gibi gülümsüyor ve başını sallıyor. "Hayır."

"Onun yerine bir anlaşma yaptık," diye ekliyor Dev, gözleri parlayarak. "Ne yaptınız?" Biraz sersemlemiş, biraz gergin bir şekilde soruyorum.

Ledger elime uzandı. "Sana göstereceğiz."

Yavrumu tasmalıyorum ve dördümüz Jackson Caddesi'nden Fillmore'a doğru ilerliyoruz. İşlek alışveriş caddesine dönüyoruz ve boş bloğa ulaşana kadar Cumartesi kalabalığının arasından geçiyoruz.

Burada üç alan var. Küçük potansiyel salon, kitapçı alanı ve daha büyük potansiyel salon.

Planlanan kitapçının önünde durdular. Kendi salonum olabilecek küçük yer benimle alay ediyor. Ama diğer taraftaki daha büyük yer? Çok büyük ve benim küçük cüzdanım için de çok büyük.

Ledger derin bir nefes alıyor. "İkisini de satın aldık," diyor. "Kitapçının yanındaki iki yeri de."

Başım dönüyor ve kekeliyorum, "Öyle mi?" Ciddi olamazlar.

Ledger'in gülümsemesi tatlı, biraz da emin değil. "Bu sabah daha büyük bir yerden bahsettiğinde her şey yerine oturdu.

Aklıma çılgınca bir fikir geldi ve sen hayır diyebilirsin. Yemin ederim hayır diyebilirsin tatlım," diye beni temin ediyor. Sesi çok kırılgan ama aynı zamanda çok heyecanlı geliyor. "Bir saat önce ev sahibiyle görüştük ve her iki yer için de reddedemeyeceği bir teklif yaptık. Küçük yer ve daha büyük olan. Bunun" -büyük yeri işaret ediyor- "senin için mükemmel bir kuaför salonu olacağını düşündüm. Peki ya küçük olan? Bir bitki dükkânı işletmek isteyen eski bir hokey oyuncusu için mükemmel görünüyor."

Elim ağzıma gidiyor, sonra bırakıyorum ve kollarına atlıyorum. "Bu senin için çok mükemmel. Bayıldım buna. Ben de seni seviyorum. Bunu yapmak zorundasın. Israr ediyorum. Çok ısrar ediyorum."

"Ama daha fazla alan istiyorsan ve benim yanımda çalışmak istemiyorsan, şehirde başka bir yer bulurum" diyor, açıkça bunun benim için işe yaradığından emin olmak istiyor.

Ama öyle. Evet, var.

"Yine de arkadaşının yanında yer almanı istiyoruz," diye araya giriyor Dev. "Bu yüzden ikisini de satın aldık." Ledger'a daha sıkı sarılıyorum, sonra bırakıyorum ve kollarımı Dev'e doluyorum.

"Sizi çok seviyorum çocuklar."

Kucaklaşmayı kestiğimde Ledger hâlâ emin görünmüyor, gülümsemesi kararsız. "Eğer bana yakın çalışmak istemiyorsan, sorun değil Aubrey. Anlıyorum."

Koluna vurdum. "Seviyorum. Gerçekten, gerçekten istiyorum."

Şimdi hayal edebiliyorum. Salonum, en iyi arkadaşımın kitapçısının yanında, adamımın yepyeni bitki dükkânının yanında.

* * *

Birkaç ay sonra, parlak, koyu pembe bir neon tabela salonumun önünü aydınlatıyor, *Hello, Gorgeous* yazıyor. Muhteşem kitapçı Once Upon A Good Time'in hemen yanında. Diğer tarafta ise şehirdeki en şirin bitki dükkânı olan Welcome to the Jungle var.

San Francisco'daki en sevdiğim blok.

Özellikle de ilk gün hareketli geçtiğinde ve Ledger beklediğinden daha fazla sukulent, dua bitkisi ve eğrelti otu sattığında.

Saatler kapanma zamanını gösterdiğinde, kapıyı kilitleyip birlikte arenaya gidiyoruz. Onun takımı playoff yarışının dışında ama Golden State Foxes değil. Ledger ve ben formalarımızı giydik ve en sevdiğimiz kaleciye tezahürat yapmaya gidiyoruz.

Dev o gece kazanıp bir sonraki tura yükseldiğinde, tüm ekip Sticks and Stones'ta kutlama yapıyor. Arkadaşlarımız bir tur bilardo oynamak için ayrılırken Dev kolunu bana doluyor. "Senin için başka bir hediyemiz var."

"Beni gerçekten şımartıyorsunuz," diyorum onu

azarlayarak ama gerçekten değil. "Şımartıyoruz," diyor

Ledger ve bana bir kart uzatıyor.

Açtım. Kendi yaptıkları bir hediye çeki var ve üzerinde "Ömür boyu sürece maceralar

için" yazıyor. Başlangıç Haziran'da, geçen yıl başladığımız geziyi bitirmek için

Vancouver'a döndüğümüzde olacak. Sonra da çok daha fazlasını yaşayacağız.

Ben de hiç tereddüt etmeden evet diyorum.

SON

Aubrey, Dev ve Ledger'a doyamıyor musunuz? Birlikte yaşadıkları özel bir bonus sahneye erişmek için aşağıya kaydırın, ardından serinin geri kalanını KU'da ÜCRETSİZ olarak izleyin!

Double Pucked: (Trina + Chase ve Ryker'in bir tutam tatlı intikamla baharatlı hokey romantizmi) Puck Yes: (Ivy + Stefan ve Hayes'in sahte evliliği, bir tutam "karım" anlarıyla baharatlı hokey romantizmi)

Ayrıca, bir sürprizim var! Herkesin en sevdiği barmen romantik bir maceraya atılıyor! Gage'in hikayesi, Mart ayında KU'ya gelecek olan baharatlı, bağımsız bir bekar baba mantık evliliği romantizmi olan The Almost

Romantic'te geliyor! Ve Briar'ın bir çift seksi hokeyci ile romantizmini Well And Truly Pucked'da okumak için bizi

izlemeye devam edin!

Thoroughly Pucked Bonus Epilog için buraya tıklayın! Ya da bu QR kodunu tarayın!

ALINTI - BAŞKALARIYLA İYİ OYNAR

Rachel

Şanslı spatulalarım nerede? Mutfağın köşesindeki kutunun içinde *olduklarına* yemin edebilirim. Üzerinde *Çok Önemli Şeyler* yazan kutuda.

Çünkü pişirme malzemelerim hayati önem taşıyor. Onlar terapi, lanet olsun. Bekle.

Ocağın yanında *VIP Eşyalar 1* yazan bir kutu ve tezgahın üzerinde *VIP Eşyalar 2* yazan bir kutu var.

Hangisinde benim spatulam var? Ve neden bu şeylerin hiçbirini özellikle etiketlemedim?

Doğru ya. Çünkü Los Angeles'tan on iki yaşındaki bir çocuğun sosyal medyada plastik bardakları istiflemesinden daha hızlı kaçtım. Bu da çok önemli bir şeydi.

Şimdi, San Francisco'daki yeni evimin ufacık mutfağında kutularla boğuşuyorum ve hayatın gereklilikleri olan spatulaları arıyorum. Onlar olmadan yarın akşamki ayrılık partim için nasıl limonlu cheesecake yaban mersinli bar yapabilirim?

Düşün, Rachel, düşün.

Gözlerimi kapatıyorum, geçen hafta Venice Beach'teki evimde yaşadığım toparlanma çılgınlığını hatırlıyorum, uçuşan giysileri görüyorum, koli bantlarının gıcırtısını duyuyorum, nabzımın titrediğini hissediyorum. Boşanma evraklarımın mürekkebi nihayet kurumuştur ama eski eşimin yeni çocuğunun doğum haberi hâlâ aklımdaydı. Nereye gitsem beni kovalayan bu acı dolu anılarla Los Angeles'ta daha fazla zaman geçiremezdim.

Ah! Şimdi hatırladım. Spatulaları, yeni Valentina dantelli sütyen-külot takımım ile *bir gün* giymeye yemin ettiğim kavurucu sıcaktaki bordo büstiyerimin arasına, *el* çantamın iç çamaşırı bölmesine sıkıştırdım.

Çünkü *yakında bir gün* aptalca bir dilektir.

Yatak odasına koşuyorum, bavulun fermuarını açıyorum ve mutfaktaki küçük sevimli şeyleri yatak odasındaki küçük sevimli şeylerin yanındaki şeref yerlerinden alıyorum.

"İşte buradasın," diyorum rahatlamış bir şekilde, sonra mutfığa dönüp spatulaları tezgâhın üzerine bırakıyorum ve *Kötü Etiketli Kutu 2*'yi bir kenara itiyorum. Kilere gidip un, şeker ve kabartma tozunu alıyorum.

Kileri benim için doldurduğun için teşekkürler Elodie. Sen gelmiş geçmiş en iyi arkadaşsın.

Bu akşam pişireceğim ama ihtiyacım olan her şeyi şimdiden hazırladığımdan emin olmak istiyorum. Carter ağır eşyaları taşımama yardım etmek için yakında gelecek.

Her kızın bir şeyleri kaldırması, bir şeyleri taşıması ve bir şeyleri taşıması için çağırabileceği Carter gibi kaslı ve yardımsever bir erkeği olmalıdır. Ayrıca omzunda ağlamak da çok güzel. Sağlamlığı ve emiciliği için beş üzerinden beş veriyorum.

Pişirme malzemelerimi sıralarken önümüzdeki günü gözden geçiriyorum. California Caddesi'ni daha iyi görebilmek için oturma odasını yeniden düzenleyeceğiz ve ardından öğleden sonrayı kuyumcu dükkanında geçireceğim. Ben yokken dükkânı Fable idare ediyordu ve o harika olsa da, ben Kaliforniya kıyılarında bir aşağı bir yukarı uçup iki dükkân idare ederken işler pek iyi gitmiyordu. Bu akşam kendimi dünyaya kapatacağım ve geceyi yemek pişirmeye ve şaraba ayıracağım.

Psikiyatristim çok gurur duyacak. Her zaman kişisel bakımı savunur ve bu bana pişirme ve merlot gibi geliyor.

Artık gün için bir planım var, nabzım biraz olsun durulmaya başlıyor - sonra kapı çalıyor.

Oh, kahretsin. Carter geldi mi? Kıyafetime bakıyorum ve yüzümü buruşturuyorum. Üç günlük yoga pantolonu ve üzerinde "*Tabii ki şarap, memur bey*" yazan kırmızı benekli beyaz bir tişört. Tişört arkadaşım Hazel'ın hediyesi. Ama kendimi kokladığımda, umutsuzca bir duşa ihtiyacım olduğunu görüyorum ve bu da benim sayemde.

Terliklerimle pencereye koşuyorum, ikinci kattan aşağıdaki sahanlığa bakmak için bir barış zambağından kaçıyorum. Oh! Şarap dükkanından gelen teslimatçı.

"Geliyorum!" Bağırıyorum, o çoktan merdivenlerden sokağa inmiş olsa bile. Ama şarap çabuk yalnızlaştırıyor, bu yüzden evimden çıkıyorum, aceleyle merdivenlerden iniyorum ve kutuyu almak için binanın ön kapısını açıyorum.

Kolumun altına sıkıştırıp dönüyorum, ayaklarım altımdan kayıp gidiyor-

Buttplant.

İrkildim. Antrenin zemininde yağ, toz ya da başka bir şey olmalı. Ama hızlı bir tarama yaptım ve zemin tertemizdi.

Harika. İndirimli şarap hevesim kursağımda kaldı. Ama şarabı zarardan korudum. Kutu hala kolumda güvende ve sağlam, bu yüzden elimde değerli kargomla ayağa kalktım ve merdivenlerden yukarı çıkıp kasabamdaki evime geri döndüm, tüm kığım ağrıyor

yol.

Eşyaları mutfak tezgahına bırakıp telefonumu kontrol ediyorum. Yirmi dakika. Sadece şık görünmek için yeterli bir süre. Kendime not: Yapılacaklar listene düş almayı da ekle.

Hızlıca tualete giderken, cihaz bir mesajla titriyor.

Elodie: Tahmin et sana ne getirdim?

Bu çok hileli bir soru. Yanlış yapacağım için onun tahmin oyununu oynamak bile istemiyorum. Ama tüm arkadaşlarımdan gelen hediyeleri şiddetle seviyorum. Kokmuş gömleğimi çıkarırken cevap veriyorum.

Midilli mi?

Yaklaştın. Atları düşün.

Hmm. Çikolatacı kankam bana ayarlayabileceği ateşli kovboylar tanıyor mu? Bir kız hayal kurabilir. Bir elimde telefonum, egzersiz pantolonumu çıkarıyorum, bir cevap yazdırıyorum ve gönder tuşuna basıyorum.

Bir aygıra binecek ateşli bir kovboyla randevu mu?

Elodie: *Gelecek yılın Noel hediyesi için bir fikir yazar.* Her neyse, o değil, ama kesinlikle bu aygıra binebilirsin.

Külotumu yakındaki çamaşır sepetine atarken aynı anda hem heyecanlanıyor hem de dehşete kapılıyorum.

Bana markasını ve modelini söyle!

Sana göstersem iyi olur. Sonra uğrarım. Gitmem lazım. Müşteri geldi.

Yapılacaklar listeme *Elodie'yi görmeyi de* eklemem gerekecek, ama o kesinlikle parlak bir nokta olacak ve berbat bir yıldan sonra (ya da beş, ama kim sayıyor), parlak noktalarımın tadını çıkarıyorum. Telefonu makyaj masasına bıraktım, sonra geniş yağmur duşumda suyu açtım

-Hayatımdaki bir başka parlak nokta. Isındıkça saçlarımı topuz yapıyorum.

On dakika sonra, banyodaki her yüzeyi buğulandıran fokur fokur bir duşun ardından popom artık ağrımıyor ve hindistan cevizi kadar tazeyim.

Küçük odayı dolduran tropikal vücut losyonu kokusuyla bir havlu kapıyorum. Kurulandığım sırada telefonum tekrar çalıyor. Cihaza bakıyorum ama cam buğulanmış.

Görünüşe göre Elodie yine mesaj atıyor.

Birazdan cevap yazacağım. Önce bacaklarımı

kurulamam lazım. Telefon çaldı.

İç çekiyorum ama gülüyorum. Çok sabırsız. Sırtımı kurularken bakmadan aramayı yanıtlıyorum. "Bilmeceni çözdüm.

Bana on vitesli bir vibratör almışsın. Adı Kovboy. Ve evet, bu gece test edeceğim."

Sessizlik.

Beş uzun saniye boyunca cırcır böceklerinden başka bir şey

yok. Sonra bir boğaz temizlenir. Erkeksi bir boğaz.

Carter'ın yakışıklı yüzü ekrandan bana bakıyor. "Eğer bu bir ipucuysa, şimdi çıkıp senin için onu alabilirim," diyor ve daha yakından baktığımda, ön sahanlığımda olduğu için arkasındaki sokağı mı görüyorum.

Donup kaldım, tüm asaletim duş buharıyla birlikte buharlaştı. Çıplağım ve az önce en iyi arkadaşşıma göğüslerimi gösterdim.

SEVİMLİ OL

İndirimlerden, yeni çıkan kitaplardan, özel fırsatlardan ve çekilişlerden ilk siz haberdar olmak ister misiniz? [Bültenime](#) bugün kaydolun!

Kitaplar ve romantizm hakkında konuşmak, kitaplarımın kapaklarına ve ön kopyalarına göz atmak için eğlenceli, iyi hissettiren bir yerin parçası olmak ister misiniz? [Bir Lovely olun!](#)

LAUREN'DEN DAHA FAZLA KİTAP

100'den fazla kitap yazdım! Aşağıdaki tüm bu başlıklar Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZ!

[Double Pucked](#)

Seksi, çirkin bir MFM hokey romantik komedisi!

[Puck Evet](#)

Sahte bir evlilik, baharatlı MFM hokey romantik komedisi!

[İvice Pucked!](#)

Sahte bir evlilik, baharatlı MFM hokey romantik komedisi!

Bakireler Topluluğu Serisi

Bakireler Topluluğu ile tanışın - birbirleri için her şeyi yapabilecek harika arkadaşlar. Bu yasak, duygu yüklü ve çılgınca seksi yaş farkı aşklarının tadını çıkarın!

[RSVP](#)

[Deneme](#)

[Baştan](#)

[Çıkarma](#)

Flört Oyunları Serisi

Şehirdeki arkadaşlar ve onların flört aksilikleri hakkında eğlenceli, seksi bir romantik komedi dizisi!

[Komşu Bakire İki](#)

[Günde Bir](#)

[İyi Adam Mücadelesi](#)

Nasıl Çıkılır Serisi (Yeni ve devam eden)

Dört harika arkadaş. Yeniden biriyle çıkmayı öğrenmek için dört şans. Aşk, seks ve tanışma saçmalıklarıyla dolu dört bağımsız romantik komedi.

[Sözde Cinsel Hayatım](#)

[Başkalarıyla İyi](#)

[Oynuyor Neredeyse](#)

[Romantik](#)

Bağımsız bir romantik komedi macerası

[Gerçek Bir İyi Kötü Şey](#)

Erkek Arkadaş Malzemesi

Dört muhteşem kahraman. Dört çirkin evlenme teklifi. Bu seksi romantik komedi serisinde aşk için dört şans!

[Arkadaş İsteme Seks ve](#)

[Diğer Parlak Nesneler](#)

[Bir Gecelik Stand-In](#)

[Gecelik Hizmet](#)

Büyük Kaya Serisi

New York Times Çok Satanlar listesinde 1 numarada yer alan günah kadar seksi, saygısız, erkek bakış açılı romantik komedim!

[Big Rock](#)

[Mister O İyi](#)

[Asılmış](#)

[Tam Paket](#)

[Joy Ride](#)

[Sert Ahşap](#)

Mutlu Sonlar Serisi

Aşk arayan ve aşktan kaçınan bir grup arkadaş takip eden bu tek kişilik seride romantizm büyük bir patlamayla başlıyor!

[Come Again](#)

[Shut Up and Kiss](#)

[Me](#)

[Kismet](#)

[Bekarlık Yıldönümüm](#)

Ballers ve Babes

Seksi spor romantizmi sizi ateşlendirmeyi garanti ediyor!

[Wild Card Öpücüğü](#)

[Alması En Muhtemel](#)

[En Değerli Playboy](#)

Aşkın Kuralları Serisi

Atletler, bakireler ve düğünler!

[Virgin Kural Kitabı](#)

[Virgin Oyun Planı](#)

[Virgin Tekrarı Virgin](#)

[Puan Kartı](#)

Savurgan Serisi

Korumalar, milyarderler ve otelciler bu seksi, yüksek riskli tek kişilik seride!

[Sadece Bir Gece](#)

[Enfes Bir Dokunuş](#)

[Bir Haftalık Kocam](#)

Kaçan Adamlar Serisi

New York ve Kaliforniya'daki arkadaşlar bu eğlenceli ve ateşli romantik komedi dizisinde birbirlerine aşık oluyor!

[Doğum Günü](#)

[Kıyafeti Sevgili Seksi](#)

[Eski Erkek Arkadaşım](#)

[Ya Adam Dün Gece](#)

[İçin Teşekkür Etseydi](#)

[Yan Kapıdaki Rüya Adam](#)

Always Satisfied Serisi

New York'ta yaşayan bir grup arkadaş, bu seksi tek kişilik seride aşkı ve kahkahayı buluyor!

[Memnuniyet Garantili](#)

[Asla Anında Tatmin](#)

[Olmadım](#)

[Not: Hep Sen Vardın](#)

Hediye Serisi

Karanlıktan sonra tek kişilik bir seri! Fantezilerinizi keşfedin!

[Nişan Hediyesi](#)

[Bakire Hediyesi](#)

[Çökmekte Olan Hediye](#)

Kalp Kırانlar Serisi

Üç kardeş. Üç rockçı. Üç bağımsız seksi romantik komedi.

[Bir Varmış Bir Yokmuş Bir](#)

[Varmış Bir Yokmuş Bir](#)

[Varmış Bir Yokmuş](#)

Günahkar Erkekler

Yüksek riskli, yüksek oktanlı, günah kadar seksi bir romantik gerilim serisi!

[Günahkâr](#)

[Gecelerim](#)

[Günahkâr](#)

[Arzularım](#)

[Günahkâr](#)

[Özlemlerim](#)

[Günahkâr Aşkım](#)

[Günahkâr Günahım](#)

Paris'ten Sevgilerle

Paris'te geçen sürükleyici romanslar!

[Wanderlust](#)

Tek Aşk Serisi

New York'ta bir grup arkadaş bu seksi romantik komedi dizisinde teker teker aşık oluyor!

Seksi Olan

Ateşli Olan

Knocked Up Planı

Olduğun Gibi Gel

Lucky In Love Serisi

Sıcak, mavi yakalı kahramanlar ve seksi kadın kahramanlarla dolu küçük bir kasaba romantizmi!

En İyi Planlar İyi

Hissetme Faktörü

Bunu Kimse Daha İyi

Yapamaz

Fermuarsız

Pişmanlık Yok

Geçmişlerinden kurtulmak için savaşıyor genç bir çift hakkında öfkeli, seksi, duygusal, yeni yetişkin bir üçleme!

Başlangıcımız

The Thrill of It

Seninle Her Saniye

Aşka Yakalanmışlar Serisi

Bir grup arkadaş aşkı buluyor!

Rol Yapma Planı

Buluşma Teklifi

İkinci Şans Planı

Özel Prova

Baştan Çıkarıcı Geceler Serisi

Tehlike ve baharat dolu yüksek ateşli bir seri!

Geceden Sonra

Gece Bu

Geceden Sonra

Bir Gece Daha

Çılgınca Baştan Çıkarıcı Bir Gece

Joy Delivered Düet

Çarşaflarınızı ateşe verecek, yüksek ateşli, hınzırca seksi bir tek kişilik seri!

Onunla Geceler

Yasak Geceler

Kalbimi Kırma

Bağımsız bir ikinci şans romantizminin duygusal inişli çıkışlı treni

İlham Perisi

Paris'te geçen büyümlü bir gerçekçilik romanı

Lili Valente ile birlikte yazdıkları seksi romantik komedi serisi Good Love!

Ayrıca L. Blakely adı altında MM romantizm yazıyorum!

Umutsuzca Bromantik Düet (MM)

Oda arkadaşlığından sevgililiğe, düşmanlıktan sahte erkek

arkadaşlığa Umutsuzca Bromantik

İşte Adamım Geliyor

Yaz Erkekleri Serisi (MM)

Aynı takımda yer alan iki beyzbol oyuncusu, beş destansı yıla yayılan yasak bir aşk yaşar Scoring With

[Him](#)

[Onunla Kazanmak](#)

[Hepsi Onunla](#)

MM Bağımsız Romanlar

[Barıma Bir Adam Girdi](#)

[Bromance Zone](#)

[Sadece Bir Kez](#)

[The Best Men](#) (Sarina Bowen ile birlikte yazılmıştır)

Kazanan Hepsini Alır Serisi (MM)

Duygu yüklü ve karşı konulmaz derecede seksi bağımsız MM spor romanları serisi!

[Erkek Arkadaşın Geri](#)

[Dönüşü Beni Açtı](#)

[Çok Pis Bir Oyun](#)

[Sınırlı Sayıda Üretilen](#)

[Koca Elinden Alındı](#)

Kişiselleştirilmiş bir öneri istiyorsanız, laurenblakelybooks@gmail.com adresinden bana e-posta gönderin!

İLETİŞİM

Okurlardan haber almayı seviyorum! Beni TikTok'ta [LaurenBlakelyBooks](#), Instagram'da [LaurenBlakelyBooks](#), Facebook'ta [LaurenBlakelyBooks](#) veya çevrimiçi olarak [LaurenBlakely.com](#) adresinde bulabilirsiniz. Ayrıca bana laurenblakelybooks@gmail.com adresinden e-posta gönderebilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.